Kalignanai Malikai Book Depot.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட்டடிகள் புராணமாகிய

பட்டணத்துப் பிள்ளையார்

புராணமூலமும்,

சொக்கபுரம்

ஸ்ரீமத் இராமலிங்கத்தம்பிரானவர்கள் மாணாக்கர்

தி - வடிவேலு முதலியாரவர்களியற்றிய

விசேடண உதாரணங்களோடுகூடிய

பொழிப்புரையும்.

சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம்

சிவஸ்ரீ-கலியாணசுந்தரயதீந்திரரால்

பார்வையிடப்பட்டு,

சைவநூலுரைப்பிரசாரணர்

ஸ்ரீ-குமாரவேலாயுத முதலியாரவர்கள்

சகோதரர்

S. R. மாணிக்க முதலியாரவர்களால்

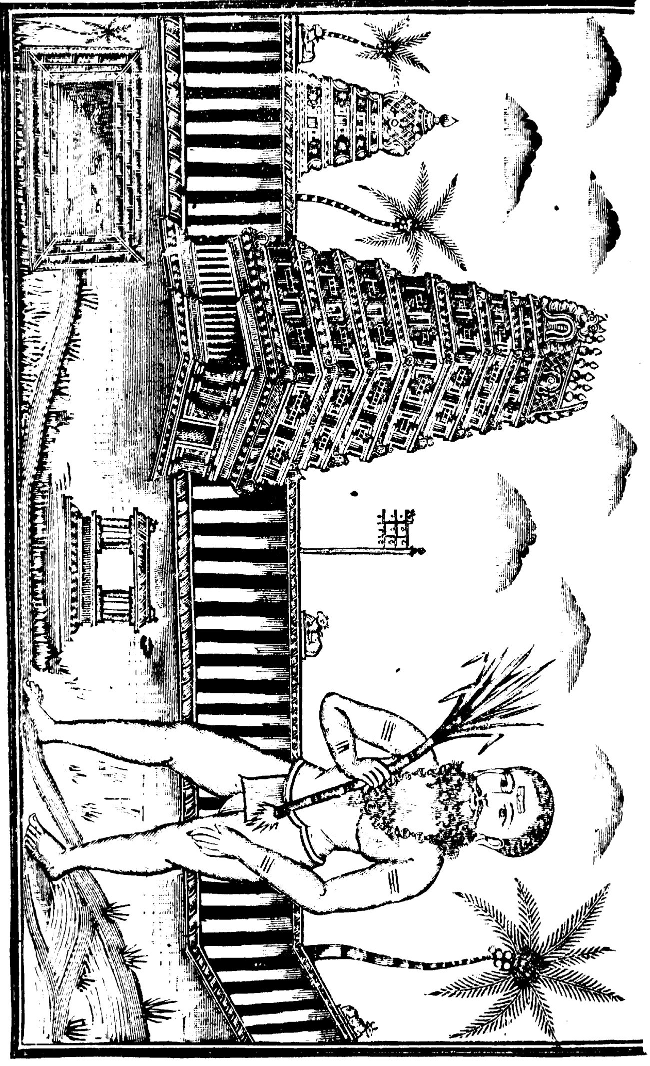
சென்னை: கோள்டன் பிரஸ், டைமண்டு பிரஸ்களில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் பதிப்பு.

(*Copy Right.*) 1915. விலை ரூபா. 1-8-0.

திருவொற்றியூர்.

டினத்துப்பிள்ளையார்.

சிவமயம்.

முகவுரை.

"நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு"

எனத் திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தவாறு என்றும் வற்றாக் காவிரியென்னும் ஜீவநதியால் நீர்வருவாயுடைமையின் நீர்நாடென்றும், அதனால் விளையும் வளப்பங்களி யாவு முடைமையின் வளநாடென்றும் எவ்வாற்றானும் புகழ்ப்பெற்று, ஔவைப்பிராட்டியா ரமுதவாக்கினால், "சோறுடைத்து" என்றோதப்பெற்ற சோழநாட்டின்கண்ணுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அளகையர்கோன் அவதாரராய்த் திருவுருக்கொண்ட திருவெண்காட்டடிகளின் திவ்ய சரிதத்தை, இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஐந்நூறு வருடங்கட்கு முன்னமே, சிதம்பரத்தில் வசித்திருந்த சைவாதீனத் தம்பிரானொருவர் அத் தலவாசிகளாகிய பல பெரியோர்களின் வேண்டுகோட் கிணங்கி, கர்ணபரம்பரையாகத் தாமுணர்ந்துள்ள வரையில் ஞாபகப்படுத்தி ஒருவாறு தொகுத்து முந்நூற்று முப்பத்தாறு செய்யுட்களால் பூம்புகார்ச்சருக்கம் ஆட்கொண்டசருக்கம் துறவுச்சருக்கம் என்னும் மூன்று சருக்கங்களடங்கிய புராணமொன்றியற்றினர். அப்புராணம் அன்றுமுதலின்றுகாறும் இந்நாட்டினும் அத்திருவெண்காட்டடிகளின் அவதார நாடாகிய தென்னாட்டினும் மற்றெந்நாட்டிலும் விசேட மதிப்பாகவே வழங்கிவருகின்றது. இஃதிங்ஙனமாக, அப் புராணத்தை, மகாகனம்பொருந்திய இயற்றமிழாசிரியர் விசாகப்பெருமாளையரவர்கள் முதன்முறை செவ்வனே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். அப் பதிப்பு செலவாய் வெகுவருடங்களானபிறகு, கல்விசாலாச்சிலர் அதை அச்சிடத் தொடங்கிச் செய்யுட்குரிய எழுத்து அசை சீர் தளைமுதலியவற்றைச் சற்றுங் கவனியாமலும் பொருளைக்கமில்லாமலும் பலவாறு ஆபாசப்படுத்தி அச்சிட்டுப் பரவுவித்தார்கள். பிரதமப் பதிப்பு கிடைக்காமையின் இப் பதிப்பை வாங்கத் தொடங்கினோருட் கல்வி சான்றோரும் அச் செய்யுட்களின் பிழைபாடுகளைத் திருத்திப் பொருள்கொள்வ தருமையாயிருந்ததென்னின், ஏனையோர் அச் செய்யுட்களின் பொருளுணரா தலமந்திருந்தார்களென் றறையவும் வேண்டுமோ? இவ்வாறு தெருமாலுறுவாறு திருத்தித் தெளிவான பொழிப்புரையொன் றெழுதி யச்சிட்டு வெளிப்படுத்தின் மிக்க பேருபகாரமாகுமென் றெம்மைப் பலவருடங்களாகப் பலர் பன்முறை கேட்டுக்கொண்டதோடு, இப்போது இப்புராண வுரைப்பதிப்புக்குத் தலைவராகிய மா. ள. ள-ஸ்ரீ. குமாரவேலாயுதமுதலியாரும் யாம் தடுத்துரைத்தற் கேலாதவர்களைக் கொண் டெமக் குரைப்பித்துக் கேட்டுக்கொண்டதால், மேற்குறித்த முதற்பதிப்பையும் அதற்கும் முந்திய ஏட்டுப்பிரதியையும் சேகரித்து, அவற்

றுள்ளும் கவனப்பழுதாலும் பராமரிக்கைக் குறைவாலும் எழுத்துப்பிழைகளாலும் நேர்ந்திருந்த வழுஉக்களைத் திருத்தி, எமது சிற்றறிவிற் கெட்டியவரையில் ஓர் பொழிப்புரையெழுதி, அதற்குரிய விசேடணங்களும் உதாரணங்களும் விளக்கி, ஷை குமாரவேலாயுதமுதலியாருக்குக் கொடுக்க, அவர் அச்சிட்டுச் சஞ்சிகைரூபமாய் வெளிப்படுத்தினர்.

இங்ஙனமாக, பெரியோர் பாடல்களிற் பிற்காலத்து நேர்ந்த பிழைபாடுகளைத் திருத்திப் பிரபலப்படுத்துவதே பெரும் புண்ணியமென்றும், நல்லோர் பாடலை நாசமாக்கி நவீனப்பாடல் சேர்த்தல் நலமல்லவென்றும் கருதி மனங்கரையாராகிய ஓர் புலவர் அப்புராணபாடல்களுட் சிலவற்றை, நீக்கியும், சிலவற்றைத் திருத்தியும், நூதனப் பாடல்கள் பலவற்றைச் சேர்த்தும், பதவுரையெழுதி, இலக்கணக்குறிப்பு விசேடணம் உதாரணமென்னும் இவற்றுடன் அச்சிட்டுச்சஞ்சிகை ரூபமாய் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கி இற்றைக்கு இரண்டு சஞ்சிகைகள் வெளிப்படுத்தினர். எம தபிப்பிராயமாவது சிறந்த மகானாகிய திருவெண்காட்டடிகளைக் குறித்த புராணம் செய்யுள்ரூபமாயிருத்தலானும், அச்செய்யுட்களுள் பலவகைப் பிழைபொதிந்த பதிப்புடையதாயிருத்தலானும், இச்செய்யுட்களை அவ்வப்பாவினங்கட்குரிய எழுத்து சீர் தளை எதுகை மோனை என்னும் இவைகள் பிழையறத் திருத்தி, அப் புராணாசிரியரின் கருத்து வாசிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கச்செய்தற் கேற்ற பொழிப்புரை எழுதி, அதற்குரிய விசேடணங்களும் உதாரணங்களும் விரித்துக் காட்டவேண்டுமென்பதே. அவ்வபிப்பிராயத்தை எமது புன்புலமைக்குப் பொருந்தியவாறு பூர்த்திசெய்தேம். எம்மினும் மிக்க அறிவுடையோர் இதன்கண்ணுள்ள பிழைகளைப் பொறுத்தல் கடமையாகலானும், எம்மையொத்தோரும் எம்மினிழிந்தோரும் எம்மைக்குறை கூறாராலாகலானும், இதிற் பிழை கூறுவாரிலரென்பதுந்தேற்றமே. முடிவாகக் கூறுமிடத்து, முன்னோர்களாகிய சிறந்த வித்வசிரோமணிகளா லங்கீகரித் தச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டு வழங்கிவந்த (திருவெண்காட்டடிகள் புராணச்செய்யுட்கள் முழுமைக்கும் உரை வேண்டுவோர், இப் பதிப்பினன்றி அப்பதிப்பினடையார்) இதனை நன்குணர்ந்து பழமை பாராட்டும் பண்பாளரி யாவரும் இப்பதிப்பையே நன்கு மதித்துக் கடைப்பிடியாகக்கொண்டு வாங்கி வாசித்துப் பயனடைவார்களென்று நம்புகின்றோம்.

இங்ஙனம்,

தி. வடிவேலு.

அன்பர்களே !

சஞ்சிகை ரூபமாக வெளியிட்ட முதற்பதிப்பு முற்றுஞ் செலவாய்விட்டமையாலும், பலர் இன்னும் பிரதிகள்வேண்டுமென விரும்புவதாலும், திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார்மடம் ஸ்ரீலஸ்ரீ. சிவஷண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய ஸ்வாமிகளும் இப்புராணத்தை இரண்டாமுறை அச்சிட்டால் பலருக்கும் உபயோகப்படும், பெரும் உபகாரமாயிருக்கும் என்று உத்தரவு அளித்தமையாலும், இவ்விரண்டாம்பதிப்பு பதிப்பிக்கலாயிற்று. இதில் 75 - ரூபாய் சிதம்பர நடராஜப் பெருமான் காலை சந்திக்கட்டளைக்கு உபயோகமாக கொடுக்கப்பட்டன.

S. R. குமாரவேலாயுத முதலியார்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட்டடிகளென்னும் பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராண மூலமும் - உரையும்.

பாயிரம்.

விநாயகர்.

ஒளிமேவுந் தில்லைவனத் தோங்கியகற் பகவனமொன் றுண்டு கண்டாற், றெளிமேவு மானந்த நிருத்தமிடு நினைந்தபடி செல்வஞ் சேர்க்குங், களிமேவுந் தும்பிமுகக் கனிகாட்டும் விண்ணுறைகற் பகமே போலு, மளிமேவும் பட்டணத்துப் பிள்ளைபுரா ணம்பகர் தற் களிக்கு மன்றே.

(இதன்பதப்பொருள்.) ஒளிமேவும் தில்லைவனத்து—விளக்கமமைந்த தில்லைவனமென்னும் திருத்தலத்தில்; ஓங்கிய கற்பகவனம் ஒன்று உண்டு—மிக்கு வளர்ந்த கற்பகச்சோலை யொன்றிருக்கின்றது; கண்டால்—(அச்சோலையைப்) பார்த்தால்; தெளிமேவும்—பிரகாசமுண்டாம்; ஆனந்த நிருத்தமிடும்—பேரின்ப நடனம்புரியும்; நினைந்தபடி செல்வம் சேர்க்கும்—(அவரவர்கள்) எண்ணியவாறு சொர்க்கபதவிகளில் அடைவிக்கும்; களிமேவும்—தேன்பொருந்திய; தும்பி முகக்கனிகாட்டும்—வண்டுகணிறைந்த இடமமைந்தபழத்தையும் காணபிக்கும்; விண் உறை கற்பகமேபோலும்—தேவலோகத்திருக்கும் கற்பக விருட்சத்தையொத்த; அளிமேவும்—கருணைவாய்ந்த; பட்டணத்துப் பிள்ளைபுராணம்—பட்டணத்துப்பிள்ளையாருடைய புராணத்தை; பகர்தற்கு அளிக்கும்—அடியேன் பாடுதற்கு வரமும் பாலிக்கும்—எ-று.

அன்று-ஏ-அசைகள். இப்புராணம் மெய்ஞ்ஞானவொளிபெற்ற திருவெண்காட்டடிகளின் சரிதமாகலானும், மங்கலச்சொற்கள் இருபத்திரண்டனுள் பரிதியென்ப தொன்றாகலானும், அப்பரிதிக்கு ஒளியென்னும் பரியாயப்பெயரொன்றிருத்தலானும், மங்கலப்பொருத்தமும் இப்புராணப்பயனும் அமையும் பொருட்டு, "ஒளி" எனமுதற்றொடங்கினர். அன்றியும் இந்நூலாசிரியர் சிதம்பரமென்னும் திருத்தலத்திலுள்ள பெரியோர் வேண்டுகோட்கிணங்கிப்பாடத் தொடங்கினமையின், அத்தலவிநாயகராகிய கற்பகவிநாயகரைத் துதிப்பான் கருதி, கற்பகமென்னும் சொற்கமைய அக்கடவுளையே ஓர் சோலையாக வுவமித்து, "தில்லைவனத்தோங்கிய கற்பகவனமொன்றுண்டு" எனவும், இச்சோலை ஏனையசோலைகள் போன்று இருண்மூடாமல் ஒளிவீசும் என்பார், "தெளிமேவும்" எனவும், ஏனைய சோலைகள் வெறுமனே காற்றினியக்கத்தா லசைவது போலாது, தானே இயற்கையாய்க் கண்டார்க்கு ஆனந்தத்தை விளைக்க அ

சையுமென்பார், "ஆனந்த நிருத்தமிடும்" எனவும், மற்றுள்ள சோலைக ளே ராக மிகத்தாழ்ந்திராமல் அதியுன்னதமாயோங்கிச் சொர்க்கலோகமட்டும் வளர்ந்து, தன்மீதூர்வோரை அவ்வுலகத்துள்ள பதவிகளில் அவரவரெண்ணிய வாறு சேர்க்கத்தக்கதென்பார், "நினைந்தபடி செல்வம் சேர்க்கும்" எனவும், சோலைகளிற் கனிகள் விளங்குவதுபோன்றே, இச்சோலையினும் தேன் நிறையப்பெற்று வண்டுகள் மொய்த்திருக்கும் கனியுண்டென்பார், "கனிமேவும் தும்பிமுகக்கனிகாட்டும்" எனவும், தேவருலகத்துள்ள கற்பகவிருட்சம் வேண்டுவார் வேண்டியாங்கு வரையாதளிப்பது போன்றே, திருவெண்காட்டடிகளும் தம்மைச் சரணடைந்தோர் விழைந்தனயாவும் விருப்புடனளிக்கும் விரகினரென்பார், "விண்ணுறை கற்பகம்மேபோலு மளிமேவும் பட்டணத்துப் பிள்ளை" எனவும், மேற்கூறிய கற்பகச்சோலையைக் கண்டவளவில் தெளிவுண்டாதலின், அத்தெளிவைக்கொண்டு இப்புராணத்தைப் பாடவரமும் பாலிக்கு மென்பார், "புராணம் பகர்தற்களிக்கும்." எனவும், கூறினர். சிலேடையால் விநாயகர் என்பதற்கேற்க, ஆனந்த நிர்த்தமிடுதலும், அவரவர்வேண்டிய பதவிகளைப் பாலித்தலும், விஸ்வரூபங் கொள்ளுதலும், யானைமுகமுடைமையும் குறிப்பால் விளக்கியவாறு காண்க. இன்னும் பிறநூலாசிரியரும் விநாயகக் கடவுளைத் தத்தமக் கியன்றவாறு யானையாகவும் ஏனையவாகவும் உவமித் திருத்தலை, "உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூக்கமெனுந் தறிநிறுவி யுறுதியாகத் - தள்ளரியவன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி யிடைப்படுத்தித் தறுகட்பாசக்-கள்ள வினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருணை யென்னும்-வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைந்துவரு வினைகடீர்ப்பாம்." என்னும் பரஞ்சோதி மாமுனிவர் திருவாக்கானும், "மருப்புநில்லாலென் மலதிமிரம் போக்குங்-கருக்கோடை போக்குமதக் காராற்-றிருப்போரூர், நிம்பத்தின் கீழிருந்து நேயர்க்கு வாழ்வளிக்குங்-கம்பக் கடமா களிறு." என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (க)

முருகக்கடவுள்.

மருமகற்கு வழக்கிசைத்து வளையல்விற்று மாணிக்க வணிகராகிக், குருமணிசூழ் நான்மாடக் கூடல்வரு மொருவர்மன்றுட் குனிக்குங் கூத்தர்,பொருண்மகனும் வணிகவுருத் திரசன்மர் பிதாவருளும் பொருள் வளர்த்தர, ரிருபதயாம பொருள்செறித்தெம் மகத்தினினி திருப்பரா லெந்த ஞானறாம்.

(இ-ள்.) (ஒரு செட்டியின்) மருமகனுக்காகத் (தாமேமாமனாகவந்து) வாது கூறி, வளையலைவிற்று, மாணிக்கம்விற்கும் வியாபாரியாகி, சிறந்த இரத்தினங்களினொளி எங்கும் புடைபரந்துள்ள நான்மாடக்கூடல் என்னும் மதுரையின்கணெழுந்தருளிய ஒப்பற்றவரும், வெள்ளியம்பலத்தில் நடனஞ்செய்யும் ஆனந்தத்தாண்டவருமாகிய சிவபிரானுடைய, குணமமைந்த புத்திரராகிய வைசிய குலோற்பவ உருத்திரசன்மரும், தமது பிதாவாகிய சிவபிரான் திருவாய் மலர்ந்த அகப்பொருளை விருத்திசெய்தவருமாகிய முருகக்கடவுள், தமதிரண்டு திருவடிகளாகிய வஸ்துவை, எமது மனத்திறசேர்த்து எக்காலமும் இனிமையுடன் வீற்றிருந்தருளுவர்—எ-று. ஆல்-அசை.

மாமனாக வழக்குரைத்தமையை, "பண்கொண்ட வேதமுத லிடையீறு
நாடரிய பரமாம னாகியொரு வணிக - னெண்கொண்ட காணிபொருள் கவர்
ஞாதிமாதுலரை யெதிரேறி வென்றபடி யிதுவாம் - தண்கொண்டவேமிவா
குணதேவனெய்துபழி தன்னைத்துடைத்தனைய மனவன்-கண்கொண்டுகாண
வுயர் சிவலோக மதுரைதனில் வருவித்த சாதையினி மொழிவாம்." எனவும்,
வளையல்விற்றமையை, "வேதந்தனது வடிவென்று விண்ணின் றிழிந்த விமா
னமறைக்-கீதன் செழியன் றனக்குலவாக் கிழிதந் தளித்த வழியிதுவப்-போ
தங் கடந்த பொருள் வணிகப் புத்தேண் மாட மணிமறுகு - பாதந்தடவ நட
ந்து வளை பகர்ந்தபரிசு பகர்கிற்பாம்." எனவும், மாணிக்கம் விற்றமையை,
"காழ்கெழு கண்டத் தண்ணல் கௌரியன் மகுடஞ் சூட-வீழ்கதிர் மணிகளீ
ந்த வியப்பிது விடையோன் சென்னி - வாழ்கரு முகிலைப் போக்கி மதுரை
மேல் வருணன்விட்ட - வாழ்கடல் வறப்பக் கண்டவாடலைப் பாடல் செய்
வாம்." எனவும், மதுரைக்கு நான்மாடக்கூடலென்னுந் திருநாமம்வந்தமை
யை, "வன்றிறல் வருணன் விட்டமாரியை விலக்க வீசன்-மின்றிகழ் சடையி
னின்று நீங்கிய மேக மான்குங் குன்றுபோ னிவந்து நான்கு கூடமாக் கூட
லாலே-யன்றுநான் மாடக்கூட லானதான் மதுரை மூதூர்." எனவும், உருத்
திரசன்மர் வைசிய குலோற்பவரென்பதையும், அவர் முருகக்கடவுளென்
பதையும், "வெருவருஞ் செலவின் வேழ முகத்தனை விதித்த சாபப் - பெரு
வலிதன்னைச் சாரும் பெற்றியாற் சாபங் கூறு-மருவரை நெஞ்சுபோழ்ந்த
வள்ளிலை வடிவேற் செங்கை-முருகனை வணிகர் தம்மின் மூங்கையாகென்று
ணிப்பால்." எனவும் வரும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தங்களானும்,
பிதாவருளும் பொருள் வளர்த்தாரென்பதை, இறையனாகப்பொருட்கு நக்
கீரரருளிய உரையானுந்தெளிக பிதாவின் குணமமைந்த புத்திரரென்பதை,
"கடியவிழ் கடுக்கைவேணித் தாதைபோற் கனற்கண் மீனக் - கொடியனை
வேவ நோக்கிக் குறையிரந்தனையான் கற்பிற்-பிடியன நடையாள் வேண்டப்
பின்னுயி ரளித்துக் காத்த-முடியணி மாடக் காழி முனிவனை வணக்கஞ்செய்
வாம்." என்னும் மேற்படி புராணத் திருவிருத்தத்தாலுணர்க. அன்றியும்
"பொருண்மகன்" என்பதற்குச் செல்வப்புத்திரன் எனினும். உண்மைப் புத்
திரன் எனினுமாம். ஆயின் விநாயகர் செல்வப்புத்திரரும் உண்மைப்புத்திரரு
மன்றோவெனின். அற்றன்று, விநாயகர் பிரண வாகாரரூபியாகலின் சிவபிரா
னுருவமேயன்றி வேறன்று. இதனை, "வெருவருஞ்செலவின் வேழ முகத்தனை
விதித்த சாபப்-பெருவலி தன்னைச் சாரும் பெற்றியாற் சாபங் கூறுன்." என
மேலேகாட்டிய திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்திற் கண்டுகொள்க.
அன்றி வீரபத்திரரையும் சிலர் புத்திரராகக் கூறுகின்றாரேயெனின், அஃ
துண்மையறியார் கூற்றென்றறவேவிடுக்க. என்னை? வீரபத்திரமூர்த்தம் சிவ
பிரான் இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களு ளொன்றாகலின். இன்னும் வைசியர்
குலத்திற் சிவபிரானுக்கு விசேஷத் திருவுளமிருந்தமையை விளக்குவான், "மரு
மகற்கு வழக்கிறைத்து வளையல்விற்று மாணிக்க வணிகராகி." எனவும், தந்
தைவழி.மைந்தனென்பதை விளக்குவான், "வணிகவுருத்திரசன்மர்." என
வும், வைசியர்க்கழகு வளர்பொருளீட்டல் என்னும் இலக்கணம் உருத்திர

சன்மார்க்கிருந்தமையை விளக்குவான், "பிதாவருளும் பொருள்வளர்த்தார்." எனவும், பொருளைச் சேமித்தற்கிடமாக எனதிதயத்தைக் கொண்டனரென்பார் "இருபதமாம்பொருள் செறித்தெம்மகத்தில்" எனவும், அவ்வாறு சேமித்தோர் அவ்விடத்தைவிட் டகலாராகலின், "இனிதிருப்பரெந்த ஞான்றும்." எனவும் கூறினர். (உ)

சபாநாதர்.

பரஞ்சோதி தருபான்மைப் பதிஞானப் பொதுவகத்தும்
வரஞ்சேரு மமரர்குழாம் வளைந்துளபொன் னம்பலத்தும்
புரஞ்சேருஞ் செழுங்கடக புரியரசி னம்பலத்து
முரஞ்சேரு நடமூன்று முடையபிரா னடிபணிவாம்.

(இ-ள்.) சிவபிரான் திருவருட்டன்மைவாய்ந்த பதிகரணம்பெற்ற அறிவம்பலத்தினும், மேன்மையமைந்த தேவர்கூட்டங்கள் சூழ்ந்திருக்கும் கனகசபையினும், மேன்மாடங்கள் நிறைந்திருக்கும் வளம்பெற்ற திருப்பேரூர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தின்கணுள்ள அரசம்பலத்தினும், திருவுளவிழைவுமிக்கூர்ந்த மூன்றுதாண்டவங்களையுமுடைய நடராஜப்பெருமானது திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

சிவபிரான் திருவருளின்றி எவர்க்கும் பதிகரணம் வாய்க்காதென்பதை விளக்குவான், "பரஞ்சோதிதருபான்மைப்பதிஞானம்." எனவும், அத்தகைய அறிவே சிவபிரானுக்கு மிக்கபிரீதியுடைமையின் அதனை முதலினும், சிதம்பரம் பூலோககைலாயமென்னும் திருநாமம்வாய்ந்தமையின், அக்கைலையிற் சூழ்ந்துள்ளதுபோன்றே ஈண்டும் அத்தேவர்கள் சூழ்ந்துள்ளாரென்பதை விளக்குவான், "வரஞ்சேருமமரர் குழாம்வளைந்துளபொன்னம்பலம்." என அதனை இடையினும், திருப்பேரூர் என்னும் க்ஷேத்திரம் மேலைச்சிதம்பரமென்னும் திருநாமம்வாய்ந்ததாகலின், "செழுங்கடகபுரியரசினம்பலத்தும்." எனக் கடையினும் வைத்துக் கூறினர். அன்றியும் சிதம்பரநடனம் தரிசித்தோர்க்கே மெய்ஞ்ஞானமும் மேலைச்சிதம்பரதரிசனமும் அமையுமென்பதைக் குறிப்பிப்பான், சிதம்பரத்தை இடையிற்கூறினர். இதனை, அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் வரிசையினும், இடம் பொருள் ஏவல் என்னும் வரிசையினும், சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் வரிசையினும், எவ்வாறு இடையிலுள்ளதே முதலிலுள்ளதற்கும் கடையிலுள்ளதற்கும் காரணமாமோ அவ்வாறே கண்டுகொள்க. இதனன்றே, "வடிவிலாவையத்து மன்னியமூன்று - வடிவணைதெய்த விருதலையுமெய்தும்." எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளார். ஆன்மாக்கள் சகலர் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் என மூவகைப்படுதலின், அவைக்கேற்ப மூவகைத்தாண்டவமியற்றி யாட்கொள்வரென்பதை விளக்குவான், "உரஞ்சேருநடமூன்று முடையபிரான்." என்றனர். சிவபிரான் ஆன்மாக்களை மூவகையாக ஆட்கொள்வரென்று பிற ஆன்றோரும் வேறுவகையாற் கூறியிருப்பதை, "வென்றுளே புலன்களைந்தார் மெய்யுணர்வுள்ளந் தோறுஞ் - சென்றுளே யமுத மூற்றுந் திருவருள் போற்றி யேற்றுக் - குன்றுளே யிருந்து காட்சி கொடுத்தருள் கோலம் போற்றி - மன்றுளே மாறி யாடு மறைச்சிலம் படிகள் போற்றி." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாற்றெ

ளிக. அன்றியும்மேற்படிமூன்றுதாண்டவங்களையும் ஆனந்தத்தாண்டவம் பஞ்சகிர்த்திய தாண்டவம் பஞ்சாக்கர தாண்டவம் எனக் கூறுவாருமுளர். இத்தாண்டவபேதங்களில் இத்தலத்திற்குரியது இத்தாண்டவம் என வரையறுத்துக்கூறின், அத்தலத்து ஏனையதாண்டவமும் அதற்குரிய பயனுமின்றென்றுமாகலின் அவற்றை விரிக்காதுவிடுத்தனம். (௫)

சிவகாமசுந்தரி.

உலகமெலா மீன்றருளி யொருமலைக்கு மகளாகி
யிலகுமயி லிளையோர்க்கு மிபமுகர்க்கும் பாலூட்டு
முலையிளைய கன்னிகையாய் முகிழ்த்தபெருங் கருணையளாந்
தொலைவில்புகழ்ச் சிவகாம சுந்தரிசெந் தாள்பணிவாம்.

(இ-ள்.) உலகத்தின்கணுள்ள ஆன்மவர்க்கங்களனைத்தையும் பெற்றருளி ஒப்பற்ற இமயமலைக்குப் புத்திரியாகி, விளக்கமுள்ள மயில்வாகனமுடைய இளையபிள்ளையாராகிய முருகக்கடவுட்கும் யானைமுகமுள்ள விநாயகக்கடவுட்கும் அமுதைப்புகட்டுகின்ற தனங்களையுடைய அழகுவாய்ந்த கன்னிப்பருவமுடையவளாகித் திரண்ட பேரருளுடையவளாகிய, அழியாக் கீர்த்தியமைந்த சிவகாமசுந்தரியின் சிவந்த திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

உலகெலாமீன்றவளென்பதை, "உலகமெலா மீன்ற வொருத்திதனைப் பாலுண்-டிலகு கவிதை மழையீச-னிலவு புயமலைப்பாற் பெய்தசுகப்போரியில் வாழ்வானம்-புயமலர்த்தா ளென்முடிக்குப் போது." என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், இமயமலைக்குப் புத்திரியென்பதை 'மலையரையன்பொற்பாவை வாணுதலாள் பெண்டிருவை-யுலகறியத் தீவேட்டா னென்னுமது வென்னேடீ-யுலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனே லுலகமெலாங்-கலைநவின்ற பொருள்களெலாங் கலங்கிடுங்காண் சாழலோ" என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், விநாயகக்கடவுட்கும் முருகக்கடவுட்கும் பாலூட்டும் திருத்தனமுடையாளென்பதை, "சித்தமொருபக்கமயினிற்களிறுடன் வட்டமுலை நிற்குமெழில்மிற்றமனது சீர்-மத்தகமெனத்தகிலமிர்த்தொருகரத்தை முடிவைத்துறவுறத்தடவு மான்-முத்தமுலை செப்புவதெனக்களிறு பிற்குமரன்முற்புதல்வர் துய்த்தவமுதா-லத்தலைமை பெற்றனர திற்றிலைகொல் கிட்டினுமெனற்பவுயிர் முத்திபெறுமே" என்னும் சௌந்தரியலகரித் திருவிருத்தத்தானும், கன்னிகையாய் என்பதை, 'பங்கயற்கணரியபரம்பானுருவேதனக்குரிய படிவமாகி-யிங்கயற்கணைகணுலக மெண்ணிறந்த சராசரங்க ளீன்றுந்தாழாக்-கொங்கயற்கண் மலர்க்கூந்தற் குமரிபாண்டியன்மகள்போற் கோலங்கொண்ட-வங்கயற்கணம்மையிரு பாதப்போதெப்போது மகத்துள் வைப்பாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௬)

விநாயகர்.

இருநான்கு மதம்பொழியு மிருள்கேழு மிரிந்தோடத்
திருஞான மதமூன்றுஞ் சிவமேவு மகிழ்களிறு
பெருநாத முடிநடிக்கும் பெரியோன்ற னுடனாடிற்
கருஞான மலைதொலைக்குங் கற்பகப்பொற் பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்.) கருத்தமதநீரைப்பொழிகின்ற அஷ்டகஜங்களும் ஓட்டெடுக்குமாறு அழகிய ஞானங்களென்னும் இரண்டுமதங்களைப்பொழிகின்றதும் மூன்றுவதாகிய மேன்மைமிக்க சாமவேதங் களிகூருகின்றயானையும், தத்துவங்களின்மேம்பட்ட நாதத்தத்துவத்தின் உச்சியிற்றாண்டவம் புரிகின்ற சிவபெருமானுடனே தம்மையும் தியானிப்பார்களாயின், அவர்களுடைய அஞ்ஞானமென்னும் மலையையழிக்கின்ற வருமாகிய கற்பகவிநாயகரின் பொன்போன்ற திருவடிகளைவணங்குவாம்—எ-று.

ஏனையயானைகளைவற்றினு மேம்பட்ட திக்கஜங்களும் பிளிறிட்டோடத்தக்க ஒலியுடனேசாமவேதமானது சதா துதிக்கும் ஏற்றமுடையாரென விளக்குவான், "இருநான்குமதம்பொழியு மிருள்வேழமிரிந்தோடத் திருஞானமத மூன்றுஞ் சிவவேதமகிழ்களிறு" எனவும், நாதாந்தத்தினடனம் புரியும் சிவபெருமானைத் துதிப்போரும் கணேசரையுந் துதிக்கினன்றி அஞ்ஞானநீங்காரென்பார், "பெருநாதமுடிநடிக்கும் பெரியோன்றனுடனுடின் கருஞானமலைதொலைக்கும்," எனவும் கூறினர். விநாயகருக்குத் திருமுகமாத்திரமே யானையினது போன்றதாகலின், இவர்க்குப் பீஜமதமின்றென்றும் ஆகவே இரண்டுமதங்களேயுள்ளன வென்றும் அவ்விரண்டும் பரம் அபரம் என்னும் ஞானங்களிரண்டே யென்றுந்தெளிக. இதனை, "வானுலகு மண்ணுலகு வாழமறை வாழப்- பான்மைதரு சைவநெறி பார்மிசைவிளங்க-ஞானமத மைந்துகர மூன்றுவிழி நால்வா-யானைமுகனைப் பரவி யஞ்சலிசெய்கிற்பாம்" என்னும் உமாபதி சிவாசாரியர் திருவாக்கினுங்காண்க. முதலிற்கூறியவிநாயகர்துதி இடையூறின்றிக்காப்பதற்கும், இத்துக்கூறியது மூத்தபிள்ளையாரென்னு முறைமைக்குமாகக் கொள்க. (ரு)

முருகக்கடவுள்

அருட்சிவனா ரருண்மலைக்கும் பலமலைக்கு மதிபதியாய்
மருட்படவா ருயிருண்ணும் வரைவயிறங் கிழித்தொழித்துத்
தெருட்புலவர் சிறைமீட்ட சேவகனெஞ் சிறையாய
விருட்படலம் படச்சோதி யெறிக்குமவ னடிபணிவாம்.

(இ-ள்.) திருவருட்கடலாகிய சிவபெருமானுடைய காருண்யமென்னும் பர்வதத்திற்கும், உலகத்தின்கணுள்ள ஏனைய பர்வதங்கட்கும் தலைவராய்மயக்கமுண்டாகும்படி அநேக ஜீவர்களைக் கொன்றுகொண்டிருந்த கிரௌஞ்ச பர்வதத்தின் வயிற்றைக் கிழித்தழித்து, தெளிவமைந்த தேவர்களின் சிறையை மீட்டருளிய வீரனும், எமது சிறையாகிய அஞ்ஞானக்கூட்டம் கெடும்படி மெய்ஞ்ஞானவொளிவீசுகின்ற முருகக்கடவுளின் திருவடிகளை வணங்குவாம்—

அருட்சிவனா ரருண்மலையென்பதற்குச் சிவபெருமான் குமாரக்கடவுளுக்காகப் பாலித்த ஸ்ரீ கந்தகிரியெனினுமாம் பலமலைக்கு மதிபதியாயென்பதை குன்றுதோறாடி எனவும் குறிஞ்சிநிலத்தலைவனெனவும் குமாரக்கடவுட்குவழங்கும் திருநாமங்களானுந் தெளிக. வரையயிறுகிழித்தொழித்து என்பதை, "கிழியும் படியடர் குன்றெறிந் தோன்கவி கேட்டுருகி-இழியுங் கவிகற் றிடாதிருப் பீரெரிவாய்நரகக்-குழியுந் துயரும் விடாய்ப்படக் கூற்றுவ னூர்க்குச்செல்லும்,

வழியுந் துயரும் பகரீர் பகரீர் மறந்தவர்க்கே” எனவும், தேவர் சிறைமீட்ட சேவகனென்பதை, “தேங்கிய வண்டத் திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே-பூங்கழல் கட்டும்பெருமான் கலாபப் புரவியின்மிசை- தாங்கி நடப்பமுறிந்தது சூரன்றளந்தனிவேல்-வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்களெட்டும் வழிவிட்டவே” எனவும் வரும் அருணகிரி நாதருள்வாக்கானுணர்க. சிவபிரான் திருநோக்கத்தின்கண்ணே அவரருள் விளங்குமாகலானும், அந்நோக்கங்களிற்றோன்றிய பொறிகளே சுப்ரமண்யமாகலானும், அருட்சிவனுருவெண்மலைக்கு மெனக் கூறினரெனினுமாம். தேவர்களனேகரைச்சிறையினீக்கிய கிர்த்தியம் முன்னரே தாம் மேற்கொண்டாராகலின், அஞ்ஞானக் கூட்டங்களாலாகிய அடியேன் சிறையைமீட்ப தரிதன்றெனவிளக்குவான், ‘‘எஞ்சிறையாய விருட்படலம் படச் சோதியெறிக்கும்.” என்றார். முற்கூறிய முருகர்துதி பட்டினத்தடிகளவதரித்த வைசியகுலத்திற்கும் முருகக்கடவுட்குமுள்ள உரிமையைக் காட்டுதற்கும், இங்குக்கூறிய முருகர்துதி இளையபிள்ளையாரென்னும் முறைமையைக் காட்டுதற்கு மாமென்றுணர்க. (சு)

திருநந்தி தேவர்.

மருணூல்சொல் லொருகோடி மறுசமயக் கொடும்பேய்கள்
பொருணூல்சொல் பவர்போல்வார் பொய்யாக முடிவித்துத்
தெருணூல்சொல் பரம்பரையார் சிவமுதலென் றுரையாடி
யருணூல்சொல் லருணந்தி யருளாலின் னருள்பெறுவாம்.

(இ-ள்.) மயக்கமுற்ற சாத்திரங்களைக் கூறுகின்ற ஒருகோடியாக விரிந்திருக்கும் வேறுபாடுள்ள மதமுடைய குரூரப்பசாசுகளாய், உண்மையான சாத்திரங் கூறுபவர்களையொத்தவர்கள் பொய்யராகும்படி முடித்து, மெய்ஞ்ஞான சாத்திரங்களைக்கூறுகின்ற சந்ததியாரின் மேன்மைக்குத் தலைவர்தாமேயென்று திருவாய் மலர்ந்து, திருவருட்குரிய சிவஞானபோதமென்னும் நூலைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவருட்கடலான நந்தியெம்பெருமானுடைய கிருபையினால் இவ்வுலகத்தில் அவரது திருவருளையடைவோம்—எ-று.

சைவசமயத்தைத்தவிர ஏனைய சமயங்கள் மயக்கமுடைய சமயங்களாகலின் அச்சமயங்களிலுழல்வோர் தெளிவடையாரென்பார், “மருணூல்சொல் லொருகோடி மறுசமயக்கொடும்பேய்கள்.” என்றார். இதனை, “சமயவாதிகடத்த மதங்களே-யமைவதாக வரற்றி மலைந்தனர்,” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், “சைவசமய மேசமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்-கைவந் திடவேமன்றுள்வெளி காட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப் - பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டா முத்திதருந்-தெய்வச் சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே.” என்னும் தாயுமானவர் திருவாக்கானும். நந்தியெம்பெருமானே மெய்ஞ்ஞான சாத்திரங்களைக்கூறிய முதல்வரென்பதை, “வெள்ளி மால்வரை விமலனார் விளம்பிய வேதந் - தெள்ளு மாகம புராணங்கள் செழுங்கலை பிறவு - முள்ள வாறுதேர்ந்துலகெலாம் வழங்கமுன் னுரைத்த-வள்ளலாகிய நந்தியங் குரவனைமதிப்பாம்.’’ என்னும் விநாயகபுராணத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (எ)

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

மணிவாயாற் றிருமிடற்றான் மலர்க்கரத்தாற் றமிழ்மூன்று
மணியாக்கிப் புனனாடு மருந்தமிழ்நா டெனத்தோன்றுந்
தணியாத திருஞான சம்பந்தர் பதம்பணியும்
பணிவார்தம் பதம்பணியும் பணியெமக்குப் பணியாமே.

(இ-ள்.) அழகிய திருவாக்கினாலும், மேன்மைமிக்க கண்டத்தினாலும், தாமரைமலர்போலும் திருக்கரங்களினாலும், முத்தமிழையும் விளங்கச்செய்த தனால், சோழநாடும் அருமையான பாண்டிநாடென்றுரைக்கும்படி காண்கின்ற, சீர்த்தி குன்றாத திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுடைய திருவடிகளை வணங்கும் அடியார்களது பாதங்களைத் தொழுகின்ற பணிவிடையே நமக்குத் தொழிலாகும்—எ-று. ஏ-அசை.

முத்தமிழ்களாவன:—இயல் இசை நாடகம் என்பன. இம்முத்தமிழ்களின் முறையே தமது திருவாக்கினால் இயற்றமிழையும், திருக்கண்டத்தால் இசைத்தமிழையும் திருக்கரங்களாற் றாளமொற்றி நாடகத்தமிழையும் விளக்கினாரென்பார், "மணிவாயாற் றிருமிடற்றான் மலர்க்கரத்தாற் றமிழ்மூன்று மணியாக்கி." என்றும், இம் முத்தமிழ்களும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அவதாரத்திற்கு முன்பு தமிழ்நாடாகிய பாண்டிநாட்டிலேயே வழங்கியிருந்தனவென்று விளக்குவான், "புனனாடு மருந்தமிழ்நாடென." என்றும் கூறினர். இதுகுறித்தன்றோ திருஞானசம்பந்த சுவாமிகட்கு முத்தமிழ் விரகர் என முதியோர்மொழிவர். அன்றியும் சிலேடைவகையால், நீர்வளப்ப மிகுதி கொண்டு புனனாடெனப் பெயர்பெற்ற சோழநாட்டின் நகரமாகிய சீர்காழிப் பதியில் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளவதரித்து இம்முத்தமிழ்களாகிய அமுதத்தை அந்நகரத்தினும் சிவதலங்களாகிய அந்நாட்டின் ஏனையநகரங்களினும் பொழிந்தமையின், "மருந்து அமிழ்நாடென" என்றுரைத்தாரென்னலுமொன்று. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் மேம்பாட்டை விளக்குவான், அவர் திருவடிகளை நேரேவணங்க யாம்பாத்திரரல்லோமாகலின், அவர் திருவடிகளைப்பணியும் அடியார்கள் பாதங்களைப் பணிதலே நமக்குப்பணிவிடையாகக்கொள்வோம் என்றார். மேம்பாட்டை விளக்குவதற்காகப் பிற ஆன்றோரும் இவ்வாறுரைத்துள்ளதை, "எழுதரு மறைகடேறா விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்-பொழுதறு காலத்தென்றும் பூசனை விடாது செய்து-தொழுதகை தலைமேலேறத் துளும்புகண் ணீருண் மூழ்கி-யழுதடி யடைந்த வன்ப ரடியவர்க் கடிமை செய்வாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுணர்க. (அ)

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்

கல்லோடம் வெவ்விடஞ்சூழ் காசினியி னடக்குமலை
யெல்லாமின் கிறும்பூதா வின்பமென விளையாடிச்
சொல்லாடிச் சிவகதியைத் துதித்துமதித் துக்கதித்தார்
பல்லாரும் புகழ்நாவுக் கரசர்பத மலர்பணிவாம்.

(இ-ள்.) கல்லாகியதெப்பமும் கொடியவிடமும் உலகெங்கும் சூழ்ந்து திரிகின்ற மலையென்னும் யானையும் ஆகிய இவையனைத்தும், இவ்விடத்தில் ஆச்சரியமடையும்படி இன்பமாகவே விளையாடிக்கொண்டிருந்து, சிவகதியாகிய சிவபெருமானையே கர்த்தாவாக நிச்சயித்துத் தம்மைச்சரணடைந்த அடியார்கட்கு முபதேசித்துத் தாமும் திருத்தாண்டகங்களால் தோத்திரஞ் செய்து, மேம்பாடுற்றவராய், பலகோடி ஆன்மாக்களும் புகழப்பெற்ற திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் திருவடித்தாமரைகளை வணங்குவாம்—எ-று.

சமணர்கள் கட்டிவிட்ட கருங்கல்லையே தெப்பமாகக்கொண்டு, "சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன் - பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக் - கற்றுணை பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினு - நற்றுணை யாவது நமச்சிவாயவே" என்னும் முதற்செய்யுளுடைய பதிகத்தையும், யானையை ஏவியபோது, "சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்துஞ் சுடர்த்திங்கட் சூளா மணியும் வண்ண வுரிவை யுடையும் வளரும் பவள நிறமு - மண்ண லரண்முரணேறு மகலம் வளாயவரவுந் - திண்ணென் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நா-மஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லையஞ்சவருவதுமில்லை." என்னும்முதற் செய்யுளுடைய பதிகத்தையும் திருவாய் மலர்ந்தருளி யாவர்க்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவித்தாராகலின், "கல்லோடம் வெவ்விடஞ் சூழ் காசினியி னடக்குமலையெல்லாமிங் கிறும்பூதாவின்பமென விளையாடி." என்றும், இன்னும் நீற்றறையி லிட்டபோது, "மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்." என்ற பதிகமும், அப்பூதிநாயனூர் குமாரர்க்கு நேர்ந்த சர்ப்பவிடந்தணியும்படி, "ஒன்று கொலா மவர் சிந்தை யுயர்வரை."என்றபதிகமும் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றனரென்பதை விளக்குவான், "எல்லா" மென்றும், சைவசமயிகளேயன்றிச் சமணசமயிகளும் இவர் அற்புதச்செய்கையைக் கண்டுபுகழ்ந்தாராகலின், "பல்லாரும் புகழ்," என்றும் கூறினர். (கூ)

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

முதலவனூர் பரவைவிட முனனுகாவா ன
விதமுதலாம் பரவையமு தினிமைதரத் தானுகர்வான்
றுதிகுலாங் குபேரனையுந் தோழனென வுடையானை
மதனுறாத் தாதேவும் வன்றொண்டர் பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்) உலகைச்சூழ்ந்த பரவையானது தலைவராகிய சிவபெருமான் முன்னாளில் திருவமுது செய்யும்படி ஆலகாலவிடத்தைக் கொடுத்த தல்லவாவென்று, அப்பரவையென்னும் பெயருடைய பெண்ணினிடத்து, இங்கிதவார்த்தைகள்முதலிய திருவமுதைத் தாமுண்ணும்பொருட்டு, யாவராலும்புகழப்பெற்ற குபேரனையும் தமது தோழனென்றுரைக்கும்படி பெற்றிருக்கும் அச்சிவபிரானையே, மன்மதவேதனையடையாமலே தூதனுப்பிய வன்றொண்டரென்னும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளின் திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

பரவையென்னும் பெயருடைய கடல் முன்னாளில் ஆலகாலவிடத்தை யளித்தமையின், அப்பரவையென்னும் பெயருடைய பெண்ணிடத்து இங்கித வார்த்தைமுதலாகிய அமுதைத் தாமுண்ணத் திருவுளங்கொண்டவராய், அப்

பெருமானையே தூதாகவனுப்பித் தமதெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டனரென்பது கருத்து. செல்வத்திலுயர்ந்த குபேரனைத் தோழமைகொண்டதற்கேற்பக்கல்வியிற் சிறந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையும் தோழனெனக்கொண்டாரென்பது விளங்க, "தூதிகுலாங் குபேரனையுந்தோழனெனவுடையானை." என்றும், பெண்பாற் றூதேவுவோர் மன்மதபாணங்களால் வருந்துகின்றோரேயாகலின், இவரவ்வாறின்றித் தமக்குச் சிவபிரானிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவானேவினரென்பார், "மதனுருத் தூதேவும்." என்றும், கூறினர். செல்வத்திலுயர்ந்த குபேரனைத் தோழமைகொண்டதற் கேற்பக் கல்வியிற்சிறந்த சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளையும் தோழமை கொண்டனரென்பதை, "அறிந்து செல்வ முடையானு மளகைப்பதியாற்றோழமைகொண்-டுறழ்ந்த கல்வி யுடையானு மொருவன் வேண்டுமெனவிருந்து-துறந்த முனிவர் தொழும்பரவை துணைவானனைத்தோழமைகொண்டான்-சிறந்த வறிவு வடிவமாய்த் திகழு நுதற்கட் பெருமானே." எனவும், பரவைபாற்றூதேகினரென்பதை, "படியிலா நின்பாட்டி லாரூர னனிவிருப்பன் பாம னென்ப-தடியனேனறிந்தனன்வான் றொழுமீச னினைத்தடுத்தாட்கொண்டு மன்றித்-தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூது சென்று-மிடியிலா மனைகடொறு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்கு மாறே." எனவும்வரும் நால்வர் நான்மணிமாலைத் திருவிருத்தங்களானுந்தெளிக. அன்றியும், ஏனையோரைத் தூதனுப்பின் தாங்களும் மன்மதவாதையுடையோராகலின் தாங்களே யணைதற் கெண்ணுவாரென்றுன்னி மன்மதன் சமீபித்தற்கொண்ணாத சிவபிரானைத் தூதேவினரெனவும். முன்பு பாற்கடலிற்றோன்றிய விடத்தைத் திரட்டிக்கொடுத்த தாமே, அவ்விடமுண்ட சிவபிரானைக்கொண்டே அப்பரவையின் அமுதைநுகர்தற் குன்னினரெனவும் கூறினுமாம். (௧௦)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

நானூற்று மணிக்கோவை நடம்பயிலெம்பெருமாற்குத்
தேனூற்றும் பொன்னிதழித் தெரியலின்மேம்படச்சாத்தி
வானூற்ற முதவுதிரு வாசகம்பே சினர்பாத
மானூற்று விலையாக வணங்குதும்யாம் வணங்குதுமே.

(இ-ள்) நானூறு செய்யுட்களாகிய மணிகளாற்கோத்த ஓர்மாலையை, ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் எமது நடேசப்பெருமானுக்கு, தேனைச்சொரியும் பொன்னிறமுள்ள கொன்றைமலர்மாலையினும் மேம்பாடமையும்படி தரித்து, மேலாய வூதியமாகிய முத்தித்திருவைப் பாலிக்கும்படியான திருவாசகத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவடிகளை அஞ்ஞானத்தையொழிக்கும் உயர்ந்த மெய்ஞ்ஞானவொளியாக நாம் பணிவோம் பணிவோம்—எ-று. ஏ-அசை.

திருக்கோவையார் செய்யுள்கள் நானூறாகலின், "நானூற்றுமணிக்கோவை," எனவும், சிவபிரானைப்பணிவோர், அவர்க்குரிய பூசனையை நிறைவேற்றி முடிந்தபின் மாலைசாத்துதல் மரபாகலினானும், அப்பெருமான் முதலிலேயே பிரணவாகாரமாய்விளங்கும் பொன்னிறமுள்ள கொன்றைமலர் மாலிகை

யணிந்திருத்தலினுனும், "நடம்பயிலெம் பெருமாற்குத்-தேனூற்றும் பொன்னிதழித்தெரியலின்மேம் படச்சாத்தி." எனவும், அவ்வாறு சாத்தியவுடனே துதிக்கவேண்டுதலின், "வானூற்றமுதவுதிரு வாசகம்பேசினர்" எனவும்கூறினர். அன்றியும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்குரிய மணிவாசகரென்னும் பெயருக்கேற்பமணியை மாலையாகவும் வாசகத்தைத் துதியாகவும்உவமித்தனரென்னலுமொன்று. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருக்கோவையாரும் திருவாசகமும் கூறினரென்பதை, "திருச்சதக முதலாகச் சிறந்ததமி ழறுநூறும்-விரித்தகவலுபொருட் கோவையொரு நானூறு-முரைத்தருளி யதன்பின்ன ருயர்வாதவூரர்மொழி-தரித்தெழுது மம்பலவ ரெழுத்தென்று சாற்றினர்." என்னும் வாதவூர்ப்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுந்தெளிக. மானூற்றுவிலையாக என்பதை மால்நூற்று ஐவில்ஆக எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்க. அன்றியும் மானூற்று விலையாக என்பதற்கு அநேக நூறுவிலையுள்ளதாக மதித்து எனப்பொருள் கூறுவாருமுளர். அவ்வாறுரைப்பது சிறப்பன்மைதெளிக. இன்னும் கனகசபையில் நடனஞ்செய்வோர்க்கு மணிமாலையின்மையும் துதியின்மையும் பெருங்குறைவாயிருந்தமையுணர்ந்து திருக்கோவையாராகிய மணிமாலையைத் தரித்துத் திருவாசகமாகிய துதியைக் கூறினரென்னினுமாம். (கக)

தில்லைவாழந்தணர்.

சிரசபா நடம்பயிலுந் திருவாரூ ரொருநாத
ஞருறையா னந்தநட நாதனைமே ராதலினு
லாரணராந் தில்லைவா ழந்தணரென் றெடுத்தோதும்
பேருடைய வேதாந்தப் பெரியோர்தம் பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்.) சிறப்பமைந்த பஞ்சாக்கர தாண்டவமியற்றுகின்ற திருவாரூரில் ஒப்பற்ற தலைவராக வீற்றிருக்கும் ஆனந்த நடேசராகியகடவுள், தமக்கொப்பானவர்களாயிருத்தலால் வேதங்களை யுணர்ந்தவர்களாகிய தில்லைவாழந்தணர்களென்று சிறப்பித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நாமம்வாய்ந்த மறைமுடி போர்ந்த மறையவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

பஞ்சாக்கர நடனத்தின்விவரத்தை, "ஆடும் படிகேணல் லம்பலத்தானையனே-நாடுந் திருவடியி லேநகரம்-கூடு-மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம் - பகருமுகம் வாமுடியப் பார்." எனவும், "சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கெனவா வீசகர-மார்க்கும் யகர மபயகரம்-பார்க்கிலிறைக்-கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனார்-தங்கு மகரமது தான்." எனவும், "ஓங்கார மேநற் றிருவாசி யுற்றதனி - னீங்கா வெழுத்தே நிறைசுடரா-மாங்கார-மற்றா ரறிவரணி யம்பலத்தா னாடலிது-பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்." எனவும்வரும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாக்களாலறிக. தில்லைவாழந்தணர்கள் சிவபிரானைப்போன்றே விருப்பு வெறுப்பற்றவர்களாகலின் "நேராதலினால்." என்றார். இனிச் சிவபிரான் விருப்பு வெறுப்பற்றவரென்பதை, "வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்-கியாண்டு மிடும்பையில." என்னும் திருக்குறளாலும், அவ்வாறே தில்லைவாழந்தணர்களும் விருப்பு வெறுப்பற்றவர்களென்பதை, "கேடு மாக்கமுங் கெட்ட

திருவிளு-ரோடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்-கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி-வீடும்வேண்டா விறலின் விளங்கினர்." என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளானுந்தெளிக. (கஉ)

சந்தானுசாரியர்.

கண்ணியமா யாம்போதக் கடங்கடத்திக் கணிவித்துத்
தண்ணியமா விருளறுத்துத் தன்னையென்னைத் தந்தனுல்
வெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்டான் மென்மலர்த்தாண் முடிசூட்டி
யண்ணலந்தே சிகர்மலர்த்தா ளங்கங்கே பணிந்தெழுவாம்.

(இ-ள்.) அடியேனை வருத்திய அஞ்ஞானபோதமாகிய காட்டைத் தாண்டுவித்துக் குறிப்பித்து, குளிர்ந்தகிருபையால் அஞ்ஞானத்தைப்போக்கித் தன்னையும் என்னையும் அறிவித்தவராகிய திருவெண்ணெய்நல்லூரி லவதரித்த மெய்கண்ட தேவரது மிருதுவமைந்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளைச்சிரசிற்றரித்துக்கொண்டு, பெருமைமிக்க மற்றையாசிரியர்களின் மலர்போன்ற திருவடிகளையும் அவ்வவ் வாசிரியர்களைச் சிந்திக்குந்தோறும் வணங்கியெழுவோம்—எ-று. ஆல்-அசை.

மாயையே துயரங்களனைத்திற்கும் காரணமாகலானும், அம்மாயை பலபடவிரிந்து காடுபோற் படர்வதாகலானும், "கண்ணியமாயாபோதக்கடம்." எனவும், காட்டின்க ணலைவோர்க்கு நாட்டின்கணடைதற்குரிய வழிக்கோர் குறிகாட்டுதல்போன்று, ஞானமடையும் மார்க்கத்திற்கேற்ற ஓர்குறிப்பை விளக்கினமையின், "கணிவித்து," எனவும், உலகாகாரமாகக் கலந்துநின்ற அறிவை யருளாகாரமாக்கிப் பதியிலக்கணத்தையும் பசுவிலக்கணத்தையும் உணர்த்தினரென்பார், "தன்னையென்னைத்தந்தனன்." எனவும், அவ்வாறுபதேசித்த இந்நூலாசிரியரின் குருமரபு மெய்கண்டார் சந்ததியாகலின், "வெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்டான் மென்மலர்த்தாண்முடிசூட்ட" எனவும், சந்தானுசாரியர்க ளநல்வராகலின், மேற்கூறிய மெய்கண்டார்நீங்க ஏனைய மறைஞானசம்பந்தர் அருணந்திசிவாசாரியர் உமாபதிசிவாசாரியர் என்னும் மூவரையும் குறிப்பிப்பான், "அண்ணலந்தேசிகர்." எனவுங்கூறினர். மாயையே துயரங்கட் கேதுவென்பதை, "பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு-மருளானு மாணுப் பிறப்பு." என்னும் திருக்குறளானும், அம்மாயை புலபடவிரிந்ததென்பதை, "ஆறுகோடிமாயா சத்திகள்-வேறுவேறு தம்மாயைக டொடங்கின." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுமறிக. (கங)

காரைக்காலம்மை.

வீயாத மாயவுடல் வெறுப்பினு லோவிமல
ரோயாது பேயுடனுட் டுவந்ததனு லோவிங்குச்
சேயாய வெள்ளிமலை சேர்வதற்கோ தெரியாது
பேயானுள் காரைக்காற் பெண்ணணங்கன் னவட்பணிவாம்.

(இ-ள்.) ஓர்காலத்திலு மழியாத மாயையினுலாகிய இச்சரீரத்தினோர்ந்த அருவருப்பினாலோ, அல்லது, சிவபெருமான் ஒழிவில்லாமல் பேய்களுடனே

நடனஞ்செய்வதை விரும்பியதனாலோ, அல்லது, இவ்வுலகத்தின்கண் அதிதூரமாயிருக்கின்ற கைலைவரையை அடைவதற்காகவோ, இவற்றுள் எதற்காகவென்றும் விளங்கவில்லை. காரைக்காலம்மையார் பேயுருவமடைந்தனர் ஆகலின் அவ்வம்மையாரை வணங்குவாம்—எ-று.

காரைக்காலம்மையார் பேயுருவடைந்தமைக்கு மூன்றுகாரணங்கள் கற்பிக்கினும் முடிவிற்கூறிய காரணமே ஏற்றதாகும். இதனை, "இறவாத வின்ப வன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார் - பிறவாமை வேண்டுமீண்டும் பிறப்புண்டேலுன்னையென்று-மறவாமைவேண்டுமின்னும் வேண்டுநான் மகிழ்ந்துபாடி-யறவாநீ யாடும்போதுன் னடியின்கீ ழிருக்கவென்றார்." என்னும் பெரிய புராணத்திருவிருத்தத்தாலுந்தெளிக. (கஅ)

இயற்பகைநாயனார்.

வினைமாள வரும்விமலர்வேதியராந் தூர்த்தர்க்கு
மனையாளைக் கொடுத்தவர்தாம் வருநெறியிற் றடைநோக்கி
முனைவாளாற் சுற்றமெலா முற்றுவித்த சேவகனா
ரெனையாளுஞ் செட்டிமையா ரியற்பகையாம் பணிவுறவே.

(இ-ள்.) சிவபிரானாகிய பிராமணவேடங்கொண்டவிடபுருடர்க்கு, தமது பத்தினியாரைத்தந்து அவ்வேதியர்வரும் மார்க்கத்தில் தடைசேர்ந்ததைப் பார்த்து, கூறிய தமதுவாளாயுதத்தாற் சுற்றத்தாரனைவரையும் உயிரிழக்கச் செய்தவீரரும், என்னையடிமைகொள்ளும் வைசியகுலோற்பவருமாகிய இயற்பகைநாயனாரை யாம் வணங்கத்தொடங்கினால் நமதுதீவினையொழிதற் கேதுவுண்டாகும்-எ-று.

இயற்பகைநாயனார் மெய்யடியார் விழைந்தனயாவும் வரையாதளிக்கும் வள்ளலாயிருந்தமையை உலகெங்கும் விளக்குவான், சிவபெருமானே பிராமணகுலோற்பவரான தூர்த்தவேடராய்வந்து அந்நாயனார்மனைவியைக்கேட்க, அவ்வாறே கொடுத்தனுப்பி, அவரைத்தடுக்கவந்த சுற்றத்தினரனைவரையும் தமது வாளாயுதத்திற் கிரையாக்கினரென்பது பெரியபுராணச் சரித்திரமாகலின், அவற்றைச்சுருக்கி இந்நூலாசிரியர் இவ்விருத்தத்திற்கூறினர். இப்புராணச் சுருக்கத்தை, "எழிலாருங் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து ளியல்வணிகரியற்பகையாரிருவர்தேடு-வழலாய பிரான்றூர்த்த மறையோனாகி யாயிழையைத் தரவேண்டி யணையவையன்-கழலாரப் பணிந்துமனைக்கற்பின்மேன்மைக் காதலியைக் கொடுத்தமர்செய் கருத்தால்வந்த-பிழையாருஞ்சுற்றமெலாந் துணித்துமீளப் பின்னுகனா ரழைத்தருளப் பெற்றுளாரே" என்னும் திருத்தொண்டர்புராண சாரத் திருவிருத்தத்தாலுந்தெளிக. (கக)

மூர்த்திநாயனார்

அலையாழி விடமருந்து மாலவா யமுதருக்கு
மலையாரங் கிடையாமன் மறுத்தனர்விற் றிடுவோருஞ்
சிலையாரக் கரந்தேய்த்துத் திருவருளாற் கரம்வளர்ந்து
தொலையாத செல்வமுறுந் தொண்டரடி முடிமுடிப்பாம்.

(இ-ள்.) அலைகளையுடையபாற்கடலிற்றோன்றிய ஆலகாலவிடமுண்டரு ளியதிருவாலவா யென்னும்மதுராபுரியின்கண் வீற்றிருக்கும் சோமசுந்தரக்கட வுட்கு,மலைகளில்வளரும் சந்தனம்கிடைக்காவண்ணம்சந்தனக்கட்டைகள்விற் பவர்களும் தடைசெய்தார்கள். அதுகண்டு, சந்தன மிழைக்கும் கல்லிற்பொரு ந்தும்படி தமது திருக்கரத்தைத்தேய்த்து,அவ்வுறுதிப்பாட்டாலுண்டான சிவ பிரான் திருவருட்பெருமிதத்தால் மீண்டும் திருக்கரம் வளரப்பெற்று, அழியா தமுத்திச்செல்வமடைந்த மெய்யடியராகிய மூர்த்திநாயனருடைய திருவடி களை எமது சிரத்திற்கு மகுடமாக அணிவாம்—எ-று.

ஆலகால விடமுண்டவாயராதலினாலும் அவ்விடம் அமுதமானமையினு னும், இவ்விரண்டும் விளங்கச் சொற்சிலேடையாக, "அலையாழி விடமருந்து மாலவாயமுதர்." எனவும், சந்தனமரங்கள் பெரும்பாலும் மலைகளின்மீதே வளர்வதென்பதும், அவற்றுள்ளும் பொதியாசலத்தில் விளைவதேயுயர்ந்த தென்பதும், அப்பொதியைக்கு மலையம்என்னும் பெயருளதென்பதும் விளங் குவான், "மலையாரம். எனவும் கூறினர். இந்நாயனர் இவ்வாறான தொண்டிய ற்றி யருள் பெற்றனரென்பதை, "வழங்குபுகழ் மதுரைநகர் மூர்த்தியாராம் வணிகர்திரு வாலவாய் மன்னர்சாத்தத் - தழங்குதிர முழங்கைதரத் தேய் த்தவூறுந் தவிர்ந்தமணர் வஞ்சனையுந் தவிரமன்ன - னிழந்தவுயி ரினனுக ஞா னநல்க வெழில்வேணி முடியாக விலங்குவேட-முழங்குபுக ழணியாக விரைநீ ருக மும்மையுல காண்டருளின் முன்னிருேர"என்னும் திருத்தொண்டர்புரா ணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. அன்றியும் இந்நாயனர் சடையே முடி யாகவும் உருத்திராக்கமே ஆபரணமாகவும் திருவெண்ணீறே கலவைச்சாந்தா கவும் ஆகிய இம்மும்மையாலும் உலகாண்ட மூர்த்தியென்பதைக் குறிப்பின் விளக்குவான், "தொலையாதசெல்வமுறும்." என்றுரென்னலுமொன்று. (கக)

அமர்நீதிநாயனர்.

மறைதருகோ வணமொன்றான் மனையாட்டி தனயர்செல்வ
முறைபொருடா முடனேறி முக்கணனர் மிக்கருளா
னிறைதருமக் கட்டளையே நீண்டவிமானமதாக
விறைபுரத்துப் போந்திருந்தா ரிணையடித்தா மரைபணிவாம்.

(இ-ள்.) மறைந்துபோனஓர்கோவணத்தின் பொருட்டாகத்தமது பத்தி னியார் புத்திரர்கள் திரவியம் வரிசையாயுள்ள ஆபரணுதிகள் என்னும் இவற் றுடனேதாமுந் துலையிலேறி, திரிநேத்திரங்களையுடைய சிவபிரானதுவிசேடி த்த திருவருளினாலே, சரிப்பட்டுநின்ற அத்துலாக்கோலே நெடிய விமானமா கவிளங்க, அதன்மீதூர்ந்து சிவபுரத்திற்குச்சென்று வீற்றிருந்த அமர்நீதிநாய னருடைய தாமரைமலர்போலும் இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்குவாம்.

மறைதருகோவணம் என்பதற்கு வேதமாகிய கோவணமென்னினும் அமையும். அன்றியும்,"என்னப்பனெம்பிரா னெல்லார்க்குந்தானீசன் - றுன் னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது வென்னேடீ-மன்னுகலை துன்னு பொருண் மறைநான்கே வான்சரடாத் - தன்னையே கோவணமாச் சாத்தி

னன்காண் சாழலோ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுமறிக. நிறைதருமக் கட்டளை என்பதற்கு-நிரம்பிய புண்ணியமென்கின்ற கட்டளையே விமானமாயிற்றென்னினுமாம். புண்ணியபாவங்களுக்குக் கட்டளையென்று ஆன்றோ ருபயோகித்திருப்பதை, "பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தம்-கருமமே கட்டளைக் கல்." என்னும் திருக்குறளானுந்தெளிக. இந்நாயனார் மேற்கூறியவாறு துலாக்கோலில் தம்முடைய பெண்பிள்ளை பண்டபதார்த்தங்களென்னும் இவைகளுடன் ஏறினரென்பதையும், அத்துலாக்கோலே விமானமாயிற்றென்பதையும், "பழையாறை வணிகரமர் நீதியார்பாற் பரவு சிறு முனிவடிவாய்ப் பயிலுநல்லூர்க்-குழைகாதர் வந்தொருகோவணத்தை வைத்துக் கொடுத்ததனை யெடுத்தொளித்துக் குளித்துவந்து-தொழிலாரு மதுவேண்டி வெகுண்டுநீரித் துலையிலிடுங்கோவணநேர் தூக்குமென்ன-வெழிலாரும் பொன்மனைவி யிளஞ்சேயேற்றி யேறினர்வா னுலகுதொழ வேறினரே." என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக.

கலிக்கம்பநாயனார்

ஐய்ம்மேவு மடியார்முன் னானடியா ராகிவர
மெய்ம்மேவுந் திருவடிகள் விளங்குவான் விளங்குதலு
மொய்ம்மேவும் புனல்வாரா மொய்குழலார் கைதடிந்த
கைம்மேவுங் கலிக்கம்பர் கழலிணைகை யாற்றொழுவாம்.

(இ-ள்.) அலங்காரமமைந்த தமது பழைய ஏவலர் சிவபிரானுக் கடியவர் போல்வந்ததால், அவரது உண்மையான திருவடிகள் ஒளிரும்படி கழுவுதலும், நிறைவுள்ள ஜலத்தைவார்க்காத நெருங்கிய கூந்தலையுடைய மனைவியாரது திருக்கரத்தை வெட்டிய ஒழுக்கம்பொருந்திய கலிக்கம்பநாயனாருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் நமதுகரங்களால் வணங்குவாம்—எ-று.

அவ்வடியார் முதலிற் கலிக்கம்பநாயனாரிடத்து ஏவலுக் சமைந்திருந்த காலத்தில் மிக்கஒழுக்கமுடன் இருந்தாரென்பதை விளக்குவான், "ஐய்ம்மேவுமடியார்" என்றும், தமதுமனைவியாரென்னும் பட்சபாதமின்றித் திருத்தொண்டிற் கிடையூறிழைத்த கரத்தை வெட்டினமைகுறித்து, "கைம்மேவுங் கலிக்கம்பர்." என்றுங்கூறினர். இந்நாயனார் இவ்வாறியற்றினரென்பதை, "கடவுளருட்கண்ணுர்கள் பயிலுந்தொல்லைக் கடந்தைநகர் வணிகர்கலிக் கம்பரன்பர்க்-கடிமையுற வமுதளிப்பா ரடியானீங்கி யருளுருவா யன்பருட னணையவேத்தி-யிடையிலவ ரடியிணையும் விளக்காநிற்ப விகழ்மனைவி கரகமலி யிரண்டுகையும்-படியில்விழ வெறிந்தவள்செய் பணியுந்தாமே பரிந்துபுரிந் தானருளே பற்றினரே." என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. காரைக்காலம்மையார் இயற்பகைநாயனார் மூர்த்திநாயனார் அமர்நீதிநாயனார் கலிக்கம்பநாயனார் என்னும் இவ்வைவரும் வைசியகுலோற்பவர்களாகலின் இந்நூலாசிரியர் இவர்கட்குத் துதிகூறினரென்றறிக. எனவே அறுபான்மூன்று நாயன்மார்களுள் திருவெண்காட்டடிகளவதரித்த வைசியகுலத் துதித்தோரைவரென்று வரையறுத்தனரென்க. இதனை, "அறுவரெவ ரவர்செங்கட் சோழர்புகழ்ச் சோழ-ருருண்மாணி யிடங்கழியார் நெடுமா

றர் சேரர், குறுகிலமன் னவரைவர் நரசிங்க முனையர்-கூற்றுவனூர் கழற்சிங் கர் மெய்ப்பொருளை யடிகண், முறைமைவணி கரிலைவர் காரைக்கா லம்மை-மூர்த்திகலிக் கம்பரமர் நீதியயற் பகையார், திறமைபுரி வேளாளர் பதின்மூ வர் மூர்க்கர்-செருத்துணையார் வாயிலார் கோட்புலியார்சத்தி.'' என்னும் திரு த்தொண்டர் புராணவரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க. (கஅ)

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

அறிவரிய தொருபொருணீ யொன்றினுந்தோன் றுமென்று மடங்கா யென்று, முறுதியுறச் செய்யுள்செய்தா ரஃதுமன்றி யாதி யந்தமொன்றி லானைச், சிறியபொது வினின்மறுவொன் றின்றிவி ளங் கினையென்றுஞ் செப்பி யிப்பான், முறையினிஃ ததிசயமே விளக்கும்விளை யாதெனவு மொழிந்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) யாவராலும் அறிதற்கரியதாகிய ஒப்பற்ற பரம்பொருளான தேவரீர், வேறெந்தப்பொருளினும் உதிக்கீரென்றும் லயிக்கீரென்றும் நிச்சய மாகுமாறு திருப்பாடலருளினர், அதுவுமல்லாமல் முதலீறென்னும் ஒன்று மில்லாத சிவபெருமானை, சிற்றம்பலத்திலே குற்றமென்ப தொன்றுமில்லா மல் ஒளிர்கின்றீரென்றும் உரைத்தருளி, அதன்பின்னர், முறைமையாக இத னை யோசிக்குங்கால் இஃது ஆச்சரியத்தையே உண்டாக்கும், ஆயினும் மற் றொருவிதத்தில் ஆச்சரியமுண்டாகாதென்றுந் திருவாய்மலர்ந்தனர்—எ-று. அன்று-ஏ-அசைகள்.

"அறிவரிய தொருபொருணீ," என்பதை, பட்டினத்தடிகளருளிய கோ யிறுந் மணிமாலையில், "இணையனுகிய தனிமுதல் வானவன்-காண்பதற்கரிய நின் கழலும்." எனவும், "அகிலசராசர மனைத்து முதலிய-பொன்னிறக்கடவு ளன்னமாகிக்-காண்டிலாதநின் கதிர்நெடுமுடியும்." எனவும், "வானோர்க்கரி யாய் மறைகளுக்கெட்டாய்." எனவும், ஒன்றினுந் தோன்று மொன்றினுமட ங்காயென்று-முறுதியுறச் செய்யுள்செய்தாரென்பதை, ஷை நான்மணிமாலை யில், சராசரமனைத்து-நின்னிடைத்தோன்றி நின்னிடையடங்குநீ - யொன்றி னுந்தோன்று மொன்றினு மடங்காய்.'' எனவும், சிறியபொதுவினின் மறு வொன்றின்றி விளங்கினை என்பதை, ஷை நான்மணிமாலையில், "சிறியபொது வினின் மறுவின்றி விளங்கி-யேவருங்காணவாடுதி." எனவும், "முறையினிஃ ததிசயமேவிளக்கும் விளையாது. என்பதை ஷை நான்மணிமாலையில், "அது வெனக்கதிசயம் விளக்குமன்றே விளையாது." எனவும் வரும் பட்டினத்தடி கள் திருவாக்காலுந்தெளிக. என்னை, அகிலசராசரங்களும் தமதுருவாகவு டைய சிவபிரான் சிற்றம்பலத்தி னடனஞ்செய்வது யாவர்க்கும் அதிசயம் விளக்குமேனும்,அடியேன் வேறொன்றைச் சிந்திக்குங்கால் அஃதோ ரதிசய மாயெனக்குத் தோன்றாதென்றபடி. அவ்வேறொரு விஷயத்தை அடுத்த செய்யுளிற்காண்க. அகண்ட பரிபூரணராகிய சிவபெருமான் சிற்றம்பலத்தில் நடனஞ்செய்வது ஆச்சரியமென்பதை, "வேதண்ட மேபுயங்கள் விண்ணே திருமேனி - மூதண்ட கூடமே மோலியாங் - கோதண்ட-மொற்றைமா மேரு வுமாபதியார் நின்றாடப்-பற்றுமோ சிற்றம் பலம்." என்னும் குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (கக)

மொழிந்தபடி யறுகோடி யாமென்றெண் ணுரைமேலு முடி
வின்மாயை, பொழிந்தபல தத்துவங்களிருட்படலங்கிடப்படுமென்
புந்தியுள்ளே, தழைந்திடுநின் சடைமௌலிக் கங்கைநங்கை சிலம்
பலம்புந்தடந்தாளோடு, நுழைந்தனையென் றதிசயித்தா ரவரை
யென்சிந் தையிற்பாட்டி னுழைவித்தேனே.

(இ-ள்.) வாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்தவாறு ஆறுகோடி யாமெனத்
தொகையுரைத்ததற்கும் மேம்பட்டு அளவுகடந்த மாயையினாற்றரப்பட்ட பல
தத்துவங்களென்னும் அஞ்ஞானப்படலம் மூடப்பட்டிருக்கும் அடியேனது
அறிவினுள்ளே, விசாலித்திருக்கும் தேவரீரது சடைமுடியிலே கங்கைப்பெண்
ணுடனும் சிலம்பு ஒலிக்கின்ற விசாலித்த திருவடிகளுடனும் நுழைந்தீர் என்று
ஆச்சரியப்பட்டார். அத்தகைய பட்டினத்தடிகளை அடியேனுடைய மனத்தின்
கண்ணும் பாடலின்கண்ணும் நுழையும்படி செய்தேன்—எ-று.

"அறுகோடியா மென்றெண்ணுரைமேலுமுடிவின்மாயை" என்பதை
"ஆறுகோடி மாயாசத்திகள்-வேறுவேறுதம் மாயைகடொடங்கின" என்னும்
மணிவாசகப்பிரான்மலர்வாக்கானும், பொழிந்த பலதத்துவங்க ளிருட்படலங்
கிடப்படுமென் புந்தியுள்ளே - தழைந்திடுநின் சடைமௌலிக் கங்கைநங்கை
சிலம்பலம்புந் தடந்தாளோடு நுழைந்தனை, என்பதை, 'வளையாது - கல்வி
னும் வலிதது நல்லிதிற்செல்லாது - தான்சிறிதாயினு முள்ளிடை நிரம்ப -
வான்பொயச்ச மாயாவாசை-மிடைந்தனகிடப்ப விடம்பெறலருமையி-னவர்
கள்வர் வல்லிதிற்புகுந்து - மண்மகன் றிகிரியி னெண்மடங்குசுழற்ற - வாடு
கிடந்த பேடினெஞ்சத்து-நுழைந்தனை புகுந்து தழைந்தநின்சடையுஞ்-செய்ய
வாயு மையமர்கண்டமு - நெற்றியிற்றிகழ்ந்த வொற்றைநாட்டமு - மெடுத்த
பாதமுந் தடுத்தசெங்கையும்-புள்ளியாடையு மொள்ளிதின்விளங்க-நாடகமா
டுதிநம்ப." எனப் பட்டினத்தடிகள் தாமருளிய திருக்கோயிலுன்மணிமாலையில்
திருவாய்மலர்ந் திருத்தலைக்காண்க. அவ்வளவு பெருமையுடைய பட்டினத்
தடிகளை அடியேன் சிந்தையினுஞ் செய்யுளினும் நுழையும்படி செய்ததே
எவற்றினும் மேம்பட்ட ஆச்சரியமென்பது கருத்து. (௨௦)

அவையடக்கம்.

ஆனந்தை யெனுங்கணிகை யணியவணி மணிக்கடக மளித்த
நாதன், பூநந்தூஞ் சடைக்காந்த வணிகவுரு விலிங்கவுருப் பொரு
ந்து மாபோ, லீனந்த மருகனுகா வெண்காடர் வணிகவுரு விலிங்க
மானு, ரியானந்தப் பெரியோர்தம் புகழ்புகழ வென்புன்சொ லின்
சொலாமே.

(இ-ள்.) ஆனந்தை என்னும் பெயருடையதாசி தரிப்பதற்காக அழகிய
இரத்தினகடகத்தைத் தந்தருளும் சிவபெருமானாகிய, கொன்றை மலர்மாலை
விசேடித்த சடையையொளித்துவந்த வைசியருருவமானது சிவலிங்கவுருவ
மடைவதுபோல, இழிவானது தம் சமீபத்தில் அடையப்பெறாத திருவெண்
காட்டடிகளும் வைசியருருவத்தினின்றும் சிவலிங்கவடிவமாயினர். அத்

தனைய மெய்யடியாருடைய கீர்த்தியை அடியேன் துதித்தலால், எனது அற்பச் சொற்களும் மதுரச்சொற்களாகும்—எ-று.

ஆனந்தையென்னும் தாசிக்குச் சிவபெருமான் இரத்தினக்கடக மளித்தமையைக் குறிப்பித்தபடி. இவ்வாறளித்தது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகலானும், அக்கால் சிவபிரான்கொண்டருளியது வைசியக்கோலமாகலானும், மீண்டும் சிவபிரான் கரந்தருளிச் சிவலிங்கமாகலானும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தவதரித்த திருவெண்காட்டடிகளின்குலம் வைசியகுலமாகலானும், இவரும் முடிவிற் சிவலிங்கவுருவாகலானும், சிவபிரானைப்போன்ற செயலமைந்த இவ்வன்பர் சரிதமுரைக்கப் பெற்றமையின் எனது புன்சொல்லும் இன்சொல்லாதற்குத் தடை யின்றென்னும் தேற்றத்தால், "என்புன்சொலின் சொலாமே." என்றார். (உ௩)

வாதனையோ ரிரண்டிமற மன்னுதவ முன்னிழைத்தார் மறங்கணீங்கிப், பேதமைதீர் பட்டினத்துப் பிள்ளையெனு மொருபெரியோர் பிறங்கு ஞானக், காதையினைப் பெரியோர்கள் சொலக்கேட்டிங் கிசைக்கின்றேன் கடன்ஞா லத்து, ளேதமிலான் றொழிலைந்து மாருயிர்கள் புரிவார்க ளென்றல் போலும்.

(இ-ள்) மறப்பு நினைப்பென்னும் இரண்டு வாதனைகளும் ஒழியும்படி நிலைபேறான தவத்தை முற்பிறவியிற் புரிந்தவராய், பாவச்செயல்களொழிந்து அஞ்ஞானம் நிவாரணமாகப்பெற்ற, பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் நிகரற்ற பெரியோருடைய, விளக்கமுற்ற மெய்ஞ்ஞான சரிதத்தை, கடல்சூழ்ந்த உலகத்துள்ள பெரியோர்கள், குற்றமற்றவரான சிவபிரானுடைய பஞ்சகிருத்தியங்களையும் ஆன்மாக்க ளியற்றுவார்கள் என்பதுபோல, ஞானவான்கள் சொல்லிவரும் கர்ணபரம்பரையைக் கேள்வியுற்று இவ்விடத்தில் யான் கூறுகின்றேன்—எ-று.

வாதனையோ ரிரண்டும் என்பதற்கு ஜனனம் மரணம் என்னும் இரண்டுமெனப் பொருள்கூறினுமாம். என்னை."உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்கா டுறங்கி-விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு." என்னும் திருக்குறளுரையானும், அன்றியும் சாக்கிராவஸ்தை சுழுத்தியவஸ்தைஎன வழங்கும் பெயர்களானும் தெளிக. அவ்விரண்டுமே மறப்பு நினைப்பென்பதை,"மறப்பு நினைப்பாகி வருதிரையெக் காளும்-புறப்படா வின்பப் புணரி." என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், முற்பிறவியிற் றவம்புரிந்தார்க்கே இப்பிறப்பில் இத்தகைய தவம் வாய்க்கு மென்பதை, "தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை-யஃதிலார் மேற்கொள் வது." என்னும் திருக்குறளானும், சிவபிரானியற்றும் பஞ்சகிர்த்தியங்களைச் சீவர்களு மியற்றுவரென்பதைப் பதிகரணம்பெற்ற சமயாசாரியர் முதலியோர் திவ்யசரிதங்களானும், "செய்யு நர்தொழி லைந்தொழில் யாமுமச் சிவனது வடிவென்றே-யையமற்றுண ராதியா னெனுஞ்செருக் கடைந்துநாடொறுநெஞ்சே-வைவதென்னைநீ பஞ்சகோ சங்களு நாமல வெனவுண்மை-கையிலா மலகம்மென வுனக்கியான் கழறியுந் தெளியாயே." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் "யானெனதென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்-குயர்ந்த வுலகம் புகும்." என்னும் திருக்குற ளுரையானுந்தெளிக,

வெங்கதிரா யிரம்பரப்பு மாதவனு மளக்கருஞ்சூழ் வியன்ஞாலத்துச், சங்கரன்ற னடியாரைப் புகழ்ந்திடல்பூ சனைபுரித றகவொ டாற்றிற், பொங்குநலம் பெறுவரென வாரணவா கமம்புகன்ற பொற்பி னானும், பங்கமுறா வெண்காடர் சரிதமடி யேனிசைந்து பகர்ந்த வா(

(இ-ள்.) உஷ்ணமான ஆயிரங்கிரணங்கள்வீசும் சூரியனும் கடலும் சூழ்கின்ற விசாலித்த இவ்வுலகத்தினிடத்து, சிவபிரான் மெய்யடியாரைத் துதித்தலும் பூசித்தலும் என்னும் இவற்றை முறைமையுடன்புரியின், விசேடித்த நன்மையை யடைவார்களென்று வேதாகமங்கள் விளம்பிய மேன்மையினாலும், பழுதடையாதவராகிய திருவெண்காடருடைய திவ்யசரிதத்தை அடியேன் மனமொருப்பட்டுக் கூறியபடி—எ-று. ஏ-அசை.

சிவபிரா னடியவர் மெய்யன்புடன் வழிபடுவோர்க்கு மேம்பாடுற்ற பயனெய்து மென்பதை, "எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி-யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போதி லுகந்தடிமைத் திற நினைந்தங் குவந்து நோக்கி-யிவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக்-கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றுப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே-" என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானு முணர்க. எனக்கு அவர் புராணத்தை அடைவுடன் கூறி முடிக்கும் ஆற்றலில்லையேனும், சிவபிரானடியார் திவ்ய சரிதங்களைத் துதிப்போர்க்கு விசேடித்த நன்மை விளையுமென வேதாகமங்கள்கூறிய உறுதியால் மனந்துணிந்துரைக்கலானே னென்பது கருத்து. (உங)

இன்னுமொரு வகையுவகை வெண்காடர் குலவணிக ரின்புகூர, மனனியநல் லறிஞர்சிலர் பரந்தகதை யிதைத்தொகுத்து வகுத்துக் காட்டு, மென்னவெழிற் புலியூரி லிருங்கலைஞ ரறியுநெறி யிசைத்து ளன்யான், பொன்னவையி னிருத்தமிடு மொருத்தனெடும் புகழாகப் புகல லாலே.

(இ-ள்.) இப்புராணம் பாடுதற்கு இன்னும் ஓர்வித சந்தோடமுண்டு, அதாவது திருவெண்காடரது குலத்திற்றோன்றிய வைசியர்களிலே களிப்புமேம்பட நிலைபெறுண பெரியோர்கள் சிலர், பலபடவிரிந்து கிடக்கும் பட்டினத்தடிகள் சரிதமாகிய இதனை, தொகையாக்கிப் பிரித்துக்காட்டுவீராக என்று கேட்டுக்கொள்ள, அடியார்புகழனைத்தும் பொன்னம்பலத்திற் றாண்டவம்புரியும் நடராஜப் பெருமானுடைய விசேடபுகழேயாகுமென நூல்கள் முறையிடுதலாலே, இச்சிதம்பரத்தின்கணுள்ள மேற்கூறிய பெரியோர்கள் அறிந்து கொள்வதற்காக யான் கூறினேன்—எ-று.

வாதனையோ ரிரண்டும் என்னும் முதலையுடைய செய்யுளானும், இச்செய்யுளானும் இந்நூலாசிரியர் முதனூலின்றிக் கர்ணபரம்பரையைக் கொண்டே இக்கதையைச் செய்யுள்ரூபமாக இயற்றினரென்பது விளங்குகின்றது. முதனூலின்றியே புராணம் பாடலாமென்பதற்கு நியாயம் வரும் செய்யுளிற் கூறுகின்றனர். (உச)

புலிமுனியும் பதஞ்சலியு முதலான பெரியோர்தம் புகழ்ப்பு
ராண,மிலகியவா மவர்க்குமுனங் கதியடைந்தோ ரளவிலவ ரியற்பு
ராணம், பலபலவா மவைபோல வருவனவு மவ்வண்ணம் பகர லா
குங், கலைவடநூல் சொல்லிலென்சொல் லாவிடிலென் கதிக்கதை
கள் கழறலாமே.

(இ-ள்.) வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியார் முதலிய பெரியோர்களுடைய
புகழ்கூறும் புராணங்கள் மாத்திரமே மிகப்பிரசித்தமாய் விளங்குகின்றன.
அவர்கட்கு முன்னே முத்தியடைந்தவர்கள் எண்ணிறந்தவர்களாகும், அப்
பெரியோர்களின் இயல்பமைந்த புராணங்கள் பலபலவாகும். அதுபோன்றே
இனிவருகின்றவர்களின் சரிதங்களும் அவ்வண்ணமே அளவிறந்தனவென்
றே கூறப்படும். ஆதலால் வடமொழிப்புராணம் கூறினுமென்னை? கூறுவிடி
னு மென்னை? முத்தியடைந்தோர் சரிதங்களைக் கூறலாகும்—எ-று.

வடமொழிப் புராணங்கள்யாவும் வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியார்என்னும்
இவ்விருமுனிவர் காலந்தொடங்கியே கூறியிருத்தலின், அவர்கள்காலத்திற்கு
முன்னிருந்த பெரியோர்க ளனேகராகவும், அவர்கள்சரிதங்கள் அளவிறந்தன
வாகவுமிருக்குமென்பதில் எவர்க்கும் ஆட்சேபமின்று. அவ்வளவு சரிதங்களும்
வடமொழிப் புராணங்கூறாமையின் பொய்படுமோ? அதுபோலவே வேதவி
யாசர் பதினெண்புராணங்களையும் ஏனையோர் உபபுராணங்களையும் இயற்றிய
காலத்திற்குப் பின்னர் முத்தியடைந்த பெரியோர்கள் அநேகரென்பதற்கும்,
அவர்கள் சரிதங்களும் எண்ணிறந்தன வென்பதற்கும் ஐயமென்னை? இன்
னும் முத்தியடையவிருப்போர் எத்தனைபெயரோ? அவர்கள் சரிதங்கள் எவ்
வளவோ? இவையாவும் வரையறைப்படாமையின், அடியார் சரிதங்கட்கு
முதனூல் வடமொழியி லிருக்கவேண்டுமென்ப தவசியமில்லையென்றபடி.
அடியார்கள் முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் தொடர்ச்சியாய் வருவரென்பதை,
"செப்பரிய பொய்யடிமை யில்லாதார் மெய்யிற் றிருநீறுபூசு முனிவர்களுலகு
தன்னி-லப்பாலுமடிச்சார்ந்தா ரிவர்கடமிற்சிலபே ராய்ந்ததமிழ்ப்பேர்சிலபேர்
மலையாளர் சிலபேர்-தப்பாத தெலுங்கர் சிலர் மற்றுளதேசத்தோர் தவஞ்செ
ய்து பரகதியை யடைந்தவர்கள் சிலபே-ரிப்போது மிருந்தாரை வழிபடுவோர்
சிலபே ரினிமேலுந் திருமேனி கொடுவருவோர் சிலரே." என்னும் உமாபதி
சிவாசாரியாருளிய திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தா
லும், வடமொழிக்கணுள்ள புராதனநூல்களே சிறந்தனவென்பதும் தமிழிற்
செய்த நூதனநூல்கள் சிறந்தன வல்லவென்பதும் தகுதியன்றென்பதை,
"தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று தோன்றியநூ லெனுமெ
வையுந் தீதாகா துணிந்த-நன்மையினோர் நலங்கொண்மணி பொதியுமதன்
களங்க நவையாகா தெனவுண்மை நயந்திடுவர் நடுவாந்-தன்மையினோர் பழமை
யழ காராய்ந்து தரிப்பர் தவறுநலம் பொருளின்கட் சார்வாராய்த் தறித-லின்
மையினோர் பரர்புகழ்வே லேத்துவரே திலருற்றிகழ்ந்தனரே லிகழ்ந்திடுவர் தமக்
கெனவொன் றிலரே," என்னும் சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க.

மகவான்பட்டினம்படைத்த வண்மைதிரு வெண்காடர் வாழ்ந் தவாய்மை, யகலாம விடைமருத ஞங்கவர்பாற் சிறுவனென வடைந்தநேயந், திகழ்ஞான வுபதேசம் வைத்தவருள் திருவிசைப்பாச் செப்புஞ்செப்பம், புகழோங்கு மொற்றியூ ருற்றிலிங்க மானதுவும் புகலலுற்றேன்.

(இ-ள்.) இந்திரன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை அலங்கரித்த வளப்பமும், திருவெண்காட்டடிகள் அப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த உண்மையும், திருவிடைமருதூரீசர் அப்பட்டினத்தடிகளிடத்துப் புத்திரராய் நீங்காமலெழுந்தருளிய அன்பும், அவர் அப்பட்டினத்தடிகட்கு விளக்கமுள்ள ஞானோபதேசஞ் செய்தருளிய மார்க்கமும், அப்பட்டினத்தடிகள் திருவிசைப் பாவருளியசெம்மையும், கீர்த்திமிக்க திருவொற்றியூரைப் பட்டினத்தடிகளணுகிச் சிவலிங்கவுருவானதும் சொல்லத்தொடங்கினேன்.—எ-று.

எனவே, இப்புராணத்துளடங்கிய சரிதங்களைத் தொகுத்துக் கூறிய படி, என்னை; காவிரிப்பூம்பட்டினம்தோன்றியவகை, அங்குத் திருவெண்காடர் இல்லறநடாத்தி வாணிபஞ்செய்தமை, அக்காலத்துத் திருவிடைமருதூரீசரே அவர்க்குப் புத்திரராக அவதரித்தமை, அப்புத்திரர் அவர் பிதாவாகிய பட்டினத்தடிகட்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தமை, பட்டினத்தடிகள் அதன்பின் திருவிசைப்பாப்பாடியருளினமை, திருவொற்றியூரைச்சேர்ந்த அப்பட்டினத்தடிகள் சிவலிங்கரூபமானமையென்னும் இவற்றைத் தொகுத்து, பூம்புகார்ச்சருக்கம், ஆட்கொண்டசருக்கம், துறவறச்சருக்கம் என்னும் மூன்றுசருக்கங்களாக வகுத்துக் கூறினேனென்றனர். (உசு)

பாயிரம் முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் - உசு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூம்புகார்ச்சருக்கம்.

செங்கரங்கால் விழிவதனந் திருநாபி யெண்கமலஞ் சேர்ந்தா
னேனு, மெங்கடிரு மாலிதய கோகனகங் கோயில்கொண் டங்கிருக்
கும் பொன்மான், பங்கயம்போ னீங்காம லிருக்கின்ற காவிரிப்பூம்
பட்டினத்துப், புகழொரு சற்றுரைக்கே னுருத்திரங்கண் ணரு
மொருமாப் புகன்று ளாரே,

(இ-ள்.) சிவந்த திருக்கரங்களும் திருவடிகளும் திருக்கண்களும் திருமுக
மும் திருநாபியும் ஆகிய எட்டுத்தாமரைகளைப் படைத்திருக்கினும், எம்மு
டைய திருமாலின் இதயதாமரையையே கோயிலாகவமைத்துக்கொண்டு, அவ்
விடத்தில் வீற்றிருக்கும் திருமகள், அவ்விதய தாமரையைப்போலவே திரு
வுளங்கொண்டு ஓர் காலத்திலும் பிரியாமலிருக்கின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்
தின் மேன்மையைக் கடியலூருருத்திரங்கண்ணனாரும் ஒருமா என்னும்
குறைந்த எண்ணினளவாகக் கூறியிருக்கின்றாராகலின், யானும் மிகச்சொற்ப
மாகக் கூறுவேன்—எ-று.

கடியலூருருத்திரங்கண்ணனாரென்பவர் கரிகாற்சோழன்மேற் பட்டினப்
பாலைபாடினோர். பட்டினப்பாலை என்பது பத்துப்பாட்டின் ஒன்பதாவது
பாட்டு. இது நூாக அடிகளையுடையது. திருமாலுக்குக் கரங்களும் அடிகளும்
விழிகளும் முகமும் நாபியும் தாமரைமலராகவிருக்கினும், அவ்விடங்களிலெல்
லாம் திருமகள் வீற்றிராமல் அவரது மார்பகத்திலேயேவீற்றிருப்பதுபோன்று.
அனேக வளப்பமுள்ள நகரங்களிருக்கினும் அவற்றுளொன்றினும் வீற்றிருக்க
விரும்பாமல், இக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே அத்தகைய இதயதாமரையா
கப்பாவித்து வீற்றிருக்கின்றன ளென்பார், "பங்கயம்போனீங்காமலிருக்கின்
றகாவிரிப்பூம்பட்டினம்," என்றும், திருமால் சிவபிரானுக்குரிய தேவியாரென்
பதை விளக்குவான், "எங்கடிருமால்" என்றும், பேராற்றலுடையோராகிய
கடியலூருருத்திரங்கண்ணனாரே காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புகழென்னும் ஒன்
றில் இருபதுகூற்றினுள் ஒன்றாகிய ஒருமாவளவு கூறின ரெனின், யானென்
னென்று கூறுவேன்? மிகச்சொற்பமாகக் கூறுவேனென்பார், "உருத்திரங்
கண்ணருமொருமாப் புகன்றுளார் ஒருசற்றுரைக்கேன்." என்றுங்கூறினர்.
எனவே, கடியலூருருத்திரங்கண்ணனார்போன்றோர் மிகவிசேடித்துரைத்த
மையே அவ்வூர்ப்புகழென்னும் ஓரெண்ணின் இருபதுகூற்று ளொருகூறாமெ
னின் யான்கூறத்தொடங்குவது 'மிகவற்பமென்பதிற் சந்தேகமில்லையென்ற

படி. தாங்களுரைத்தவிரிவைச் சுருக்கமாக்கி அவையடக்கம் கூறத்தொடங்கிய பிறனுன்றோரும் ஆங்காங்கு இவ்வாறே யுரைத்திருக்கின்றனர். இதனை, "பதார்த்தகுணஞ் சொல்வதெவன் பார்க்கின்ற வெல்லாம் - பதார்த்தமெனினீக்கிற் பழியாம்-பதார்த்தமெனக் - கூறுகடற் குள்ளனுவின் கூற்றினவ்வியத்தத்தோர் - கூறுரைத்த னம்பாருக்குள்." என்னும் தேவாரயர் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௪)

பொன்னுலகம் புரந்திருக்கும் புரந்தரன்வாழ் பரிமேதம் புரிந்த கோமா, னன்னைபெரும் பூவுலகி லருஞ்சாயா வனஞ்சேரு மமுதநாதன், றன்னையருச் சனைபுரியத் தினந்தொறும்போய்மீண்டுவருந் தன்மை தீர்ப்பா, னுன்னிநெடுஞ் செங்கோட்டு வள்ளிமலைப் பிடமேறி யுவந்தான் மன்னே.

(இ-ள்.) தேவருலகத்தைப் பரிபாலித்துக்கொண் டிருக்கின்றவனும், அவ்வாழ்வை யடைவதற்காக நூறு அசுவமேதம்புரிந்த தலைவனுமாகிய இந்திரன், தனதுமாதா தினந்தோறும் பெருமையமைந்த நிலவுலகத்துள்ள அருமையான சாயாவனத்தில் வீற்றிருக்கும் அமுதேச்சுரரைப் பூசிப்பதற்காகப் போய்வருகின்ற நிலைமையை ஒழிப்பதற்கெண்ணி, நீண்ட வள்ளிமலையின் செவ்விதாகிய சிகரத்தின் உச்சியிலேறிக் களித்தனன்—எ-று.

இந்திரன் நூறு அசுவமேதங்களியற்றினவனென்பதை, "நூற்றுப்பத்தடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல் - வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத்-தீரிரண்டேந்திய மருப்பி னெழினடைத் - தாழ்பெருந் தடக்கை யுயர்த்த யானை-யெருத்தமேறிய திருக்கிளர் செல்வனும்." என்னும் திருமுருகாற்றுப் படையானுந்தெளிக. (௨)

வந்துசிவக் குறிசெறியு மிடமுதலாச் சேடன்முடி மட்டுந்தொட்டா, னந்தமுடி மணிச்சாயை யெவ்வயினு மெறிப்பவறிந் தலந்தாற்றுமற், சந்ததமுந் தாமரைமணங் கமழ்சோலை வளநாடுதழுவுங் கோயிற், றந்திடவுன் னினன்முன்போ லாயிரந்தா மரைபுரையுந் தடங்கண்ணே.

(இ-ள்.) ஆயிரம் தாமரைகள் மலர்ந்திருப்பதுபோன்று விசாலித்த கண்களையுடைய இந்திரன் அவ்விடத்திற்குவந்து, சிவலிங்கப்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தானம்முதல் ஆதிசேடனுடைய முடிகளுள்ள நாகலோகம்வரையிற்றோண்டினன். அவ்வாறான ஆதிசேடனது ஆயிரம் பணமுடிகளினுமுள்ள மாணிக்கங்களின் சாயையானது எவ்விடங்களினும் வீசுதலால், அதனையுணர்ந்த இந்திரன், அவ்வொளிக்குச் சகியாதவனாய், சதா தாமரைமலரின்மணமானது பரிமளிக்கின்ற சோலைகள்சூழ்ந்த வளப்பமுள்ள நாகலோகம்வரையிலாழ்ந்திருக்கும் அவ்வாலயத்தை முன்போலவே அமைப்பதற்கெண்ணினன்—எ-று.

எனவே நாகலோகம்வரையில் ஆவ்வாலயத்தைப் பெயர்த்துப்பார்த்த இந்திரனுக்கு, ஆங்குள்ள நவமணிகளினொளி கண்ணொளியை மழுங்கச்செய்தமையின், அதன்மேலும் பெயர்க்க வலியற்றவனாய், அவ்வளவில்நிறுத்தித்

தான் தோண்டியவளையில் மீண்டும் பழையபடியேபுதுக்கி அவ்வாலயத்தை நிலைநிறுத்தற் கெண்ணினானென்றபடி. (ரு)

அவ்வேலை மவிமலை புறத்தோடிக் கூகூவென்றமலை காட்டச், செவ்வேளீன் றிடுமிலிங்க நாயகனன் னவனெடுத்தல் செய்யா வண்ண, மெய்வ்வாழுங்கருணைசெய்து முன்போலச்சினகரச் சீர்விளங்கச்செய்தா, னிவ்வேயி னிளந்தோளி கூவென்ற மென்மொழியா ளெனும்பே ருற்றாள்.

(இ-ள்) அத்தருணத்து இமாசலபுத்திரியாராகிய உமாதேவியார் வெளியிலேயோடி கூகூவென்று தொனியெழுப்ப முருகக் கடவுளையீன்றருளிய சிவலிங்கப்பெருமான். அவ்விந்திரன் தம்மைப் பெயர்க்காதபடி, உண்மை நிறைந்த தமது திருவருளைப்பாலித்து, பழையபடியே அவ்வாலயக் கீர்த்தி விளங்குமாறியற்றினர். இவ்விடத்தெழுந்தருளிய இளமையுடையமூங்கிலைப் போன்ற தோள்களைப்படைத்த உமாதேவியார், கூவென்ற மென்மொழியாளென்னும் திருநாமமுற்றனர்—எ-று.

எனவே, வன்னிமலைக்கருகிலுள்ளது சாயாவனமென்பதும், சிவபிரான் திருவருளன்றி எச்சீவர்க்கும் எத்தொழிலு மியலாவென்பதும், இந்திரன் அக்கோயிலைத் தோண்டியகாலத்து அச்சமுற்றாள்போன்று கூகூவெனக் கூவிய காரணத்தால், அன்றுதொட்டு அவ்வம்மையார்க்குக் கூவென்றமென்மொழியாளென்னும் திருநாமம் வழங்கியதென்பதும் விளங்குமாறறிக. (சு)

வாசவன்சா யாவனத்து ளிறைபூசை நிறைவேற மகிழ்ந்தெஞ்ஞான்று, நேசமுற வுலகிலுள்ள வணிகரெல்லாங் குடிதழைப்ப நெடிதழைத்தான், காசினிசூழ் சோணாட்டிற் காவிரிப்பூம்பட்டினப்பேர் கண்டான் மண்மேந், தேசுதரு நாற்பத்தெண் ணாயிரநற்குடி விரவச் செய்தா னன்றே.

(இ-ள்.) அவ்வாறியற்றிய இந்திரன்களித்து, சாயாவனத்தின்கணெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபிரானுடைய பூசை தினந்தோறும் நிறைவேறவும், நிலவுலகத்துள்ள வைசியர் குடிகள்யாவும் அப்பிரானிடத்தி லன்படையவும், அதனால் விர்த்தியாகவும், உலகத்தாரனைவரும் சூழ்ந்திருக்கப்பட்ட சோழநாட்டிலிருந்த மிக்கவிளக்கமுள்ள மேம்பாடுற்ற நாற்பத்தெண்ணாயிரம் குடிகளையும் வரவழைத்து அவ்விடத்திற் பரவும்படிசெய்து, அதற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் பெயரும் தரித்தனன்—எ-று.

சாயாவனமென்னும் அத்தலத்தின்கணுள்ள சிவபிரானுக்கு நித்திய நைமித்திகங்க ணிறைவேறுவதற்காக, சோழநாட்டின் கணிருந்த நாற்பத்தெண்ணாயிரங் குடிகளின் கிளைகளைவரவழைத்துக் குடியேற்றினனென்பதால், அதுகாறும் அவ்வாலயம் தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டதெனவும் அன்றுமுதல்மானவபூசையாயிற்றெனவும் விளங்குதல்காண்க. சோழநாட்டில் நாற்பத்தெண்ணாயிரங் குடிகளுண்டென்பதை, "நாடெங்குஞ் சோழன்முனர்தெரிந்தேயேற்று

கற்குடிசாற் பத்தெண்ணு யிரத்துவந்த" என்னும் திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (ரு)

குடிவிரவச் செய்ததுஞ்சா யாவனத்துக் கொழும்பவளக் குன்றுக் கென்றும், படிபுகழும் பெரும்பூசை யோவாம னடாத்திவிடும் பண்பு மன்றி, யடிகளுறை பல்லவனீச் சரமுதலா மாலயமு மவ்வாறுகி, நெடிதுவிளங் கிடும்பொருட்டா மென்பரின்ப நூல்பலவு நிரப்பினோரே.

(இ-ள்.) இந்திரன் அவ்வாறு குடியேற்றுவித்ததும், சாயாவனத்தி லெழுந்தருளும் ஒளிபுள்ள பவளமலைபோலும் சிவபிரானுக்கு, எக்காலமும் உலகத்தார் புகழத்தக்க பெருமைவாய்ந்த பூசனையைத் தவறாமல் நடத்திவரும் தன்மைக்காகவும், அல்லாமலும், அச்சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பல்லவனீச்சரம்முதலாகிய கோயில்களினும் அவ்வண்ணமே பூசைமுதலியவை விசேடமாய் விர்த்தியாகவுமேயென்று இனிமையான பலநூல்களாராய்ந்துள்ள பெரியோர் கூறுவர்.—எ-று.

சாயாவனமென்னும் முதற்பெயருடைய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கருகில் திருப்பல்லவனீச்சரம் முதலிய சிவக்ஷேத்திரங்களினும் அதுகாறும் தேவபூசையேயாயிருந்தமையின், அவைகட்கும் மானவபூசை அன்றுமுதல்தொடங்கினவென்பது விளங்குதலறிக. எனவே, இத்தலங்கட்குத் தேவபூசை ஒவ்வோர் காலங்களினும் மானவபூசை தினந்தோறும் நடத்துவிக்கத் திருவுளங்கொண்டருளிய சிவபெருமான், இந்திரனுக் கிவ்வித எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தனரென்பதுமாம். (சு)

விண்ணவர்கோ மானமைப்பாற் குருலிங்க சங்கமங்கள் விழைந்து நாளுந், தண்ணமரும் பெரும்பூசை யியற்றியிக பரமிரண்டுந்தமக்கே யாக, மண்ணுலகி லிந்தகர மிழைந்தவம்போலப் பலிந்தசெல்வ மலர்ந்து வாழ்ந்தா, ரெண்ணவரும் வசியதன்மந் தடுமாறுதினிதிருந்தங் கியன்று ளாரே.

(இ-ள்.) தேவேந்திரனுடைய நியமத்தால் குருலிங்க சங்கம மென்னும் மூவகையினிடத்தும் எக்காலத்தினும் விருப்பமுற்று, குளிர்ச்சியமைந்த மஹாபிஷேகம்முதலிய வழிபாடுகளைப்புரிந்து, இகலோக பரலோக பாக்கியங்களிரண்டும் தங்களுக்கேயுண்டாகும்படி, யாவராலும் மதிக்கத்தகுந்த வைசியகுல ஒழுக்கம் மாறுபடாவண்ணம் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்கண் வாழ்ந்திருக்கும் அவ்வைசியர்கள், நிலவுலகத்தில் இப்பட்டினத்தையமைத்த இந்திரனைப்போன்று மிக்க ஐஸ்வரியம் பெருகி வாழ்ந்திருந்தார்கள் —எ-று.

ஆசிரியராகவும், சிவலிங்கப்பெருமானாகவும், அடியார்களாகவும், சகளீகரிப்பது சிவமேயாகலின், இம்மூன்றிடத்தும் ஏகபாவனைபொருந்தினல்லது திருவருளடையாரென்பதை விளக்குதற்கு, "குருலிங்கசங்கமங்கள்விழைந்து" என்றார். இதனை, "ஈசனுக் கன்பில்லா ரடியவர்க் கன்பில்லா ரெவ்வு

யிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்குமன் பில்லார்-பேசுவதென் னறிவில்லாப் பிணங்களோமிணங்கிற் பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணங்கிவெர் விடுகீ - யாசையொடு மரனடியா ரடியாரை யடைந்திட் டவர்கரும மூன்கரும மாகச்செய்து-கூசிமொழிந் தருண்ஞானக் குறியி னின்று கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே.'' என்னும் சிவஞானசித்தித்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (எ)

வேறு.

எண்ணியசீ ரறம்பொருளோ டின்பமுமுற வணிகர்குழாங்
கண்ணியவீட் டின்பமுமேற் காண்பாரா யினிதமர
வண்ணியபே ரறமுதனன் கடைந்தவராம் வெண்காடர்
புண்ணியனூர் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) அவரவர்கள் கருதிய சிறப்போகூடிய அறம் பொருள் இன்பமென்னும் இகலோகார்த்தங்களை மூன்றையும் அடைகின்ற வைசியத்தொகுதியர், தாங்கள்கருதியவாறு மேம்பாடுற்ற முத்தியின்பத்தையும் இனியடைவோமென்னும் நிச்சயமுடையவர்களாய், இனிமையுடன் வாழ்ந்திருக்கையில், பொருத்தமாயுள்ள பெருமைமிக்க அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு புருடார்த்தங்களையும் குறைவற அடைந்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகளென்னும் புண்ணியமூர்த்தி திருவவதாரஞ்செய்தருளிய திருப்பதி அழகிய அக் காவிரிப்பூம் பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

எவர்கள் இகலோகார்த்தங்களாகிய அறமாதி மூன்றனையு மடையப்பெற்றவர்களோ அவர்கள் நான்காவதாகியவீட்டையும் தடையின்றி யடைவார்களென்பது நூற்றுணிபாகலின், "எண்ணிய்சீ ரறம்பொருளோ டின்பமுமுற வணிகர்குழாங்-கண்ணியவீட் டின்பமுமேற் காண்பாரா யினிதமர" என்றார். இதனை, "ஈதலறந் தீவினைவிட் டீட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றும்-காத லிருவர் கருத்தொருமித்-தாதரவு-பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந் திம்மூன்றும்-விட்டதே பேரின்பவீடு." என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக.

கரிகாலன் பெருவளவன் மகள்கேள்வன் கடல்புக்கான்
திருவேயே யெனவழைத்துத் திரைகரத்தாற் றரக்கொண்டாள்
வரைகேள்வன் கரைநோக்கி வருமளவுங் கல்லானாள்
புரைதீரப் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) வெள்ளத்திற்சென்ற தனதுகணவனை, அக்கடலானது திருமகள்போன்றவளே என்றுகூவித் தனதுகைகளென்னும் அலைகளாற் கொடுக்கப்பெற்றவளாகிய பெருமையமைந்த கரிகாற்சோழனுடையமகளும், தன்னை மணமுடித்தகணவன் சமுத்திரயாத்திரைபோய்க் கடற்கரையைநோக்கி வருமளவும் கல்லுருவாயிருந்தவளும் குற்றமற அவதரித்த நகரமாவது காவிரிப் பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்பிறந்த கரிகாற்சோழனுடையமகள், தனது கணவனுடன் இல்லறம்நடாத்திக்கொண்டுவருகையில், ஓர்காற்பெருகியகாவிரி

வெள்ளத்தி லகப்பட்டுக்கொண்டதனது கணவனைப்பிரிந் துயிர்வாழத்தரியா
ளாய், கடற்கரையிற்சென்று வருந்திக்கொண்டிருந்தனள். அப்போது அவளது
கற்பின் மேம்பாட்டைக்கருதிய கடலானது காவிரிவெள்ளம் தன்னிடத்திற்
சேர்த்த அம்மாதின் மணாளனைத் தனது அலைகளென்னும் கரங்களா லேந்திக்
கொண்டுவந்து கரையிற்சேர்த்து, ஓ திருமகள்போல்வாளே! என்றழைத்துக்
கொடுக்கப்பெற்றனளென்பதும்,—அந்நகரத்திற்பிறந்த மற்றோர்மாது, தன்
னைமணந்தகணவன் கடல்யாத்திரைபோய்த்திரும்புமளவும், தனதுகற்புக்கழிவு
நேராவாறு, அக்கற்பின்மேம்பாட்டாற் கல்லுருவம்பெற்று, அவன் திரும்பிவந்த
வுடனே அவ்வுருவம்நீங்கித் தனதியற்கையுருவமைந்து அதனுடன் இல்லறம்
நடாத்திவந்தனளென்பதும் அந்நகர்ச்சரிதங்களாகலின், அவற்றைவிளக்கு
வான், "கரிகாலன் பெருவளவன் மகள்கேள்வன்கடல்புக்கான் - றிருவேயே
யெனவழைத்துத் திரைகரத்தாற் றரக்கொண்டாள்" எனவும், "வரைகேள்
வன் கரைநோக்கி வருமளவுங் கல்லானாள்" எனவும் கூறினர். இவ்வாறு சரிதங்
களுண்டென்பதை, "உரைசான்ற - மன்னன்கரிகால் வளவன்மகள் வஞ்சிக்
கோன்-றன்னைப்புனல்கொள்ளத் தான்புனலின் பின்சென்று-கன்னவிறோளா
யோவென்னக்கடல்வந்து - முன்னிறுத்திக் காட்டவவனைத் தழீஇக்கொண்டு-
பொன்னங்கொடிபோலப் போந்தாள்" என்றும், "மன்னி-மணன்மலிபூங்கான
ல் வருகலன்களோக்கிக் - கணவன்வரக் கல்லுருவம் நீத்தாள்" என்றும் வரும்
சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையானுமுணர்க. கரிகாற்சோழனென்பது அச்சோ
ழனுக்குக் காரணப்பெயர். அஃதெவ்வாறெனின், பராந்தகசோழனென்பவன்
புவனமாதேவியென்பவளை மணந்து அரசாளுகையில், அவனுக்கு மலர் பறித்
துக்கொடுப்போனொருவன், ஓர்நாள் சாரமாமுனிவர் நந்தனவனத்துட்புக்குச்
செவ்வந்திமலர் பறித்துக்கொடுத்தனன், அம்மலரின் அதியற்புதமணத்தைக்
கண்ட சோழன் அம்மலரையே தினமும் பறித்துவரக் கட்டளையிட்டனன்.
அவனவ்வாறே பறித்துவருவதையுணர்ந்த சாரமாமுனிவர் காத்திருந்து அவ
னைப்பிடித்துப்போய் அரசனிடஞ்சேர்த்துத் தண்டிக்கும்படிகூற, அதனை
உபேட்சைசெய்த அரசன்மேற் சாரமாமுனிவர் சினந்து சிவபிரானிடமுறை
யிட்டனர். அம்முறைக்கிரங்கியபெருமான் வாயுதேவனையும் சத்தமேகங்களை
யும் விளித்து அவ்வரசன் நாட்டில் மண்மாரிபெய்து அழித்துவரக் கட்டளை
யிட்டனர். அவையவ்வாறே யழிக்கையில் அரசன் கருப்பவதியாயிருந்த தன
துதேவியை அழைத்துக்கொண்டு குதிரை மீதேறி அதிவேகமாகச் சென்றான்.
அவ்வேகத்திற் புவனமாதேவி குதிரையினின்றும்தவறிக்காவேரியில்வீழ்ந்தன
ள். பராந்தகச்சோழன்மாத்திரம் காவிரிவடகரையடைகையில் மண்மாரியாலழி
ழிந்தனன், காவிரியில்விழுந்தபுவனமாதேவிகரையிலொதுக்கப்பட்டுயிர்பிழை
த்துவருவதை அக்கரையி லருந்தவம்புரியும் பிரமமாநிதி என்னும் தபோ
தனர் கண்ணுற்றுத் தூக்கித் தமதாசிரமத்திற்சேர்த்துப் பரிபாலித்துவருகை
யிற் கருமுதிர்ந்தோராண்மகவீன்றனள். அக்குழந்தைதன்தாயுடனே அந்த
போதனராசிரமத்தில்வளர்ந்து நான்காவது வருடம் பிறந்தது. அப்போது
சாரமாமுனிவர் கிருபைகூர்ந்து சோழமண்டலம் பாழ்படாவாறுபுரியத் திரு
வுளங்கொண்டு, முன்புமறைந்து பலவிடங்களிற்சிதறிய மந்திரி பிரதானியர்
முதலியரைக்கூட்டி, பட்டத்துயானைக்குக் கண்கட்டி அதன்துதிக்கையில்

மாலைகொடுத்தனுப்பின் அதுபராந்தகச்சோழன் புதல்வனைக்கொணருமெனக் கூறினர். அதுகேட்ட அவர்களவ்வாறேபுரிய, அவ்யானை அக்குழந்தையைக் கிட்டித்தூக்க அஞ்சுகையில், அச்செய்தியைப் புவனமாதேவியாற் றெளிந்த பிரமமாநிதி என்னுந்தவசி, புவனமாதேவியைநோக்கி, கட்டைக்கரியாலிவன் காலிலெழுதுவாயென்றார். அவளதற்கிணங்கி யவ்வாறேபுரிந்தவளவில் யானை தூக்கிக்கொண்டுசெல்ல மந்திரிபிரதானியர் முதலியோர் மகுடாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். கரி காலிற்றீட்டிய காரணத்தாற் கரிகாற்சோழனெனப்பெயர்வந்தது. இதனை, "அந்தணனவ்விடை யணுகு மெல்லையிற்-றந்தியுந் துதிக்கரஞ் சலித்து நின்றது-சிந்தையி னுணர்ந்திறை தேவியே கரி-யிந்தன மிவன்பதத் தெழுது கென்றனன்" எனவும், "கீறினள் பதத்தினிற் கிரியி-னுச்சியி-னேறிய கதிரென வெடுத்த தொண்கரி - வீரிய மத்தக மிசையிற் றோன்றினான் - றேறினள் சிவன்செய லென்று தேவியே" எனவும், "திருநல மறையவர் மலரைச் சிந்தினா - ருமறை யந்தண னாசி கூறினா - னொருகரிக் கோடுகீழிருந்த வுள்ளடி-யிருகரிக் கோடுமே லிருக்க வுற்றதே." எனவும், "கழைச்சிலை யிலங்கரி காலச் சோழனென்-றழைத்தனர் கடமையு மாறி லொன்றுகொண்-டொழித்தனன் றுயரெலா முலகம் யாவையும்-பிழைத்தன பகைமையும் பிணி யுமற்றவே." எனவும் வரும் செவ்வந்திப்புராணத் திருவிருத்தங்களாற் றெளிக. (க)

வன்னிமடைப் பளியோடு சான்றாக வரவழைத்தாள்
பன்னியகா விரிமணல்வாய்ப் பாவையைநின் கேள்வனெனுங்
கன்னியர்க ளொடும்போகா டிரைசிலையா வகைகாத்தாள்
பொன்னனையார் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) வன்னிமரமும் மடைப்பளியும் சாட்சியாக வரவழைத்தவளும், கூறப்பட்ட காவிரிக்கரையிலுள்ள மணலாற்செய்த பாவையை நின்கணவனென்றுரைத்த மாதர்களோடும் போகாதவளாய்த் தனக்கிட்ட திரைச்சீலைக்கு அழிவுவராமற் காத்தவளுமாகிய திருமகட்கொத்தவர்கள் பிறந்த நகரமாவது காவிரிப்பூம் பட்டினமாகும்—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த ஓர்மாது இளமையிலேயே மாதா பிதாக்களை இழந்தவளாய், அங்குள்ள ஓர்தேவாலயத்திற் றிருப்பணிசெய்து காலங்கழித்துவருகையில், அவ்வூர்வழியாக யாத்திரைவந்த வேற்றூரானொருவன், அத்தேவாலய தரிசனத்திற்காகச்சென்று தரிசனஞ்செய்து திரும்புகையில், அப்பெண்ணின் ரூபலாவண்யத்தையும் ஒழுக்கத்தையுநோக்கி, அவண்மீது காதல்கொண்டு அவ்வாலயப் பரிசாரகர்முதலியோரால் அவளதுவிர்த்தாந்தத்தையுமுணர்ந்து, இவளை எவ்வகையேனும் மணமுடிக்க வேண்டுமென்றும், தனக்கு முன்னுள்ள மனையாட்டிபால் வெகுநாளாகப் புத்திரப்பேறில்லையேயென்றும் கருதி, அங்குள்ளார்க்குத் தன்கருத்தைத்தெரிவிக்க, அவ்வூரவர் வெகுநாளாகத் தக்கமணவாளன் கிடைக்காமையால் வருந்தியுள்ளோராகலின், உடனே அதற்கிணங்கித் தேவாலயத்தின் மடைப்பளிக்கருகிலிருந்த வன்னிவிருட்சத்தினடியில் மணப்பந்தரலங்கரித்து வதுவைமுடித்தனர். அதன்பின் அம்மண

வாளன் தனதுதேவியை அழைத்துக்கொண்டு தன்னூரிற்சேர்ந்து அங்குத் தன்மனையின்கணுள்ள முதன்மனைவியுடனே இச்செய்தியைக்கூற, அவள் இதுகேட்டவுடனே சினந்து, இவள்யாரோ வைப்பாட்டியேயொழிய மணவாட்டியாகாள்; இவள் உள்ளேவரலாகாதென்று மறுத்தனள். அப்போது அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப்பெண் மனங்கலங்கி, ஓ சிவபெருமானே ! அடியேன் இதுகாறும் உமக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்ததும் கற்பின் நிலைமைதவறாதிருந்ததும் உண்மையாயின், யான்மணம்புரிந்துகொண்ட பந்தற்கருகிலிருந்த வன்னிவிருட்சமும் அதன் சமீபத்திருந்த மடைப்பளியும் ஈண்டுவந்து சான்றுகூறவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவளது கற்பின் மேம்பாடு விளங்குமாறு அவ்வன்னிமரமும் மடைப்பளியும் சான்றாகூறிற்றென்பது, அந்நகர்ச் சரிதமாகலின், அதனைவிளக்குவான், "வன்னிமடைப் பளியோடு சான்றாக வரவழைத்தாள்" எனவும், மேற்படி காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த ஓர்மாதை மணந்தமணவாளன் பொருண்மேற் பிரிதலாகச் சென்றபோது, தன்காதலியைநோக்கி யான்வருமளவும் பிறபுருடரைப் பாராதிருக்குமாறு யான் ஓர்திரையிட்டுப்போவேன்; நீ அதற்குள்ளாகவே யிருந்துகொண்டு தாதியரால் உனக்குவேண்டுவனவற்றைப் பெற்றுக்கொண் டிருக்கக்கடவையெனக் கட்டளையிட்டுத் திரைகட்டிப் பாங்கியர்கட்கும் அவ்வாறே கட்டளையிட் டயற்பதிக்கேகினன். அவன்கட்டளைப்படி திரைக்குள்ளிருக்கும் தலைவியின்கற்பைப் பரீட்சிக்கத்தொடங்கிய பாங்கியர்கள், சின்னாட்சென்றபின் ஞோர்நாள், காவிரிக்கரையின்கணுள்ள மணலா லோர்பாவையைச்செய்து திரைக்குவெளியில் நிறுத்தி, இதோ உனதுகணவர் வந்திருக்கின்றனர் இப்போது நீ வெளியில் வரலாமென் றழைக்கவும் வெளியில்வாராதவளாய் உள்ளிருந்த கற்பின் மேம்பாட்டால், அக்காவிரிவெள்ளம் பெருகியகாலத்தும் அவளிருக்குமிடத்தையழிக்காமல் அதைச்சூழ்ந்துகொண்டு போகும்படிசெய்தாள். அதன்பின் அவள் கணவன் தான்சென்ற அலுவலைமுடித்துக்கொண்டுவந்து பார்க்கையில், காவிரிப்பெருக்கால் மற்றையகட்டடங்கள்யாவும் அழிந்தும் தனதுகாதலியிருந்த கட்டடமாத்திரம் அழியாதிருக்கக்கண்டு அவளது கற்பின்மேம்பாட்டை மெச்சினவனாய்த் தனதுநற்றவத்தை வியந்து முன்னினும் மிக்க பிரியத்துடன் வாழ்ந்தானென்பது அந்நகர்ச் சரிதமாகலின் அதனைவிளக்குவான், "பன்னியகா விரிமணல்வாய்ப் பாவையைமின் கேள்வனெனும் - கன்னியர்களொடும் போகா டிரைகளையா வகைகாத்தாள்" எனவுங்கூறினர். இச்சரிதங்களுண்டென்பதை, "வன்னிமரமு மடைப்பளியுஞ் சான்றாக - முன்னிறுத்திககாட்டிய மொய்குழலாள்பொன்னிக்கரையின் மணற்பாவைநின் கணவனாமென்-றுரைசெய்த மாதரொடும் போகாடிரைவர்-தழியாது சூழ்போக வாமகுந்தி நின்ற வரியா ரகலல்குன்மாதர்" என்னுஞ் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையானுமுணர்க.

> கூவலிற்போய் மாற்றாள் குழவிவிழத் தன்குழவி
> யாவலின்வீழ்த் தேற்றெடுத்தா ளயலவரேக் கங்கண்டு
> மேவினாள் குரக்குமுகம் வீடுடையோன் வரவிடுத்தாள்
> பூவின்மேற் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே,

(இ-ள்.) தனது சககளத்தியின்குழந்தை கிணற்றில்விழுந்தவுடனே தன் குழந்தையையும் கிணற்றிற்போட்டுவிட்டு இரண்டும்மிதக்க எடுத்தவளும், அயலானொருவனது பார்வையைத் தெளிந்து குரங்குமுகமடைந்தவளாய்த் தன்மனைக்குரியவன்வர அம்முகத்தைவிட்டவளும், இப்பூவுலகத்தின்மீது பிறந்த நகரமாவது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்:—எ-று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் பிறந்த மற்றோர்வனிதை, தனதுசககளத்தியின்குழந்தை தவறிக் கிணற்றில்விழுந்தவுடனே தன்னையொத்தாள்மகவின்றியிருக்கத்தான்மாத்திரம் குழந்தைவைத்திருக்கலாமோவென்றெண்ணித்தாமதியாமல் தன்குழந்தையையும் அக்கிணற்றிலேயே போட்டுவிட்டனள். அவள்கற்பின் மேம்பாட்டையும் நல்லெண்ணத்தையும் வியந்த கடவுளருளால், இருகுழந்தைகளும் அக்கிணற்றின்மேல் உயிர்பிழைத்து மிதக்கக்கண்டு எடுத்தனளென்பதும், அப்பட்டினத்திற்பிறந்த மற்றோர்மாது தன்கணவன் அயலூர்க்குச்சென்றிருப்பதுணர்ந்த அயலானொருவன் தன்னைநோக்குகின்ற காமப்பார்வையைத்தெளிந்து, தன்கணவன்வருமளவும் தனக்குக்குரங்குமுகம் வரும்படி சிந்தித்துப் பெற்றுக்கொண்டு, கணவன்வந்தவுடனே அம்முகத்தைப்போக்கித் தன்னியற்கைமுகமடைந்தாளென்பதும் அந்நகர்ச் சரிதங்களாகலின், அவற்றைவிளக்குவான், "கூவலிற்போய் மாற்றாள் குழவிவிழத் தன்குழவி-யாவலின்வீழ்த்தேற்றெடுத்தாள்." எனவும், அயலவனோக்கங்கண்டு - மேவினன் குரக்குமுகம் வீடுடையோன் வரவிடுத்தாள்" எனவும்கூறினர். இச்சரிதங்களுண்டென்பதை, "இணையாய - மாற்றாள் குழவிவிழத் தன்குழவியுங் கிணற்று-வீழ்த்தேற்றுக் கொண்டெடுத்த வேற்கண்ணாள் வேற்றொருவ - னீனோக்கங் கண்டு நிறைமதி வாண்முகத்தைத் - தானோர் குரக்குமுக மாகென்று போன-கொழுநன் வரவே குரக்குமுக நீத்த - பழுமணியல்குற்பூம் பாவை." என்னும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையினும் காண்க. (௧௧)

முற்றாத முலையிருவர் முத்துவண்ட லாடிடத்துப்
பெற்றாற்றா மாண்பெண் பிறர்மணஞ்செய் யாவண்ணஞ்
சொற்றார்கள் பிறந்தபெண் ணாயகனைத் தலைசுமந்தாள்
பொற்றாமம் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) முதிராத தனங்களையுடைய மகளிர்களிருவர் முத்துக்களைக்கொண்டு வண்டலாட்டயர்கையில், தாமிருவரும் ஆண்பெண் என்னும் இருபான்மகவைப்பெற்றார்களாயின், அவ்விருவர்க்கும் வேறிருவரை மணம்முடிக்காதபடிபேசிக்கொண்டார்கள். அவ்விருவரில் ஒருத்திக்குப் பிறந்தபெண்மற்றொருத்திக்குப் பிறந்தமுடவனாகிய நாயகனைத் தலையிற்சுமந்தாள் அத்தகைய கற்புள்ளபொன்மாலைபிறந்தநகரமாவது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த இரண்டுபெண்கள் சிறுவயதில் முத்துக்களைக்கொண்டு சிற்றில் விளையாடும்போது தம்மிருவருக்கும் ஆண்பெண் என்னும் பாற்பகுதிப்படி மகவுண்டாமாயின், அவ்விருவர்க்குமே மணம்முடிப்போமென்று பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு அவ்விருவர்க்கும் பருவம்வாய்த்து

மணம்முடிந்து புத்திரோற்பத்தியாய்த் தாங்கள் பேசிக்கொண்டவாறே ஆண் பெண் என்னும் இருபாற் பகுதிப்படியேபிறந்தன. ஆயின், அப்புத்திரன் மூடனாயிருந்தமையைக்கண்ட பெண்மகவின்றமாது, தனதுகாதலனைநோக்கி, நான்சிறுவயதுடன் வண்டலாட்டயர்கையில் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டதுண்டு; இப்போது அப்பிள்ளை மூடமாயிருக்கின்றதேயென்று சிந்தித்து வருந்துகின்றேனென்றுரைக்க, எப்போது நமதுதாய் அவனுக்கென்றுரைத்தாளோ அப்போதே அவர்மனைவி யாயினேனெனச் சிந்தித்தவளாய், சத்தந்தைக் கேட்ட அவள்புத்திரியாகியபெண் சற்றுந் தரியாதவளாகக் கோடியுடையுடுத்திக்கொண்டு கூந்தலைவாரிச்சொருகாகக் கட்டிச்சென்று அப்புதல்வனைத் தன் தலையிற் சுமந்து நின்றனள் என்பது அந்நகர்ச்சரிதமாகலின், அதனைவிளக்குவான், "மூற்றாத மூலையிருவர் முத்துவண்ட லாடிடத்துப்-பெற்றாற்றா மாண் பெண்பிறர்மணஞ்செய் யாவண்ணஞ்-சொற்றார்கள் பிறந்தபெண் ணாயகனைத் தலைசுமந்தாள்" என்றார். இச்சரிதமுண்டென்பதனை, "விழுமிய-பெண்ணறிவென்பது பேதைமைத்தே யென்றுரைத்த-நுண்ணறிவி னோர்நோக்க நோக்காதே-யெண்ணிலென்-வண்டலயர்விடத்தி யானோர் மகட்பெற்றா-லொண்டொடி நீயோர் மகற்பெறிற்கொண்ட-கொழுநனவ ளுக்கென்றி யானுரைத்த மாற்றங்-கெழுமி யவளுரைப்பக் கேட்ட விழுமத்தாற்-சிந்தைநோய்கூருந் திருவிலேற் கென்றெடுத்துத்-தந்தைக்குத் தாயுரைப்பக் கேட்டாளாய்-முந்தியோர்-கோடிக் கலிங்கமுடுத்திக் குழல்கட்டி-நீடித் தலையை வணங்கித் தலைசுமந்த-வாடகப்பூம்பாவை." என்னுஞ்சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையானுமுணர்க.

குன்னிகர்தோட் காளையர்கைக் காசேனுங் கற்புடையே
னென்னுமொரு மனைத்தொழும்பி யேனையர்கற் பாருரைப்பார்
நன்னகரத் தியல்பாற்போ நதியிதெனத் தெற்கேகும்
பொன்னியுடைப் படைத்தவள்வாழ் பூம்புகார்ப் பட்டினமே

(இ-ள்.) மலையையொத்த புயங்களையுடைய அரசகுமாரர்களின் கையினுலீயும் பொற்காசாயினும் எனதுகற்பையழிக்க மாட்டேனென்று ஓர்வீட்டின் அடிமைத்தொழில் செய்பவள்கூறுவாளாயின், மற்றையருடைய கற்பின்வன்மையை எவர்கூறுவர். சிறந்தநகரத்தி னியல்புக்கேற்கப்பாய்கின்ற நதியிதென்றுரைக்கும்படி தென்றேயங்களிற்செல்லும், காவிரியின் உடைப்பையடைத்த காளி வீற்றிருப்பதும் காவிரிப்பூம்பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

உலகத்திற் கற்பிழப்போர் பெரும்பாலும் பொருளிச்சையானாகலானும், அத்தகைய பொருளிச்சை மிகவறியோர்க்கே இன்றியமையாததாகலானும், அத்தகைய வறியோர்களுள்ளும் ஒருவர்வீட்டில் அடிமைத்தொழில் புரிவோரின் மேம்பட்ட வறியோரின்றாகலானும், அந்நிலைமைவாய்ந்த ஓர்மனைத்தொழும்பியும், அரசகுமாரர்க ளீகின்ற பொற்காசுக்கும் எனதுகற்பை யழிக்கேனென்பளாயின், அந்நகரத்துள்ளார் கற்பின் மேம்பாட்டை யாவர்கூறுவரென்றனர். இத்தகைய அந்நகரச் சிறப்புகளனைத்தையும் வடமொழிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புராணத்திற் பரக்கக்கூறியுள்ளதென முதியோர்மொழிவர். (௧௫)

வேறு.

புயலோங்குஞ் சையகிரிப் புறத்தில்வண்கா விரிபனகன் புரத்திற் போந்து, வயலோங்குஞ் சோணாட்டு மன்னுயிருண் டின்புறவே மாலுக் கேலு, மியலோங்கு மனையாக விருப்பதற்கோ கடலாடவெண்ணியோ தன், னயலோங்கும் பூம்புகார்ச் சங்கமுகத் துறையாகி யமர்ந்த தன்றே.

(இ-ள்.) மேகமண்டலமளவும் வளர்ந்துள்ள சையகிரிப்புறத்தில் தோன்றும் வளவிய காவிரிநதியானது, ஆதிசேடனுடைய நாகலோகமளவுமாழ்ந்து, வயல்கள் விசேடித்த சோழநாட்டின்கண்வாழும் ஆன்மகோடிகள் புசித்துச் சுகம்பெறுதற்கோ, திருமாலுக்குப் பொருந்திய தன்மைமேம்பட்ட இருப்பிடமாக இருப்பதற்கோ, கடலின்மூழ்குதற்குக் கருதியோ, தனக்கருகில் விளங்குகின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே சங்கமுகத் துறையாகியிருந்தது.—

காவிரிநதியி னுற்பத்தி சையகிரிப்புறத்தாகலின், "புயலோங்குசைய கிரிப்புறத்தில்வண்காவிரி" எனவும், அது ஏனையநதிகளினும் மிக்கஆழமுடைத்தாகலின், "பனகன்புரத்திற்போந்து" எனவும், நீர்வளத்தாற் கழனிகளை மிகுதியுமுடையது சோணாடாகலின், "வயலோங்குஞ்சோணாடு" எனவும், சையகிரிப்புறத்துத்தோன்றிய காவிரி ஏனைய இடங்களிற் றங்காது அச்சோணாட்டிலேயே சங்கமுகத்துறையா யமர்ந்ததால், "சோணாட்டு மன்னுயிருண் டின்புறவே" எனவும், அத்துறையிற் சங்கங்கள் மிக்கிருத்தலானும், பால்போன்ற வெண்ணிறமா யிருத்தலானும், "மாலுக்கேலு-மியலோங்கு மனையாக விருப்பதற்கோ" எனவும், அத்துறை அங்குநின்றும்சென்று கடலிற் கலத்தலால், "கடலாடவெண்ணியோ" எனவும் கூறினர். சோணாட்டில் நெல்வயல்கள் விசேடமிருத்தலினன்றோ, "வேழமுடைத்து மலைநாடு மேதக்க-சோழ வளநாடு சோறுடைத்து-பூழியர்கோன்-றென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை-நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து." என ஔவைப்பிராட்டியாரு மருளினர். இந்நதி சையமால்வரையினின் றுற்பத்தியாமென்பதையும், அக்காவிரியே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வளப்படுத்துமென்பதையும், "சையமால் வரைபயி றலைமை சான்றது - செய்யபூ மகட்குநற் செவிலி போன்றது - வையகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறு - முய்யவே சுரந்தளித் தூட்டு நீரது." என்றும், "சென்னி வெண்குடை நீடநபாயன் திருக்குலம் புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின்-மன்னுதொல் புகழ் மருதநீர்நாட்டு வயல்வளந்தர வியல்பினி லளித்துப்-பொன்னி நன்னதிமிக்க நீர்பாய்ந்து புணரிதன்னையும் புனிதமாக் குவதோர் - நன்னெடும் பெருந்தீர்த்தமுன்னுடைய நலஞ்சிறந்தது வளம்புகார் நகரம்." என்றும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுந்தெளிக. (௧௭)

இன்னபொன்னி பன்னுமலைக் காரகிலு மாரமும்போ ரிபத்தின்கோடு, மின்னுமணி களும்பொன்னுஞ் செழுந்தேனுங் கொழுங்கனியும் விரைமென் பூவும், பன்னரிய பலவளனுங் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் பரப்பவாங்கி, யந்நகரங் கடல்வளத்தா லியாவருக்கு மள்ளியள்ளியளிக்கு மாலோ."

(இ - ள்.) இவ்வாறாகிய காவிரிநதியினாலே சிலபேறான மலைகளிலுள்ள கருநிறங்கொண்ட அகிற்கட்டைகளையும், சந்தனக்கோடுகளையும், போர்புரியும் யானைத்தந்தங்களையும், விளக்கமுள்ள இரத்தினங்களையும், பொற்பொடிகளையும், செழிப்பான தேனையும், கொழுமையான பழங்களையும், மணமுள்ள மிருதுவான மலர்களையும், இன்னும் சொல்லுதற்கரிய பலவளப்பங்களையும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ளோர் விசேடமாகப்பெற்று, அந்நகரத்திலுள்ள சமுத்திர வளப்பத்தினாலே எவர்களுக்கும் அள்ளியள்ளிக் கொடுப்பார்கள்.—எ - று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் காவிரிநதி சங்கமுகத்துறையாயிருத்தலின். அந்நதியடித்துக்கொண்டுவரும் அகிற்கட்டை சந்தனக்கட்டை யானைத்தந்தம் இரத்தினம் பொற்பொடி தேன் கனி மலர் என்னும் இவற்றுடனே இன்னும் பலவளப்பங்களையும் சமுத்திரமார்க்கமாய்க் கப்பலிலேறி வெகு தூரத்துள்ள பலதேயத்தாரும் அனுபவிக்கும்படி அந்நகரத்தார் கப்பல் வியாபாரம் செய்வார்களென்று விளக்குவான், "அந்நகரங் கடல்வளத்தால் யாவருக்கு மள்ளியள்ளி யளிக்கும்." என்றார். ஆல்-ஓ-அசைகள். காவிரியின் சங்கமுகத்துறையிருக்கும் காரணத்தினாற்றான் அந்நகர்க்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனப்பெயர் வழங்கிற் றென்பாருமுளர். (௪௫)

முடக்கியபா டகக்குனிப்பிற் பற்பலதீ வினிற்பொருள்கண்
முகந்து நீந்தி, யெடுக்குமணி நாவாய்கள் நாவாய்கள் புகலரிதா
மெழிற்பட் டாடைத், தடக்கொடிக ளசையவிசைக் காலேக வடந்
தள்ளத்தள்ளா டாம, ணடக்குமிடந் திருத்தேரிற் போற்றேவ ரெ
ழுந்தருளாணுட் டலாமே,

(இ - ள்.) வளைத்தபாடகமென்னும் ஆபரணத்தின் வளைவைப்போல, பற்பல தீவுகட்குச்சென்று ஆங்காங்குள்ள வஸ்துக்களை நிரப்பிக்கொண்டு கடலைக் கடந்துவருகின்ற அழகிய மரக்கலங்க ளிவ்வளவென்று பல நாக்களாலும் பலவாய்களாலும் கூறுதற் கருமையாகும். அழகிய பட்டுவஸ்திரத்தாலாகிய விசாலித்த கொடிகளசையவும் காற்றின் வேகத்தாற் செல்லவும் வடத்தைத் தள்ளவும், அம்மரக்கலங்கள் அசையாமற் போகின்ற துறைமுகத்தை அழகிய இரதத்தின்மேற் கடவுளெழுந்தருளுமிடத்திற் கொப்பாகக் கூறலாம்.—எ - று.

கடலில் மரக்கலங்கள் செல்லுகையிற் சிவபிரானெழுந்தருளிய இரதத்தைப்போன் றிருக்கிறதென்று, அத்தேர்க்குள்ள கொடிகளும் வடமும் இம் மரக்கலங்கட்கு மிருத்தலை யுவமித்துரைத்ததுமன்றி, மரக்கலம் செல்லுவதற்குக் காற்று உதவியாவதுபோல் இரதம்செல்லுவதற் குருளைகள் உதவியாமென்று சிலேடைப் பொருள்பட, "விசைக்காலேக." எனவும் கூறினர். ()

போற்றுமள் காபுரியு முயருமம ராபதியும் பூம்புகார்க்குத்
தோற்றுறையு மாறுபெறு தேக்கறுமாற் பாளுத மேசாதிநாத [ர்க்
ராற்றலிடங்கொண்டிருந்தார் சிவஞானவெண்காடரமர்ந்தாரன்றோ
கேற்றநிறை குபேரனையும் வச்சிரவாளனையுமிக நிசைக்கொணாதே.

(இ - ள்.) யாவராலும் துதிக்கப்படுவதாகிய குபேரபட்டினமும் அதற்கும் மேம்பட்ட தேவலோகமும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தோல்வியுற்று வசிக்கும். எதிராக நிற்றற்கேலாமல் அவமானமடையும். அமுதேச்சுரரென்னும் சோதி சொரூபராகிய சிவபெருமான் அந்நகரையே தமக்கு விருப்பமுள்ள இடமாகக்கொண்டு வீற்றிருந்தனர். அன்றியும், சிவஞானமுடைய திருவெண்காடரும் வீற்றிருந்தார். ஆதலால், அந்நகரத்தினர்க்கு மேம்பாடு மிக்க குபேரனையும் வச்சிராயுதனாகிய இந்திரனையும் ஒப்புக்கூறலாகாது.எ-று.

நிலவுலகத்திற் சிறந்தது அளகாபுரியும் அதனினும் சிறந்தது தேவலோகமுமாகலின், "போற்றுமளகாபுரியு மூயருமமராபதியும்." எனவும், அவ்விரண்டும் காவிரிப்பூம்பட்டினமுள்ள இந்நிலவுலகத்தார்க்குப் புலப்படாமல் மறைந்திருத்தலின், "பூம்புகார்க்குத் தோற்றுமறையும்." எனவும் அவ்விரண்டு நகரங்களும் வெகுகாலமாய் மறைந்திருத்தலின், "ஏக்கறும்." எனவும், ஆண்டானும் அடிமையுமாகிய அமுதேச்சுரரும் திருவெண்காட்டடிகளும் இந்நகரத்திருத்தலின், அவ்விருவரையும் தரிசிக்கப்பெற்ற இந்நகரத்தார்க்கு, முற்கூறிய அளகாபுரி அமராபதி என்னும் இரண்டின் தலைவர்களாகிய குபேரனையும் இந்திரனையும் ஒப்புக்கூறலாகாதென்பார், "பானுதசோதிநாத ராற்றலிடங் கொண்டிருந்தார் சிவஞான வெண்காட ரமர்ந்தா ரன்னோர்க் கேற்றநிறை குபேரனையும் வச்சிரவாளனையுநிக ரிசைக்கொணாதே." எனவும் கூறினர். (கள)

செய்யநிறப் பவளவல்லி மவுலிமணி கண்டமெண்டோட்டிருந்தமே
மையனுறை பல்லவனீச் சரமுமவிர் வரிபிரச வமுத மாந்தி [வு
மையலிசைத்தேனளிக்குங் குளிர்சோலை நிலைமலியவளமாடஞ்சூழ்ந்
துய்யுநெறிதருஞ்சாயா வனமுமவன்கோயில்களுமொளிருமாலோ.

(இ - ள்.) அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கருகில், செந்நிறமுள்ள பவளக்கொடிபோன்ற சடைமுடியும் நீலகண்டமும் அஷ்டபுயங்களும் செப்பமாம்படி பொருந்திய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் திருப்பல்லவனீச்சரமென்னும் திருப்பதியும், விளங்குகின்ற வண்டுகள் தேனென்னும் அமுதத்தைக் குடித்து, மயக்கத்தினாலே இசையாகிய தேனைக்கொடுக்கின்ற குளிர்ந்தசோலைகள் நிலைபேறாக விர்த்தியாகச் செல்வமுடைய மாளிகைகள் நாற்றிசைகளினுமுள்ள, ஆன்மாக்க ளீடேறும் மார்க்கத்தைப் பாலிப்பதாகிய சாயாவனமும், இன்னும் சிவபெருமானுக்குரிய ஆலயங்களும் விளங்கும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கருகில் திருப்பல்லவனீச்சரமும் மற்றும் சிவாலயங்கள் பலவுமிருக்கின்றனவென் றுணர்த்தியவாறறிக. (கஅ)

வெள்ளிமலை பொன்மலை தூமணிகலைகள் வெண்காடர் வீட்டினிட்ட
வொள்ளியசோ தியரிவரை யாட்கொள்வா னாகி யுவந்துவந்தார்
தெள்ளியரா மிவர்க்கிவைக ளுளவேனு மிங்கிருக்கச் செய்தார்போ
புள்ளினொலிமலைசோலை வேதவொலி மலைசாலைப் பூம்புகாரே.[லும்

(இ-ள்.) வெள்ளிமலைகளும் பொன்மலைகளும் சுத்தமாகிய அரதனமலைகளும் வெண்காட்டடிகளின் மனையிற்சேர்த்த, விளக்கமுள்ள சோதிசொரூபராகிய சிவபெருமான் இவ்வெண்காட்டடிகளை யடிமைகொள்ளும்பொருட்டு மானிடவடிவெடுத் தெழுந்தருளினர். மெய்ஞ்ஞானத் தெளிவினராகிய வெண்காட்டடிகட்குப் பூர்வமே இவைகளுள்ளனவேனும், இந்நகரத்திற் செல்வமலிந்திருப்பதற்காக அவ்வா றியற்றினர்போலுமென் றுரைக்கத்தக்கது, புட்களின் ஓசை விசேடித்த சோலைகளையும் வேதகோஷம் விசேடித்த சாலைகளையுமுடைய காவிரிப்பூம் பட்டினமாகும்.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகளை யடிமைகொள்வதற்காக அவருக்கு வேண்டிய வெள்ளி பொன் அரதனம்என்னும் இவற்றை விசேடமாக அவர்க்குப் பாலித்த சிவபெருமான், மீண்டும் தாமே மானிடவுருக்கொண்டு மெழுந்தருளினராகலின் காவிரிப்பூம்பட்டினம் மிக்க சிறப்புடைத்தென விளக்கியவாறறிக. ஆயின் பட்டினத்தடிகள் பூர்வசன்மத்திற் குபேரனாகலின், அடிமைகொள்ள வந்த சிவபெருமான், அவரைச் செல்வ மனுபவியாதவராகக் கருதி. இவ்வா றேனளித்தனரென்னின், அற்றன்று, அடிமைசெய்யப் புக்கோர் முனிவரேனும் அருநிதியமின்றெனின் அவலமாமாகலானும், இவர் அவதரித்த க்ஷேத்திரம் என்றும் செல்வம் நிறைந்திருக்க வேண்டுமாகலானும் அவ்வா றீந்தனரென்பார், "தெள்ளியரா மவர்க்கிவைக ளுளவேனு மிங்கிருக்கச் செய்தார் போலும்" என்றனர். முனிவர்க்கும் பொன்வேண்டுமென்பதை, "முனிவரு மன்னரு முன்னுவபொன்னான் முடியுமெனப்-பனிவருங் கண்பர மன்றிருச்சிற்றம் பலமணையாய்-துனிவரு நீர்மையி தென்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப-நனிவரு நாளிது வோவென்று வந்திக்கு நன்னுதலே." என்னும் திருக்கோவையாரானுந்தெளிக. (௧௯)

கொள்வார்தம் பேரோதை கொடுப்பார்தஞ் சீரோதைகுளிர்சங்கீன்ற, வெள்ளாரக் கருங்கடலி னோதையினை விழுங்கியிருவிசும்பி னோங்கு, முள்ளாருஞ் சிறுவீதி பலசாதித் தொழிலோதையொழிவிலாவாம், பொள்ளாத நாகமணி யகங்கடொறும் விளக்கொளிரும் பூம்புகாரே.

(இ-ள்.) அந்நகரத்தின் ஆவணவீதிகளில் வஸ்துக்களை வாங்குவோருடைய பெருங்கோஷமும், விற்பவர்களின் சிறந்தகோஷமும், குளிர்ந்த சங்குகளீன்ற முத்துக்கணிறைந்த கருநிறச் சமுத்திரகோஷத்தை யடக்கிப் பெருமைமிக்க தேவலோகமட்டும் விளங்கும். அந்நகரத்திற்குள் நிறைந்துள்ள சிறியவீதிகளிலே பற்பலசாதியார் தத்தமக்குரிய தொழில்களை இயற்றுவதா லுண்டாகும் கோஷமும் ஒழிவற்றதாகும், துவாரமிடாத நாகரத்தினங்களே வீடுகளிலெல்லாம் விளக்காக எரியத்தக்கது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று

எனவே அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஆவணவீதிகள் தொழிலாளர் வீதிகள் பொருளாளர் வீதிகள் என்னும் இத்தகைய வீதிகளின் சிறப்புரைத்தபடி. (௨௦)

நாரதனரிசைமடந்தை யிசையமுதஞ் செவிவார்ப்ப நயந்துகே
ட்போன். வாரணங்குந் துணைமுலையா ளருப்பசிவா ராதிருக்கும்
வண்ணங் கண்ணிச், சீருலகின் மானிடமா மகளாகப் பிறக்கவென
த்தேவர் கோமான், போரியைந்த சாபமிட மாதவியா யவள் பிறந்
தபூம்பு காரே.

(இ-ள்.) நாரதமகாமுனிவரும் நாமகளும் கீதமென்னும் அமுதத்தைச்
செவிவழியாயூட்ட விரும்பிச் சிரவணிப்போனாகிய இந்திரன், கச்சுவருந்துகி
ன்ற இரண்டு கொங்கைகளையுடையாளாகிய ஊர்வசி, ஓர்நாள் தன்சபைக்கு
வராதிருப்பதைச்சிந்தித்து, சிறப்புற்ற நிலவுலகத்தில் மானிடப்பெண்ணாய்ப்
பிறக்கக்கடவாயென்று கொடுமையமைந்த சாபங்கொடுக்க, அவ்வூர்வசி மாத
வியென்பவளாகப் பிறந்ததும் காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

மணிமேகலையின்றாயும் கண்ணகியின் மாற்றாளும் கோவலனென்போ
ன் அபிமான பத்தினியுமாயிருந்தவள் மாதவி. இதனைச் சிலப்பதிகாரம் மணி
மேகலை சீவகசிந்தாமணி என்னும் இவ்விலக்கியங்களிற் பரக்கக்காணலாம். ()

தெய்வமகண் மானிடமா மகளாக மானிடப்பெண்டெய்வ
மாகச், செய்தவன்வா சவனென்னக் கண்ணகியைவிமானத்திற்
சேர்த்தியன்று, டெய்யகண வனைச்சேரச் சேர்த்தினன்மு னன்னமா
துறைந்தவூராம், பொய்யுரையா மாந்தர்களி யிறும்பூது நிறைந்தே
றும் பூம்புகாரே.

(இ-ள்.) தேவமாதை மானிடமாதாகவும் மானிடமாதைத் தேவமாதாக
வும் செய்தவன் இந்திரனேயென்று உலகத்தாருரைக்குமாறு, கண்ணகியைத்
தெய்வவிமானத்தேற்றி, அவளுடைய தூய்மையமைந்த பத்தாவைச் சேரும்
படி சேர்த்தான். அதற்குமுன் அக்கண்ணகி வசித்தவூராவது, பொய்பேசாத
சத்தியவான்கள் களிப்பும் ஆச்சரியமும் மேம்பட்டுக் குடியேறுகின்ற காவிரிப்
பூம்பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

ஊர்வசியென்னும் தேவமாதை மாதவியென்னும் மானிடமாதாகும்படி
சபித்த இந்திரனே, பின்னும் கண்ணகியென்பவளைத் தேவவிமானத்தேற்றின
மையின், "தெய்வமகண் மானிடமா மகளாக மானிடப்பெண் டெய்வமாகச்-
செய்தவன்வா சவனென்னக் கண்ணகியை விமானத்திற் சேர்த்தி யன்று-
டெய்யகண வனைச்சேரச் சேர்த்தினன்" என்றார். இந்திரன் கண்ணகியைவிமா
னத்திற் சேர்த்திக் கணவனைச் சேர்வித்தனனென்பதை, "எழுநா ளிரட்டி
யெல்லை சென்றபின் - றொழுநா ளிதுவெனத் தோன்ற வாழ்த்திப்-பீடுகெழு
நங்கை பெரும்பெய ரேத்தி - வாட மாமலர் மாரி பெய்தாங்-கமரர்க் கரசன்
றமர்வந் தேத்தக்-கோநகர் பிழைத்த கோவலன் றன்னொடு-வானவூர்தியேறி
னண்மாதோ-கானமர் புரிகுழற்கண்ணகிதானென." எனவும், "தெய்வந்தொ
ழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத் - தெய்வந் தொழுந் தகைமை திண்ணமாற்-
றெய்வமா - மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி - விண்ணக மாதர்க்கு விரு
ந்து." எனவும் சிலப்பதிகாரம் கட்டுரைகாதையில் வருதலானு முணர்க. ()

வேறு.

நெடுங்கரும் கோட்டுப்புன்னை நிறைந்தபூங் கொத்திற் செந்தேன்
படுங்கருந் தும்பி மாந்திப் பாடிடும் பொன்னிநாட்டு
ளொடுங்கிடை மடந்தை மாதர் களுண்டுகொண் டாடுந் தண்டேன்
விடும்பரி சென்னக் கானம் விளைப்ப ராற் பூம்புகாரே.

(இ - ள்.) கருநிறங்கொண்டு நீண்டுள்ள கிளைகளைப்படைத்த புன்னை விருட்சத்தின் நிறைந்திருக்கும் மலர்க்கொத்திலே துளிக்கின்ற சிவந்த தேனைக் கறுப்பான வண்டுகள் குடித்து ரீங்காரம் பாடுகின்ற சோழநாட்டினுள்ளே, காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள தேய்ந்த இடையையுடைய மாதர்கள், தாங்கள் குடித்துக் களிக்கின்ற தண்ணியதேனை வெளியில் விடுகின்ற தன்மையைப் போன்று கீதம்பாடுவார்கள்.—எ-று.

கருநிறவண்டுக ளெவ்வாறு செந்தேனைக்குடித்து ரீங்காரஞ் செய்கின்றனவோ அதுபோன்றே, அவ்வண்டுக ளுண்ணவொட்டாமற் றாரத்தி யத்தேனைக்குடித்த மாதர்களும், மீண்டும் அத்தேனையே வெளியில் விட்டது போல மதுரமாயிருக்கும்படி யாவர்க்கும் இனிப்பான கீதத்தைப் பாடுவார்களென்றபடி. (உ௩)

தொக்ககார் மின்னித் துன்னுஞ் சோலைசூ ழிடங்க டோறும்
புக்குறு தீய மாக்கள் புகும்புனற் பொன்னி நாட்டுத்
திக்கெலாம் புகழு நல்லோர் செல்குவார் மலகுவாராய்த்
தக்குளா ரல்லார் பொல்லார் தாம்புகார் பூம்பு காரே.

(இ - ள்.) சூற்கொண்ட மேகங்கள் மின்வீசி நெருங்குகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த அந்நகரிடங்களெங்கெங்கும், பிறவியடையாத பரிசுத்த ஆன்மாக்கள் தவஞ்செய்தற்குச் சேர்கின்ற, நீர்வளப்பமுள்ள சோழநாட்டிலிருக்கும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், அஷ்டதிசைகளினும் துதிக்கப்படும் பெரியோர்கள் கீர்த்தியின் மேம்படுவார்களாய்ப் போவார்கள். தகுதியுடையவர்களல்லாத தீயோர் சேரார்கள்.—எ - று.

தவசிகள் தவம்புரிதற்குரிய இடங்களமைந்த சோழநாட்டிலிருக்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், பிறவியெய்தப்பெறாத பெரியோர்களே மேன்மேலும் கீர்த்தியாய்ச் சேர்வார்கள். இதனால் அத்தகையதன்மை வாய்க்கப்பெறாத கொடியோர்கள் அங்கணுகார் என்றபடி. எனவே, நல்லோரிருக்குமிடத்திற் றீயோரணுகாரென்பது கருத்து. இதனை, "கற்றோர் கனமறிவர் கற்றோரே கற்றறியா-மற்றோ ரறியார் வருத்தமுறப்-பெற்றறியா - வந்தி பரிவாய் மகவைப் பெறுந்துயர-நொந்தறிகு வாளோ நுவல்" என்னும் நீதிவெண்பாவானுந் தெளிக. புக்கம் எனற்பாலது அம்முச்சாரியை பெறாது புக்கு என நின்றது. புக்கம் ஈண்டு பிறவியின்மேற்று. (உ௪)

கன்னெடுங் குன்றந் துன்றுங் கடிகமழ் குறிஞ்சி மான
நென்னெடுங் குன்றந் துன்று நெடுநிலம் பொன்னிநாட்டு
விண்ணெடுங் குன்றந் துன்று மின்னிடை மார்பாற் கொங்கைப்
பொன்னெடுங் குன்றந் துன்றும் புண்ணியப் பூம்பு காரே.

(இ - ள்.) சோழநாட்டின் நீண்ட நிலங்களெல்லாம், கல்லாலாகிய உயர்ந்த மலைகள் செறிந்த மணம்வீசும் குறிஞ்சிநிலத்தைப்போன்று, நெல்லின் பெரிய மலைகள் நெருங்கும், அந்நாட்டின்கணுள்ள புண்ணியநிலமான காவிரிப்பூம்பட்டினமென்னும் நகரத்திலே, ஆபரணங்களின் ஒளியென்னும் உன்னதவரைகளடர்ந்த மின்போலும் இடையுடைய மாதர்களிடத்து, தனங்களென்னும் பொன்னிறமுள்ள ஓங்கியகிரிகள் நெருங்கியிருக்கும்.—எ-று.

சோழநாடு மருதநிலமாகவும் அதனைக் குறிஞ்சியாக உவமித்ததற்கேற்ப, அந்நிலத்திற்குரிய மலைகளைக் காட்டுவான், "நென்னெடுங் குன்றம்-வின்னெடுங்குன்றம்-பொன்னெடுங்குன்றம்" என்னும் மும்மலைகளைக் கூறினமை காண்க. (உ௫)

வெளிதங்கும் வெண்ணெற் போர்கள் விண்ணளப் பனபோனண்ணு
மளிதங்கி முரலுஞ் சோலை யாலையம் பொன்னி நாட்டி
னொளிதங்கு சங்கி னார மோங்குபூங் குவால மெல்லாம்
புளினங்கள் போன்று தோன்றும் புண்ணியப் பூம்பு காரே.

(இ - ள்.) வண்டுகள் வசித்து ஒலிக்கின்ற சோலைகளும் கரும்பாலைகளுமமைந்த சோழநாட்டின்கண்ணுள்ள புண்ணியம் விளைகின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே, வெளியிலிருக்கும் வெண்ணிறமுள்ள நெற்போர்கள்யாவும், ஆகாயத்தை யளப்பவைபோலக்கிட்டும், ஒளிபொருந்தும் சங்கமுத்துக்களின் மேடும், மேலோங்கிய மலர்மேடும் ஆகிய இவையாவும் வெண்மணற் குன்றுகள்போலக் காணும்.—எ-று.

காவிரிநதி முத்துக்களையும் மலர்களையும் அடித்துக்கொண்டு வருதலால் அவ்விரண்டும் மணற்குன்றுகள்போற் றோன்றுமென்றனர். காவிரிநதி இவ்வாறு பொன்முத்து முதலியவற்றை யடித்துக்கொண்டு வருமென்பதை, "அணியும் பைம்பொனு மலங்கிய நவமணிக் குவாலு-நணியிற் காவிரி நல்கலா னதியினைத்தந்த - திணிய சையமால் வரைசிறப் பளித்திடுஞ் சிந்தா - மணியென் றுட்கொளற் கையமொன் றில்லையா மதிக்கில்." எனவும், "தவநிதிச் சைய மாநதி தனங்களை வாரித் - துவனி திக்கினிற் போக்கியே தொடர்ந்திடுந் தொடர்பா-லவனிதின்றமா லமுதையா யடைந்திடு மடுக்க-னவநிதிக்குழு வெனநவின் றிடநலந்தழைக்கும்." எனவும் வரும் காவிரிப்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. (உ௬)

வேறு.

காரோடுங் களிற்றோடுங் கடற்றிரைவாம் பரியோடுந்
தேரோடுங் கலமோடுந் தேவர்கள்செல் வர்களோடப்
பாரோர்க ளையுறுவார் படைக்குழா மெனப்பகர்வா
ராரோவிந் நகர் புகழ்வா ரளந்தறியா வளந்தருமே.

(இ-ள்.) மேகங்கள் ஓடுவதுபோன்று யானைகளுலாவும், கடலின் அலைகள் உலாவதுபோலத் தாவிச்செல்லும் குதிரைகளோடும், இரதங்களோடுவதுபோல மரக்கலங்கள்திரியும் தேவர்களும் அரசர்களும் திரிவதனால், உலகத்துள்ளார் சந்தேகிப்பவர்களாய் இவை சைனியத்தொகுதியென் றுரைப்பார்கள், இந்நகரமானது அளந்துணர்தற் கேலாதவளப்பங்களைக் கொடுக்கின்றமையால், இந்நகரத்தைப் புகழத்தக்கவர்கள் எவர்களோ;—எ-று.

சைனியங்களும் இரதகஜ துரகபதாதிகளென நால்வகைப்படுதலின், இந்நகரத்திலுலாவும் இரதங்கள்போன்ற மரக்கலங்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தேவர்களையும் அரசர்களையும் சதாபார்க்கின்ற உலகத்தாரனைவரும்நால்வகைச் சைனியங்களாகவே அவைகளை நினைத் தையுறுவார்களென்றனர். (உ௭)

இந்நகர்போ லெந்நகரு மிவ்வுலகத் திடைக்காணேம்
பொன்னகரோ வெனிலந்தப் பொன்னகர்வாழ் புரந்தரனே
மன்னியபூ வினிற்போந்து வளம்பிறங்க வனைவித்தா
லெந்நகரும் பூம்புகார்க் கேற்றமிணை யிலவாமே.

(இ-ள்.) காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இந்நகரத்தைப்போன்று எந்த நகரமும் இவ்வுலகத்திற் கண்டேயில்லை. தேவலோகமோ என்றால், அத்தேவலோகத்தில் வாழ்கின்ற இந்திரனே, நிலைபெறுன இந்நிலவுலகத்தில்வந்து, செல்வம்விளங்கும்படி இந்நகரத்தை அலங்காரம் செய்வித்ததால், எந்நகரமும் இந்தக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு உயர்வுள்ளதாகவும் ஒப்புள்ளதாகவுமில்லை.

இவ்வுலகத்துள்ள நகரங்களிற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கொப்பான நகரம் இல்லை. இவ்வுலகத் திராவிடினும் இதற்கு மேலுலகமாகிய தேவருலகத்தேனுமுண்டோ எனின், அவ்வுலகத்திறைவனாகிய இந்திரனே இவ்வுலகத்திற்குவந்து இந்நகரை அலங்காரம் செய்வித்தானென்னும் சரிதமிருத்தலின், எவ்வுலகத்தினும் இந்நகரத்திற் குயர்ந்ததாகவேனும் ஒத்ததாகவேனும் ஓர்நகரமுமின்றென்று நிச்சயிக்கப்பட்டு, ஏனைய நகரங்கள்யாவும் இந்நகரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டனவேயென்று முடிவாக்கப்பட்ட தென்றபடி. என்னை, சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் மூவகையுலகங்களில், மத்தியவுலகமாகிய இந்நிலவுலகமே புண்ணியம் புரிதற்கேற்றது, சொர்க்கமோவென்றால், அப்புண்ணியப்பயனை அனுபவித்தற்குரியது, அத்தகைய சொர்க்கலோகத்தாரும் சிவபிரானைப் பூசித்தலாகிய பதிபுண்ணியம் புரிதற் கிந்நிலவுலகத்திற்கு வரவேண்டியிருத்தலின், பாதலலோகத்தாரும் புண்ணியம் புரிதற் கிண்டுவரவேண்டுமென்பது சொல்லாமேயமையும். அத்தகைய இந்நிலவுலகத்திற் சிறந்தது காவிரிப்பூம்பட்டின மென்போமாயின் இதற்குநிகரானநகரம் எவ்வுலகத்தினுமில்லையென்பதற் கையமில்லை யென்றவாறுயிற்று. புண்ணியம்புரிதற்கேற்றது நிலவுலகமேயென்பதை, "புண்ணியம்புரி பூமிபா ரதில்வரு போக-நண்ணியின்புறு பூமிவா னுடென்ப நாளும்-புண்ணி யம்புரி பூமியு மதில்வருபோக-நண்ணி யின்புறு பூமியு மதுரைமா நகரம்." என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (உ௮)

பூம்புகார்ச்சருக்கம் முற்றிற்று

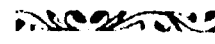
ஆகத் திருவிருத்தம் ௨௮

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆட்கொண்ட சருக்கம்.

மடைமருத நறும்பழனங் கரும்புகளொண்பெருஞ்சாலிவளங் களோங்கப் புடைமருத வனன் சூழத் தவமியற்று முனிவர் குழாம் புகழ்ந்து போற்ற, விடைமருதி லிருந்தபிரா னிருங்கருணைத் திறம் பிறந்த வியல்பி னாலே. படைமருதந் தரவளவெண் காடரை யாட்கொண்டதொரு பரிசு சொல்வாம்.

(இ-ள்.) நீர்மடைகளுடைய மருதநிலத்தின் நறுமணங்கமழும் வயல்களிலே கரும்புகளும் சிறந்த பெரிய நெற்கதிர்களின் வளங்களும் விர்த்தியாகவும், பக்கத்திற்பொருந்திய நெருப்பு தம்மைச்சூழ்ந்திருக்கும்படி தவம்புரிகின்ற முனிவர்கூட்டங்கள் மிகவும் சிலாகித்துத்துதிக்கவும், திருவிடைமருதூரி லெழுந்தருளிய சிவபிரான், பெருந்தன்மைவாய்ந்த திருவருட் பரிசுதித்த சுபாவத்தினாலே, தேவலோகத்துள்ள தம் தரத்திற்கேற்ற செல்வம்பெற்றிருந்த திருவெண்காடரை அடிமைகொண்ட ஓர் சரிதையைக் கூறுவாம்.—

நீர்வள மிகுதியை யுணர்த்துவான், "மடைமருத நறும்பழனங் கரும்புகளொண் பெருஞ்சாலி வளங்களோங்க." எனவும், அங்கிருக்கும் முனிவர்களனைவரும் அத்தலத்தைப் புகழ்ந்தவர்களாய்ப் பஞ்சாக்கினிமத்தியில் தவம்புரிகின்றார்களென் றுணர்த்துவான், 'புடைமருத வனன்சூழத் தவமியற்றுமுனிவர்குழாம் புகழ்ந்து போற்ற'' எனவும், சிவபிரானுக்குக் கருணைதோன்றுதலியல்பென்பதை விளக்குவான், "இடைமருதி லிருந்தபிரா னிருங்கருணைத் திறம்பிறந்த வியல்பினாலே" எனவும், திருவெண்காடர் செல்வமிகுதி படைத்தோரென்பதை"விளக்குவான், "தந்தர மருவளம் படைவெண் காடரை" எனவும் கூறினர். (க)

வேறு.

பொன்னி லங்கிய பூம்புகார்ப் பட்டினந்
தன்னின் மன்னுந் தலைவர் கலைகளாற்
பன்னரும்புகழ்ப் பட்டினத் துப்பிள்ளை
யென்னு மிக்குடி நாம மியன்றுளார்.

(இ-ள்.) திருமகள் விளங்குகின்ற காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே, நிலைபேறான முதல்வரும், நூல்களாற் கூறுதற்கரிய கீர்த்திவாய்த்த பட்டினத்துப் பிள்ளை என்றுரைக்கும் இக்குடிப்பெயர் பெற்றவரும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இவரே முதல்வராகி யிருந்தமையின் அக்குடிக்கேயன்றி அப்பட்டினத்திற்கே இவர் குமாரர் என்னும் பொருள்படப் பட்டினத்துப் பிள்ளையென்பது குடிப்பெயராகப் பெற்றுக்கொண்டவர் என்றபடி. (உ)

கருணை யாளர்வெண் காட ரெனும்பெயர்
மருவி னார்மணி வண்ணனின் வாழ்குவார்
பொருவி லாச்சிவ புண்ணிய நண்ணினா
ரிருவி சும்பி னமரரு மெண்ணவே.

(இ-ள்.) கிருபையுடையாரும் திருவெண்காடர் என்னும் திருப்பெயர் கொண்டவருமாகிய இவர், திருமால்போன்று வாழ்பவராய், பெருமைமிக்க தேவலோகத்துள்ள தேவர்களும் மதிக்கும்படி, ஒப்பற்ற சிவபுண்ணியத்தை யடைந்தனர்.—எ-று.

கருணையும் செல்வமுமுடையவர்க்குச் சிவபுண்ணியமுண்டா மென்பதை விளக்கியபடி. (௩)

கலங்க ளெண்ணில் கடலிடை யோடுவ
நிலங்கள் புக்கு நெடுந்தொலை நீணிதிக்
குலங்கள் கொண்டு குலாக்கொடு மீள்குவ
வலங்க ளாயிர மாயிர மென்பவே.

(இ-ள்.) அளவிறந்த மரக்கலங்கள் சமுத்திரத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றனவாய், நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் தீவுகளுக்குச்சென்று, பெருந்திரவியத் தொகுதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு களிப்படைந்து மீள்கின்றன, கலப்பைகள் ஆயிரமாயிரமாயிருக்கின்றன என்றுரைப்பார்கள்.—எ-று.

எனவே, அவ்வெண்காடர் பலவியாபாரஞ்செய்தது மன்றியில் ஆயிரமாயிரங்கணக்கான கலப்பைகளைக்கொண்டு பயிர்த்தொழினடத்திவந்தா ரென்றபடி. (௪)

காணு மின்னவை கற்புடை மாதரார்க்
காணி யாங்கள மாயிர மென்பரால்
வாணி கேள்வன் வகுத்ததன் றிச்செல்வ
நீணி லாமுடி நித்தன ளித்தவே.

(இ-ள்.) காணப்படுகின்ற இந்நிலங்கள், கற்புள்ளமகளிர்கட்குமானியமாகிய ஆயிரங்காணிகளென்றுரைப்பார்கள். இத்தகைய ஐஸ்வரியம் அத்திருவெண்காட்டடிகட்குக் கலைமகள் கணவனாகிய பிரமன் படைத்ததல்ல, சந்திரனையணிந்த நீண்டசடைமுடியையுடைய சிவபிரான் பாலித்தவை. எ - று.

மேற்கூறியபடி திருவெண்காட்டடிகள் ஆயிரமாயிரங் கணக்கான கலப்பைகளைக்கொண்டுழுது பயிரிடும் நிலங்களையும், அந்நகரத்துக்கற்புடைய

மாதர்களுக்குமானியமாக விடப்பட்ட நிலங்களாகும். கப்பல் வியாபாரத்தாலும் பயிர்த்தொழிலாலும் திருவெண்காட்டடிகளடைந்த செல்வமெல்லாம் பிரமனமைத்த விதிப்படி கிடைத்தனவல்ல, சிவபிரான் அவ்வடிகண்மாட்டுள்ள அன்பினாலளிக்கப்பட்டவையாம். (௬)

கற்ப கப்பெயர்க் காமரு தாருவும்
பொற்பு நீடிய பூமணிச் சங்கமும்
நிற்ப கற்பக வெண்கா டர் நின்றதா
மற்பு தத்திரு வெண்கா ட தாகுமே.

(இ-ள்.) கற்பகம் என்னும் பெயருடைய அழகின் மேம்பட்ட விருட்சமும், மேம்பாடுவிசேடித்த பதுமநிதியும் சிந்தாமணியும் சங்கநிதியும் தேவலோகத்திலேயே நின்றுவிடும்படி, கல்விதேர்ந்த மனத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகள் வீற்றிருந்தது, அற்புதத்தையுடையதாகிய திருவெண்காடு என்னும் திருப்பதியாகும்.—எ-று.

கொடையிற்சிறந்த கற்பகம் பதுமநிதி சிந்தாமணி சங்கநிதி என்னும் இவையாவும் இத்திருவெண்காடரின் கொடையை நோக்கி, இவ்வுலகத்தில் அன்னோர்க்கெதிரில் வருதற்கு நாணி அத்தேவலோகத்திலேயே தங்கியிருக்கும்படிச்செய்த கொடையாளரெனவிளக்குவான், "கற்பகப்பெயர்க்காமருதாருவும்-பொற்புநீடிய பூமணிச்சங்கமும்-நிற்பகற்பகவெண்காடர் நின்றது." என்றார். (௭)

அரச ருமிவர்க் கஞ்சுவர் நெஞ்சுளே
பரசு பாணிப் படையுடைப் பண்ணவன்
விரத நிற்கும் விறலுடை யோரெனு
முரசு மும்முர சும்முழங் கும்மரோ.

(இ-ள்.) பரசு என்னும் படையைத் திருக்கரத்துடைய கடவுளின் விரதத்திற் றவறாதொழுகும் வல்லபமுடையோ ரிவரென்றெண்ணி, இத்திருவெண்காடர்க்கு அரசர்களாயுள்ளோரும் மனத்தின்கண் அச்சமடைவார்கள். அன்றியும் இவர் மாளிகையில் ஒலிக்கின்ற மும்முரசங்களும் கோஷிக்கும்—எ-று.

பரசு - மழு; திருவெண்காட்டடிகள் மழுவலத்தேந்திய வாதனை வழிபட்டு மாறாச்சிவானந்த மெய்தி மகிழ்வுற்றிருப்போராகலின், இவர்திறமையைக்கண்ட மன்னர் யாவரும் அச்சமுறுவார்களென்று கூறுவான், "பரசுபாணிப்படையுடைப் பண்ணவன் - விரதநிற்கும் விறலுடையோரெனு-அரசருமிவர்க்கஞ்சுவர் நெஞ்சுளே." என்றார். கடவுளை வழிபடுவோர் அத்தகைய மேலாஞ்சுகமுறுவரென்பதை, "மன்னராவாருஞ்சுகமும் வானோர் மகிழ்ந்து பெறுசுகமு-மணிப்பைந்நாகத்தவர்சுகமு மற்றையோர்களடைசுகமும், பன்னுமிடத்திற் சிவத்தெழுந்த பரமானந்தலேசமெனப் - புகர்ந்தாய் குருவாயெ

மூர்த்தருளிப் படிதேன்மறைந்திக்குழல்கின்றேன்-கன்னலெழுந்தெளிசாறே கட்மொவின்றீங்கனியே-கதலிக்கனியேநற்பலவின் கனகச்சுளையே கதிமுளை யே, பொன்னம்பொருப்பேயென் விருப்பே போதச்சுகமே கிஞ்சுகமே-புரண வெளியேயுள்ளொளியே போரூர் முருகப்பெருமானே." என்னும் சிதம்பர சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. வீரமுரசு வெற்றி முரசு கொடை முரசு என்னும் இவையே மும்முரசுகளென்றுரைப்பர். (எ)

முன்றி ரேறு முழுமணி வாளொளி
குன்ற வில்லி யடியர் குழாங்களுந்
துன்று மென்றுந் தொடுகடன் ஞாலத்து
ளொன்று மீங்கிவர்க் கொப்பல வென்பரால்.

(இ - ள்.) இவர் மாளிகையின் வாயிற்படிகளிலெல்லாம் மாணிக்கத்தின் சிறந்த பிரகாசமும், மேருவை வில்லாகவுடைய சிவபிரான் திருவடியார்க ளின் தொகுதியும் எக்காலத்திலும் நிறைந்திருக்கும். சகரர்களாற் றோண் டப்பட்ட கடல்சூழ்ந்த இந்நிலவுலகத்திலே, இவ்விடத்துள்ள இத்திருவெண் காடர்க்கு, ஒருலகத்துள்ளவர்களும் நிகரல்லவென்றுரைப்பார்கள்.—எ-று.

நிலவுலகத்திற் செல்வமிக்குடையோர் அரசராகலானும், அவரினும் மேம்பட்டோர் தேவலோகத்தார்களும் நாகலோகத்தார்களுமாகலானும்,மேற் கூறிய உதாரணச்செய்யுளில் இம்மூவுலகத்தாரின்பமும் பரமானந்தத்தின் லேசமென்று குறித்திருத்தலானும், அத்தகைய பரமானந்தமுடைய இத் திருவெண்காடருக்கு எவ்வுலகத்தாரும் இணையல்லரென்பதை விளக்கு வான், "ஒன்றுமீங்கிவர்க்கொப்பல." என்றனர். (அ)

கோடி செங்கதிர் கூடி யுதித்தென
நீடு சோதி நிமலரைப் பாடுதற்
காடு மன்புவந் தங்குரித் தங்குரித்
தீடு கொண்டங் கிருக்கு மியல்பினுர்.

(இ - ள்.) கோடி சூரியர்கள் ஒருங்குகூடி உதயமானாற்போன்று விசே டித்த சோதி சொரூபரான சிவபிரானைத் துதிப்பதற்காக, சொல்லப்படும் மெய்யன்பானது உள்ளத்திற்றோன்றித் தோன்றிமுளைத்து மேம்பாடுற்று அங்குவசிக்கும் தன்மையுடையவர்.—எ - று.

அன்பில்லார்க்குப் பிறிதோருயிர்மீது அருளுதியாதாகலின், முன்பு இவரது அருளினிகழ்ச்சியாகிய கொடையைக் குறித்தபோதே அன்புவிளங்கி யிருக்கவும், அவ்வன்பு ஆன்மாக்களின் மீதிரக்கத்தாற் றோன்றியது மாத்திர மே யன்றி, எமது பெருமானைத் துதித்தலினும் சென்றது என விளக்குவான் ஈண்டதனை வற்புறுத்திக் கூறினர். அன்புடையார்க்கே அருளுண்டென்ப தை, "அருளென்னு மன்பின்குழவிபொருளென்னுஞ் செல்வச்செவிலியா லுண்டு." என்னும் திருக்குறளுரையானுந் தெளிக. (௯)

கற்ற கல்வியுங் கேள்வியுங் காண்குறிற்
குற்ற மின்றிக் குணங்கொழு கொள்கையார்
முற்று மீங்கிவர் நன்கு மொழிகுவார்
செற்ற மோவுஞ் சிவனடி யார்களே.

(இ - ள்.) ஒருவர்கற்ற கல்வியையும் கேட்ட கேள்வியையும்பார்த்தால், குற்றங்களில் மனம்வையாமல் மேம்பட்ட குணத்தையே சிந்திக்கும் கொள்கையுடையவர், இவ்வெண்காட்டடிகளின் நற்குணங்கள் எல்லாவற்றையும் கூறவல்லவர்கள், சினமென்பதறவேயொழிந்த சிவபத்தர்களேயாகும். எ-று.

நல்லார்க்குப் பிறர்குற்றத்தை நாடும் இயல்பே யின்றாகலானும், எத்தகையோரிடத்தும் எவ்வகைக்குற்றமேனு மொன்றிருக்கலாமாகலின் குற்றத்தையும் குணத்தையும் சீர்தூக்கி அவ்விரண்டின் மேற்பட்டதைக் கொள்வதே அறிஞர்கடனாகலானும், திருவெண்காட்டடிகள் குற்றத்திற் சிந்தையையாது குணத்தையே கொண்டன ரென்பார், "கற்றகல்வியுங் கேள்வியுங் காண்குறிற் - குற்றமின்றிக் குணங்கொழுகொள்கையார்." என்றார். நல்லார் பிறர்குற்ற நாடாரென்பதை, "நல்லார் பிறர்குற்றநாடார் நலந்தெரிந்து-நல்லார் பிறர்குற்றங்காண்பாரோ - அல்லாத - வன்போல்வாரென்னை யிகழ்வாரோ வென்கவிக்குப் - பின்பாரோ காண்பார்பிழை" என்னும் ஔவைப்பிராட்டியாரமுதவாக்கானும், குணம் குற்றம் என்னும் இரண்டையும் சீர்தூக்கி மேம்பட்டதைக் கொள்ளவேண்டுமென்பதை, "குணநாடிக் குற்றமுநாடியவற்றின்-மிகைநாடிமிக்ககொளல்." என்னும் திருக்குறளானுந்தெளிக.

சத்தி யாங்குறு சம்புவின் றாண்மனம்
வைத்த செல்வமு மண்ணி னமக்குறா
துய்த்த செல்வமு முள்ளுமுள் ளத்தராய்
வித்த கத்தர் விளங்குமந் நாளிலே.

(இ - ள்.) அச்சிவதலத்துள்ள சிவபெருமான் உமாதேவியார் என்னும் இவரிருவருடைய திருவடிகளை இதயத்திற்பதித்த ஐஸ்வரியமும், மண்ணின் கூட்டமாய் அழிந்துபோகா வண்ணம் சேர்த்த ஐஸ்வரியமுஞ்சிந்திக்கும் சித்தமுடையவராய், மெய்ஞ்ஞான முற்றவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் விளக்கமெய்தியிருக்கும் அக்காலத்தில்.—எ - று.

சிவபெருமான் திருவடியை இதயத்திருத்தலே அடியார்க்குப் பெருஞ்செல்வமாகலின், "சத்தியாங்குறு சம்புவின்றாண்மனம்-வைத்த செல்வமும்." எனவும், பொருளினாற்பொருளடைதல்போல அவ்வைஸ்வரியத்தாலடையும் முத்தியின்பமென்னும் ஐஸ்வரியம் ஏனைய ஐஸ்வரியங்களைப்போன்று அழிவதன்றென்பார், "மண்ணினமக்குறா-துய்த்தசெல்வமும்." எனவும் கூறினர். சிவபிரான் திருவடிகளை இதயத்திருத்தலே அடியார்க்கைஸ்வரியமென்பதை, "செல்வநெடுமாடஞ்சென்று சேணோங்கிச்-செல்வமதிதோயச் செல்வமுயர்கின்ற - செல்வர்வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய - செல்வன்-கழலேத்துஞ் செல்

வஞ் செல்வமே,'' என்னுந் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாக்கானும், ஏனைய செல்வங்கள் அழிந்துபோமென்பதையும், அவற்றை மெய்யன்பர்கள் மதியாரென்பதையும், ''சங்கநிதிபதுமநிதியிரண்டுந்தந்து தரணியொடுவானு ளத்தருவரேனு-மங்குவாரவர்செல்வ மதிப்போமல்லோ மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லராகி - லங்கமெலாங்குறைந்தழுகு தொழுநோயரா யாவுரித்துத்தின்றுழ லும் புலையரேனுங்-கங்கைவார்சடைக்கரந் தார்க்கன்பராகி லவர்கண்டீர்யாம் வணங்குங்கடவுளாரே.'' என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (௧௧)

வேறு.

மஞ்சு சூழ்தரத் தேன்றுளிப் பூந்துணர் வயங்கச்
சஞ்ச ரீகங்கள் சஞ்சரித் திசைத்தமிழ் தழைக்க
வஞ்ச லித்தமர் முனிக்குழா மாரழ லோம்ப
வஞ்ச மில்லரன் வாழ்வது மருதமா வனமே.

(இ - ள்.) மேகங்கள்சூழவும், தேனைத்துளிக்கின்ற மலர்க்கொத்துக் கள் விளங்கவும், வண்டுகள் திரிந்து கீதங்களைப்பாடுதலால் இசைத்தமிழ் பரவவும், நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற முனிவர்கூட்டங்கள் நிறைந்த அக்கினியால் யாகம்வளர்க்கவும், வஞ்சனையில்லாத சிவபெருமான் வீற்றிருப் பது சிறந்த மருதவனமாகும்.—எ-று.

வண்டுகள் சஞ்சரித்தலால் நாடகத்தமிழும், அவைகள் ரீங்காரம் செய் தலால் இசைத்தமிழும், முனிவர்கள் யாகம் வளர்க்குங்கால் ஓதும் வேதத் தால் இயற்றமிழும், ஆகமுத்தமிழும் விளங்கப்பெற்றது மருதவனம் என்ற படி. காருகபத்தியம் ஆகவனீயம் தக்ஷிணாக்கினி என்னும் முத்தழலாலும் யாகம் வளர்க்கவேண்டுதலின், ''ஆரழலோம்ப.'' என்றார். (௧௨)

அவ்வ னத்திடை மருதிடத் தருளுருக் கொடுசேர்ச்
செவ்வி யானந்தத் திருப்பொரு ளிருப்பது தெளிந்தே
யிவ்வு ருக்கொடு திருப்பொரு ளிருப்பதென் றுணராப்
பவ்வ நான்மறை யவைவலோ ரெங்ஙனம் பகர்வார்.

(இ-ள்.) அந்தவனத்திலேயுள்ள மருதவிருட்சத்தினடியிலே அருள் வடி வங்கொண்டு, சிறப்பின்செப்பமமைந்த ஆனந்தசொரூபியாகிய சிவபெருமா னெழுந்தருளியிருப்பதைத் தேர்ந்து, இந்தவுருவங்கொண்டு சிவபெருமானி ருப்பதென்றறியாத, கடல்போன்று விரிந்துள்ள சதுர்வேதங்களையோர்ந்த வர்கள் எவ்வாறுரைப்பார்கள்.—எ-று.

வேதங்களையோதியுணர்ந்தாலும் சிவபிரான் நிலைமை இத்தன்மைத் தென்றுணரமாட்டார்களென்பார், ''இவ்வுருக்கொடு திருப்பொருளிருப்ப தென்றுணராப்-பவ்வநான்மறையவைவலோரெங்ஙனம் பகர்வார்.'' என்றார். வேதமுதலியவோதியுணரினும் சிவபிரானிலைமையுணரலாகா தென்பதை,

"வேதசாத்திரமிருதி புராணகலைஞானம் விரும்பசபைவைகரியாதித் திறங்கண்மேலா-நாதமுடிவானவெல்லாம்பாசஞான நணுகியான்மாவிவைகீழ் நாடலாலே-காதலினானான் பிரமமென்னுஞானங் கருதுபசுஞானமிவனுடலிற் கட்டுண்-டோதியுணர்ந்தொன்றொன்றா வுணர்ந்திடலாற்பசுவா மொன்றாகச்சிவனியல் பினுணர்ந்திடுவன்காணே." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௧௩)

அப்பொ ருட்குரு வுருவுகொண் டானிழற் கதுவிச்
செப்ப வவ்வுரு முனிவர்நால் வருமுளந் தெளிந்தா
ரிப்ப டிக்கலாற் றேவருள் யாருமே யறியா
ரொப்பி லப்பொரு ளுருவுகொள் ளாதென வுரைப்பார்.

(இ-ள்.) அவ்வாறான பரம்பொருள் ஆசாரிய வடிவுகொண்டு கல்லாலினிழலிற்சேர்ந் துபதேசித்தமையின், அவ்வடிவம் இத்தன்மைத்தென்று சனகாதிமுனிவர் நால்வரும் மனத்தெளிவடைந்தார்கள். இவ்வாறல்லாமல் தேவர்கட்குள்ளே எவர்களும் அறியமாட்டாதவர்களாய், நிகரற்ற அப்பரம்பொருள் வடிவுகொள்ளாதென்று கூறுவர்.—எ-று.

அப்பரம்பொருளே ஆசாரியமூர்த்தமாய்க் கல்லாலின் கீழெழுந்தருளிச் சனகாதியர்க் குபதேசித்ததென்பதை, "கல்லாலின் புடையமர்ந்துநான்மறை யாறங்கமுதற்கற்றகேள்வி வல்லார்களொருவருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலா-யெல்லாமா யல்லதுமாயிருந்ததனையிருந்தபடி யிருந்துகாட்டிச்-சொல்லாமற்சொன்னவரை நினையாமனினைந்துபவத் தொடக்கைவெல்வாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாற் றெளிக. (௧௪)

அந்த மாத்தருக் கணடருங் கதியது யடையச்
சந்த மாவிலிங் கப்பெயர் தாங்குசெஞ் சடையோன்
சிந்தை யன்பினாற் புடவியிற் செறிந்தமா னவர்க
ணாந்து வானவர் போற்றவீற் றிருக்குமந் நாளில்.

(இ-ள்.) அவ்வாறாகிய சிறந்த விருட்சத்தடியிற்றரிசித்து அருமையான முத்திப்பேற்றை முறைமையுடனடையும் வண்ணம், அழகிய மகாலிங்கம் என்னும் திருநாமம் வகித்துவீற்றிருக்கும் சிவந்தசடைமுடியையுடைய சிவபெருமான், மனதின்கணுதித்த மெய்யன்பினாலே உலகத்தினிறைந்துள்ள மானிடர்களும் மேன்மைபெற்ற தேவர்களும் துதிக்கும்படி எழுந்தருளியிருக்கும் அக்காலத்தில் —எ-று.

இத்தலத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் மருதவாணருக்கு நந்தியெம்பெருமானிருக்குமிடம் திருவாவடுதுறையும், சோமாஸ்கந்தரிருக்குமிடம் திருவாரூரும், விநாயகக்கடவுளிருக்குமிடம் திருவாலங்குடியும், முருகக்கடவுளிருக்குமிடம் திருவலஞ்சுழியும் திருவேரகமும், சண்டீசரிருக்குமிடம் திருவாப்பாடியும், நடராஜப்பெருமானிருக்குமிடம் திருத்தில்லையும், வைரவக்

கடவுளிருக்குமிடம் சீர்காழியும், சூரியனிருக்குமிடம் திருமாந்துறையுமாக லின், இச்சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு மகாலிங்கரென்னும் திருநாமமும், இத் தலங்கள் நாற்றிசையினும் சூழப்பெற்று மருதவிருட்சமுடைமையின் மரு தவனத்திற்குத் திருவிடைமருதூரென்னும் திருநாமமும் வழங்குகின்றன. இவற்றை, "அணிமருவு மிடைமருதி சருக்கு நந்தி யாவடுதண் டுறைசோ மாக் கந்த ராரூர் - திணிபுகழா லங்குடியிற் குருமூர்த்தி யானைத் திருமுகத் தோன் வலஞ்சுழியே ரகத்திற்செவ்வேள் - தணிதருமாப் பாடியிற்சண்டீசன் றில்லைக் கதிர்ப்பொதுவினடக் கடவுள் வடுகன் காழி-பணைமருவு மாந்து றையினிரவி யாகும் பரமனெழிற் பதமலருக் கன்பு மிக்கீர்." எனவும், "பன்னகத்தனிப் பேருலகெங்கும்வேர் பரப்பித் - துன்னிமீதல மடங்கலு மூலவையாற் றூர்த்துப்-பொன்னிநாட்டிடைநகருக்குத் தன்பெயர்பூட்டி- மன்னி நின்றிடு மொருமரு திறையவன் மருங்கு" எனவும், "மன்னு சீர்மரு திறையவன் கோயிலும் வகுத்தி - டன்ன தன்புற நாற்றிசை யாலய நான்கு- மின்னு செஞ்சடைக் கண்ணுதல் விமலன்றன் முகங்க - ளென்ன நூலறி புலவர்கள் புகலவுற் றிலங்கும்." எனவும்வரும் மருதவனப் புராணத்திரு விருத்தங்களானுந் தெளிக. (௧௫)

ஏக நாயக னாகிய வரனிரு திருத்தா
ளாக மூன்றுகா லங்களும் பூசைசெய் தருள்வோன்
மாக நாடரும் பணிசிவ மறையவன் வறியோன்
போக மாகவும் பூங்கதி புகுதவும் புகழ்வோன்.

(இ-ள்.) நிகரற்ற முதல்வராகிய சிவபிரானுடைய இரண்டு திருவடி களையும், முறைமையாகத் திரிகாலங்களினும் தவறாது வழிபடுகின்றவரும், தேவலோகத்தாரும் வணங்குதற்குரிய ஆதிசைவரும், நல்குரவினரும், போ கங்கள் விர்த்தியாகவும், சிறந்தமுத்தியிற் சேரவும் சிவபெருமானைத் துதிப் பவரும்.—எ-று.

சிவபூஜை செய்வோர் ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம் என்னும் இருவகைப் பூசைகளியற்றுவோரும், ஒவ்வொன்றையே தனித்தனி பூசிப்போரும் என மூவகைப்படுவர் இவர்களுள் தங்கடங்கள் வருணாச்சிரம தன்மத்திற்கேற் பத் தத்தம் ஆசாரியரிடத்துச் சிவலிங்கப்பெருமானெழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு பூசித்துவருவோர் ஆன்மார்த்த பூசையுடையோரெனவும், இவ் வான்மார்த்த பூசையுடனே திவ்பாலயங்களில் மூர்த்திகரித்தெழுந்தருளிய சுயம்புமுதலிய சிவலிங்கங்களையும் பூசிக்கத்தக்க மரபினுதித்துப் பூசித்து வருவோர் ஆன்மார்த்த பரார்த்த பூசையுடையோரெனவும், அவ்வாறாகிய ஆதிசைவ மரபினுதித்துப் பரார்த்தபூசை மாத்திரமியற்றி வருவோர் பரார் த்த பூசையுடையோரெனவுஞ் சொல்லப்படுவர். இம்மூவகுப்பினருள் மேற் கூறிய ஆதிசைவர் மருதவாணரையே இடைவிடாவன்புடனே பூசித்துவந்த பரார்த்த பூசையுடையோரென்று விளக்குவான், 'ஏகநாயகனாகியவரனிரு திருத்தா-ளாகமூன்றுகாலங்களும் பூசைசெய்தருள்வோன்." என்றும், ஆதி

சைவமரபினர் ஏனைய மரபினரைப்போன்று பிரமனுடைய முகம் தோன் றுடை பாதம் என்னும் அவயவங்களிலுதியாது சிவபிரானுடைய திருமுகத் துதித்தோர் என்னும் பெருமிதத்தைத் தெளிவிப்பான், "மாகநாடரும் பணி சிவமறையவன்." என்றும், சிவபிரானிடத்திடையறாப் பத்திமையாற்றிரி காலங்களினும் பூசிப்போர்க்கு, அவ்வழிபாட்டைச் சிவாகமவிதி தவறாது நடாத்துதற்குச் செல்வம்வேண்டுதலானும், அவ்வாறு தமதாயுளளவும் அச்செல்வத்தாற் சிவபிரான் வழிபாட்டிற் சிதைவின்றிச் செவ்வனே நடாத் தி வாருஞர் முடிவில்வேண்டற்பாலது முத்தியாகலானும், இவ்விரண்டையும் விரும்பி அவ்வாதிசைவர் சிவபிரானைத் துதித்துவந்தனரென்பான், "போக மாகவும் பூங்கதிபுருடவும் புகழ்வோன்." என்றும் கூறினர். (கசு)

மனைவி போயவன் றனிமையோன் மனங்கவன் றிருப்போ
னினிய மாமனை யாட்டியைப் பெறும்படி யெண்ணிப்
புனித நாதனைப் பூசனை முடிவினிற் போற்றிக்
கனக மீந்தரு டோகைபா காவெனக் கழறும்.

(இ-ள்.) (இன்னும் அவ்வாதிசைவர் எப்படிப்பட்டவரென்றால்) பத்தி னியை இழந்தவரும், தனியாயிருப்பவரும், மனம்வருத்தமுற்றிருப்பவரு மாகும். அவர் இனிமையுள்ள சிறந்தபத்தினியைப் பெறுவதற்காகச் சிந்தி த்து, பரிசுத்தராகிய சிவபெருமானைத் தமது வழிபாட்டினிறுதியிற்றுதித்து, பார்வதிபாகரே ! அடியேனெண்ணம் நிறைவேறுமாறு பொன்பணித்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திப்பார்.—எ-று.

கிருகஸ்தாச்சிரமத்தினின்று அக்கினிகார்யாதிகளை முடிப்போர் பத்தினி ஹீனராயிருக்கலாகாதென்பது நூற்றுணிபாகலானும், தாமெடுத்துக்கொ ண்ட சிவபூசை சிவனடியார் பூசையென்னும் இருவகைக்கும்வேண்டிய பரி சாரகத்தொழில்களை யியற்றத்தடை நேராதிருக்குமென்றெண்ணியும் பத் தினியைத் தேடத்தொடங்கியவழி, அப்பத்தினியைத் திருமணம் முடித்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியாயிருப்பது பொருளேயாகலின், "கனகமீந்தருடோ கைபாகா" எனப்பிரார்த்தித்தனரென்க. சிவபூசைசெய்து துதித்துப் பிரார் த்திப்போர்க்கே சிவபிரானருள் புரிவரென்னும் முறையைப்பற்றிச், சிவ பூசை முடிவிற்றுதித்துப் பிரார்த்தித்தாரென்றனர். இதனை, "பூசைசெய்து தோத்திரஞ்சொலித் தனைநினை புண்ணியர் பானணணற் - காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனையடைகிலை யடைந்தாரிற்-பேசுகின்றனையறவரின் விளங் கினை பிறர்மனை நயக்கின்றாய் - சீசி யிங்கிருந்தென் செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே." என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. பொன்னே எவற்றிற்கும் முதற்காரணமாயிருந்து எவ்வகைப் பய னையுமெய்துறச் செய்தலினன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும், "பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்-பொருளல்லதில்லை பொருள்." எனத்திருவாய் மலர்ந்திருக்கின்றனர். (கஎ)

அன்பி னிற்பிரி யாதவள் பாகனென் றன்னோ
னன்பி னிற்பிரி யாவகை யநுதின மிரப்ப
வன்பி னிற்கன்ப னாகிய வமுதனா தலினா
லன்பு ருக்கொடு வருவதற் கிசைந்தன னருளால்.

(இ-ள்.) அன்பினாலே பிரியாதவராகிய உமாதேவியாரைப் பாகத்தி லுடையவரே யென்று, அவ்வாதிசைவமறையவர் தமது மெய்யன்பினால் இடைவிடாவண்ணம் தினந்தோறும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்க, மெய்ய டியாரன்புக்கன்புடைய அமுதேச்சுரரானமையின், திருவருளினாலே அவ் வடியாரிடத்துள்ள அன்பே திருமேனியாகக் கொண்டெழுந்தருளுவதற்குத் திருவுளங்கொண்டனர். —எ-று.

சிவபிரான் உமாதேவியாரிடத்துப் பிரியாத அன்புடையாரென்பதை, "தணந்தபெருந் துயர்க்கடன்மீக் கூர்தலினான் மலைபயந்த தாளமூரற்-கணங் குழையாள் புரிபூசை முடியளவுந் தரியாமலிடையே கம்பை-யணங்கினைத் தூ தெனவிடுத்து வலிந்திறுகத் தழீஇக்கொள்ள வமையாக்காதன்-மணந்தருளிக் குறிபூண்ட வொருமாவிற் பெருமானை வணக்கஞ்செய்வாம்." என்னும் காஞ் சிபுராணத் திருவிருத்தத் தானுணர்க. பத்தினியை மணம் முடித்தற்குப் பொன்வேண்டுவோர், மழவிடையானே, மழுப்படையானே கரியுரியானே கறைக்களத்தானே என்றுபல்வேறாகத் துதியாது "அன்பினிற் பிரியாத வள்பாக." என்று துதித்ததெற்றுக்கெனின், தேவரீர் பத்தினியோடிருப் பது போன்றியானும் பத்தினியோடிருத்தல் வேண்டுமென்னும் குறிப்பும், அருளேசத்தியாகலின் அத்திருவருள் தமக்கு வேண்டுமென்னும் குறிப்பும் விளக்குவானென்க. இவ்வாறே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் குண்டையூர்க் கிழாரளித்த நெற்குவையைக் கொணர்ந்து பரவையார் மாளிகையிற் சேர்ப் பதற்காக ஆள்களைத் தரும்படி திருப்பதிகம் பாடியருளியபோது, பரவை நாச்சியாரின் வருத்தம் தேவரீரே யுணரத்தக்கவரென்று குறிப்பிப்பான், "பாதியோர் பெண்ணைவைத்தாய் படருஞ்சடைக் கங்கைவைத்தாய் - மாதர் நல்லார் வருத்தம்மது நீயுமறிதியன்றே, கோதில்பொழில் புடைசூழ்குண்டை யூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றே-னாதியே யற்புதனே யவையட்டித்தரப்பணியே." எனத்திருவாய் மலர்ந்திருத்தலுங்காண்க. சிவபெருமான் அன்பருக்கன்பரும் அல்லார்க்கு வன்பருமாவரென்பதை, "ஒண்மையனே திருநீற்றையுத் தூளி த்தொளிமிளிரும் - வெண்மையனே விட்டிடுதிகண்டாய் மெய்யடியவர்கட்- கண்மையனே யென்றுஞ் சேயாய் பிறர்க்கறிதற்கரிதாம் - பெண்மையனே தொன்மையாண்மையனே யலிப்பெற்றியனே." என்னும் மணிவாசகப் பிரா ன்மலர்வாக்கானும், அன்புக்கும் திருமேனிக்கும் அபேதமென்பதை, "அன்பு சிவமிரண்டென்பரறிவிலா - ரன்பே சிவமாவதியாருமறிகிலா - ரன்பே சிவ மாவதியாரு மறிந்தபி - னன்பே சிவமாயமர்ந்திருந்தாரே." என்னும் திரு மூலநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்திரத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கஅ)

அன்ன வேதியற் கருந்தன மளிப்பவுங் களிப்பா
லின்ன றீர்ந்த வெண் காடர்க்குக் கதியளித் திடவு
மன்னு பூவுல கத்துளோர் கண்டுவாழ் வுறவு
மென்னை யாளுடைப் பரம்பர னொருவடி வெடுத்தான்.

(இ-ள்.) அவ்வாதிசைவர்க்கு அருமையான ஐஸ்வரியத்தைப் பாலிக்கவும், மகிழ்ச்சியினாலே துயரமொழிந்த திருவெண்காட்டடிகட்கு முத்தியின்பத்தைப் பாலிக்கவும், நிலைபெறான நிலவுலகத்துள்ளார் தரிசித்து ஈடேறவும், என்னை அடிமையாகவுடைய சிவபெருமான் ஓர் திருவுருக்கொண்டருளினர்.—எ - று.

இவ்வாறு தம்மைப் பிரார்த்தித்த ஆதிசைவருக்குப் பொன்னருளவும், திருவெணகாட்டடிகட்கு முத்தியின்பம் பாலிக்கவும், இத்தகைய திருவிளையாடலைக்கண்டு தரிசித்தோர்களாகிய நிலவுலகத்தாரீடேறவும் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் ஓர்வடிவெடுத்தன ரென்றபடி. இவ்வண்ணம் பிரார்த்தித்த ஆதிசைவர் பெயர் சிவசருமரென்பதும் அவர் மனைவியார் பெயர் சுசீலையம்மையாரென்பதும் இவர்களிருவரும் இல்லறநடாத்திப் புத்திரப்பேற்றுக்காகத் தவம்புரிந்ததும், பவிஷ்யோத்தர புராணத்துள்ள திருவிடைமருதூர் மான்மியத்தைக்கூறும் வடமொழிப் புராணத்தில் விரிவாகக் கூறியிருப்பதாகக் கூறுவாருமுளர். (கக)

மருத வாணனென் றொருபெய ருலகெலாம் வழுத்தப்
பருவ மெண்ணிரண் டாண்டுடைப் பண்ணவ னாகிக்
கருதி னுங்கணிற் காண்பினுங் கேட்பினுங் கலந்தோ
ருருகு மன்பினன் றன்னைத்தா னருச்சனை யுவப்போன்.

(இ-ள்.) தியானிக்கினும் கண்களாற்றரிசிக்கினும் கேட்கினும் சிவகரணங் கலக்கப்பெற்றவ ருருகத்தக்க மெய்யன்புடையவரும் தம்மைத்தாமே பூசனைபுரிந்தோருமாகிய சிவபெருமான், தம்மை மருதவாணனென்னும் ஓர் திருநாமத்தால் உலகெங்கும் துதிக்கும்படி, பதினாறுவயதுடைய பிராமணச் சிறுவராய்த்தோன்றி—எ-று.

மனத்தினாற்றியானித்து, அத்தியானமுதிர்ச்சியாற் றரிசித்து, அத்தரிசனவுருவை மறவாதிருக்குமாறு, அப்பெருமான் புகழையே சதாசிரவணித்துக்கொண்டிருக்கும் மெய்யன்பினர்க்கன்புடையோன் சிவபெருமானாகலின், "கருதினுங்கணிற் காண்பினுங் கேட்பினுங் கலந்தோருருகுமன்பினன்." என்றும், திருவிடைமருதூரென்னுந் திருத்தலத்திற் சிவபெருமான் தம்மைத் தாமே பூசித்து அடியார் நம்மைப்பூசிக்கத்தக்க மார்க்கமிதுவாகுமென விளக்கித் தம்மைத்தாம் பூசித்தாரென்னும் திருநாமமும் வகித்தனராகலின், "தன்னைத்தானருச்சனை யுவப்போன்." என்றும், தம்மைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்த ஆதிசைவருக்குத் தாமே மகவாகத்தோன்றியபோது தமக்குத் திரு

நாமம் மருதவாணர் எனவழங்கச்செய்தனராகலின்,"மருதவாணனென்றொரு பெயருலகெலாம் வழுத்த." என்றுங்கூறினர். பெருமானை மனத்தினாற் றியானித்தலும், அவன் திருவுருவைக்கண்களாற் றரிசித்தலும், அவன் திருப்புகழைச் செவிகளாற் சிரவணித்தலும், அவன் திருவாலயத்தைக் கால்களால் வலம்வருதலும், அவனை வாயினாற்றுதித்தலும், அவனைக் கைகளாலருச்சித்தலுமே மெய்யன்பினர்க்கு முறைமையென்பதை, "நயன மிருண்டு போகா முன் னடனப் பெருமான் றனைப்பாரார் - நடக்கும் பதங்க டளராமுன் னடவா ரமலன் றிருக்கோயில், பயனின் மொழிகள் குளறா முன்பாம னடித் தா மரைதுதியார் பழுதில் செவிகள் செவிடாமுன் பரிந்து சிவன் மெய்ப்புகழ்கேளார், செயலி னெடுங்கை நடுங்காமுன் றிருமாமகளுங் கலைமகளுஞ்- செறியுந் திருவெங் கைக்கரசைச் செழுமென்மலர் கொண் டருச்சியார் மயலி லழுந்தி யயராமுன் மனத்தி லவனை யிருத்திடார் - மனித ருழன்று வாளாபோய் மறியா நரகின் மறிவாரே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், மருதூருடையார் தம்மைத்தாம் பூசித்தாரென்பதை, "ஒது மர்ச்சனைசெய் தோனு முகந்தது கொண்டதேவும் - போதுறு கோதைவேற் கட் பொற்றொடி நாமே யாகு - மேதுவென்னம்மை நாமேயருச்சித்தற் கென் னிலிந்த-மாதவர் நமைப்பூசித்தன் மறந்த தீண்டறிதற் காமால்." என்னும் மருதவனப்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௨௰)

எழுது மெண்கணக் கியாவையு மறிபவ னென்ன
மழுவி னங்கெழுத் தாணியாத் திரித்துவாண் மலர்க்கைப்
பழுதில் புத்தகத் தேடுநீ டேடெனப் பரித்து
மழகு துன்றிவன் யாவனென் றியாவரு மறிய.

(இ - ள்.) எழுதத்தக்க சிறந்த கணிதங்களனைத்து முணர்ந்தவர் போன்று தமது திருக்கரத்தேந்தியிருந்த மழுவையே விளக்கமுள்ள எழுத்தாணியாக மாற்றியும், ஒளியுள்ள தாமரைமலரொத்த திருக்கரத்துச் சிதை வில்லாத வேதபுஸ்தகத்தின் ஏட்டையே நீண்டபனை யோலையாகத் தாங்கியும், மிக்க சவுந்தரியமுடைய இவன் யாரென்று அனைவரும் பார்க்கும்படி:—எ - று.

விநாயகக்கடவுளும் பாரதமெழுதுங்கால் தமது தந்தத்தையே எழுத்தாணியாக்கிக்கொண்டு மேருவரையையே ஏடாகக்கொண்டாராகலின், ஆண்டும் சிவபெருமான் தமது மழுப்படையையே எழுத்தாணியாக்கித் தமது என்றும் புதிதாயிருக்கும் கைலையென்னும்வரையாகிய ஏடுகளுக்குள் ஓரேட்டையே நீண்ட ஓலையாகத் தாங்கினரென்று குறிப்பிப்பான், "பழுதில் புத்தகத்தேடு நீடேடெனப் பரித்து." என்றுரைப்பாருமுளர். அங்ஙனங்கூறுதல் சிறப்பன்மைதெளிக. எண்டிகணிதங்களெவையு முணர்ந்தானைப்போன்று ஏடுமெழுத்தாணியுந் தாங்கிவந்தனரென்றுரைப்பினும் "ஒருமொழியொழி தன்னினங் கொளற்குரித்தே." என்னும் சூத்திரப்பிரகாரம் எழுத்துமுணர்ந்தவன்போன்று வந்தனனென்பதும் போதருதல் காண்க.

என்னை, "எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும்." என ஔவைப்பிராட்டியாரும், "எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங் - கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு." எனத்திருவள்ளுவநாயனாரும் எண்ணையேமுதன்மையாக எடுத்துவிதந்திருப்பதனாலறிக. அவ்வாறு வந்தகாலத்தும் அவலட்சணமுடையவனாகவும் அவமதிப்பேற்கத்தக்கவனாகவும் வாராது கண்டார் யாவரும் இவ்வழகினன் யாரோவென்றையுற்றுத் தமது தன்மையித்தகைத் தென்றொருவாறு பக்குவமுள்ளார் அறிந்துகொள்ளும்படி வந்தாரென்பார், "அழகுதன்றிவன் யாவனென்றியாவருமறிய." என்றனர். சிவபெருமான் தமது காருண்யத்தினாலிவ்வாறு வருதலியல்பென்பதை, 'பாடல் விஞ்சையனே யென்பார் பண்ணினாற் பாணிக் கேற - வாடல்விஞ் சையனே யென்பா ரரும்பெறற் செல்வத் தாழ்ந்து - வாடிய மகனே யென்பா ரிசைபட வாழ்ந்து கெட்ட - வேடவிழ் தாரி னருள் யார்மக னிவன்கொ லென்பார்.' என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தாலும்; சிவபெருமான் திருவேடங் கொள்ளும்போதெல்லாம் அவ்வவ்வேடங்கட் கேற்றபடையாக மழுவையே மாற்றிக்கொள்வதியல்பென்பதை, "அழுக்கடைந்த பழந்துணியொன் றரைக்கசைத்து விழுத்தொண்டர்-குழுக்கடந்த விண்டைநிகர் சுமையடைமேற் கூடைகவிழ்த் - தெழுக்கடந்து திசைகடந்திட்டினை கடந்த திருத்தோண்மேன் - மழுக்கடைந்து விளங்கியவாய் மண்டொடு திண்படையேந்தி." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௨௧)

பிட்டு வட்டவான் கடலிடைப் பிறந்தகா லால
மிட்ட பிச்சைவேட் டுவன்றசை சேந்தனா ரீந்த
கட்டு மட்டவிழ் போலவெண் சோறுகைக் கொண்டு
முட்ட லின்றதாட் டாமரை பூமகள் முடிப்ப.

(இ-ள்.) பிட்டும், சூழ்ந்துள்ள சிறந்த சமுத்திரத்துதித்த கருநிறங்கொண்டஆலகாலமும், தாருகாவனத்திருடிமார் பத்தினிகளிட்ட பிச்சையும், கண்ணப்பனார் நிவேதித்த மான்றசையும், சேந்தநாயனார் படைத்த பத்திரப்படுத்திய களியும்போல, வெள்ளிய சாதத்தைக் கரத்திலேந்திக்கொண்டு, கீழுலகங்களேழுக்கும் முடிவிலுள்ள தமது திருவடித் தாமரைகளைப் பூதேவி சூடும்படி.—எ-று.

பிட்டையும் ஆலகாலத்தையும் தாருகாவனத்திருடிகள் பத்தினிமாரிட்ட பிச்சையையும் கண்ணப்பனார் நிவேதித்த மான்றசையையும், சேந்தநாயனார் படைத்த களியையும் அமுது செய்தது போன்று, வெண்சோற்றையும் அமுதுசெய்தற்குத்திருவுளங்கொண்டாரொத்துக் கரத்தேந்தி வந்தனரென்றபடி. பிட்டையமுது செய்தனரென்பதை, "பிட்டுநேர்பட மண்சுமந்த பெருந்துறைப்பெரும் பித்தனே-சட்டநேர்படவந்திலாதசழக்கனேனுனைச் சார்ந்திலேன்-சிட்டனே சிவலோகனே சிறுநாயினுங் கடையாயவெங் - கட்டனேனையு மாட்கொள்வான்வந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே." எனவும், ஆலகா

லம் அமுதுசெய்ததை, "கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த - வா லால முண்டா னவன்சதுர்தா னென்னேடி - யாலால முண்டிலனே லன் றயன்மா லுள்ளிட்ட - மேலாய தேவரெலாம் வீடுவர்காண் சாழலோ." என வும்வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானும், தாருகாவனத் திருடி மார்களிட்ட பிச்சையேற்றதை, "செச்சை மலர்புரை வாமேனி திறந்து கொண்டு - கச்சை யரவொன் றசைத்துக் கபாலங் கரத்தெடுத்துப் - பச்சை மயிலனை யார்மனை தோறும் படர்ந்திரக்கும் - பிச்சை யொழிகென் றொரு வார்த்தை சொல்லெம் பெரியம்மையே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், கண்ணப்பநாயனாரிட்ட இறைச்சியை யேற்றனரென்பதை, "பூசனைசெய்யுங் குனிசிலைவேடன் - குணமவையாவன வுரிமையிற்சிறந்த - நன்மாதவனென் றுணரவனுகந் - தியங்கிய விடமுனிவனமதுவேயவன்-செ ருப்படியாவன விருப்புறு துவலே * * * * யவனுகந்திட்ட விறைச்சியெ னக்குநன் - மாதவரிட்டநெய்பாலவியே." என்னும், நக்கீரரருளிய திருக் கண்ணப்பதேவர் திருமறத்தானும், சேந்தநாயனார் நிவேதித்த களியை யேற் றதை, "அவிழ்ந்த துணியி லவிழ்ந்த வமுதை-யவிழ்ந்த மனத்தோ டளித்த- தவிழ்ந்தசடை - வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்ப்பத்தி - சேந்த னார் செய்த திறம்." என்னும் உமாபதிசிவாசாரியார் திருவாக்கானும் தெளிக. எனவே மேற்கூறியவற்றை அடியார் மெய்யன்புக்காக விழைந்தது போன்று சிவசருமரது மெய்யன்புக்காகத் திருவமுது செய்ய விழைந்தாற் போல வெண்சோற்றைக் கரத்தேந்தி வந்தனரென்க, சிவபிரான் திருவடிகள் கீழு லகங்களேழினுக்கும் அப்பாற்பட்ட வென்பதை, "கீதமினியகுயிலேகேட்டி யேலெங்கள்பெருமான் - பாதமிரண்டும் வினவிற்பாதாளமேழினுக்கப்பாற் - சோதிமணிமுடிசொல்லிற் சொல்லிறந்து நின்றதொன்மை-யாதிகுணமொன் றுமில்லானந்தமிலான் வரக்கூவாய்." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக் கானுந்தெளிக. (உஉ)

வந்து நம்பிவா ழிடமத னிடைப்புக்கு மிக்க
கந்த மார்ந்தடுக் கையுறு கண்ணியன் கனிவா
விந்த வாரமு துண்டிடச் சுவைக்கறி யீக
வந்த னாளுவென் றறைதலும் பூசுர னறைவான்.

(இ - ள்.) இவ்வாறான கோலத்துடனெழுந்தருளி, சிவசருமர் வசிக் கின்ற அவ்விடத்தடைந்து, விசேடித்த மணமுள்ள கொன்றைமலர் மாலிகை யுடைய சிவபெருமானாகிய வேதியச்சிறுவர், ஓமறையவரே! இரக்கமாக எனது கரத்தினிறைந்திருக்கும் இவ்வமுதைப் புசிப்பதற்கு அறுசுவையோடுங்கூடிய கறிகள் தருவீரென்று திருவாய்மலர்ந்தவளவில், சிவசருமரென்னும் வேதியர் விளம்புவார்.—எ-று.

அறுசுவையோடு கூடியதே உண்டியாகலின், வெறுஞ்சாதம் புசிக்க விசையாதார்போன்று நடித்து, "இந்தவாரமுதுண்டிடச் சுவைக்கறியீக" என்றனர். இதனை, "முறியலாப்புழுக்கன முட்பழுகலந்த - வறுசுவையடி

சிலட்டினிதிருப்ப." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (உக)

அறுசு வைக்கறி யமுதுநின் வாக்கினு லறிந்தே
னறுமை மேவிய சிறுவகே ளென விடை நவின்று
னிறைவ னங்கையி லன்னமங் கோரிடத் திருத்தி
யுறையு மில்லற நங்கையெங் கேயென வுரைத்தான்.

(இ-ள்.) நன்மை மேவிய சிறுவனே! கேட்பாய், அறுசுவைகளோடு கூடிய கறிவகைகள் சேர்ந்த அமுதென்பதை உன்னுடைய வார்த்தையினு லறிந்தேன் என்று சிவசருமர் விடைகூறினர். அதைக்கேட்டவளவில் சிவபெருமானாகிய பிராமணச்சிறுவர், தமது அழகிய திருக்கரத்துள்ள சாதத்தை அவ்வீட்டிலுள்ள ஓரிடத்திலே வைத்து, உம்முடன் வசிக்கின்ற இல்லறக் கிழத்தி எவ்விடத்துள்ளாளென்று வினவினர்.—எ-று.

சவுந்தரியமும் யௌவனமும் சற்குணமும் பிரமசரியாச்சிரம ஒழுக்கமும் மேம்பட்டு விளங்குகின்றமையின், "நறுமைமேவிய சிறுவ." என்றனரென்றும், அச்சிவசருமர் வறுமை மேலிட்டால் தண்ணீருஞ் சாதமுமேனும் பசிநோய் வருத்தாதருந்த வேலாதவராகையால், "அறுசுவைக் கறியமுது நின்வாக்கினு லறிந்தேம்." என்றனரென்றும் கூறினர். (உ௪)

பொன்னு லாவிய செஞ்சடைப் புராதனன் புகல
வன்ன வேதிய னியம்புவா னமருமில் லறத்தாள்
மன்னு நாயக னுலகுளா ளென்றுரை வழுத்த
வின்னும் வேறொரு கன்னிகை மணஞ்செய்வீ ரென்றுன்.

(இ - ள்.) பொன்னினெளி பரவிய சிவந்த சடைமுடியுடைய பழையோராகிய சிவபெருமானுகும் பிராமணச்சிறுவர் இவ்வாறு திருவாய்மலர்தலும், அச்சிவசருமரென்னும் வேதியர் கூறுவாராய், என்னால் விரும்பப்படும் எனது மனைவி, நிலைபெறுன நமது தலைவராகிய சிவபெருமானுடைய உலகத்திலிருக்கின்றனளென்று கூற, அதுகேட்ட வேதியச்சிறுவராகிய சிவபெருமான், மீண்டும் மற்றொரு கன்னிகையைத் திருமணம் முடிப்பீராகவெனத் திருவாய்மலர்ந்தனர்—எ - று.

தமது மனைவி கற்பின் மேம்பட்டவளாய்த் தன் சொற்படி நடந்துவந்த தன்மையை விளக்கும்பொருட்டும், அத்தகையளைத் தாமின்னும் மறவாமல் விருப்புற்றிருக்கின்றமையை யுணர்த்தும்பொருட்டும், "அமர்ந்தவில்லறத்தாள்." என இறந்தகாலத்திற் கூருது, "அமருமில்லறத்தாள்." என முக்காலத்திற்கும் பொருளாம்படி கூறினர். கற்பின் மேம்பட்ட காதலிமாரிறந்தபோது, அவர்கள் கற்பைக் கருதிக் கருதிக் காதலர் வருந்துவரென்பதை, "அடிசிற் கினியாளே யன்புடை யாளே - படிசொற் றவறுத பாவா - யடிவருடிப் - பின்றுங்கி முன்னெழுந்த பேதையே போதியோ - வென்

றாங்கு மெண்க ணிரா,, எனத்திருவள்ளுவர் திருவாய்மலர்ந்தமையானுந் தெளிக. (உ௬)

வேறு மிங்கொரு கன்னியை வேட்பதற் கன்றோ
பேறு காண்கிலேன் வறுமையென் பேறெனப் பெற்றே
னுற ணிந்தவர் திருவுள மின்னதென் றறியேன்
றேறு மன்னவர் நினைப்பரேற் றிருவெலாஞ் சேரும்.

(இ-ள்) மீண்டும் இவ்விடத்தில் ஓர் கன்னிகையை மணம் புரிவதற்குச் செல்வம் கண்டேனில்லை, ஐயோ! தரித்திரமே எனது வாய்ப்பாகப் பெற்றிருக்கின்றேன், கங்கைநதியணிந்த கடவுளின் திருவுளச்செயலிதுவென் றுணரேன், யாவராலும் தெளிதற்குரியாராகிய அப்பெருமான் திருவுளங்கொள்வாராயின் ஐஸ்வரியங்களனைத்தும் அடையும்.—எ-று.

ஐஸ்வரிய சம்பந்தமுடைட்யோன் ஈச்சுரனுகையானும், அவ்வாறன ஈச்சுரனென்னும் திருநாமம் சிவபிரானுக்கே யுரித்தாகலானும், "அன்னவர் நினைப்பரேற் றிருவெலாஞ் சேரும்." என்றார். சிவபிரானுக்கே ஈச்சுரனென்னும் திருநாமமுரித்தென்பதை, 'குன்றலரு மருளாள னென்றமொழி நிற்குநிக் கொண்டுசெல்கின்ற தெனவுங்-குறித்தொருவர் பாலென்ற வளவிலம் மொழிசென்று கோவமுதி னேர்த லெனவு, நன்றினிய பழமென்ற வளவினெட்டிலைவாழை நற்கனியி னெய்த லெனவு - நாடரும் பிள்ளையென்கின்றமொழி யாண்மகவி னண்ணுமா றெனவு மீச, னென்றளவின் விடமெழுந் திடநடுங்கிநிலை யின்றியிரி தருதேவரை - யெய்தாமன் மணிகண்டனைப்பொருந்துதலெனவு மிவணகர மென்பதுதனைச், சென்றடையு மொருபெருங் கச்சிநக ராளிநீ சிறுதே ருருட்டி யருளே - சிவசமய குலதிலக சிவஞான மாமுனிவ சிறுதே ருருட்டி யருளே" என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (உஎ)

என்ற வாய்மொழி கேட்டலு மெழுந்திளங் காளை
நின்று தாய்தம ரொன்றிலே னிகழுமெப் பொழுது
மொன்று லோகத்திற் றொழிலெலாம் வல்லமை யுடையே
னென்றனைக்கொடு விற்றுநீர் வறுமைதீர்ந் திடுவீர்.

(இ-ள்.) என்று கூறிய அச்சிவசருமருடைய வார்த்தையைக்கேட்டவளவில், இளமையான காளைப்பருவமுடைய பிராமணச்சிறுவராகிய சிவபெருமான் இருக்கைவிட்டு எழுந்து நின்று, நான் மாதாவும் மற்றுள்ள உறவினரும் இல்லாதவன், உலகத்தில் நடக்கின்ற எக்காலத்திலும் பொருந்தமான தொழில்களெவற்றினும் ஆற்றலுள்ளேன், ஆதலால் என்னைக்கொண்டு போய் விற்று நீர் உமது வறுமைப்பிணி யொழிவீராக.—எ-று.

சிவபிரான் தாய் தமரற்றவராத லுண்மையாகலின், இப்போது பிராமணச் சிறுவர்போன்றிருப்பவர், "தாய்தமரொன்றிலேன்." என்றும், சிவ

பிரான், ஏனைய தேவர்கள்போலாது எல்லாம் வல்லசித்தரா யெழுந்தருளி னமையானும், அளவிலாற்றலுடைமை என்னும் குணமுடையராகலானும், "திகழுமெப்பொழுது மொன்றுலோகத்திற் றொழிலெலாம் வல்லமையுடையேன்." என்றும் கூறினர். சிவபிரான் தாய்தமரற்றவரென்பதை, "கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோ னல்லாடை - தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணேடி - தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனிய னாயிடினுங் - காயி னுலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், எல்லாம்வல்ல சித்தராணறென்பதை, "செல்லார் பொழில்சூழ் மதுரா புரிச் சித்தரெல்லாம் - வல்லாரவ ராடலை யாருரை செய்யவல்லா - ரெல்லாரும் வியப்புறவித் தனிச்சித்தசாமி - கல்லானை தின்னக் கரும்பீந்த கதையுஞ் சொல்வாம்." என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௨௭)

சொற்று ளேனெனப் பூசுர னிளைவுளந் துளங்கிக்
கற்ற கல்வியான் மேல்வரு வனமனங் கருதி
யிற்றை நாளுனை விற்பனேல் விளைவதிங் கென்னோ
பற்றிலே னின்ன காரியம் பழுதெனப் பகர்ந்தான்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு நானே கூறினேனென்று கூற, அவ்வார்த்தை கேட்ட சிவசருமர் தம்முடைய எண்ணமும் மனமும் நடுக்கமுற்றவராய், மிக முயன்று கற்ற கல்வியை யுடையவராகிய அம்மறையவர் இனிமேல் விளைய வேண்டியவற்றைத் தமதுளத்திற் சிந்தித்து, இன்றையத்தினத்தில் உன்னை யான் விற்பேனாயின் இவ்விடத்தில் எனக்குண்டாவது யாதோ? இக்காரியம் குறைவுடையது, ஆதலால் நான் இதைச்செய்ய உடன்படேனென்று கூறினர்—எ - று.

சிந்தனையும் சிந்தையும் தனித்தனி வெவ்வேறாகவும், அவ்வொவ்வொன்றும் ஒன்றுக்கொன்றியை புடைத்தாகவுமிருத்தலின், "இளைவுளந் துளங்கி." என்றும், கற்றோர் மேல்வருவனவற்றை யாராய்ந்தே ஓர் காரியத்தைச் செய்யத் துணிவார்களாகலின், "கற்ற கல்வியான் மேல்வருவன மனங்கருதி." என்றும், அத்தகையினர் ஓர் காரியம் பழுதெனத்தோன்றின், அக்காரியத்தில் மனம் பற்றார்களாகலின், "பற்றிலே னின்னகாரியம் பழுதெனப் பகர்ந்தான்." என்றும் கூறினர். சிந்தைவேறு சிந்தனைவேறென்பதை, "செல்வமென்பது சிந்தையி னிறைவே." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும், கற்றோர் மேல்வருவனவற்றை யாராய்ந்தே ஓர்காரிய மியற்றுவரென்பதை, "எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி-னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு." என்றும், பழுதெனத் தோன்றிய காரியத்தில் மனம்பற்றாரென்பதை, "ஆக்கங் கருதி முதலிழக்குஞ் செய்வினை - யூக்கா ரறிவுடை யார்." என்றும் வரும் திருக்குறள்களானும் தெளிக. (௨௮)

பழு தடைந்திடிற் பரிகரித் திடலுமென் பார
முழுதும் வல்லவ னெவ்விடத் தியாவையு முடிப்பா

னெழுது மாவண மீங்கிவற் குண்டென விசைத்தாற்
றெழுதி நீதியாய் முடிவுறு மிவ்வணந் துணிவே.

(இ-ள்.) குற்றம் நேருமாயின் அதை நிவாரணிப்பது எனது பாரம், எல்லாம் வல்லவனுகி எவ்விடத்திலும் எவற்றையும் நிறைவேற்றுவன். இவனுக்கு எழுதிக்கொடுத்த ஆவணமென்னும் அடிமைச்சீட்டும் உண்டு என்றுரைத்தால், உன்செயல்களெல்லாம் நீதியாகவே முற்றுப்பெறும் இவ்வாறு நிச்சயிப்பாயாக என்றனர்.—எ-று.

தொழுதி - கூட்டம். இவன் எவ்வாருன தொழில்களினும் வல்லபமுடையவனுய் எவ்விடங்களினும் எவற்றையும் நிறைவேற்றுவன், இவன் எனக்கெழுதிக்கொடுத்த அடிமைச்சீட்டும் உண்டு என்றுரைத்தால், உன்செயல்கள் யாவையும் நீதியானவையே என்று பிறரால் மதிக்கப்பட்டு முடிவுபெறும். அவ்வாறு குற்றம் நேரின் யானே நிவாரணிப்பேனென்றனர் பிராமணச் சிறுவராகிய சிவபிரான் என்றவாருயிற்று. ஆவணம் அடிமைச்சீட்டென்பதை, "ஆட்சியி லாவணத்தி லன்றிமற் றயலார் தங்கள் - காட்சியின் மூன்றிலொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே - மூட்சியிற் கிழித்தவோலை படியோலை மூலவோலை - மாட்சியிற் காட்டவைத்தே னென்றனன் மாயை வல்லான்." என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானு மறிக. (உ௬)

நீதி யன்றிது சிறுவநீ நிரப்பிய வார்த்தை
வேதி யர்க்குழா மரசரா ளேவலோர் வினவிற்
றீது செய்குவார் வைகுவார் சிறுநகை செறிப்பா
ராத லாலிவை தவிர்தலே யறனெனவறைந்தான்.

(இ - ள்.) சிறுவனே நீ கூறிய இம்மொழிகள் நீதியானவைகளல்ல, பிராமணத்தொகுதியரும், அரசர்களுடைய பரிசனர்களும் ஏவலாளர்களும் இச்செய்தியைக் கேட்பார்களாகில், கெடுதிசெய்வார்கள் வைவார்கள் புன்னகைகூர்வார்கள், ஆகையால் இச்செய்கைகளை விட்டுவிடுதலே தருமமாமென்று சிவசருமர் கூறினர்.—எ - று.

நம்மோடொத்த மரபினர்களாகிய மறையவர்கள் இச்செய்தியைக் கேட்கின், மறையவர்க்கு மறையவர் அடிமையாதலெங்குள்ள வழக்கென்று வைவார்கள், மன்னனுடைய பரிசனர்கள் கேட்கின், இதை அரசனுக்குத் தெரிவித்துத் தண்டிப்பார்கள், ஒழிந்த நம்மரபினர்க்கு ஏவலாளர்களாகிய மற்றையர்கள் கேட்கின் இழிவாகக்கூறி நகைப்பார்கள், ஆகலின் இச்செய்கையை விடுதலே நீதியென்றனரென்றபடி - என்னே, இச்செய்கையை நால்வருணத்தினரும் பழிப்பார்களென்பதாம். மறையவர்க்கு மறையவர் அடிமையாதலில்லையென்பதை, "மாசிலா மரபில் வந்த வள்ளல்வே தியனை நோக்கி-நேசமுன் கிடந்த சிந்தை நெகிழ்ச்சியாற் சிரிப்பு நீங்கி யாசிலந் தணர்கள்வேறு ரந்தணர்க் கடிமை யாதல் - பேசவின் றுன்னைக் கேட்டோம் பித்தனோ மறையோ னென்றார்." என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானும் அறிக.

நால்வருணத்தவரையுங் குறிப்பான். "வேதியர்க்குழா மரசராளேவலோர்." என்றனரென்க. (௩௭)

அஞ்ச லையநீர் விலைக்குற விற்பதே யழகா
லெஞ்ச லில்பொருட்டருவதற் கிசைந்தியா னிசைத்தேன்
வஞ்ச மில்லதோர் புண்ணிய மென்னுழி வருமாற்
செஞ்சொ லாமெனப் புண்ணியன் றேற்றிடத் தெளிந்தான்.

(இ-ள்.) ஐயரே நீர் அச்சமுறாதேயும், என்னைத்தக்க விலைக்காக விற்பதே அழகாகும், உமக்குக் குறைவற்றபொருள்களைச் சம்பாதித்துக்கொடுப்பதற்கொருப்பட்டு இவ்வார்த்தைகள் யான் கூறினேன், இதனால் வஞ்சகமற்றதாகிய ஒப்பற்றபுண்ணியம் எனக்குண்டாகும், இது நிச்சயமான வார்த்தையாகுமென்று புண்ணியச்சொரூபராகிய பிராமணச் சிறுவராயிருக்கும் சிவபிரான் மீண்டும் சிவசருமர் மனத்தைத்தேற்றுதலால் அவர்தெளிவடைந்தனர்.—எ - று.

இவ்வாறு செய்வதனால் உமதெண்ணம் நிறைவேறலேயன்றி எனக்கும் புண்ணியம் உண்டாகும் இது நிச்சயமான வார்த்தையாகும் என்றவளவில், மேலும் மறுத்துரைக்க மனமில்லாராய்ச் சிவசருமரிசைந்தன ரென்றபடி, எனவே, புண்ணியச்செயலால் தமக்குச்சிறப்பும் செல்வமும் வருமெனக்கருதி அறிவுடையோர் அச்செயலைக் கைவிடாரென்பது கருத்து. இதனையன்றே, "சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங் - காக்கமெவனோ வுயிர்க்கு" எனத்தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும் திருவாய்மலர்ந்தனர். (௩௮)

தெளிந்த பூசுரா ஞவணம் பழம்படித் தீட்டி
விளங்க நல்கினோன் றனைக்கொடு கோயிலுண் மேவி
வளங்கொ ளாதனை விடைகொண்டு பூம்புகார் மருவக்
களங்க மொன்றிலான் படர்ந்தனன் காவத மநேகம்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு தெளிந்த சிவசருமரென்னும் வேதியர், அடிமைச் சீட்டைப் பழமையுடைத்தாய் விளங்குமாறு எழுதிக்கொடுத்த அப்பிராமணச் சிறுவரைத் தம்முடனழைத்துக்கொண்டு, திருவிடைமருதூ ராலயத்தினுட் சென்று, அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் மாட்சிமையுடைய சிவபிரானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை யடைவதற்காக, யாதோர் களங்குமமற்றவராகிய அவர் அநேககாத வழிதூரம் வந்தனர்—எ - று.

சிலவருடங்கட்கு முன்னரே எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச் சீட்டாகப் பார்ப்பவர்க்குத் தோன்றும்படி எழுதிக்கொடுத்தாரென்று குறிப்பிப்பான், "ஆவணம்பழம்படத்தீட்டி." என்றும், தாம் செய்யும் ஒவ்வோர் செய்கையையும் சிவபிரானிடத்தில் விண்ணப்பித்து அவரனுஞ்ஞைபெற்றேசெய்வார் சிவசருமரென்பதை விளக்குவான்,"கோயிலுண்மேவி வளங்கொளாதனை விடை

கொண்டு." என்றும், திருவிடைமருதூர்க்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கும் இடையில் அநேககாதவழி தூரம் உள்ளதென்பதை யுணர்த்துவான், "பூம்புகார்மருவப்படர்ந்தனன்காவதமநேகம்." என்றும் கூறினர். சிவபிரானிடத்து மெய்யன்புள்ளோர் அவரனுஞ்ஞையின்றி யாதோர் காரியமுமியற்றாரென்பதை, "வேதவேள்வியை நிந்தனைசெய்துழ - லாதமில்லி யமணொடுதேரரை - வாதில்வென்றழிக்கத் திருவுள்ளமோ - பாதிமாதுடனாய பரமனே - ஞாலநின்புகழேமிகவேண்டுந்தென் - னாலவா யிலுறையுமெம்மாதியே." என்னும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (௩௨)

சுந்த ரப்பெரு மாணயி னூர்க்குமுன் சுடர்ப்பொன்
றந்த வள்ளியோ னவர்குலத் தலைவரா மொருவர்க்
குய்ந்திடப்படிக் காசளித் தவனிவ ருடன்போய்
நந்த வில்லவாந் தமனிய மீகுவா னடந்தான்.

(இ - ள்.) சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு விளக்கமுள்ள பொன்னையே முற்காலத்திற் பாலித்துவந்த வள்ளலாரும், அச்சுந்தர மூர்த்திகளுடைய வேதியகுலத்தலைவராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளுக்குப் பஞ்சத்திலுயிர்வாழும்படிக் காசளித்தவருமாகிய சிவபெருமான், இச்சிவசருமருடனே இவருக்குக் குறைவற்ற பொன்னைச்சம்பாதித்துக் கொடுப்பதற்காகப் பின்சென்றருளினர்.—எ - று.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகட்குப் பொன்னீந்ததை, "சுற்றுமிருந்த தொண்டர்களுந் துயிலுமளவிற் றுணைமலர்க்கண் - பற்றுந்துயினீங் கிடப்பள்ளியுணர்ந்தார் பரவைகேள்வனார் - வெற்றிவிடையா ரருளாலே வேமண்கல்லே விரிசுடர்ச்செம்-பொற்றிண் கனக மாக்கண்டு புகலூரிறைவ ரருள்போற்றி." எனவும், "பனிமதிச் சடையார் தாமும் பன்னிரண் டாயிரம் பொன்-னனியருள் கொடுக்கு மாற்றா னல்கிட வுடைய நம்பி - தனிவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத்தாழ்ந்தெழுந்-தருகு சென்று - கனிவிட மிடற்றி னூர்முன் பின்னுறன்று கழறலுற்றார்." எனவும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகட்குப் படிக்காசளித்தமையை, "தம்பிரா னருள்புரிந்து கனவினீங்கச் சண்பையா ரிளவேறு தாமுணர்ந்து - நம்பிரா னருளிருந்த வண்ணமென்றே நாவினிசை யரசரொடுங் கூடநண்ணி-வம்புலா மலரிதழி வீழிநாதர் மணிக்கோயில் வலஞ்செய்யப் புகுந்தவேலை-யம்பிகா பதியருளாற் பிள்ளையார்தா மபிமுகத்துப் பீடிகைமேற் காசுகண்டார்." எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்குகளானுமறிக. (௩௩)

சங்க வான்றமிழ் மதுரையிற் பாணனூர் தமக்குத்
துங்க மாகிய வாளென விந்தனஞ் சுமந்தா
ரிங்கு மாங்கவர் போன்றவ ராட்கொள்வா னெண்ணி
யங்க மாருயிர் யாவையு மடிமையா வுடையார்.

(இ - ள்.) சங்கப்புலவர்களுடைய சிறந்த தமிழ் நிறைந்த மதுரைமாநகரத்திலே பாணபத்திரருக்குப் பரிசுத்தமாகிய அடிமையென்று விறகுசுமந்

தருளிய சிவபெருமான், இவ்விடத்திலும் அப்பாணபத்திரரைப்போன்ற அன்புடையராகிய திருவெண்காட்டடிகளை ஆட்கொள்வதற்காகத் திருவுளங்கொண்டு, தமது திருமேனியும் சிறந்த உயிரும் ஆகிய அனைத்தும் அடிமையாதலையுடையவராயினர்.—எ - று.

எனவே பாணபத்திரரின் அடிமையென்று விறகுசுமந்து வந்தவர், அவர்போன்ற மெய்யன்புடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகளை யாட்கொள்வதற்காகத் தாமவர்க்கடிமையாதற்கு வந்தார் என்றபடி. பாணபத்திரர்க்கடிமையாளென்று விறகேற்றுவந்ததை, "சிந்தை தோயுமைம் பொறிகளுஞ் செவிகளாய்ப் புலன்க - ளைந்து மோசையா விசைவலா னிருந்தன னுகப் - பந்த நான்மறை நாவினூற் பத்திர னுளாய் - வந்து பாடினு ரிந்தனச் சுமையொடு மறைந்தார்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும், மெய்யன்புடையாரை யடிமைகொள்வதற் கிவ்வாறே தாம் பற்பலவாடல்களாற்றுவதியல்பென்பதை, "செங்கண்மா றடக்கையிற் சங்க நாண - முட்டாட் டாமரை முறுக்கவிழ் மலர்மேல் - வலம்புரிகிடக்கும்வாதவூரன்ப - பாடும் பணிநீ கூடும் பொருட்டு - மதுரைமா நகரிற் குதிரை மாறியும்-வினை புகழ் முடிமிசை மண்பொறை சுமந்து - நீற்றெழின் மேனியின் மாற்றடி பட்டு-நின்னைத் தொண்ட னென்னக் கொண்டன - னிருக்கு மடுக்க லரக்க னெடுப்ப - மூலைபொர வைபொரு மொய்ம்பின் - மலைமக டழுவ மனமகிழ் வோனே." என்னும் நால்வர் நான்மணிமாலையானு முணர்க. (௩௪)

புக்கு ளாரிலர் புகாரெனும் பட்டினம் புடைபோய்
மிக்க நீதியால் வாழ்வணி கேசர்தம் வீதிப்
பக்க மேவிலே பகர்ந்தனர் பகரலும் பரிவாற்
செக்க ரஞ்சடை முடியவ ரடியவர் தெரிந்தார்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு சென்ற இருவரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தினுள்ளே பிரவேசியாதவர்களாய், அதன் பக்கத்திற்சென்று மிகுந்த ஒழுக்கத்துடன் வாழ்கின்ற வைசியத்தலைவர்களுடைய வீதியில் மாத்திரமே விலைகூறினர். அவ்வாறு கூறுதலும், அன்பினலே செவ்வானத்தின் அழகுள்ள சடைமுடியினராகிய சிவபிரானுக்கடியவரான திருவெண்காட்டடிகள் அறிந்தனர்.எ-று.

பட்டினத்தினுள்ளே பிரவேசித்தால் முதலிலுள்ளது அரசர் வீதியாகலின் ஆங்குச் செல்லாவண்ணம் தடுத்து, தமதடியராகிய திருவெண்காட்டடிகளுள்ள வைசியவீதியிலே விலை கூறும்படி பிராமணச்சிறுவராய் வந்த சிவபெருமான் சிவசருமரைத் திருப்பினரென்றபடி. (௩௫)

மறைய வன்றனை யிறைய வன்றனே வரவழைத்துக்
குறையு றுதவெண் காடர்முற் காரணக் குறியா
லுறையு மீங்கிவ னிடத்ததி சயமென்கொ லுரையீர்
நறையு லாவிய விடை பகு துடையகா யகரே.

(இ - ள்.) அவ்வாறுணர்ந்த யாதோர் குறைவுமற்ற திருவெண்காட்டடிகள், முன்னே தமக்குத் தோன்றிய ஓர்காரணத்தின் குறிப்பால் வேதியராகிய சிவசருமரையும் சிவபெருமானாகிய பிராமணச்சிறுவரையும் விளித்து, நன்மணங்கமழும் சோலைகள்சூழ்ந்த திருவிடைமருதூரையுடைய தலைவரே! இவ்விடத்திருக்கும் இச்சிறுவனிடத்து ஆச்சரியம்யாது கூறுவீரென்றனர்.—எ-று.

அச்சிறுவரைப் பார்த்தவளவில் தமக்குத்தோற்றிய ஓர் குறிப்பினால் இச்சிறுவர் சிவபிரானே யெனவுணர்ந்தாரெனக் குறிப்பிப்பான்,"முற்காரணக்குறியால் உறையுமீங்கிவன் நறையுலாவிய மருதுடைய நாயகரே" எனச்சொற்போக்காற் சிலேடைப்பொருள் பயத்தலுங்காண்க. (ருகூ)

இயம்பு மம்மொழிக் கெதிர்மொழி யிவர்சொலா முன்னர்
நயம்பு ணர்ந்தவா ளாயவ னலங்கொள நவில்வான்
வயங்கு நன்மணி யாவையும் விலைநிலை மதிப்பே
னியங்கு பற்பல தொழிற்குமீங் கெனக்குநே ரெவரே.

(இ - ள்.) அவ்வாறுரைத்த திருவெண்காட்டடிகளின் வார்த்தைக்குத் தரம் சிவசருமர் கூறுதற்குமுன்பே, நன்மைபொருந்திய அடிமையாக வந்த சிறுவர் இனிமைதரும்படி யுரைப்பாராய், விளங்குகின்ற இரத்தினங்களெவற்றையும் நிலைமையான விலையாக மதிப்பிடுவேன், இதுவல்லாமலும் இவ்வுலகத்தினடக்கின்ற பலவகைப்பட்ட தொழில்களில் இவ்விடத்தில் எனக்கொப்பானவர்கள் யாவர்.—எ - று.

இத்திருவெண்காடர் அனேகவகை வியாபாரங்கள் புரிந்தாரேனும், அவற்றுண்மேம்பட்டது இரத்தின வியாபாரமே யாகலானும், அவ்விரத்தினங்களைச் செவ்வனே மதிப்பிடுவோரே அவர்க்கவசியம் வேண்டுமாகலானும், சிவசருமர்வேறெவற்றையேனும் முதலிற்கூறின், திருவெண்காட்டடிகட்குத் தம்மேன் மனம்பற்றாதென்றுணர்ந்து, அவர்மறுமொழியுரைப்பதற்கு முன்னம்தாமே தமது வல்லபத்தைக்கூறுவாராய், "வயங்குநன் மணியாவையும் விலைநிலைமதிப்பேன்." என்றும், அன்றியும் தம்மை யடிமையாகக் கொள்ளின் வேறெவ்வகைத் தொழிற்கும் மற்றோரடிமை வேண்டியதின்றென்றுணர்த்துவான், "இயங்கு பற்பலதொழிற்கு மீங்கெனக்கு நேரெவரே." என்றும் கூறினர். (ருஎ)

எனுமவ் வன்றனை மகிழ்ச்சியா னெக்கியொப் பிடஞ்சோர்
வனமருமணி விலைமதிப் புறுதது மதித்தா
லனைய வன்சொன்ன தொக்குமென் றருமணி யளித்தார்
புனித வாண்மணி மதித்தனன் பின்னரும் புகல்வான்.

(இ-ள்.) என்றுகூறிய அச்சிறுவரைத் திருவெண்காட்டடிகள் களிப்பினாற்பார்த்து, எம்மிடத்திலுள்ள நீபறுத ஓர் இரத்தினம் யாவராலும் விலை

மதிக்கத்தகாததா யிருக்கின்றது, அதனை இவ்வளவுபெறுமென்று விலைமதிப் பிடுவோனாயின், அச்சிறுவருரைத்தது சரியாமென்று, தம்மிடத்திருந்த அவ் வருமையான இரத்தினத்தை எடுத்துக்கொடுத்தனர். உடனே அச்சிறுவர் பரிசுத்தமானதாய் விளக்கமுள்ள அவ்விரத்தினத்தை மதித்தவராய் மீண்டும் கூறுகின்றனர்.—எ-று.

இரத்தினங்களுள் நீரோட்டம் நிறைந்திருப்பதே மிகச்சிறந்ததாக லானும், அதனை மதித்தலே எவர்க்கு மேலா தாகலானும், வனமறுமணிவிலை மதிப்புறாதது." என்றும், "அருமணி." என்றும், 'புனிதவாண்மணி," என் றும், அம்மணியை மதித்ததனோடுங்கூட அவ்வகை மணிகளின் இலக்கணங் களையும் விரிவாகக்கூறத்தொடங்கினரென்பான், "பின்னரும் புகல்வான்." என்றுங்கூறினர். (௩௮)

நவம ணிக்கண விலக்கண மியாவையு நவில்வேன்
கவலு நெஞ்சிலாத் தலைவர்நீ ரன்னவை காணத்
தவமி யற்றினீர் முன்னரே திருவெலாந் தழைப்பப்
பவம கற்றவும் பெற்றுளீ ரறிவெனப் பகர்வான்.

(இ-ள்.) நவரத்தினத் தொகுதியின் இலக்கணங்களனைவற்றையும் கூறு வேன். வருந்தலில்லாதமனமுடைய தலைவராகிய நீர், அவைகளையுணரும் பொருட்டே, முற்பிறவியிலேயே ஐஸ்வரியங்கள் யாவும் விர்த்தியாகுமாறு தவம் புரிந்துள்ளீர், பிறவியை ஒழிப்பதற்கேற்ற மெய்யறிவையும் பெற்றிருக் கின்றீரென்றுரைப்பாராயினர்.—எ-று.

சஞ்சலசித்தமுடையவர்களாயின் அவர்கட்கெவ்வித விலக்கணமுரைப்பி னும் பயன்படாவென்பதையுணர்த்துவான், "கவலுநெஞ்சிலாத் தலைவர்நீர்." என்றும், அத்தகைய இரத்தினவிலக்கணங்களை நிதிக்குவை யுடையோரே யு ணரவேண்டுதலின், 'அன்னவைகாணத்தவமியற்றினீர்முன்னரே திருவெலாந் தழைப்ப, "என்றும், இத்தகைய பெருநிதியம் வாய்த்தும் இச்செல்வச்செருக் கால் மதிமாழாந்து பிறவிக்கேதுவாகிய அஞ்ஞானமுடையராகாமல்,இவற்றின் பற்றை அறவேயொழித்துப் பிறவிபோக்கத்தக்க மெய்யறிவுமடைந்துள்ளீர் என்பார், "பவமகற்றவும் பெற்றுளீரறிவு," என்றுங்கூறினர் கவலுநெஞ்சிலா என்பதற்கு விரும்பும் மனமில்லாத எனப்பொருள் கூறினுமாம். (௩௯)

வேறு.

பார்க்கவ முனிவன் சொன்ன படிவலா சுரன்ற வங்கள்
சேர்க்கவே செய்யச் செய்யச் சிவனவன் முன்னர்த் தோன்றி
வேர்க்கின்ற தவங்க ணன்று வேண்டிய தென்னை யென்னத்
தார்க்கொன்றை மௌலி யானை வணங்குபு சாற்று கின்றான்.

(இ-ள்.) பார்க்கவமுனிவருபதேசித்தவாறு வலனென்னும் ஓரவுணன் சிறப்போடுகூடிய தவங்களை மேன்மேலு மியற்றிக்கொண்டிருக்க, சிவபெரு

மான் அவ்வவுணனுக்குப் பிரசன்னராகி, நீ வருந்தி முயன்றியற்றிய தவங்கள் சிறந்தனவே, உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதென்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அவ்வவுணன் கொன்றைமாலையணிந்த திருமுடியையுடைய சிவபிரானைப் பணிந்துரைக்கின்றனன். —எ-று.

வலனென்னும் அவுணன் பார்க்கவமுனிவரை நோக்கிச் சிவபிரானிடத்தில் வரம்பெறுதற்குரிய தவங்களெவ்வாறியற்றுவதோ, அவற்றை யடியேனுக் கனுக்கிரகிக்கவேண்டுமெனக் குறையிரந்தனன். அக்குறையைத் திருவுளமேற்ற பார்க்கவமுனிவர், அவ்வவுணனுக்குச் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்தற்குரிய மார்க்கங்களை நன்கு விளக்கியருளினரென்னுஞ் சரிதத்தைக் குறிப்பிப்பான், "பார்க்கவமுனிவன் சொன்னபடி வலாசுரன் றவங்கள் - சீர்க்கவே செய்ய." என்றும். அவுணர்கள் கொடுமையுடையோராகலின் அவர்கட்குச் சிவபிரான் அதிசீக்கிரத்தில் அனுக்கிரகிப்பதில்லையென்று விளக்குவான். "செய்யச்செய்ய." என்றிரட்டித்தும், அத்தகைய தவங்களால் அவ்வவுணன் மேனி வாடியிருந்ததனால், "வேர்க்கின்ற தவங்கள்." என்றும் கூறினர். (௪௦)

என்னுடை வடிவ மெல்லா மினமணி வடிவ மாக
நின்னது கருணை யாலே யருள்கென நிமல னீந்து
முன்னரே மறைந்த பின்னர் முனைவலா சுரனும் போந்து
பன்னரு மகவான் யாகப் பசுவெனத் தயாவின் வந்தான்.

(இ - ள்.) அடியேனிறப்பேனாயின் எனது சரீரமுழுவதும் நவரத்தினத் தொகுதியின் வடிவமாகும்படி, தேவரீருடைய கிருபையினாற் பாலிப்பீராக என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே சிவபிரான் வரம்பாலித்து அவ்வவுணனுக்கெதிரிலேயே கரந்தருளியபிறகு, போரில்வல்ல வலனென்னும் அவ்வவுணன் அங்கு நின்றும் பெயர்ந்து, சொல்லுதற்கரிய இந்திரனியற்றும் யாகத்திற்குரிய பசுவாகத் தயவுடனே உருவெடுத்துவந்தனன். —எ-று

வலனென்னும் அசுரன் சிவபிரானை நோக்கித் தவம்புரிந்து, அவரைத் தரிசித்தவளவில், அப்பெருமான் உனக்குயாது வரம் வேண்டுமெனத் திருவாய்மலர்ந்தபோது, அசுரன் பெருமானை நோக்கி, சுவாமி! அடியேன் யுத்தத்தில் எவ்வாறாலும் பிணக்கப்பட்டு இறவாத வரம் பாலிப்பீர், ஒருக்காலிறந்தாலும், எனது சரீரம் என்னைக்கொன்ற சுத்தவீரரும் விரும்பத்தக்க நவமணிகளாகும் வரத்தையும் பாலிப்பீரென்று பிரார்த்தித்தனன். அப்பிரார்த்தனைக்கிரங்கிய பெருமான் அவ்வாறே வரம்பாலித்தனர். அவ்வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட அசுரன், தேவேந்திரனிடத்திற் போர்க்குச்சென்று யுத்தம்புரிந்தனன். அவனுடன் யுத்தம்புரிந்து தோல்வியுற்ற இந்திரன் இவ்வசுரன் சிவபெருமானிடத்தில் வரம்பெற்றோனாகையால், இவனை யுத்தத்தில் வெல்லவரிது, தந்திரத்தினாற் கொல்லவேண்டுமென்று சிந்தித்து, சைனியங்கள் படைகள் என்னும் ஒன்றுமின்றித் தனியனாயிருந்து, அவ்வசுரனை நோக்கி, நினது யுத்தத்தை நான் மிகவும் வியந்தேன், உன்னை யுத்தத்தில்வெல்ல ஒரு

வராலும் முடியாது, உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதோ அதனைக் கேட்பாயெ ன்றனன். அவ்வார்த்தை கேட்ட அசுரன் உடல் குலுங்க நகைத்து, அழிவ ற்றவராகிய சிவபிரானிடத்தில் வேண்டிய வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்ட யான் உன்னிடத்திற் பெறத்தக்கது யாதிருக்கின்றது என இழித்துக்கூறி உன க்கு வேண்டிய வரங்கேள் யான் தருகிறேனென்றனன். அப்போது இந்தி ரன் அவனை நோக்கி, நான் திருக்கைலைக்குச்சென்று அவ்விடத்திற் செய்யப் போகும் ஓர் யாகத்திற்குத் தேவர்களுக்கு அவியூட்டுவதற்காக நீ யாகப்பசு வாய் வரவேண்டுமென்றனன். வலனென்னும் அசுரன் அதுகேட்டவளவில், அவ்வாறு யான் செய்வேனாயின், முன்பு முதுகந்தண்டொன்றை வச்சிரா யுதமாகக்கொடுத்த ததீசிமுனிவரடைந்த புகழுடம்பைப்போன்று வெற்றி யடைந்த புகழுடம்பொன்றுடனே எனதுடலமுழுவதும் நவமணிகளாகும் புகழுடம்பொன்றும் கூடி இரண்டு புகழுடம்புக ளடைவேனென்று துணி ந்து, நீ எனக்குப் பகைவனல்லன் உறவனேயாகும் என்று கூறி அவ்வாறே செய்தற்கொருப்பட்டு, பசுவடிவெடுத்து வந்து யாகசாலையைக் கிட்டினன், என்பது சரிதமாகலின், அச்சரிதத்தை இச்செய்யுளிற் சுருக்கிக் கூறினர். ()

வந்தவப் பசுவைப் பற்றி வச்சிரா யுதத்தி னாலே
யுய்ந்திட வரிந்து கொண்ட வுறுப்பினை விண்ணோ ருண்ண
வெந்தவவ் வுறுப்புத் தீப்பி வீழ்ந்தன வித்தாய் மண்மேற்
சிந்துவிற் பொருப்பிற் றீவிற் சிறந்தநாட் டினிற் பரந்தே

(இ - ள்.) அவ்வாறு வந்த பசுவைப்பிடித்து இந்திரன் தனது வச்சிரா யுதத்தினாலே அறுத்து அதன் அவயவங்களைத் தேவர்கட்கவியாகக்கொடுக்க, யாகத்தீயில் வெந்த அப்பசுவின் அவயவங்களிற் சிதறியவை பூமியில் வீழ்ந் தன. அவைகளே விதைகளாய்ப் பூமியின் மேலும் கடலிலும் மலைகளிலும் தீவுகளிலும் சிறப்புற்ற நாடுகளிலும் பரவி—எ-று.

அப்பசுவைச் சேதித்துத் தேவர்களுக்கவியா யூட்டியபோது சிதறிய சிறு துண்டுகளாகிய அப்பசுவின் அவயவங்களே நவரத்தினங்கட்கு வித்தாய் கடல் மலை நாடு என்னும் இவ்விடங்களிற் பரவினவென்றபடி. எனவே நிலத்திற் சிந்திய சிலவற்றை மலைபடு திரவியங்கொள்வோர் பண்டமாற்ற கப்பெற்றமையின் ஆண்டும், அவ்வண்ணமே கடல்படுதிரவியங்கொள்வோர் பண்டமாற்றாகப் பெற்றமையின் ஆண்டும், நாடுகளில் வணிகர்கள் வியாபா ரஞ் செய்தற்கேற்றமையின் ஆண்டும் பரவினவென்றவாறாயிற்று. இச்சரித் திர விரிவைத் திருவிளையாடற்புராணம் மாணிக்கம்விற்ற படலத்திற்காண்க.

விளைந்தன மணிக ளாக விண்ணவர் மண்ணோர் பூண்பார்
வளம்படு வெற்றி வீர வலாசுர னுடல மொன்பான்
களங்கமின் மணிக ளாயும் புனிதமே காண்மி னென்ன
விளங்குல குபகா ரத்தால் வீந்தனன் புனித மாக.

(இ - ள்.) நவரத்தினங்களாக உற்பத்தியான அவற்றைத் தேவர்களும் மானிடர்களும் அணிவார்கள். வளம்பாடுற்ற வெற்றியடைந்த வீரனாகிய வலாசுரனுடைய சரீரம் ஒன்பதுவகைப்படும் குற்றமற்ற இரத்தினங்களாகி யும் பரிசுத்தமானவைகளே பார்ப்பீர்களாகவென்று, விளக்கமமைந்த உல கோபகாரமாகவே பரிசுத்தமாக இறந்தனன்.— எ - று.

அசுரனது சரீரமாகிய நவமணிகளென எவர்களும் இகழாமலே தே வர்களும் மனிதர்களும் தரித்துக்கொள்கின்றார்கள். அவ்வசுரனும் தான் உயிரோடிருக்குமளவும் ஒருவராலும் வெற்றிகொள்ளற்கேலாத வீரனாகவும், இறக்கும்போதும் யாவராலும் பூசித்தற்குரிய யாகப்பசுவின் சரீரத்துட னும் இறந்தமையின், அசுரத்தன்மையென்னும் அசுத்தம் நீங்கப்பெற்றுப் பரிசுத்தனுதற்பொருட்டே இவ்வாறியற்றின னென்றவாறாயிற்று. என்னை, அவ்வசுரவுருவத்துட னிருக்கினும் வீரனென்றுமாத்திரம் பெயர்கொள்ளு வானேயொழிய யாவரும் மதிக்கத்தக்க புகழுடையான், அவ்வுருவத்துட னிறந்து அவனது சரீரம் நவமணிகளாயினும் அசுரசரீரோற்பத்தியென்றே யாவரும் இகழ்ந்தணியார்களாகலினென்க. (௫௬)

மன்றுளே யாடு மெங்கண் மாணிக்கக் கூத்த னார்க்கு
நன்றிசெய் வார மேழு நவமணி விழாவிற் பூண்பா
ரென்றிடிற் சங்கை யிங்கே னிவைதரிப் பவர்க்கு வென்றி
யொன்றிய வீரஞ் செல்வ மோங்கு மென் றுரைக்கு நூலே.

(இ - ள்.) பொன்னம்பலத்திலே ஆனந்தத்தாண்டவம்புரியும் எங்கள் நடராஜப்பெருமானுக்கு, திருவிழாக்காலத்தில் நன்மைமிக்க எழுவாரங்களி லும், நவரத்தினங்களையே தரிப்பார்களென்றுரைப்போமாயின், இவ்வுலகத் திற் சந்தேகங்கொள்ளவேண்டிய தெற்றுக்கு, இந்நவமணிகளையணிவோர் க்கு, வெற்றிபொருந்திய வீரமும்செல்வமும் விசேடிக்குமென்று நூல்கள் மூறையிடுகின்றன.—எ-று.

இந்நவமணிகளும் பரிசுத்தமானவை யென்பதற்குப் பொன்னம்பலத் திற்றாண்டவம்புரியும் புனிதனார்க்கே யணிவார்களாயின் இதுபற்றிச் சந்தே கிப்பதேனென்றபடி. (௫௭)

மலரணி மாலை மேலா மணியணி வண்ண மாலை
விலைமணித் தார்க டம்மின் மாணிக்க மாலை மேலாம்
பலமென வாக மத்தும் பகர்தரு மாத லானு
மிலகிய மணிக டேவர் யாவரும் பூண லாமே.

(இ - ள்.) அன்றியும், அழகிய மலர்மாலைக்கு மேம்பட்ட பயனுடை யது அழகிய நிறமுள்ள இரத்தினமாலையாகும், விலையேறப்பெற்ற அவ்வித இரத்தினமாலைகளுக்குள்ளே மாணிக்கமாலை மேம்பட்ட பயனுடையதாகு மென்று சிவாகமங்களினும் கூறப்படுமாகலானும், விளக்கமுள்ள நவமணி களைத்தேவர்களும் மற்றை எவர்களும் தரிக்கலாகும்.—எ - று.

சிவாகமங்கள் சிவபிரானுக்குத் தரிக்கத்தக்க மாலைகளின் சிறப்புரைக்க வந்தவிடத்து, சாதாரண மான மலர்மாலைகளினும் இரத்தினமாலை மேம்பா

ற்றபலனுடைத் தென்றும், அவ்விரத்தினமாலைகளுள்ளும் மாணிக்கமாலை அதிமேம்பாடான பலனுடைத்தென்றும் விதித்திருத்தலின், அந்நவமணிகளைத் தேவர்மாநுடர் முதலிய யாவரும் தரிக்கலாமென்றபடி. (௬௫)

ஞாயிறு மாணிக் கங்கோ மேதகந் திங்க ளாரம்
வாய்வயி ரேரி யஞ்செவ் வாய்வளப் பவள மாகு
மேயவன் புதனிற் பச்சை வியாழமாம் புட்ப ராகங்
காய்கதிர் வெள்ளி வச்ரங் கடுஞ்சனி நீலங் காணே.

(இ - ள்.) ஆதிவாரத்தில் மாணிக்கமணியும், சோமவாரத்தில் கோமேதகமணியும், மங்களவாரத்தில் முத்தமணியும் இலக்கணம் வாய்ந்த வைடூரியமணியும், வல்லமையுற்ற புதவாரத்தில் வளப்பமுள்ள பவளமணியும், குருவாரத்தில் பச்சைமணியும் புட்பராகமணியும், காய்கின்ற கிரணத்தினையுடைய சுக்கிரவாரத்தில் வைரமணியும், கொடிய சனிவாரத்தில் நீலமணியும் ஆராயத்தகுமென்று நீ யறிவாயாக.—எ - று.

இரண்டாவதுரை:—ஆதிவாரத்தில் மாணிக்கமணியும், கோமேதகமணியும், சோமவாரத்தில் முத்தமணியும் இலக்கணம் வாய்ந்த வைடூரியமணியும், மங்களவாரத்தில் வளப்பமுள்ள பவளமணியும், வல்லபம் பொருந்திய புதவாரத்தில் மரகதமணியும், தகுதியாகிய குருவாரத்தில் புட்பராகமணியும், காய்கின்ற கிரணத்தினையுடைய சுக்கிரவாரத்தில் வைரமணியும், கொடிய சனிவாரத்தில் நீலமணியும், ஆராயத்தக்கவையென்று நீ அறிவாயாக, எ-று.

இவ்வாறான வாரங்களில் மேற்படி நவமணிகளை ஆராயவேண்டுமென்பதனை, "இனையவை யளந்து கண்டு மதிக்குநாளெழுமான் பொற்றேர்-முனைவனுண் முதலா வேழின் முறையினுற் பதும ராகங்-கனைகதிர் முத்தந் துப்புக் காருடம் புருட ராகம்-புனையொளி வயிர நீல மென்மனுர் புலமை சான்றோர்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (௬௬)

பசுவென்பு வயிரம் பல்லு பனிமுத்தங் குருதி யோதில்
வசையறு திருமா ணிக்க மயிர்வயி ரேரி யங்கண்
டசைபவ ளங்க ணீலந் தரும்பித்து பச்சை மெச்சு
நிசகபம் புட்ப ராக நிணங்கோமே தகமென் றுமே.

(இ - ள்.) அவ்யாகப்பசுவின் எலும்பு வயிரமணியும், பற்கள் குளிர்ந்த முத்தமணியும். உதிரத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் பழிப்பற்ற அழகுடைய மாணிக்கமணியும், மயிர் வைடூரிய மணிகளும், தசை பவளமணியும், கண் நீலமணியும், பெருகும் பித்தம் மரகதமணியும், மெச்சத்தக்க உண்மையான கபம் புட்பராகமணியும், நிணம் கோமேதகமணியும் ஆகும்.—எ - று.

அவ்யாகப் பசுவின் உறுப்புக்களனைத்தும் இவ்வாறு நவமணிகளாயினவென்பதை, "அத்தகை யாவின் சோரி மாணிக்க மாம்பன் முத்தம்-பித்தை வைடூய மென்பு வச்சிரம் பித்தம் பச்சை-நெய்த்தவெண் ணிணங்கோ மேதந் தசைதுகிர் நெடுங்க ணீல-மெய்த்தவை புருட ராக மிவைநவ மணியின்றோற்றம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (௬௭)

வயிரமுத் தந்த ஞளன் மாணிக்கம் பவளம் வேந்த
னயமலி புட்ப ராக நல்லகோ மேத நீதி
வயவயி டூர்ய மூன்றும் வாழ்வுறு வணிக ஞகு
மியலுடை நீலம் பச்சை யிரண்டுஞ்சூத் திர ஞ மன்றே.

(இ - ள்.) வயிரமணியும் முத்தமணியும் பிராமணசாதியும், மாணிக்க மணியும் பவளமணியும் க்ஷத்திரிய சாதியும், நன்மைமிக்க புட்பராகமணியும் சிறந்த கோமேதகமணியும் ஒழுங்குவாய்ந்த வைடூரியமணியும் ஆகக்கூடிய மூன்றுமணிகளும் வைசியசாதியும், இலக்கணமுள்ள நீலமணியும் மரகதமணியும் ஆகிய இரண்டுமணிகளும் சூத்திரசாதியுமாகும்—எ - று.

நவமணிகள் இவ்வாறு நான்கு வருணங்களையுடைத்தென்பதை, "முன்னவ ரென்ப கற்றோர் வச்சிர முந்நீர் முத்த-மன்னவ ரென்ப துப்பு மாணிக்கம் வணிக ரென்ப-மின்னவிர் புருட ராகம் வைடூயம் வெயிற்கோ மேதம்-பின்னவ ரென்ப நீல மரகதம் பெற்ற சாதி." என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (சஅ)

படிகமஞ் சனக்கற் கூட்டிப் பதினொரு மணியாச் சொல்ப
முடிவுறு மிம்ம ணிக்கு முக்குணப் பிரிவுஞ் சொல்வாம்
வடிவுறு படிக முத்து வைத்தசாத் துவிக மாமால்
விடுதுகிர் மாணிக் கங்கோ மேதக மிராச தம்மே.

(இ - ள்.) படிகமணியையும் அஞ்சனக்கல் என்னும் மணியையும் சேர்த்துப் பதினொருமணிகளென்றும் கூறுவார்கள். இனி முடிவாகிய இந்நவ மணிகட்கு மூன்றுகுணங்களின் பிரிவையும் கூறுவாம். அழகமைந்த படிக மணியும் முத்தமணியும் முதன்மையாக வைத்துள்ள சாத்வீக குணமாகும், ஒளிவிடுகின்ற பவளமணியும் மாணிக்கமணியும் கோமேதகமணியும் இராசத குணமாகும்.—எ - று.

பெரும்பாலோர் நவமணிகளே யென்றுரைப்பினும் சிறுபான்மையோர் படிகமணியையும் அஞ்சனக்கல்லையும் அவ்வொன்பது மணிகளுடன் சேர்த்து ஏகாதசமணிகளென்றிசைப்பர். என்னை, படிகமணி பிரகாசமுடைத்தாய்ச் செபவடங்கட்கு முபயோகப்படுதலானும், அஞ்சனக்கல்லும் அவ்வாறே ஒளியுடைத்தாய் ஔடதங்கட் குபயோகப்படுதலானும் போலும். (சகூ)

அஞ்சனக் கல்லு நீல மானுந்தா மதம தாகு
மெஞ்சில்சாத் துவிகத் தோடு மிராசதங் கலத்தல் வச்ர
மஞ்சுறு புட்ப ராக மணிவயி டூர்ய மாகுந்
தஞ்சரா சதங்க லந்த சாத்விகம் பச்சை யாமே.

(இ - ள்.) அஞ்சனக்கல்லென்னும் மணியும் நீலமணியும் மாறுபடுகின்ற தாமதகுணமாகும், குறைதலில்லாத சாத்வீககுணத்துடனே இராசத குணங் கலந்திருத்தல் வைரமணியும், அழகுற்ற புட்பராகமணியும் வைடூரிய மணியுமாகும், பெருமையுற்ற இராசதகுணங்கலந்த சாத்வீக குணத்தையுடையது மரகதமணியாகும்.—எ - று.

இந்நவமணிகட்கும் முக்குணங்களுண்டென்பதை, "பார்த்திவர் மதிக்கு முத்தம் பளிங்கன்றிப் பச்சை தானுஞ் - சாத்திகந் துகிர்மாணிக்கங் கோமேதந் தாமேயன்றி - மாத்திகல் புருடராகம் வைடூரியம் வயிரந்தாமு - மேத்திரா சதமாநீலந் தாமத மென்ப ராய்ந்தோர்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௰)

நவமணி யர்ச்சித் தற்கு நறுமலர்ப் புனைதல் சொல்வாந்
தவறின்மா ணிக்கத் திற்குத் தாமரைப் பூத்த ரிக்க
வுவகையா முத்தூக் கோது மொண்சிறு செண்ப கப்பூ
கவைபடு பவளம் பார்க்கிற் கமழுஞ்செவ் வல்லிப் பூவே.

(இ-ள்.) இந்நவமணிகளையும் பூசிப்பதற்காக நன்மணமுள்ள மலர்களை அலங்கரிக்குமாறு கூறுகின்றோம். பழுதற்ற மாணிக்கமணிக்குத் தாமரை மலரும், களிப்பையுண்டாக்குகின்ற முத்தமணிக்குச்சொல்லுகின்ற ஒளியுள்ள சிறுசெண்பகமலரும், பிளவுபடுகின்ற பவளமணிக்குப் பார்க்குமிடத்து, மணம்வீசுகின்ற செவ்வல்லிமலருமாகும்.—எ - று.

நவமணிகளும் பூசித்தற்குரித்தென்பதும், அவற்று ளொவ்வொன்றற்கும் இன்னவின்னமலர்களுரித்தென்பதும் விளக்குவே னென்பார், "நவமணியர்ச்சித்தற்கு நறுமலர்ப்புனைதல் சொல்வாம்." என்றனர். (௫க)

மரகதங் காந்தட் புட்ப ராகமல் லிகைப்பூ வச்ர
நுரைதரு நீரிற் பூத்த நூறிதழ்த் தாமரைப்பூ
கருநீலங் கருவி ளங்கோ மேதகங் கமழுங் காவி
திரைவயி டூரி யப்பூந் தேம்படு வெண்மந் தாரம்.

(இ-ள்.) மரகதமணிக்குக் காந்தண்மலரும், புட்பராகமணிக்கு மல்லிகைமலரும், வைரமணிக்கு நுரைகளைத்தருகின்ற சலத்தில்மலர்ந்த நூறிதழ்களையுடைய தாமரைமலரும், கருமையான நீலமணிக்குக் கருவிளமலரும், கோமேதகமணிக்கு மணம்வீசும் கருங்குவளைமலரும், திரையினையுடைய வைடூரியமணிக்குத் தேன்நிரம்பிய வெண்மந்தாரமலருமாம்.—எ - று.

நவமணிகளைப் பூசித்தற்கிவைகளே மலர்களென்பதை, "அல்லியம் பதுமஞ் சாதி யரத்தவா யாம்பல் கோடல் - வல்லிசேர் மௌவற் போது நூற்றிதழ் மரைகள் வாய - மெல்லிதழ்க் கழுநீர் பேழ்வாய் வெள்ளைமந் தார மின்ன - சொல்லிய முறையால் வண்டு சூழத்தம் முடிமேற்சூடி." என அம்மணிகளைப் பூசிப்போரணியத் தகுவனவாய்க்கூறிய திருவிளையாடற்புராணத்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. எனவே, அம்மணிகட்கணியத்தக்கவையும் அவைபூசிப்போர் அணியத்தக்கவையும் அம்மலர்களே யாமென்றவாறாயிற்று.

தூயநன் னிலத்தி லொத்த சுத்தபீ டத்தை வைத்து
மேயவப் பீட மீது வெண்படாம் விரித்து வைத்துப்

பாயவப் படத்து நாப்பண் பதுமரா கத்தை வைத்துச்
சேயவா தவனு திக்குந் திசைமுதற் றிசைக டோறும்.

(இ - ள்.) பரிசுத்தமாகிய நல்ல பூமியிலே சமமாயிருக்கின்ற தூய்மை யான ஓராசனத்தையிருத்தி, பொருந்திய அவ்வாசனத்தின்மேல் வெள்ளை வஸ்திரத்தை விரித்துவிட்டு, பரவியிருக்கும் அவ்வஸ்திரத்தின் மத்தியிலே, பதுமராகமணியை வைத்து, செந்நிறமுள்ள சூரியனுதயமாகின்றகிழக்குத் திக்குமுதல் திக்குகளிலெல்லாம்.—எ - று.

பூசிக்கத் தக்கவிடம் பவித்திரமாயிருக்கவேண்டு மென்பதும், அவ்வி டத்திலமைக்கின்ற வாசனம் மேடுபள்ளமின்றிச் சமானமாயிருக்கவேண்டு மென்பது முணர்த்துவான், "தூயநன்னிலத்திலொத்த சுத்தபீடத்தைவை த்து." என்றனர். (௬௧)

கோமேத நத்து முத்துக் குளிர்வயி டூரி யஞ்செந்
தூமேவு பவளம் பச்சை சுந்தரப் புட்ப ராக
மாமேவு வயிர நீல மெண்டிசை வலஞ்சூழ் வைத்துப்
பூமேவ முன்னஞ் சொன்ன பூவினாற் பூசை செய்வார்.

(இ - ள்.) கோமேதகமணியும் சங்கின்ற முத்தமணியும் குளிர்ந்த வைடூ ரியமணியும் செம்மையான சுத்தமமைந்த பவளமணியும் மரகதமணியும் அழகிய புட்பராகமணியும் மேன்மைபெற்ற வயிரமணியும் நீலமணியும் அஷ் டதிக்குகளிலும் சூழ்ந்திருக்கும்படி யமைத்து, சிறப்புடைய முற்கூறிய மலர் களாற் பூசிப்பார்கள்.—எ - று.

இவ்வொன்பான் மணிகளையும் இவ்வாறு திக்குகடோறும் வைத்து முற் கூறிய ஒன்பான் மலர்களாற் பூசிக்கவேண்டுமென்பதை, "அன்புறு பதும ராக மாதியா மரத னங்க - ளொன்பதுங் கதிரோ னாதி யொன்பது கோளு மேற்றி - முன்புரை கமலப் போது முதலொன்பான் மலருஞ் சாத்தி - யின் புற வினைந்துபூசை யியன்முறை வழாது செய்தல்" என்னும் திருவிளையா டற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௬௨)

தோன்றிய வயிர மென்ற சொல்லுக்குப் பொருளொன் னென்னின்
மூன்றுலோ கத்தி லுள்ள முறையுலோ கங்க ளெல்லாங்
கீன்றவை துளைக்குந் தன்னைக் கிளைபடை துளையா தென்று
மான்றவிச் செய்கை யாலப் பெயர்பெற் றுமேலு மாமே.

(இ - ள்.) அவ்யாகபசுவின்கணுதித்த ஓர் மணியின் பெயராகிய வை ரம் என்றுரைத்த வார்த்தைக்கு அர்த்தம் யாதென்னில், திரிலோகங்களினு முள்ள வரிசைப்பாடுள்ள உலோகவகைக ளனைத்தையும் அறுத்துத் துளை செய்கின்ற தன்னை, வெவ்வேறுயுள்ள எவ்வாயுதங்களும் எக்காலத்திலும் துளைக்காத மேன்மைபெற்ற இச்செயலாலே, அந்தப் பெயரையுடைத்தாய் மேன்மையும் பெறும்.—எ - று.

வைரத்திற் கித்தகைய சிறப்புண்மையை, "மாமணி மரபுக் கெல்லாம் வைரமே முதன்மைச் சாதி - யாமென வுரைப்பர் நூலோரதிகம்யா தேன்னி லேனைக் - காமரு மணிகட் கெல்லாந் தமரிடு கருவி யாமத் - தூமணி தனக் குத் தானே துளையிடுங் கருவி யாகும்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும், "வயிர வூசியு மயன்வினை யிரும்புஞ் - செயிரறு பொ ன்னைச் செம்மைசெ யாணியுந் - தமக்கமை கருவியுந் தாமா மவைபோ - லுரைத்திற முணர்த்தலு முரையது தொழிலே." என்னும் அகத்தியச் சூத் திரத்தானு மறிக. (ருகூ)

ஒருவலா சுரன்ற தீசி யுடலென்பு வீழ்ந்த தேச
மரதன நாடென் றுரு மத்தேசங் கௌச லாதி
வருமதி லுதித்த வச்ரம் வாகைப்பூ நிறத்த வாகும்
புரைகலிங் கத்து திக்த வயிரம்பொன் னிறத்த வாமே.

(இ - ள்.) ஒப்பற்ற வலாசுரன் ததீசிமுனிவர் என்னும் இவ்விருவரின் சரீரமும் முதுகெலும்பும் விழுந்த தேசமானது, அரதன நாடென்று வழங் கும். அத்தேசங்கள் கௌசலம் முதலிய பெயரால் வழங்கும். அக்கோசல நாட்டிற் றோன்றிய வைரமணியானவை வாகைப்பூ நிறமுடையன. ஒப் பிடுதற்குரிய கலிங்கதேசத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை பொன்னிற முடையன.—எ - று.

கௌசலம் முதலிய தேயங்களென்றமையின், கோசலம் கலிங்கம் மா தங்கம் இமயம் மாராஷ்டம் சவ்வீரம் பவுண்டரம் மக்கம் என்பனைகளாம்.

மாதங்க தேச வச்ர மல்லிகை மலரின் மேனி
பீதஞ்சே ரிமய வெற்பிற் பிறந்தன தவள மேனி
தீதங்கின் மாராட் டத்திற் செனித்தன சிவத்த மேனி
யோதுஞ்சவ் வீர தேசத் துதித்தன கரிய மேனி.

(இ - ள்.) மாதங்கதேசத்திற்றோன்றிய வைரமானவை மல்லிகை மல ரின் நிறமுள்ளன. அருவிநீருடைய இமயாசலத்திற்றோன்றிய வைரமணியா னவை வெண்ணிறமுள்ளன. கெடுதியில்லாத மாராஷ்டதேசத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை சிவந்த நிறமுள்ளன. சொல்லப்படுகின்ற சவ்வீரதேசத் திற் றோன்றிய வைரமணியானவை கருநிறமுடையன.—எ - று. (ருஎ)

பேசிய பௌண்ட ரத்திற் பிறந்தன குவளை மேனி
யோசையே மக்க தேசத் துதித்தபொன் னிறத்த விப்பால்
பூசிய வாகை வாழை மூங்கிலின் பூநி றத்த
வாசிலா வச்சி ரங்கட் கச்சுதன் றெய்வ மாமே.

(இ - ள்.) யாவரும் புகழ்ந்து கூறிய பௌண்டரதேசத்திற்றோன்றிய வைரமணியானவை குவளைநிற முடையன; கீர்த்திவாய்ந்த மக்கதேசத்துப்

பிறந்தவை பொன்னிறமுடையன இதற்குப்பின், அலங்கரித்த வாகைப்பூ வாழைப்பூ மூங்கிற்பூ என்னும் இவைகளின் நிறமுள்ள குற்றமற்ற வைரமணி கட்குத் திருமால் அதிதேவதையாம்—எ-று. (ருஅ)

ஓரமா றுய்வெ ளுத்த வயிரத்தே யும்பர் கோமான்
பாரிய பசுவின் கொம்பிற் பலநிற வயிரங் கூற்றங்
கூரமுள் ளிலவம் போது குலாவிய பலாசம் பொற்பூச்
சீரிய வயிரத் திற்குத் தெய்வமிவ் வாயு வாமே.

(இ-ள்.) ஆறுமூலைகளையுடைத்தாய் வெண்ணிறமமைந்த வைரமணி களுக்குத் தேவேந்திரன் அதிதேவதையாகும். பருத்த பசுவின் கொம்பினு டைய பலநிறமுள்ள வைரமணிகளுக்கு யமன் அதிதேவதையாகும். கூர்மை யுள்ள முள்ளிலவமலர், விளக்கமுள்ள முண்முருக்கின் அழகிய மலர் என் னும் இவைகளின் நிறமுடைய சிறந்த வைரமணிகட்கு அதிதேவதை வாயு தேவனாகும்.—எ-று. (ருகூ)

கோங்கலர் நிறஞ்சி றந்த குறையுறு வயிரத் திற்குத்
தேங்கிய நாரஞ் சேருந் தெண்டிரை வருண னாகு
மோங்குநீர் நிறவச் ரத்திற் கொளிகொள்வெண் டிங்கட் டேவன்
பாங்குறு கோப மேனி வயிரத்தே பரிதித் தேவே.

(இ-ள்) கோங்கமலர்போலும் நிறத்தின்மேம்பட்ட பழுதற்ற வைரமணி கட்குத் தேக்கெடுக்கின்ற சலத்திரளினிறைந்துள்ள தெள்ளிய அலைகளை யுடைய கடலின்கணிருக்கும் வருணனே அதிதேவதையாகும் மேம்பாடுற்ற தண்ணீரின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்கு ஒளியமைந்த வெள்ளிய சந்திரனே அதிதேவதையாகும். பொருத்தமுள்ள இந்திரகோபப் பூச்சியின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்குச் சூரியனே அதிதேவதையாகும்.—எ-று. (சுo)

தீநிற வயிரத் திற்குச் செய்யதீக் கடவுட் டெய்வ
மானவிவ் வயிரத் துள்ளு மமைந்தநாற் குலமு முண்டு
வானுறு படிகம் பாயு முயற்கண்வா ழைக்கு ருத்து
நீனிறை கார்வா னத்து நிறமணி மறையோ ராதி.

(இ-ள்) அக்கினியின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்குச் செந்நிறமுற்ற அக்கி னிதேவனே அதிதேவதையாகும். இவ்வாறாகிய இவ்வைரமணிகட்குள்ளும் வாய்ந்துள்ள நான்குவருணங்களும் உண்டு மேம்பாடுற்ற படிகநிறமுள்ளதும், பாய்கின்ற முயற்கண்ணின் நிறமுள்ளதும் வாழைக்குருத்தின் நிறமுள்ள தும், நீலநிறம்நிறைந்த மேகம்படர்ந்த ஆகாயத்தின் நிறமுள்ளதும் ஆகிய வைரமணிகள், முறையே பிராமணர்முதலிய நான்குவருணங்களையுடையன வாம்.—எ-று.

எனவே, வைரமணிகள் கோசலம் கலிங்கம் மாதங்கம் இமயம் மாரா ஷ்டகம் சவ்வீரம் பவுண்டரம் மக்கம் என்னும் இவ்வெட்டுத் தேயங்களினும்

உற்பத்தியாமென்பது, அவை எட்டும் காட்டுவோகை பொன் மல்லிகைமலர் வெண்மை செம்மை கருமை குவளைமலர் பொன் என்னும் இவ்வெண்வகை நிறமுள்ளனவென்பதும், இவற்றுள் காட்டுவோகை வாழை மூங்கில் என்னும் இவைகளின் மலர்போன்ற நிறமுள்ளவற்றிற்குத் திருமாலும், ஆறுமூலை வாய்ந்து வெண்ணிறமுள்ளவைகட்கு இந்திரனும் பசுவின் கொம்பினுடைய பலநிறமுள்ளவற்றிற்கு யமனும், முள்ளிலவு முண்முருக்கு என்னும் இவற்றின் மலர்போன்ற நிறமுள்ளவற்றிற்கு வாயுவும், கோங்கமலர் நிறமுள்ளவற்றிற்கு வருணனும், நீர்நிறமுள்ளவற்றிற்குச் சந்திரனும், இந்திரதேர நிறமுள்ளவற்றிற்குச் சூரியனும், அக்கினிநிறமுள்ளவற்றிற்கு அக்கினிதேனும், அதிதேவதைகளென்பதும், படிகநிறம்போன்றுள்ளவை பிராமணசாதியும், முயற்கண்ணிறம்போன்றுள்ளவை க்ஷத்திரியசாதியும், வாழைக்குருத்துப்போன்றுள்ளவை வைசியசாதியும், மேகநிறம்போன்றுள்ளவை சூத்திரசாதியு முடைத்தென்பதும், ஒருவலாசுரன்." என்னும் முதலையுடையசெய்யுண்முதலிச்செய்யுள் காறும் விளக்கியவாறறிக. (சுக)

வயிரங்க ளென்கு மந்த வருணத்தோ ரடைவிற் பூண்பார்
செயிரொன்று முறுவி வற்றுட் செங்கதிர் வயிரஞ் செப்பிற்
பயிலுறு விலைம திக்கப் படாததிற் பணிகள் பூணார்
தயிரியஞ் செல்வ மாரோக் கியந்தருந் தரிக்க லாமே.

(இ-ள்.) மேற்சொன்ன நாற்சாதி வைரமணிகளையும், அவ்வவ்வருணத்தோர்கள் முறையிற்றரிப்பார்கள். குற்றமொன்றுமடையாத இவைகளுக்குள்ளே சூரியனை அதிதேவதையாகவுடைய வைரமணியைக்குறித்துக் கூறுங்கால், வழக்கமாய் வழங்கும் விலைமதிக்கவேலாததாகும். அம்மணியில் ஆபரணங்கள்செய்து தரிக்கமாட்டார்கள். ஊக்கமும் ஐஸ்வரியமும் கொடுக்கத்தக்கதாதலால் தனியாகத் தரிக்கலாகும்.—எ - று.

சூரியனை அதிதேவதையாகவுடைய வைரமணியை ஆபரணத்திற் பதிக்காமல் தனியே மாலையாகத் தரிப்பவர்கட்கு மனவூக்கமும் திரவியவிர்த்தியுமுண்டாமென்றபடி. (சுஉ)

அரசர்த மௌலி மேலு மணியொணு வரசி மார்க்கு
மருவிய தாலிப் பூணில் வயிரத்தாற் பண்ண வொண்ணு
பரவுமிவ் வொன்று மன்றிப் பற்பல வயிரத் திற்கு
மிருமைசூழ் குணங்குற் றங்க ளின்னுமிங் கியம்ப லுற்றேன்.

(இ-ள்.) அத்தகைய வைரமணியை அரசர்களும் தங்கள் மகுடத்தின் மீதாயினும் தரிக்கலாகா இராஜபத்தினிமார்க்கும் பொருந்தியுள்ள தாலியுடன் சேர்க்கும் ஆபரணங்கள் இவ்வைரமணியாற் செய்யலாகாது யாவரும் துதிக்கும் இவ்வோர்வகை வைரமணிக்கே யல்லாமல், பல்வேறுவகைப்பட்ட வைரமணிகட்குமுள்ள இரண்டாகப் பரவியிருக்கும் குணங்களையும் குற்றங்களையும் இவ்விடத்தில் இன்னும் கூறத்தொடங்கினேன்.—எ - று.

அரசர்க்குரிய பல்வகை யாபரணங்களுள் மேம்பாடுற்றதாகிய மகுடத்தினும், அன்னோர்பத்தினிமார்க ளாபரணங்களுள் மிகமேம்பாடுற்றதாகிய மங்கலசூத்திரத்திற் சேர்க்கத்தக்க ஆபரணங்களினும் இவ்வைரமணி சேர்க்கலாகாதென்றமையின், ஏனைப்பலமணிகள்போன்று சாதாரணமா யுபயோகிக்கத் தக்கதல்லவென விளக்கியவாறறிக. சிலந்தகிரணம் வீசும் வைரமணியாகிய இஃதொன்றொழிய ஏனைய சிறந்தவமைந்த வைரமணிகளி னிலக்கணங்களையும் கூறுவேனென்பான், "பற்பலவயிரத்திற்கு - மிருமைசூழ்குணங்குற்றங் களின்னுமிங்கியம்பலுற்றேன்." என்றார். (௯௩)

நுவன்றிடு தாரை சுத்தி நொய்மையி னிந்திர சாபம்நே
ருவந்திடு பலகை யாங்க ணோங்கிய வெண்கோ ணங்க
ளவந்தவி ராறு கோண மைந்துகோ ணங்க ளாகா
நிவந்துள குணங்க ளேழா நிகழ்த்துப மணிநூல் வல்லோர்.

(இ - ள்) சொல்லப்படுகின்ற தாரை எனவும், சுத்தி எனவும், நொய்மை எனவும், இந்திரசாபத்துக்கொப்பாகக்களிக்கின்ற பலகை எனவும், அவ்விடத்தில் விசேடப்பட்ட எண்கோணங்கள் எனவும், தீமையொழிந்த அறுகோணங்கள் எனவும், ஐந்துகோணங்கள் எனவும், ஆக மேம்பட்டிருக்கும் குணங்கள் ஏழென்று இரத்தினசாத்திர முணர்ந்தோருரைப்பர்.—எ-று.

எனவே ஏனைய வைரமணிகட்கு இத்தகைய எழுகுணங்களுண்டென்றபடி. இன்னும் சில நூல்களில் இவ்வெழுமைந்துள்ளடக்கிக் குணங்களைந் தெனக் கூறியிருக்கின்றன. அவ்வாறு கூறியிருத்தலை, "பலகையெட்டுங் கோணமாறும் - பல்கியதாரையுஞ் சுத்தியுந்தராசமு - மைந்துங்குணமென்ற றைந்தனர்புலவர்." என்னும் சூத்திரத்தாலறிக. (௯௪)

குலவிய தாரை கேடு கொடுந்தாரை மழுங்கல் கீற்று
மலமொடு காக பாதம் வருதுளை பிளத்தல் விந்து
பலகொடி கெடுதல் கோடி முறிதல்சம் படியி ருத்து
விலகிய குற்ற மீரா றென்றனர் வென்றி நூலோர்.

(இ - ள்.) விளக்கமுள்ள தாரைகேடெனவும் கொடியதாரை மழுங்கலெனவும் கீற்றெனவும் மலமெனவும் காகபாதமெனவும் வருகின்ற துளையெனவும் பிளத்தலெனவும் விந்தெனவும் பலவாகிய கொடிகெடுதலெனவும் கோடி முறிதலெனவும் சம்படிஎனவும் இருத்தெனவும் தெளிந்த குற்றங்கள் பன்னிரண்டாகுமென்று இரத்தின நூலிற்றேர்ந்தோருரைத்தனர்.—எ - று.

இத்தகைய குற்றங்கள் பன்னிரண்டும் வைரமணிக்குள்ளனவென்பதை "சரைமலங்கீற்றுஞ் சம்படிபிளத்தல் - துளைகரிவிந்து காகபாத - மிருத்துக் கோடி முறிதருரை - மழுங்கறம்மோ டெண்ணீராறும் - வைரத்திழிவென மொழிபவான்றோர்." என்று சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லாரெடுத்

துக் காட்டிய உதாரணச்சூத்திரத்தானு முணர்க. இனி இக்குற்றங்களின் பயனுவன, காகபாதம் என்பது நாகங்கொல்லுமெனவும், மலமென்பது உல கத்துள்ள உறவினர்ப் போக்குமெனவும், விந்துவென்பது மனச்சஞ்சலத் தைத் தருமெனவும், கீற்றென்பது நல்குரவளிக்குமெனவும் இவைமுதலாகக் கூறுவர். இவற்றை, "காகபாத நாகங்கொல்லு - மலம்பிரியாதது நிலந்தரு கிளைகெடும் - விந்துசிந்தையிற் சந்தாபந்தரும் - கீற்றுப்பாரிலேற்றுமாய்வர்" என்னும் சூத்திரத்தானுந்தெளிக. குணங்களின் பயனுவன - வேதியர் அணிந் தால் எழுபிறவிகளினும் வேதியராகவே பிறந்துவாழ்வார்கள், அரசர்களணிந் தால் எழுபிறவிகளினும் அனேக அரசர்கள் தம்மைச் சூழும்படி இந்நிலவுல கத்தை அரசாள்வார்கள், வைசியர்களணிந்தால் இரத்தினக்குவியலும் பொற் குவியலும் விசேடமாகப்பெற்றுக் குறைவின்றி இந்நிலவுலகத்தில் வாழ்வார் கள், சூத்திரர்களணிந்தால் அளவிறந்ததனமும் தானியமும் வாய்க்கும்படி ஆபரணலங்கிர்தர்களாய் வாழ்வார்கள் என்பதாம். இவற்றை, "மறையோரா ணியின் மறையோராகிப் - பிறவியேழும் பிறந்து வாழ்குவரே." எனவும், "மன்னவரணியின் மன்னவர்சூழ - விந்நிலவேந்த ரவரெழுபிறப்பும்." என வும், "வணிகரணியின் மணிபொன்மலிந்து - தணிவறவடைந்து தரணியில் வாழ்வர்" எனவும், "சூத்திரரணியிற் றெகையில்கனகநெல் - வாய்ப்பவணி யின் மகிழ்ந்துவாழ்குவரே." எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லா ரெடுத்துக் காட்டிய உதாரணச்சூத்திரங்களாற்றெளிக. (சுஇ)

அம்புவா ளிப்பார் தையா வாட்படை ஞாட்பில் வெல்வார்
செம்பொருட் சிறுதே சத்தார் செலுத்துவர் பலதே யங்கள்
பம்புநல் குரவு பூதம் பசாசுபாம் பங்கி தீண்டா
நம்பமுன் சொன்ன சூர்ய நல்வயி ரங்கொள் வார்க்கே.

(இ - ள்.) யாவரும் உறுதிகொள்ளுமாறு முன்பெடுத்துரைத்த சூர்ய கிர ணம்போன்ற நிறமுள்ள சிறந்தவைரத்தைக் கொள்பவர்க்கு, அம்பும்வாளும் இவ்வுலகத்தில் தைக்காது, காலாட்படைகளை வல்லபத்தால் வெல்வார்கள், செம்பொன்னைப்படைத்த குறுநிலத்தரசர்களும் பலதேசங்களினும் தமது செங்கோலைச் செலுத்துவார்கள், விசேடித்தவறுமை பூதம் பைசாசம் சர்ப்பம் தீ என்னும் இவைகள் நெருங்கா.—எ-று.

இவ்வைரமணி கைக்கொள்வோர்க்கு இவ்வகைப் பயனுண்டென்பதை, "குறுநிலத் தரசர் தாங்கிற் குறைவுதீர் செல்வ மெய்தி - யுறுபகை யெறிந்து தன்கோன் முழுதல கோச்சிக் காக்கும்-வறுமைநோய் விலங்கு சாரா வரைத் தாள் னன்றிச் செல்லுங் - கறுவுகொள் கூற்றம் பூதங் கணங்களு மணங்கு செய்யா." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக.

இனிமுத்தின் குணமு ருட்சி யியலும்வான் மீனின் றேசு
கனமறு வின்மை நோக்கிற் கதிலுறல் படிக நன்று

வினவுமண் ணேறல் செந்நீர் சிவப்புமொன் முகங்க றுத்த
லினமரு ளிவற்றி னேடு கோணலென் றீரைங் குற்றம்.

(இ - ள்.) இனிமுத்தமணியின் குணங்களெவையெனின், உருட்சி பொருந்திய நட்சத்திரத்தின் ஒளி, திண்ணம், மாசின்மை, பார்வைக்கின் புறல், படிகம்போன்றிருத்தல் என்னும் இவையாறும் குணங்களாம், கேட்கத்தக்க மண்ணேறல் செந்நீர் சிவப்பு மிருதுவான முகங்கறுத்தல் இனமருட்சி மண்ணேற்றுக்கோணல் செந்நீர்க்கோணல் சிவப்புக்கோணல் முகக்கறுப்புக்கோணல் இனமருட்சிக்கோணல் என்னும் இப்பத்தும் குற்றங்களாம் —

இவ்வாறு குணங்களும் முத்துக்குண்டென்பதை, "உடுத்திர ளனைய காட்சி யுருட்சிமா சின்மை யையா - லெடுத்திடிற் றிண்மை பார்வைக் கின்புறல் படிக மென்ன - வடுத்திடு குணமா றின்ன வணியின்மூ தணங்கோடின்மை-விடுத்திடேற் றிருவந் தெய்தும் விளைந்திடுஞ் செல்வம் வாழ்நாள்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும், இக்குற்றங்கள் பத்தையே காற்றேறு மண்ணேறு கல்லேறு நீர்நிலையென்னும் நான்கு குற்றங்களாகச் சிலநூல்களிற் கூறியுள்ளன. அதனை, "காற்றினு மண்ணினுங் கல்லினு நீரினுந் - தோற்றிய குற்றந்துகளறத் துணிந்தவுஞ் - சந்திரகுருவே யங்காரகனென-வந்தநீர்மை வட்டத்தொகுதியும்." என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானுமுணர்க. (௬எ)

பனிமதி கதலி மேகம் பைந்தொடி கழுத்தா வின்பற்
றனியானை யேனக் கொம்பு தடங்கரா வுடும்பு கொக்கு
வினையராச் சலஞ்ச லஞ்சங் கிப்பிமீன் மூங்கிற் பூக
நினைசெந்நெற் கரும்பு கஞ்ச நிகழிரு பதுமுத் தீனும்.

(இ - ள்.) குளிர்ந்த சந்திரன் வாழை மேகம் மாதர்கண்டம் பசுவின்பல் ஒப்பற்ற யானை பன்றி இவற்றின் கொம்பு பெரிய முதலை உடும்பு கொக்கு தீங்கியற்றும் சர்ப்பம் சலஞ்சலச்சங்கு சாதாரணச்சங்கு இப்பி மீன் மூங்கில் கமுகு யாவரும் நினைக்கின்ற செந்நெல் கரும்பு தாமரை என்று விளங்கும் இவ்விருபது வஸ்துக்களும் முத்தமணியைப் பெறும்.—எ - று.

இவ்விருபது வஸ்துக்களுமே முத்தமணியைப் பெறுமென்பதை, "தந்திவராக மருப்பிப்பி பூகந் தனிக்கதலி - நந்து சலஞ்சல மீன்றலைகொக்கு நளின மின்னார் - கந்தரஞ் செந்நெல் கழைகன்ன லாவின்பல் கட்செவிகார் - இந்து வுடும்பு கராமுத்த மீனு மிருபதுமே." என்னும் செய்யுளானுமுணர்க. அன்றியும் இம்முத்தமணிகள் தலசமெனவும் சலசமெனவும் இருவகைப்படும். எனவே, தலசம்பந்தத்தாற் பிறப்பன தலசமாமெனவும், சலசம்பந்தத்தாற் பிறப்பன சலசமாமெனவுங்கொள்க. சங்குமுகில் இப்பிமீன் என்னும் இவற்றுட்டோன்றுவன சலசமும் ஏனையவை தலசமுமாமென்பர். இம்முத்தமணியின் உற்பத்தி ஸ்தானங்கள் இருபதென இங்குக்கூறி

னும் இன்னும் சின்னூல்களிற் பதின்மூன்றெனவே கூறியுள்ளன. முத்தமணிகள் தலசம் சலசம் என இருவகைப்படுமென்பதையும், அவற்றின் உற்பத்திஸ்தானங்கள் பதின்மூன்றென்பதையும், "தக்கமுத் திரண்டு வேறு தலசமே சலச மென்ன - விக்கதிர் முத்தந் தோன்று மிடம்பதின் மூன்று சங்க-மைக்கரு முகில்வேய் பாம்பின் மத்தகம் பன்றிக் கோடு - மிக்கவெண் சாலி யிப்பி மீன்றலை வேழக் கன்னல்." எனவும், "கரிமருப் பைவாய் மான்கை கற்புடை மடவார் கண்ட - மிருசிறைக் கொக்கின் கண்ட மெனக்கடை கிடந்த மூன்று - மரியன வாதிப் பத்து நிறங்களு மணங்குந் தங்கட் - குரியன நிறுத்த வாறே யெனவு முரைப்பக் கேண்மின்." எனவும்வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. இப்பதின் மூன்றுவகை முத்தமணிகளுள்ளும் சிங்கத்தின் கையிலும் ஸ்திரீகள் கண்டத்திலும் கொக்கின் கழுத்திலும் உதிக்கும் மூன்றும் கிடைத்தற்கரியனவென்றும் ஏனையபத்தும் எளியன என்றுங்கூறுவர். அப்பத்தினுள்ளும் சங்கின்முத்தமும் இப்பியின்முத்தமும் வெண்ணிறமெனவும், மேகத்தின்முத்தம் செந்நிறமெனவும், மூங்கிலின் முத்தம் கல்மழையினிறமெனவும், பாம்பின்முத்தம் நீலமணி நிறமெனவும், பன்றிக்கொம்பின்முத்தம் உதிரநிறமெனவும், வெண்ணெல்லின்முத்தம் பசுநிறமெனவும், மீனின்முத்தம் பாதிரிமலரின் நிறமெனவும், யானைக்கொம்பு கரும்பு என்னும் இவ்விரண்டின் முத்தங்களும் பொன்னிறமெனவும் கூறுவர். இவற்றை, "மாடவெண் புறவின் முட்டை வடிவெனத் திரண்ட பேழ்வாய்க் - கோடுகோன் முத்தம் வெள்ளை நிறத்தது கொண்மூ முத்த-நீடுசெம் பரிதி யன்ன நிறத்தது கிளைமுத் தாலி - பீடுசானிறத்த ராவின் பெருமுத்த நீலத் தாமால்." எனவும், "எனமா வாரஞ் சோரி யீர்ஞ் சுவைச் சாலி முத்த - மானது பசுமைத் தாகும் பாதிரி யனையதாகு - மீனது தரளம் வேழ மிரண்டினும் விளையு முத்தந் - தானது பொன்னின் சோதி தெய்வதஞ் சாற்றக் கேண்மின்." எனவும்வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களாற் காண்க. இன்னும், வெண்ணிறமுத்தங்கள் வருணனுக்கும், செந்நிறமுத்தங்கள் சூரியனுக்கும், நீலநிற முத்தங்கள் திருமாலுக்கும், உதிரநிற முத்தங்கள் வாயுதேவனுக்கும், பசுநிற முத்தங்கள் யமனுக்கும், பொன்னிறமுத்தங்கள் இந்திரனுக்கும், உரியனவாமெனக்கூறுவர், இதனை, "பான்முத்தம் வருணன் முத்தம் பகன் முத்தம் பகலோன்முத்த - மான்முத்த நீலமுத்த மாசறு குருதி முத்தங் கான்முத்தம் பசிய முத்தங் காலன்றன் முத்தந் தேவர் - கோன்முத்தம் பொன்போன் முத்தங் குணங்களும் பயனுஞ் சொல்வாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாற்றெளிக. இவ்வித முத்தமணிகளை அணிவதனால் வரும்பயனை, மேலெடுத்துக்காட்டிய, 'உடுத்திரளனைய." என்னும்முதலையுடைய செய்யுளில், "அணியின் மூதணங்கோடின்மை - விடுத்திடுந் திருவந் தெய்தும் விளைந்திடுஞ் செல்வம் வாழ்நாள்." என்பதனாலறிக. (௬௮)

இருபது முத்தின் றூலு மிப்பியின் முத்தே நன்றால்
விரவுமைப் பசியிற் சோதி யினமெறி சிறந்து நாளில்

வருமிப்பி வாயில் வீழ்ந்த மழைத்துளி யொளிமுத் தென்ப
தருமணி நெடுநாட் செல்லிற் றய்வயி னுருகி யொன்றும்.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய இருபது வஸ்துக்களும் முத்தமணிகளைப் பெற்றாலும் இப்பியினின்றுதிக்கும் முத்தமணியே சிறப்புற்றதாகும். மாதங்களிற் கலந்து வருகின்ற ஐப்பசிமாதத்திற் சுவாதிநட்சத்திரங் கூடிய மின்வீசுகின்ற சிலதினங்களில், ஜலத்தில் தோன்றும் இப்பியின்வாயில் வீழ்ந்த மழைநீர்த்துளியே பிரகாசமுள்ள முத்தமென்றுரைப்பர். அவ்வாறுண்டாகியமுத்தமணி அநேகநாட்கள் கழியுமாயின், தனது தாயாகிய இப்பியினிடத்தே யுருகிப் பொருந்தும்.—எ-று.

மேற்கூறியபடி முத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானங்கள் இருபதாகவும் பதின்மூன்றாகவும் பல்வேறு வகைப்படக்கூறி, அவ்வப்பகுப்பின் பேதங்களையும் குணங்களையும் பயன்களையும் பலவாறாக விரித்துக்கூறினமையின், இவற்றுளொன்றை முக்கியமாகக் கொள்வதெனும் ஐயப்பாடுடையார்க்கு முதியாவாறு, "இருபதுமுத்தீன்றாலு மிப்பியின் முத்தேநன்றால்." எனத் தெளிவுகூறினார். வருடந்தோறும் மழைக்குரிய நாள்களென அநேக நாட்களைக் குறித்திருந்தபோதினும், அவற்றுள் அதிமுக்கியமாகவும் நிச்சயமாகவும் குறித்திருப்பது, ஐப்பசிமாதத்திற் சுவாதிநட்சத்திரங்கூடிய நாளேயாகலின், அந்நாளில் மின்வீசி மழை பெய்கையிலே அம்மழைத்துளியானது இப்பியின் வாயில் வீழ்ந்தால் அதுவே முத்தமாகுமென விளக்குவான், "விரவுமைப் பசியிற் சோதி மின்னெறி சிறிது நாளில் - வருமிப்பி வாயில் வீழ்ந்த மழைத்துளி யொளி முத் தென்ப." என்றார் ஐப்பசிமாதம் சுவாதிநட்சத்திரக்கூடியவன்றுமழை பெய்யுமென்பதை, "கோபந் தோன்ற வதிர்ந்தெழுந்து கோக்க டொறுமின் வாள்வீசிச்-சாபந் தோன்ற வளைத்தொழியாச் சரமே பொழிந்து காரகலின் - றாபந் தோன்று குழற்பகைதான் றேன்றிற் றிறைவன் றிருவெங்கைத் - தீபந் தோன்றும் புயனினைவைத் தீரா ரின்னும் வாராரே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (சுசு)

தடங்கட லிலங்க மூதூர்ச் சமனொளி சூழ்ந்த பாங்கர்
மடங்கலி லலகை யாறு மாவிலி கங்கை தங்கி
யிடங்கொள்கம் பலேயி னோடு கல்லினை யெனுநான் காற்றிற்
றிடம்பட விளைமா ணிக்கத் திறங்களு மறிந்து சொல்வாம்.

(இ - ள்.) விசாலித்த கடலின்கணுள்ள இலங்கை என்னும் பழைய நகரத்திலே, ஒரேவிதமான பிரகாசம் சூழ்ந்துள்ளவிடத்திலே, தடைபடாததாகிய அலகையாறு மாவிலியாறு, கங்கைநதி தங்கியிடங்கொண்டிருக்கும் கம்பலேயாற்றுடன் கல்லணையாறு என்னும் இந்நால்வகையாறுகளிலே திடத்துடனே விளைகின்ற மாணிக்கமணியின் தன்மைகளுந் தெரிந்துரைப்பாம்.—எ-று.

எனவே, கடலின்கணுள்ள இலங்கையிலே சமனொளி பரப்பிய ஓரிடத்தில் அலகையாறு மாவிலியாறு கம்பையாறு கல்லினையாறு என்னும் இந்நான்கும் சேர்கின்ற ஸ்தானத்திலே மாணிக்கம் விசேடமாய் உற்பத்தியாமென்றபடி. (எ০)

குருவிந்த மொடுசா தாங்கங் கூறுகா வாங்க நன்மை
மருவுசௌ கந்தி நான்கின் வடிவினிற் குணங்க ளீரா
றுருவினிற் குற்ற மீரெட் டொளிக்குண மிருபத் தொன்பான்
பரவொளிக் குணங்கடம்மைப் பன்னிப்பின் பகர லுற்றும்.

(இ - ள்.) அம்மாணிக்கமணிகள் குருவிந்தத்துடன் சாதாங்கமெனவும் யாவரும் கூறும் காவாங்கமெனவும், நன்மையமைந்த சௌகந்தியெனவும் நான்குவகைப்படும். அந்நான்குவகைகளின் வடிவிலே குணங்கள் பன்னிரண்டு, அவ்வடிவின் குற்றங்கள் பதினாறு, ஒளியின் குணம் இருபத்தொன்பது. பரவுகின்ற ஒளியின் குணங்களைக்கூறி முடித்து அதன் பின் மற்றையவற்றைக் கூறத்தொடங்கினோம். —எ-று.

மாணிக்க மணிகள் வடிவத்திற் குணங்கள் பன்னிரண்டு குற்றங்கள் பதினாறு, ஒளியின் குணங்கள் இருபத்தொன்பது என்றபடி. இவற்றை, "மாணிக்கத்தியல் வகுக்குங்காலை சமனொளிசூழ்ந்த விருநான்கிடனும் - நால்வகை வருணத்தி னவின்றவிப்பெயரும் - பன்னிருகுணமும் பதினறு குற்றமு - மிருபத்தெண்வகை யிலங்கியநிறனும் - மருவியவிலையும் பத்தியும் பாய்தலு - மிவையெனமொழிப வியனுணர்ந்தோரே" எனச் சிலப்பதிகாரத்தினும் வருதலாற் றெளிக. (எக)

செங்கையி லெடுக்கிற் றேய்க்கிற் றீயினிற் சேர்க்கிற் றூக்கிற்
பங்குறு தகட்டிற் குச்சி னிற்பகற் வெயிலி னள்ளின்
மங்குத லிலாவோ ரத்தின் மத்தகக் குறியி னெய்த்துத்
தங்குபார் வையினி னேர்ந்து சிவந்துசார் குணமீ ராறே.

(இ - ள்.) சிவந்த கரங்களிலெடுத்தாலும், தேய்த்தாலும், நெருப்பிற் போட்டாலும், தூக்கினாலும், பாகமாயிருக்கும் தகட்டிலே வைத்தாலும், குச்சிற் புதைத்தாலும், வெயிலில் வைத்தாலும், நடுவிலும், கெடுதலிலாவோரத்திலும், மத்தகக்குறியிலும், நெய்ப்புள்ளதாயிருத்தலினும் பார்வையிலும், ஒரே தன்மையாய்ச் செந்நிறமுற்றடைகின்ற குணங்கள் பன்னிரண்டாகும்.-எ-று.

இவ்வாறு பன்னிரண்டு குணங்களுளவென்பதை, "தேய்க்கி னெருப்பிற் சேர்க்கினங் கையிற்-றூக்கினற் றகட்டிற் சுடர்வாய் வெயிலிற்-குச்சியின் மத்தகக் குறியி னோரத்தி னெய்ப்பிற் பார்வையி னேர்ந்து சிவந்தாங்-கொத்த நற்குண முடைய பன்னிரண்டும்," என வருங் கல்லாடவகவலானுமுணர்க.

கருகிநொய் தாதல் செம்மண் கரும்புகை யிறுகல் கோபந்
திருகுதல் மூரணல் காச மத்தகக் குழிவு செப்பில்
விரவிய புடாயம் நெய்ப்பில் காற்றிலேச் சுமியே வெச்ச
மிருமைதீர் சந்தை கேடென் றிவைகுற்றம் பதினா றாமே.

(இ-ள்.) கருகிநொய்தாதல் செம்மண் கரியபுகை இறுகல் வெகுளி திருகல் மூரணல் காசம் மத்தகக்குழிவு, சொல்லுமிடத்து இவற்றுடன் கலந்துள்ள புடாயம் நெய்ப்பிலி காற்று இலேச்சுமி வெச்சம் இரண்டற்ற சந்தை பொரிவு என்றுரைக்கும் இவைகளே பதினாறு குற்றங்களாம்.—எ - று.

இவ்வாறு பதினாறு குற்றங்களுளவென்பதை, "கருகிநொய்தாதல் காற்று வெகுளி - திருகன் மூரணே செம்மணிறுகல் - மத்தகக் குழிவு காச மிலேச்சுமி - வெச்சம் பொரிவு புகைதல் புடாயம் - சந்தைநெய்ப் பிலியெனத் தருபதி னாறு-முந்திய நூலின் மொழிந்தன குற்றமும்." என வரும் கல்லாட வகவலானு முணர்க. (எ௩.)

சாதகப் புள்ளி னாட்டந் தாமரை காவி கோபங்
கோதின்மின் மினியா தித்தன் கொழுங்கன லெரிவி ளக்கு
மாதுளங் கனிப்பூப் பத்துஞ் சாதாங்க மணிக்கு ணங்கா
ணோதிய குருவிந் தத்தி னொளிக்குண மினிமேற் சொல்வேன்.

(இ - ள்.) சாதகப்பறவையின் கண் தாமரை கழுநீர் இந்திர கோபம் குற்றமற்ற மின்மினி சூரியன் கொழுவிய அக்கினி எரிகின்ற தீபம் மாதுளங்கனி மாதுளம்பூ என்னும் இப்பத்தின் நிறங்களும் சாதாங்க மணியின் குணமாகும் முன் சொல்லிய குருவிந்தத்தின் நிறக்குணத்தை இனிக் கூறுவேன்.—எ - று.

சாதாங்கமணிக்கு இத்தகைய பத்துக்குணங்களும் உளவென்பதை "தாமரை கழுநீர் சாதகப் புட்கண் - கோப மின்மினி கொடுங்கதிர் விளக்கு - மாதுளம்பூ விதை வன்னி யீரைந்தும் - ஓது சாதாங்க வொளியாகும்மே." என வரும் கல்லாட வகவலானு முணர்க. (எ௪)

செம்பஞ்சோ டரத்த நல்ல திலகநீ ளிலோத்தி ரஞ்சீர்
நம்பிய முயலின் சோரி நக்கசிந் தூரங் குன்றி
வம்புறு முருக்கம் போது வருமெட்டா மசோகு செம்பஞ்
சம்படு மலரி செம்போ டிலவம்பூ வருங்குயிற்கண்.

(இ-ள்.) செம்பஞ்சுடனே செவ்வரத்தம்பூ சிறந்த மஞ்சாடிப்பூ நீட்சியுற்ற வெள்ளிலோத்தம்பூ சிறப்புடனே நம்புவதான முயலிரத்தம் சித்தூரம் குன்றிமணி வாசனையுள்ள முண்முருக்கம்பூ என்னும் எட்டின் நிறமாகும். அசோகந்தளிர் செம்பஞ்சு அழகுண்டாகிய செவ்வலரி செம்புடனே இலவம்பூ அருமையான குயிலின்கண்—எ - று.

குருவிந்தமணிக்கிவ் வெட்டுக்குணங்களுளவென்பதை, "குருவிந் தத்தின் குறித்தன நிறமுந் - திலக மலோத்தஞ் செம்பருத் திப்பூ - கவிர்மலர் குன்றி முயலுதி ரம்மே - சிந்துரங் குக்கிற் கண்ணென வெட்டு - மெண்ணிய குருவிந்த மண்ணிய நிறமே." எனவரும் கல்லாடவசுவலானும், "சாதாங்க நிறக்கமலங் கருநெய்த விரவியொளி தழல்கச் சோத - மாதுளம்போ ததன் வித்துக் கார்விளக்குக் கோபமென வகுத்தபத்து - மேதகைய குருவிந்த நிறங்குன்றி முயற்குருதி வெள்ள லோத்தம் போதுபலா சலர்திலகஞ் செவ்வரத்தம் விதாரமெரி பொன்போ லெட்டு." எனவரும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௭௫)

இவ்வாறுஞ் சௌகந் திக்கா மெழிற்குண மினிக்கா வாங்கின்
மெய்வாய்த்த குணங் குராப்பூ வெண்கோவை செங்கல் மஞ்ச
டுவ்வாய குங்கு மம்போற் சொல்லொளி யோரைந் தாகு
மவ்வாய மணிக்கு ணங்க ளாகவோ ரிருபத் தொன்பான்.

(இ - ள்.) எனமேற்கூறிய இவ்வாறு குணங்களும் சௌகந்திக்காகும் அழகிய குணங்களாம். இனி காவாங்கின் உண்மையமைந்த குணங்களாவன. குராமலர் வெண்கோவை செங்கல் மஞ்சள் தூய்மையான குங்குமம் என்னும் இவைகள்போற் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் ஓரைந்தாகும். அவ்வாறு வாய்ப்புள்ளனவாகிய நால்வகை மணிகளின் குணங்கள் ஆகமொத்தம் இருபத்தொன்பதாகும் —எ - று.

சாதாங்கம் குருவிந்தம் சௌகந்தி காவாங்கம் என்னும் நால்வகை மணிகட்குள், சாதாங்கமணிக்குப் பத்தும், குருவிந்தமணிக்கு எட்டும், சௌகந்திமணிக்கு ஆறும், காவாங்கமணிக்கு ஐந்தும் ஆகக்கூறினமையின், முற்போந்த எழுபத்தோராம் செய்யுளில் "ஒளிக்குண மிருபத்தொன்பான்." எனக்கூறிய தொகைக்கு வகைகூறி முடித்தவாறுகாண்க. சௌகந்தியின் குணங்களாறென்பதை, "கோகிலக்கண் செம்பஞ்சி நொய்மலர்ப் பலாசம் - அசோகப் பல்லவ மணிமலர்க் குவளை - இலவத்தலர்களென் றாறுகுணமும் - சௌகந் திக்குச் சாற்றிய நிறனே." என்பதனானுமுணர்க. காவாங்கின் குணங்களைந்தென்பதை, "செங்கல் குராமலர் மஞ்சள் கோவை - குங்கும மைந்தின் கோவாங்கு நிறமும்." என்பதனானுமுணர்க. கோவாங்கம் என்பது கவாங்கம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. இன்னும் சாதாங்கமாகிய இந்நான்கு மணிகளும் முறையே நான்கு யுகங்களில் நான்கு தேயங்களி லுதித்தனவென்றும், அவை முறையே நான்கு வருணங்களுரித்தெனவும் கூறுவர். இவற்றை, "வாளவிரு மாணிக்கங் கிரேதமுத லுகநான்கும் வழியே மக்கங் - காளபுரந் தும்புருஞ்சிங் களமிந்நான் கிடைப்படுமக் கமல ராக - மாணுநிற மொன்பதர விந்தமா துளம்பூவித் தழல்கல் லாரங்-கோளரிய கச்சோத நரந் தாறும் பலந்தீபங் கோபமென்ன." எனவும், "இந்நிறத்த பொதுவாய மாணிக்க மறையவர்முன் னியனுற் சாதி - தன்னியல்பாற் சாதாங்கங் குருவிந் தஞ் சௌகந்தி கங்கோ வாங்க - மென்னுமிவற் றூற்சிறந்து நான்காகு மிவ்

வடைவே யிந்நான் கிற்குஞ்-சொன்னவொளி பத்திருநான் கிருமூன்று நான் கவையுஞ் சொல்லக் கேண்மின்.'' எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. எனவே மாணிக்கமணியின் உற்பத்தி முத லியவற்றை விரித்துரைத்து முடித்தமைகாண்க. அன்றியும், அந்நால்வகை யுள் கனமுடையதாய் மேலும் கீழும் சுற்றும் ஒளியுடைய சாதாங்கமணி கள் முறையே உத்தமம் மத்திமம் அதமமெனவும், அத்தகைய சாதாங்கமணி களைத் தரிப்போர் கல்வியும் பசுவும் கன்னியும் அன்னமும் அனந்தவகைத் தானபலனும் யாகபலனு மடைவார்களெனவும், குருவிந்தமணிகளைத் தரிப் போர்கள், நிலவுலகமுழுவதும் தமது சந்திரவட்டக்குடைநீழலி லரசாண்டு தனலட்சுமிவிலாசமும் விஜயலட்சுமிவிலாசமும் பெறுவார்களெனவும், சௌ கந்திமணிகளைத் தரிப்போர்கள் செல்வமும் கீர்த்தியுமடைவார்களெனவும், காவாங்கமணிகளைத் தரிப்போர்கள் பாற்பாக்கியமும் நெற்போர்களும் பொ ருட்குவைகளும் பெறுவார்களெனவும், இம்மணிகளுள்ளவர்களிடத்து மற் றைய இரத்தினங்களும் சேருமெனவும் கூறுவர். இவற்றை, ''திண்ணிய தாய் மேல்கீழ்சூழ் பக்கமுற வொளிவிடுதல் செய்தாற் செவ்வே - யண்ணி யவுத் தமமுதன்மூன் றுமென்பர் சாதாங்க மணியோர் விச்சை - புண்ணிய வான் கன்னியறு சுவையன்ன முதலான புனித தானம் - பண்ணியதும் பரி மேத யாகமுதன் மகம்புரிந்த பயனுஞ்சேர்வர்.'' எனவும், ''குருவிந்தந் தரிப்பவர்பார் முழுதுமொரு குடைநிழலிற் குளிப்ப வாண்டு - திருவிந்தை யுடனிருப்பர் சௌகந்தி கந்தரிப்போர் செல்வங் கீர்த்தி - மருவிந்தப் பயன டைவர் கோவாங்கந் தரிப்போர்தம் மனையிற் பாலும் - பெருவிந்த மெனச் சாலி முதற்பண்ட முடன்செல்வப் பெருக்கு முண்டாம்.'' எனவும், ''எள்ளி யிடு குற்றமெலா மிகந்துகுண னேற்றொளிவிட் டிருள்கால் சீத்துத் - தள் ளியவிச் செம்பதும ராகமது புனைதக்கோர் தம்பா லேனைத் - தெள்ளியமுத் துள்ளிட்ட பன்மணியும் வந்தோங்குஞ் செய்யா ளோடு - மொள்ளியநற் செ ல்வமதற் கொப்பநெடும் பாற்கடலி னோங்கு மாலோ.'' எனவும் வரும் திரு விளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. (எக)

நீலத்தின் குணங்கா யாம்பூ நெய்தற்பூக் குல்லை யம்பூக்
கோலிய கோக்கன் றின்கண் குயிற்கழுத் தவிரிச் சாறு
வாலிய மேக மெட்டாங் கிட்டமஞ் சணித ராசு
மேலுமன் பிணியும் வச்ச மிரசஞ்சர்ச் சரையெட் டனாம்.

(இ - ள்.) நீலமணியின் குணங்களாவன, காயாம்பூ நெய்தற்பூ துள சிப்பூ அலங்கரித்துள்ள பசுவின் கன்றினுடைய கண் குயிலின்கழுத்து அவி ரிச்சாறு சிறந்த மேகம் என்னும் எட்டுமாம். இட்டமும் மஞ்சும் அணியும் தராசும் பொருந்தியதாய் நிலைபெற்ற பிணியும் வச்சமும் இரசமும் சருச்ச ரையும் ஆகிய இவ்வெட்டும் குற்றங்களாம்.—எ-று.

நீலமணிக்குணங்க ளெட்டென இந்நூலாசிரியர் கூறினும் வேறு சில நூலார், இம்மணியின் குணங்கள் பதினொன்றென்றும், வெண்மை செம்மை

பொன்மை கருமை என்னும் நான்கு வன்னங்களுளவென்றும், இவை முறை யே பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணத்தவர்க்கும் உரித்தென்றும், இந்திர நீலம் மாநீலம் என இருபகுப்புடைத்தென்றும் கூறு வர். இவற்றை, "நீலத்தியல்பு நிறுக்குங்காலை - நால்வகைவருணமு நண் ணுமாகாரமுங் - குணம்பதினென்றுங் குறையிருநான்கு - மணியோர் செயலு மறிந்திசினோரே." எனவும், "கோகிலக்கழுத்து குவளைசுரும்ப - ராகுலக் கண்ணே டவிரிச்சாறு-காயாநெய்தல் கனத்தல்குல்லை - கொண்மூமத்தி பாய் தலென்னக் - குணம்பதினொன்றெனக் குறித்தனர்புலவர்." எனவும், "வெள் ளை சிவப்பு பச்சை கருமையென் - றெண்ணிய நாற்குலத் தியங்கிய நிறமே." எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லாரெடுத்துக்காட்டிய உதாரணச் சூத்திரத்தாலும், "உந்தவாழ் வார்வலன்க ணீலமிரண்டரன் கண்டத் தொளி விட் டோங்கு - மிந்திரநீ லந்தான்மா நீலமென வேறிரண்டெண் டிந்தநீலம்." எனவும், "அவை சிதறும் புலந்தோன்று நீலமா நீலமிவையணியோர் வா னோர்-நவையறுசீர் மானவரிந் நகைநீலஞ் சாதியினு னல்வேறந்தக்-கவலரிய வெள்ளைசிவப் பெரிபொன்மை கலந்திருக்கிற் கரிதாய் மூன்றுந் - தவலரிதா யிருக்கிலிரு பிறப்பாளர் முதன்முதனூற் சாதிக்காகும்." எனவும் வரும் திரு விளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானும் தெளிக. (எஎ)

பவளநற் குணஞ்சிந் தூரம் பன்னுசெம் மணிச்செங் காய்நற்
றுவமுசு முசுக்கை வீரை தூதுணம் பழம்போன் றாறுங்
கவைமுடங் தொளை கறுப்புத் திருகுதல் வெளிற றானென்
றிவைகளோ ராறுங் குற்ற மென்பர்நற் புலமை யோரே.

(இ - ள்.) பவளமணியின் குணங்களாவன, சிந்தூரம் சொல்லுகின்ற செம்மணி செங்காய் இரட்டித்துவருகின்ற முசுமுசுக்கைக்கனி வீரைக்கனி தூதுளங்கனி என்னும் இவைகள்போன்ற ஆறும். பிளவு முடக்கு தொளை கறுப்பு திருகல் வெளிறல் என்றுரைக்கும் இவ்வாறும் குற்றங்களாமென்று சிறந்த இரத்தின நூற்புலமையுள்ளவர்களுரைப்பார்கள்.—எ-று.

பவளமணிக்குக் குணங்களாறு குற்றங்களாறென இந்நூலாசிரியருரைப் பினும் வேறு சில நூலாசிரியர்கள், குணங்கள், முருக்கம்பூ பசுங்கிளி மூக்கு செவ்வரத்தமலர் கொவ்வைக்கனி என்னும் இந்நான்குமே யென்றும், குற் றங்கள், திருகிக்கோணுதல் புழுவரித்தல் முகமொடிதல் என்னும் இம்மூன் றுமே யென்றும், இப்பவளமணிகளைப் பெண்பாலரே அணியத்தக்கவர்க ளென்றும், அவ்வாறவர்களணியின் அவர்கட்குப் புத்திரப்பேறு முதலிய பயன்களுண்டாமென்றும் கூறுவர். இவற்றை, "அவ்வழியிற் படுபவளமுருக் கம்பூப் பசுங்கிளிமூக் கலர்ந்த செவ்விச்-செவ்வரத்த மலர்கொவ்வைக் கனி போலுங் குணங்குற்றந் திருகிக் கோட - லெவ்வமுறப் புழுவரித்தன் முக மொடிதல் பெரும்பாலு மிப்பூ ணேந்தல் - பெய்வளையார் தமக்கேயாந் தரிக் கின்மகப் பேறுமுதற் பேறுண்டாகும்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க. (எஅ)

பச்சையின் குணங்க ளோதிற் பசுங்கிளி மயிற்க ழுத்து
மெச்சிளம் பயிர் பொன் வண்டின் வயிறுமின் பொன்ப சுத்த
னிச்சயப் பத்தி பாய்த னெய்ப்பெழா வெளிறு கன்மண்
கச்சிடுந் தராசங் காற்று கருகுதல் பெறலே குற்றம்.

(இ - ள்.) மரகதமணியின் குணங்களைக் கூறுமிடத்து, பசுநிறமுள்ள கிளி மயில் என்னும் இவற்றின் கழுத்து, புகழப்படும், இளமையுள்ள பயிர் பொன்வண்டின் வயிறு, மின்னல் பொன்மை பசுத்தல் நிலையாகப் பத்தி பாய்தல் என்னும் எட்டாம், நெய்ப்பு நீங்காத வெண்மை கல்லேறு மண்ணேறு வெறுக்கின்ற தராசம் காற்றேறு கருகல் என்னும் இவைகளை அடைதலே எழுவகைக் குற்றங்களாம்.—எ - று.

மரகதமணிக்கு 'இவ்வாறு எட்டு குணங்களும் எழு குற்றங்களும் உள வென்பதை, "நெய்த்த மயிற்கழுத் தொத்தபைம் பயிரிற் - பசுத்தல் பொன்மை தன்னுடல் பசுத்தல் - தடித்துப் பாய்தல் பொன்வண்டின் வயிறொத்துத் - தெளிதலோ டெட்டுங் குணமென மொழிப" எனவும், "கருகல் வெண்மை கன்மணல் காற்று - புரிவு தராசா மிறுகுதல் மரகதத் - தெண்ணிற் குற்றமிவை யேழென மொழிப." எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லார் எடுத்துக்காட்டிய உதாரணத்தாலு முணர்க. அன்றியும், மரகதமணிகட்குக் காடம் சுப்பிரம் காளம் என்னும் மூன்று குணங்களுளவெனவும், அவற்றுள் அறுகினிதழ்போன்ற பசுநிறமுள்ள காடமென்பது சகுணம் சதோடம் என இருவகைப்படுமெனவும், இவற்றினுள்ளும் சகுணத்திலே காடம் உல்லசிதம் பேசலம் பித்தகம் முத்தம் பிதுகம் என்னும் ஆறுபேதங்களுளவெனவும், இவ்வாறனுள்ளே காடமென்பது புல்லைப்போன்ற பசிய நிறமும் உல்லசிதமென்பது மென்மைத்தன்மையும், பேசலமென்பது குளநீரால் விளையும் செந்நெற்பயிரிற்றோன்றிய மூத்தையொத்த பசிய நிறமும், பித்தகமென்பது பச்சைக்கிளியின் சிறகை நிகர்த்த பசிய நிறமும், முத்தமென்பது துளபத்தின் நிறமும் உடைத்தெனவும், சதோடத்திலே தோடலேசாஞ்சிதம் துட்டம் தோடமூர்ச்சிதம் தோடலேசம் மந்ததோடம் என்னும் ஐந்து பேதங்களுளவெனவும், இவ்வைந்தனுள்ளே, தோடலேசாஞ்சிதமென்பது எலுமிச்சையிலையின் நிறமும், துட்டமென்பது அலரியிலையின் நிறமும், கருங்குவளையினிதழ் நிறமும், தோடமூர்ச்சிதமென்பது புல்லின் நிறமும், தோடலேசமென்பது தாமரையிலையின் நிறமும், மந்ததோடமென்பது மயிலிறகின் நிறமும் உடைத்தெனவும், இத்தகைய குற்றமுள்ளவற்றை நீக்கி மேற்கூறிய குணமுள்ள மரகதமணியை யணிவோர்கள் நால்வகைச் சைனியங்களையும் ஆயுள்விர்த்தியையும் பெறுவார்களெனவும் கூறுவர். இவற்றை, "காடமே சுப்பிரமே காளமெனக் குணமூன்றுங் கருடப் பச்சைக்-கீடறு கினிதழ்சிறந்த காடமது சாதிபிறு லிருவே றாகுஞ் - சாடரியச குணமெனச் சதோடமென வகையிரண்டிற் சகுண மாறும் - பீடுபெறு காடமொடு முல்லசிதம் பேசலம்பித் தகமே முத்தம்." எனவும், "புல்லரிய பிதுகமென விலைவு

யாறிற் காடமது புல்லின் வண்ண - முல்லசித மெலிதாகும் பேசலமே குளச் செநெலொண் டாளம் போலு - மல்லடரும் பித்தகமே பசுங்கிளியின் சிறை நிறத்த தாகு முத்தங் - குல்லைநிறம் பிதுகமனை யிலையினிறஞ் சதோடத்தின் குணனேந்தாகும்.'' எனவும், ''தோடலே சாஞ்சிதமே துட்டமே தோட மூர்ச் சிதமே வெய்ய - தோடலே சத்திஞெடு சூழ்மந்த தோடமெனத் தொகு த்த வைந்திற் - றேடலே சாஞ்சிதஞ்சம் பிரவிலையா மலரியிலை துட்டநீ லத் - தோடதாம் புல்லினிறந் தோடமூர்ச் சிதமுளரி தோடலேசம்.'' என வும், ''மந்ததோ டங்கலப மயிலிறகி னிறமாமிவ் வகுத்த தோடஞ் - சிந்தவா ஞதகுண மணியணிவோர் நாற்கருவிச் சேனைவாழ்நா - ளுந்தவாழ் வார்வ லன்க ணீலமிரண் டரன்கண்டத் தொளிவிட் டோங்கு-மிந்திரநீ லந்தான்மா நீலமென வேறிரண்டின் டிந்த நீலம்.'' எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புரா ணத் திருவிருத்தங்களானும் தெளிக. (எக)

தழைவயி டூரி யம்பொற் றகட்டினின் முலைப்பால் வார்ப்ப
வொழுகிய வொளியாங் கோமே தகம்வயி டூரி யத்திற்
றழுவுறன் மேனி யாம்புட் பராகம் பொற் றகட்டிற் றேன்பாய்
முழுநிற மாமி வைக்கு மும்மணி யென்று நாமம்.

(இ - ள்.) விருத்தியாகின்ற வைடூரியமணிக்குப் பொன்னுலாகிய தகட் டிலே முலைப்பால் வார்த்தால் ஒழுகியதுபோன்ற நிறமாகும். கோமேதக மணிக்கு வைடூரியத்துடனே கலந்த நல்ல நிறமாகும். புட்பராகமணிக்குப் பொன்னுலாகிய தகட்டிலே தேன்பாய்கின்ற முழுநிறமாகும். இவைகட்கு மும்மணி என்று பெயர்.—எ - று.

இந்நூலாசிரியர் வைடூரியமணிக்குப் பொன்னுலாகிய தகட்டிலே முலைப் பால் வார்த்தால் ஒழுகியதுபோன்ற நிறமென்றாராயினும், வேறு சில நூலா சிரியர், வைடூரியமணி, மூங்கிலிலை, மயிலின் பீடரி, பூனைக்கண் என்னும் இம்மூன்றின் நிறமும், திண்மையும் மென்மையும் பெறுமெனவும் வலப் பாலொளியுள்ளன பிராமணவருணமென்றும், இடப்பாலொளியுள்ளன க்ஷத் திரிய வருணமென்றும், மேற்பாலொளியுள்ளன வைசியவருணமென்றும், கீழ்ப்பாலொளியுள்ளன சூத்திரவருணமென்றும், நான்குவருணமுடைத்தெ னவும், பெரியோர்கள் இதைத் தினந்தோறும் பூசித்துத் தரிக்கவேண்டுமென வும் கூறுவர். இம்மணிக்கு வலமிடங் கீழ்மேலென்னும் பகுப்பெவ்வாறு கணிப்பதெனின், அம்மணியைக் கைப்பற்றினேனிருந்த திசைநோக்கி யெ ன்க. இவற்றை, ''கழையிலைகார் மயிலெருத்தம் வெருகின்கண் ணிறத்த தாய்க் கனத்ததாகி - விழைவுதரு தெளிதாகித் திண்ணியதாய் மெலிதாகி விளங்கு மீதி - லழகுபெற வலமிடமேல் கீழொளிவிட் டனமுறையே யற வோ ராதித் - தழைவுறுநாற் சாதிகளாந் தினமிதனைப் பூசித்துத் தரிக்க சான்றோர்.'' என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. வாழை மா பலா என்னும் மூன்றுக்கும் இனிமை மேம்பாட்டின் ஒற்றுமை நோக்கி முப்பழம் எனக்கூறுவதுபோன்று, இம்மூன்று மணிகளின் நிறமேம்

பாட்டின் ஒற்றுமை நோக்கி மும்மணியெனப் பெரியோர் கூறுவரென்பார், "முழுநிறமாமிவைக்கு மும்மணியென்று நாமம்." எனக் கூறினர். (அ௦)

அத்தனு ரிந்தி யத்தால் வருமணிப் பச்சை செம்மை
யொத்தொரு நிறம தாக்கு மொள்ளெரி யொளிவெள் ளாரம்
வித்துரு மங்க ளென்றும் விளைவின்றி விளைவிப் பார்க
ளுய்த்தகண் மணியா னோக்கி னெண்மணி போலு மாலோ.

(இ-ள்.) சிவபெருமானுடைய விந்துவினால் உற்பத்தியாகியமரகத மணியின் செவ்வியொத்து ஓரே நிறத்தினையுண்டாக்கும் மரகதமணி யென்றும், சிறந்த அக்கினியினொளிபோன்ற பவளமணியென்றும், வெள்ளியமுத்தமணிகளென்றும், இயற்கையுற்பத்தியில்லாமல் செய்கையாலுற்பத்தி செய்வார்கள. பார்க்கச் செலுத்துகின்ற கண்மணிகளாற் பார்க்குங்கால், அவைகளும் சிறந்த இயற்கைமணிகள் போன்றிருக்கும் —எ - று.

திருமால் மோகினிவடிவங்கொண்டபோது சிவபெருமான் கூடிய தருணத்தி லொழுகியவிந்துவில் தோன்றியது மரகதம் என்று அம்மணியின் தோற்றங்களுள் ஒன்றிற் கூறியிருத்தலை விளக்குவான், "அத்தனுரிந்தியத்தால் வருமணி." என்றும், மாந்தாளிப்பசசை என்றும் பங்காளமுத்து என்றும் கற்பவளம் என்றும் இக்காலத்தில் வழங்கும் மூன்றும், வைத்தியநூல்களிற் கூறியுள்ள பச்சைவைப்பு முத்துவைப்பு பவளவைப்பு என்னும் முறைப்படி இயற்றுவனவாகையால், "விளைவின்றி விளைவிப்பார்கள்." என்றும், அவைகளும் பார்ப்பவர்கண்களுக்குப் பொது நோக்கத்தில் இயற்கைமணிகள் போன்றே விளங்குமென்பார், "உய்த்த கண்மணியானோக்கி னெண்மணிபோலும்." என்றும் கூறினர். சிவபிரான் விந்தில் மரகதமணியுற்பத்தியாயிற்றென்பதை, "முள்ளரை முளரிக் கண்ணன் மோகினி யணங்காயோட - வள்ளரை மதியஞ்சூடி மந்தர வரைமட் டாகத் - துள்ளரி யேறு போலத் தொடர்ந்தொரு விளையாட் டாலே - யெள்ளரி தாயசெந்தீ யிந்தியக் கலனஞ் செய்தான்." எனவும், "அப்பொழு தமல வித்தி லரிகர குமரன் கான - வைப்புற தெய்வத்தோடும் வந்தன னந்த விந்து - துப்புறு கருடன் கௌவிக் கடலினுந் துருக்கநாட்டும் - பப்புற விடுத்த வாறே பட்டது கலுழப்பச்சை.", என்னும் திருவிளையாடற்புராணத்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக, இது கலுழப்பச்சை என்றமையின் ஏனைய இரண்டுவித தோற்றங்களுளவென்பதை யுய்த்துணர்க. (அக)

நல்லியற் கோர வல்லி நாட்டிய கனக கோர
வல்லிசொல் லியலா மற்று மணிகளுஞ் சேரு வெற்பிற்
சொல்லிய னடவா நிற்குந் துணைமணி விடங்க டர்க்கு
மொல்லியன் மணிகள் யாவு மும்மணி மாகு மன்றே.

(இ - ள்.) சிறந்த இலக்கணமுள்ள கோரவல்லியும் நிலைப்படுத்திய கனககோரவல்லியும் சொல்லமுடியாத மற்றுறைய இரத்தினங்களும் மேரு

வரையிலே வழக்கமாக வழங்கிக்கொண்டிருக்கும், மேற்சொல்லிய இரண்டு இரத்தினங்களும் பலவகை விஷங்களைப்போக்கும், இயற்கையமைந்த அவ்வகை இரத்தினங்களனைத்தும் உம்முடைய இரத்தினங்களாய்விடும்—எ-று.

எனவே, மேருவரையில் கோரவல்லி கனககோரவல்லி என்னும் இரண்டு மணிகளும் இன்னும் உரைக்கவேலாத பல்வேறு வகை இரத்தினங்களும் வழங்குமென்பதும், அவ்வாறு வழங்குவனவற்றுள், முதலிற் சொல்லிய இரண்டுமே பலவகை விடங்களைத் தீர்க்குமென்பதும், மேற்கூறிப்போந்த மணிகளுள் குணமமைந்த மணி ஏதேனும் ஒன்றிருக்குமாயின், மேருவரையிற் கிடைக்கக்கூடிய இத்தகைய மணிகளும் உம்மதேயாமென்பதும் தாற்பரியம். குணமமைந்த ஓர்வகை மணியிருக்கின், ஏனையவகை மணிகளெல்லாம் சேருமென்பதை, "எள்ளியிடு குற்றமெலா மிகந்துகுண னேற்றொளி விட்டிருள்கால் சீத்துத் - தள்ளியவிச செம்பதும ராகமது புனைதக்கோர் தம்பாலேனைத் - தெள்ளியமுத் துள்ளிட்ட பன்மணியும் வந்தோங்குஞ் செய்யாளோடு - மொள்ளியநற் செல்வமதற் கொப்பமெடும் பாற்கடலி னோங்குமாலோ." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. மன் - ஓ, அசைகள். (௮௨)

மாணுக மீன்ற வான்ற மணிகளு மான் மார் பின்க
ணுறுத மணியுஞ் சிந்தா மணியுமாங் காங்க றிந்து
வானுடர் மகுடக் காசு மதிப்பன வருமெற கென்று
பூநாகஞ் சடைக்க ணிந்த புண்ணிய னருளிச் செய்தான்.

(இ - ள்.) சிறந்த நாகங்கள் கக்கிய பெருமையமைந்த இரத்தினங்களையும், திருமால் மார்பின்கணுள்ள கெடாத கவுத்துவமென்னும் இரத்தினத்தையும் சிந்தாமணியையும் அவ்வவ்விடத்தில் குணங்களுணர்ந்து, தேவர்களுடைய கிரீடங்களினுள்ள மணிகளையும் மதிக்கத்தெரியும் எனக்கென்று, அழகிய சர்ப்பத்தைச் சடைக்குத் தரித்த புண்ணியராகிய பிராமணச்சிறுவர் திருவாய் மலர்ந்தனர்.—எ-று.

எனவே, இரத்தினத்தோற்றங்களையும் அவற்றின் வேறுபாடுகளையும் குணகுற்றங்களையும் நிறங்களையும் பலன்களையும் முறையே கூறி முடித்தபிறகு, கடைசியாகச் செயற்கையாயுள்ள மணிகளிவையிவையென அவற்றையுங் கூறி முடித்து, மானிடர்க்கருமையானவையாயுள்ள நாகமணி கவுத்துவமணி சிந்தாமணி தேவர்கள் கிரீடமணி என்னு மிவற்றையும் யாம் மதிக்கவல்லோம் எனத்தமதாற்றலை மிகுதியும் விளக்கினரென்றபடி. (௮௩)

மற்றுள தொழில்வெவ் வேறு வல்லமை சொல்லு நல்லோன்
குற்றமில் குணத்தா னென்று குறித்தனர் திருவெண் காடர்
செற்றமில் சிந்தை யிந்த மைந்தனே திறைகொண் டானென்
றிற்றுணர்ந் தந்த ணாளா ரெழின்முக நோக்கிச் சொல்வார்.

(இ - ள்.) மற்றுமுண்டாகிய வேறுவேறான தொழில்களின் வல்லபங்களெவற்றையும் கூறுகின்ற பிராமணச்சிறுவர், குற்றமற்ற குணமுடையவரென்று திருவெண்காட்டடிகள் கருதிப் பிடிவாதமற்ற என்மனதை இச்சிறுவனே கப்பமாகக்கொண்டானென்று நிச்சயித்தறிந்து, ஆதிசைவராகிய சிவசருமரது அழகிய முகத்தைப்பார்த்துத் திருவாய் மலர்கின்றனர்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் மனமானது விருப்பு வெறுப்பற்ற நடுநிலைத் தன்மையுடையதாகலின், "செற்றமில்சிந்தை." என்றார். எனெனின், ஒன்றினுண்மையை ஆராயப்புகுவோர் விருப்புவெறுப்பற்று ஆராயவேண்டும் எனவும் விருப்புடனே ஆராயின் குற்றம்விளங்காதெனவும் வெறுப்புடனே யாராயின் குணம் விளங்காதெனவும் நூல்கள் கூறுகின்றமையினென்க. இத்திருவெண்காட்டடிகள் அப்பிராமணச்சிறுவரின் வல்லபத்தினுண்மையை ஆராயத்தொடங்கியபோது 'அவரிடத்தில் விருப்பும் வெறுப்புமற்று நடுநிலையாயிருந்தாரேனும், அவர்மனம் அவ்வேதியச்சிறுவர்மீது அதியூற்றமாய்ப்பதிந்ததாகலின், "செற்றமில் சிந்தையிந்தமைந்தனே நிறைகொண்டான்." என்றனர். ஒருவர் ஓர்பொருளையாராயும்போது விருப்புவெறுப்பின்றி யாராயவேண்டுமென்பதை, "காய்த லுவத்த லகற்றி யொருபொருட்க - ணாய்த லறிவுடையார் கண்ணதே-காய்தலின்க-ணுற்றகுணந் தோன்றா தாகு முவத்தலின்கண்-குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும்." என்னும் வெண்பாவானுமறிக. (அசு)

என்னுடை யிடத்தி லிந்த மைந்தனூற் றிருத்தல் வேண்டு
மன்னவன் றனக்குப் பொன்னோ ராயிர மளிக்கேன் முன்னுட்
பன்னிய மூலவோலை பலரறி தால வோலை
யின்ன நீர் நல்கீ ரென்றார் நம்பியு மிசைந்தா னன்றே.

(இ - ள்.) இப்பிராமணச்சிறுவர் என்னிடத்திலேயே வசித்திருத்தல் வேண்டும், அவருக்காக ஓராயிரம்பொன் தருகின்றேன், இதற்கு முன்பு இவர் உமக்கடிமையென்று செப்பியுள்ள மூலவோலையும், பலருக்கும் அறியும்படி காட்டத்தக்க படியோலையும் ஆகிய இவற்றை நீர்கொடுப்பீராக என்றுரைத்தனர். அதுகேட்ட சிவசருமரும் அதற்கொருப்பட்டனர்.—எ - று.

அப்பிராமணச் சிறுவரைத் தாமேவைத்துக்கொள்ள விரும்பிய திருவெண்காடர், அவருக்கு விலையாக ஆயிரம்பொன் னளிப்பதாகச் சிவசருமருக்குரைத்து, அச்சிவசருமருக்கு இச்சிறுவரடிமையென்றெழுதித் தந்துள்ள மூலவோலைபடியோலை என்னும் இரண்டையும் கேட்டாரென்றபடி. தாலமென்பது படியென்னும் பொருடருதலின், படியோலை என்பதற்குத் தாலவோலைஎன்றனர். மூலவோலை படியோலை என்னும் இவ்விரண்டையுமே இக்காலத்தவர்கள் அசல் என்றும் நகல் என்றும் வழங்குகின்றார்கள். மூலவோலை படியோலை என்பதுவே தமிழ்வழக்கென்பதை, "ஆட்சியிலாவணத்திலன்றிமற் றயலார் தங்கள் - காட்சியின் மூன்றி லொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே - மூட்சியிற் கிழித்த வோலை படியோலை மூலவோலை - மாட்சியிற்

காட்டவைத்தே னென்றனன் மாயைவல்லான்." என்னும் அருண்மொழித் தேவரமுதவாக்கானுமறிக. (அகு)

ஒருவனை மணம்வி லக்கி யுற்றவன் றொண்டு கொண்டு
பெருகுமா வணமுங் கொண்டோன் பிறங்குமங் கவன்குலத்தாற்
கிருமணஞ் செய்து வன்றொண் டாகியா வணமீ வோன்போன்
றருளினல் வந்த வன்ற னுவணந் தனங்கொண் டிந்தான்.

(இ-ள்.) ஒப்பற்றவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் திருமணம் செய்யாமற்றடுத்து வன்றொண்டாக ஆட்கொண்டு, பெருமையுற்ற அடிமை யோலையும் அவரிடத்திற் பெற்றுங்கொண்டோராகி, சிவபெருமான், விளக் கமுற்ற அச்சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் குலத்திற் பிறந்த சிவசருமருக்குப் பெருமையமைந்த திருமணஞ்செய்து முடித்து, வலிய தொண்டராய் அடி மையோலையெழுதிக் கொடுப்பவர்போலத் திருவருளால்வந்த சிவபெருமா னாகிய பிராமணச்சிறுவர் தம்முடைய அடிமையோலையைத் திரவியம் பெற் றுக்கொண்டு கொடுத்தருளினர்.—எ-று.

முன்பு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமணத்தைத் தடுத்து அவர் தம க்கு எழுதிக்கொடுத்ததாக அடிமையோலைகாட்டி அவரை வன்றொண்டாகக் கொண்டவர், இப்போது அதற்கு நேர்மாறாக அக்குலத்தவரொருவர்க்குத் திருமணமுடித்து, தாமே அவருக்கடிமையென்று ஓலையெழுதித் தந்து அவ ரையாட்கொண்டாரென்றபடி. (அஅ)

ஈந்தபி னெழுந்து நம்பி யேகநா யகனை யேத்தி
வாய்ந்தவெண் காடர் நீட மாசிலா சிகளுங் கூறிப்
போந்திட மருதிற் புக்குப் புதுமணம் புணர்ந்து வாழ்ந்தான்
சேர்ந்திடு மருத வாணன் செய்கைமே லியம்ப லுற்றும்.

(இ-ள்.) அவ்வாறுகொடுத்தபின் சிவசருமரெழுந்து, ஏகநாயகராகிய சிவபிரானைத் துதித்து, செல்வம்வாய்க்கப்பெற்றுள்ள திருவெண்காடர்மேன் மேலும் அபிவிர்த்தியாகுமாறு, குற்றமற்ற ஆசிவசனங்களையு முரைத்துச்செ ன்று, தமது இருப்பிடமாகிய திருவிடைமருதூரிற் சேர்ந்து, மறுமணம் செய் துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர். திருவெண்காடரிடத்திற் சேர்ந்தவராகிய மரு தவாணருடைய திருவிளையாடலை இனிமேற்கூறத்தொடங்கினோம்.—எ-று.

நம்பி - ஆண்மகனிற் சிறந்தோன். அன்றியும் முன்புசிவபெருமானால் மணம்விலக்கப்பெற்ற நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைப் போன்று இவரும் அப்பெருமானால் மணம்விளக்கப் பெற்றாராகையால் அவ்வொற் றுமைநோக்கி இவரையும் நம்பியென்றாரென்னலுமாம். சிவபெருமானேபிரா மணச் சிறுவராய்வந்து அடிமையோலையெழுதிக்கொடுத்து, அவ்வோலையுடன் இவரையும் திருவெண்காடரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய், அங்குதமது இரத் தினப்பரீட்சாவல்லபம் முதலியவற்றை அவர்க்கு நன்குணர்த்தி, அவர் தம் மைவாங்கிக்கொள்ளும்படிச் செய்து, தமது விலையாக அவர்கொடுத்த திரவி

யத்தை இவர்க்குக்கொடுத்துத் திருமணம் முடிப்பித்தாராகலின், "புதுமணம்." என்றார். (அஎ)

மருதவா ணனைவெண் காடர் மகன்மையாக் கொண்ட தன்றி
யுரிமைகூ ரடிமை யாக வொருகணப் போது மெண்ணா
ரருளினா லிவனு மந்த வன்பருக் கன்ப னானான்
றெரிவரா திருவ ருந்தான் றிருநெல்வே லியின்வே யொத்தார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காடர் மருதவாணனைப் புத்திரமுறைமை யாகக் கொண்டதேயன்றி தமது தொழிலுக்குரிமைமிக்க அடிமையாக ஓர் கூணப் பொழுதேனுங் கருதார். இம்மருதவாணரும் தமது திருவருளினால் அன்பராகிய அத்திருவெண்காடருக்கு அன்புடையவராயினர். யாவருக்கும் இவர்கள் முறைமை தெரியாவண்ணம் இவ்விருவரும் திருநெல்வேலியின்கணுள்ள மூங்கிலைப் போன்றார்கள்.—எ - று.

திருவெண்காடர் மருதவாணரைத் தமக்கடிமையாக அடிமைச்சீட்டுடன் விலைகொடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டபோதினும், தமது முற்பிறவியின் வாசனாவிசேடத்தாலும், அம்மருதவாணரது வல்லப மேம்பாட்டாலும் அவரைத் தமது புத்திர முறையாகக் கொண்டிருந்தாரென்பதும், மருதவாணராகிய சிவபெருமானும் தமது திருவருட் பெருமிதத்தால் அவ்வன்பருக்கன் பராயிருந்தாரேயன்றி அடிமையைப் போன்றிருந்தாரில்லையென்பதும், இவ்விருவருமிருந்த முறைமையை நோக்குவோர் யாவரும், மருதவாணருக்குத் திருவெண்காட்டடிகள் இன்னமுறையினரென்றும், திருவெண்காட்டடிகட்கு மருதவாணர் இன்ன முறையினரென்றும் உணரக்கூடாத தன்மையினராளரென்பதும், அவ்வாறிருந்தமையின், இவர்களிருவரையும் நோக்குமிடத்துத் திருநெல்வேலி என்னுந்தலத்துள்ள மூங்கிலைப்போன்றார்களென்பதும் கருத்து. என்னை, திருநெல்வேலியிலே சிவபிரான் ஓர் மூங்கிலின்கணுதித்தாரென்பது சரிதமாகலின், அச்சரிதத்தை நோக்குமிடத்து அம்மூங்கில் சிவபிரானுக்குத் தாயாக விளங்குகின்றது. அங்ஙனம் விளங்கினும் அம்மூங்கில் அப்பெருமானைத் தனது புத்திரனாகக் கருதுகின்றதோ இல்லை. தெய்வமாகவே கருதுகின்றது, அப்பெருமானும் அதைத்தாயாகத் திருவுளங் கொள்கின்றாரோ இல்லை. தமக்கு விருப்பமுள்ளதாகத் திருவுள்ளங்கொள்கின்றனர். நோக்குவோர் யாவரும் சிவபெருமான் அம்மூங்கிலினிடத்து விருப்புற்று வீற்றிருக்கின்றனரென்றே கொள்கின்றனர். இவ்வாறே திருவெண்காட்டடிகள் மருதவாணரை அடிமையாகக் கொண்டாரேனும் அவரைத் தமது புத்திரராகவே கருதினர். மருதவாணரும் அவரைத் தமது ஆண்டானாகவாவது பிதாவாகவாவது கருதாதவராய் அன்பராகவே கருதினர். நோக்குவோர் யாவரும் மருதவாணர் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து வைத்த நேயத்தால் அவரிடத்து வசித்திருக்கின்றனரென்றே கருதினரென்க. மூங்கிலின்கண் சிவபிரானுதித்தனரென்பதை, "வேயீன்ற முத்தர்தமை வெட்டினானேயிடையன் - றாயீன்ற மேனி தயங்கவே - பேயாகே - னொத்தனோர

ளொன்றே யிடறுவான்பாற்குடத்தை - யத்தனையும் வேண்டுமெவர்க்கு.'' என்னும் இரட்டைப்புலவர்கள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௮௮)

இவ்வாறிங் கொழுகு நாளி னெழிற்றொழில் வாணி பங்கள்
செவ்வான மேனி யன்பா லளித்தனர் திருவெண் காட
ரொவ்வாத துறைக டோறு மூதிய மதிக மாக்கித்
தெவ்வான பெயரும் வந்து திறையிடச் செய்வித் தானே.

(இ - ள்.) இவ்விதமாய் இவ்விடத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கும் நாளிலே, திருவெண்காட்டடிகள் அழகிய தமது தொழிலாகிய வியாபாரங்களைச் செக்கர்போலுந் திருமேனியுடைய சிவபிரானாகிய மருதவாணர் வசமீந்தனர். மருதவாணர் ஒன்றுக்கொன்றொவ்வாத பல்வேறு வகைப்பட்ட மார்க்கங்களெவற்றினும் இலாபத்தை விசேடப்படுத்தி, பகைவர்களாயிருப்பவரும் திருவெண்காட்டடிகளைக் கிட்டிப்பகுதிகட்டச் செய்வித்தனர்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காடர் மருதவாணரை மகன்மை கொண்டதற்கிணங்கத் தமது வியாபாரங்களனைத்தையும் அவர்பாலளித்தனரென்றும், அவரும் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து வைத்த நேயத்தால் அவர் திரவியத்தைப் பெருக்கித் தருவான் அவர் அதுகாறும் செய்துவந்த வியாபாரங்களேயன்றி ஏனைய பல்வேறுவகைப்பட்ட வியாபாரங்களையும் செய்யத்தொடங்கி இலாபம் அதிகரிக்கச் செய்தாரென்றும், அவ்வாறு செய்ததால், சுகசக்கிராதிபதிக்கு ஏனைய குறுநிலமன்னர்கள் கப்பங்கட்டுவதுபோல, மற்றுள்ள சிறு வியாபாரிகளனைவரும் திருவெண்காட்டடிகளையே தங்கள் தலைவராகக்கொண்டு, தாங்கள் கடல்மார்க்கமாய் வரவழைக்கவேண்டிய பல்வேறு சரக்கு கட்டுங்கூடிய தொகையை அவரிடத்திலேயே கப்பமாகக் கட்டச்செய்தாரென்றும் விளக்கியபடி. இஃதன்றிப் பகைமையால் இவருடனெதிர்த்து இவரைப்போன்றே தனித்து வியாபாரஞ்செய்து வந்தோரனைவரும் இவரிடத்திற் சரக்குகளைப் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க அவ்வளவு பெரிய வியாபாரியாக்கினரென்றும் போதருதல்காண்க. (௮௯)

செய்திக ளிவையு மன்றிச் சிந்துயாத் திரைக்குப் போந்திங்
கெய்திடல் கருதி யாங்கு மிங்கும்வேண் டியவை யாவும்
மைதிர மதிக்கச் செய்து பற்பல சரக்கு மொக்கப்
பெய்தனர் கலங்கொ டுய்த்தார் பெருந்திரு நீங்கா தோங்க.

(இ - ள்.) இவ்வாறான சமாச்சாரங்களுமல்லாமல், கடல்யாத்திரைக்குச் சென்று இவ்விடத்தடைய வேண்டுமென்பதைத் திருவுளங்கொண்டு, தாம் போகும் அவ்விடத்திற்கு வேண்டியவற்றையும், தாம்வருமளவும் இவ்விடத்திற்கு வேண்டியவற்றையும் அந்நாட்டிலுள்ளார் யாவரும் மதிக்கும்படி இயற்றி, பல்வேறான சரக்குகளையும் ஒன்றாகவாங்கி மரக்கலத்திற் சேர்த்துப் பெருத்த ஐஸ்வரியம் ஒழியாது விர்த்தியாகும்படி செலுத்தினர்.—எ - று.

தம்தேயத்திற் பெருத்தவியாபாரமியற்றி ஊதியமதிகப்படுத்தியதுமன்றித் தூரதேயத்து வியாபாரமும் செய்யத்தொடங்கினுரென்பார், "செய்திகளிவையுமன்றிச் சிந்துயாத்திரைக்குப்போந்தில் செய்திடல்கருதி" என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் தம்முடைய விவகாரங்களனைத்தையும் இம்மருதவாணர் வசம் ஒப்புவித்தாராகையால், இப்போதுதாம் கடல்யாத்திரை சென்று மீண்டு வருமளவும், இவ்விடத்து வியாபாரங்கட்கு வேண்டியசரக்கு முதலியவற்றையும், தாம் கடல்மார்க்கமாய்ப் போகும்தேயங்களிற் செலவாகத்தக்க சரக்குமுதலியவற்றையும் சேகரித்து அதற்கேற்ற ஏற்பாடுகளை ஏனைய வியாபாரிகள் மதிக்குமாறியற்றினரென்பார், "ஆங்குமிங்கும் வேண்டியவையாவும்-பைதிரமதிக்கச் செய்து." என்றும் கூறினர். (௯௦)

ஓங்குமா கலத்தி னுரு மோரையுஞ் சேர நோக்கிப்
பாங்குறக் கண்டு கொண்டு பகட்டுமோ முகத்து வள்ளற்
காங்கனி யினிய செந்தே னமுதமோ டளாவி நல்கித்
தீங்கிலா தானை யேத்திச் செழுங்களி சிறங்கி னூரே.

(இ - ள்) மரக்கலத்தில் ஏறுதற்கேற்ற நட்சத்திரமும் முகூர்த்தமும் ஒருங்குகூடப் பார்த்து, அவையிரண்டும் அமைந்திருப்பதைத் தெரிந்து மரக்கலமீதேறிக்கொண்டு, யானையின் சிறந்தமுகமுள்ள விநாயகக்கடவுட்குரிய கனிவர்க்கங்களையும் இனிமையுடைத்தாய்ச் செந்நிறமமைந்த தேனையும் பாலுடன்கலந்து நிவேதித்து, கெடுதியற்றவராகிய அப்பெருமானைத் துதித்து விசேடித்த மகிழ்ச்சியின் விளங்கினர்.—எ - று.

விநாயகக்கடவுட்குக் கனிவர்க்கங்களும் பாலுந்தேனுமே நிவேதித்தற்கு திமுக்கியப் பொருள்களாகலின், "பகட்டுமோமுகத்துவள்ளற்காங் கனியினிய செந்தேனமுதமோடளாவி நல்கி." என்றார். இதனை, "வாழைக்கனிபலவின்கனி மாங்கனி தாஞ்சிறந்த - கூழைச் சுருள்குழை யப்பமெள்ளுண்டையெல் லாந்துறுத்தும் - பேழைப் பெருவயிற் றோடும் புகுந்தென் னுளம்பிரியான்-வேழத் திருமுகத் துச்செக்கர் மேனி விநாயகனே." என்னும் கபிலதேவர் திருவாக்கானும், "பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை-நாலுங் கலந்துனக்கு நான்றருவேன்-கோலஞ்செய் துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீயெனக்குச் - சங்கத் தமிழ்மூன்றுந்தா." என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக. (௯௧)

அருங்கல மீது போது மமுதனைக் கங்கை நங்கை
கருங்கடல் வடிவாய்த் தானுந் தாங்குதல் கருதி னாள்போ
னெருங்கலைக் கரத்தா லேந்த நெடுங்கட லோடி நாடி
மருங்குறு வணிக மாக்கண் மனங்கவ லுறாது சென்றான்.

(இ - ள்.) அருமையான மரக்கலத்தின்மீது செல்கின்ற அமுதேசுரராகிய மருதவாணரை, கங்கை என்னும் பெண்ணானவள் கருநிறங்கொண்டகடல்வடிவமாகத் தானும் சுமக்கச் சிந்தித்தவளைப்போன்று, நெருங்கிய அலை

கனென்னுங் கரத்தினுற் சுமக்க, நெடிய கடல்மார்க்கமாய்ச் சென்று, அவ்வித வியாபாரத்தையே விரும்பித் தமது பக்கத்திற் சேர்ந்த ஏனைய வியாபாரிகள் மனம் வருந்தாதபடி சென்றனர்.

சிவபிரான் மருதவாணரென்னும் பெயருடன் தமது திருவுருவைக் கரந்து வந்திருக்கின்றாராகலின் அவரை விட்டுப் பிரியாத அவரது தேவிமார்களிருவருள் பார்வதிதேவியார் தமது திருவுருவைக்கரந்துகொண்டு அவரது திருவருளுருவாக விளங்குதலின், நீர்த்தன்மையுடைய யாம் எவ்வாறு அவரைப் பிரியாதிருப்பதெனக்கருதி, அவர் இப்போது கடல்யாத்திரை செய்வதால், அக்கடலின் வடிவாக யாமிருந்து அலைகளென்னும் கரத்தால் அவரைத் தாங்கிச்செல்லுவோமென்று கங்கை நிச்சயித்து வந்தனளென்பார், "அருங்கல மீது போது மருதனைக் கங்கை நங்கை-கருங்கடல் வடிவாய்த் தானுந் தாங்குதல் கருதி யுள்போ - னெருங்கலைக் கரத்தா லேந்த." என்றும், மருதவாணர் கருணாகரக்கடவுளாகலின் தம்முடன் அக்கடல்மார்க்கமாய்ச் சென்ற ஏனைய வியாபாரிகட்கும் தம்மாலியன்ற உதவி புரிந்துகொண்டு அவர்கள் மனம் வருந்தாது சென்றாரென்பார், "நெடுங்கடலோடி நாடி - மருங்குறு வணிக மாக்கண் மனங்கவ லுறாது சென்றான்." என்றும் கூறினர். தானும் என்பதன்கணுள்ள உம்மை, மரக்கலந் தாங்குதலேயன்றித் தானும் எனப்பொருடருதலின் இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை. (கூஉ)

சென்றுநா டியதோர் தீவிற் சேர்ந்துதான் கரையைச் சார்ந்து
வன்றிறச் சரக்கு மாற்றி மறுசரக் கேற்றிப் போற்றிக்
குன்றினின் றிழிவார் போலக் குரைகடல் கலத்தா னீந்தி
மன்றலங் கொன்றை வேய்ந்த வாண்டகை மீண்டு வந்தான்.

(இ - ள்.) தாம் கருதிச்சென்றதாகிய ஓர் தீவிலடைந்து கரையிலிறங்கி, தாம் கொண்டுபோன மிகமேலாந் தன்மைபெற்ற சரக்குகளை மாற்றிவிட்டு, அவற்றின் மதிப்பிற்குத்தக்க வேறு சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு பாதுகாத்து, மலையினின்றும் கீழிறங்குபவரைப்போன்று ஒலிக்கின்ற கடலை அம்மரக்கலத்தால் தாண்டி, மணமும் அழகுமமைந்த கொன்றைமலர் மாலிகை சூடிய ஆண்டகையாரென்னும் மருதவாணர் திரும்பிவந்தனர்.—எ-று.

தான் - அசை மருதவாணர் கப்பலிலேற்றிச் சென்றது உயர்ந்த சரக்குகளெனக்குறிப்பிப்பான், "வன்றிறச் சரக்கு." என்றும், குன்றும் குரைகடலும்பொதுவாக அதிதூர வொற்றுமையுடைமையின், "குன்றினின் றிழிவார் போலக் குரைகடல் கலத்தா னீந்தி." என்றும் கூறினர். சிவபிரானுரே மருதவாணராகலானும், அவர் இப்போது தமது கோலங்களை மாற்றிக்கொண்டிருத்தலினாலும், இப்போதவர்க்குக் கொன்றைமாலிகை இன்மையினாலும், மன்றலங் கொன்றைவேயும் என நிகழ்காலத்தாற் கூறாது, "வேய்ந்த" என இறந்தகாலத்தாற் கூறினர் மருதவாணருடைய சாமர்த்தியத்தையும் பெருமிதத்தையும் மேம்பாட்டையும் ஒருங்கு விளக்குவான், "ஆண்டகை" என்றார். ()

வந்தவா ணிபத்தாற் பெற்ற வளமெலாம் வளர்பொன் னாக்கித்
தந்தனன் றிருவெண் காடர் தருக்கறு மகிழ்ச்சி பொங்க
வெந்திறல் விடையி னார்க்கு வேண்டிய சிறப்பு நல்கி
யுந்திடச் செய்தா ரிவ்வா றொழுகினன் வழுவி லாதான்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் அவ்வாறாகக் கடல்யாத்திரைபோய் வந்து, அர்த்த வியாபாரத்தால் தாம் அடைந்த பல வளப்பங்களையும் விசேடித்த பொற்காசுகளாக்கி, திருவெண்காடர் களிப்புநீங்காத மகிழ்ச்சியின் மேம்படுமாறு கொடுத்தனர். திருவெண்காட்டடிகள் பெருமையமைந்த வல்லபமுள்ள இடபவாகனமுடையராகிய சிவபிரானுக்குச் செய்யவேண்டிய அபிஷேகாதிகட்குரிய சிறந்த வஸ்துக்களைக் கொடுத்து, அவருக்குரித்தாக்கும்படிச் செய்வித்தனர். குற்றமற்றவராகிய மருதவாணர் இவ்வாறு நடந்துவந்தனர்.

மருதவாணர் கடல்யாத்திரை சென்றிருந்தபோது, திருவெண்காட்டடிகள், அம்மருதவாணர் சென்றிருக்கும் யாத்திரை இடையூறின்றி இனிது முற்றுப்பெறுமாறு சிவபிரானுக்குப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தாரென்று விளக்குவான், "வெந்திறல் விடையினார்க்கு வேண்டிய சிறப்பு நல்கி" என்றும், அபிஷேகாதிகட்குரிய திரவியங்களைக்கொண்டு தாமே பூசியாமல், பூசித்தற்குரிய ஆதிசைவர்கள்பாற்றந்து பூசிக்கச்செய்தனரென்பான், "உந்திடச் செய்தார்." என்றும் கூறினர். (௯அ)

மந்திரத் தலைமை சான்ற மதிமுது சேந்த னாருஞ்
சந்ததங் கண்டு கண்டு தம்முளே மகிழ்ச்சி பொங்க
வந்துறு மருத வாணன் வனப்புறு சிறப்பு வாய்ப்பச்
சுந்தரம் பலிப்பச் செய்தார் சூழழுக் காறி லாதார்.

(இ - ள்.) மனத்தைப் பாவியிருக்கும் பொறாமையில்லாதவராகிய, திருவெண்காட்டடிகளின் மந்திரிகளில் முதன்மை பெற்றவரான பேரறிவுடைய சேந்தனார்நாயனாரும், தமது மனத்தின்கண் மகிழ்ச்சியானது மேம்பட, கடல்யாத்திரை செய்துவந்த மருதவாணரைச் சதாகாலமும் பார்த்துப் பார்த்து, அவரது அழகுக்குப் பொருந்திய மேன்மையமைய அலங்காரம் வாய்க்கும்படிச் செய்தார் — எ - று.

மனத்தைப் பாவியிருப்பது அழுக்காறாகலின், "சூழழுக்காறிலாதார்" என்றும், மருதவாணருடைய அழகுக்கேற்ற அலங்காரங்களைச் செய்துதினந்தோறும் பார்த்துக் களித்தனர் சேந்தனாரென்பார், "சேந்தனாருஞ் சந்ததங் கண்டு கண்டு தம்முளே மகிழ்ச்சி பொங்க-வந்துறு மருதவாணன் வனப்புறு சிறப்பு வாய்ப்பச்-சுந்தரம் பலிப்பச் செய்தார்." என்றும், சேந்தனாருடைய அறிவின் மேம்பாட்டால் மந்திரிமாருள் முதல்வராயினரென்பார், "மந்திரத் தலைமை சான்ற மதிமுது சேந்தனார்." என்றும் கூறினர். மனத்தைப் பாவி

யிருப்ப தழுக்காறென்பதை, "ஒழுக்காறுக் கொள்க வொருவன்றன் னெஞ்சத்-தழுக்கா றிலாத வியல்பு." என்னும் திருக்குறளுரையானுந் தெளிக.

பின்னரு மார வாரப் பெருங்கடற் புக்கும் போந்துஞ்
சென்னிய னாணை யுறாத தீவினு மரும்பண் டங்க
ளிந்நில மதிக்கக் கொண்டு வருமிருங் கலங்க ளோட்டுந்
தன்மைமீ காம ரெல்லாந் தங்கண்மீ காம னென்பார்.

(இ-ள்.) அதன் பின்னும் ஒலியையுடைய பெரிய கடலில் யாத்திரை சென்றும் மீண்டும் திரும்பியும், சோழராஜனரசாட்சிக்குட்படாத தீவுகளிலிருந்தும் அருமையான வஸ்துக்களை இவ்வுலகத்துள்ளார் மதிக்கும்படி கொண்டு வருவார், பெரிய மரக்கலங்களைத் தாமே யோட்டுவார், அதனால் மேம்பாடுற்ற கப்பலோட்டிகளனைவரும் இம்மருதவாணரைத் தங்கட்குத் தலைவரான மீகாமனென்று கூறுவார்கள்.—எ-று.

கப்பல் வியாபாரம் புரிந்த மருதவாணர் ஏனைய வாணிபர்கள் என்றுஞ் செல்லாதனவும், சோழனரசாட்சிக்குட்படாதனவுமாகிய அநேக தீவுகட்கும் அக்கடல் மார்க்கமாகவே சென்று, அவ்வத்தீவுகளிற் கிடைத்த அருமையான பண்டங்கள் அநேகமாகக் கொண்டுவந்தாரென்பார், "சென்னியனாணை யுறாத தீவினு மரும்பண்டங்க - ளிந்நில மதிக்கக் கொண்டு வரும்." எனவும், மரக்கலஞ் செலுத்தும் தொழிலறியார் மீகாமனையே எதிர்பார்த்திருப்பது போன்றிராமல், இவரே அத்தொழிலை இயற்றிவந்தா ரென்பார், "இருங் கலங்க ளோட்டும்." எனவும், அவ்வாறோட்டுகையில், அத்தொழிலிற் பயின்று தேர்ந்துள்ள மீகாமர்கள் ஒருபோதும் கண்டறியாத அநேக நுட்பங்களை விளக்கிவந்தாராகலின், அம்மீகாமர்களனைவரும் இவரையே தங்கட் காசிரியராகக்கொண்டார்களென்பார், "தன்மை மீகாமரெல்லாந் தங்கண் மீகாம னென்பார்." எனவும் கூறினர். (௯௮)

ஆயதன் கருணை யாகு மலைகட லிடையா னந்தத்
தூயமாக் கலத்தி லேற்றித் தொகும்பொரு டனையே நல்க
மேயசீர் வெண்கா டர்க்கு விளையாட்டு காட்டி நாட்டு
நாயக னின்ன வாறு நாடக நடிக்கு மாலோ.

(இ-ள்.) இயற்கையாகிய தமது திருவருளாகும் அலையையுடைய கடலினிடத்து, ஆனந்தமாகிய பரிசுத்தமான பெரிய மரக்கலத்திலேற்றுவித்து, தொகையாயுள்ள சிறந்த பொருளைத்தருவதற்கு, சேர்த்தியமைந்த திருவெண்காடருக்குத் தமது திருவிளையாடல்களைக் காட்டி, தம்மிடத்தவர்க்குள்ள மெய்யன்பை நிலைபெறச் செய்துவரும் மருதவாணர் இவ்வண்ணம் நாடகம் நடிக்கின்றனர்.—எ-று.

ஆல் - ஓ அசைகள். சிவபிரானது திருவருள் கடல்போன்று எங்குஞ் சூழ்ந்து அளவுகடந்ததாகலின், 'கருணையாகு மலைகடல்.' எனவும், அக்கட

வீற் செல்லுதற்குரியோர் சுகமென்னும் மரக்கலத்திலேறிச் செல்லவேண்டு தலின், "ஆனந்தத்தூய மாக்கலம்." எனவும், அவ்வாறு செல்வோரடைவது எவ்வகைப்பொருட்கும் காரணமாகிய பொருளாகலின், "தொகும்பொருள்." எனவும், தமது குழந்தைகட்குத் தம்மிடத்துப் பிரியம் வரச்செய்கின்ற கருணையுடைய தந்தையர்கள் அக்குழந்தைகள் விரும்பும் விளையாடல்களைக் காட்டுவதியல்பாகலின், "விளையாட்டு காட்டி" எனவும் கூறினர். எனவே, திருவெண்காடரை அடிமைகொள்ளத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் தமது திருவருளால் அவர்க்கு நித்தியானந்தத்தை விளைவித்து அழிவற்ற பொருளைத்தரவிழைந்து, முந்தி அநித்தியமாகிய கடலினிடத்துச்சென்று அநித்தியமாகிய வஸ்துக்களைக்கொண்டுவந்து கொடுத்து அநித்தியமாகிய இன்பத்தை விளைவித்துக்கொண்டும் நாடகநடித்தனர் என்றபடி. சிவபிரான் தமது கருணையால் ஆன்மாக்களை யாட்கொள்ளினல்லது ஆன்மாக்கள் நேரே சிவபிரானை யடையாவென்பது நான்முறைறயென்பதை, "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "மூதையாமெமது மனப்புலத்தை மூடுங் காம வெகுளிவன - முற்றுங் கருணைத் தீக்கொளுவி முருக்கித் திருத்திச் செருக்கெனுமா, மதயானையைவந் தழியாது மறிப்பப் பொறையே வியுமமைத்து - வலிய சிவமந் திரப்படையால் வாய்ப்ப வுழுது சிவவிதையை, விதையா முளைப்பப் பிறதெய்வ விரவு களைகட் டறவளர்த்து-வீடாங் கனிகொள் பருவத்து விடயக் கரவர் புகுந்தழனைச், சிதையா வண்ணங் காத்தளிக்குந் திறத்தாய் தாலோ தாலேலோ - தேடற் கரிய சிவஞான தேவே தாலோ தாலேலோ." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௬௭)

இன்னம்ப ரெனுமூ தூரு மிருக்குமிவ் வணிக னம்ம
பொன்னம்பர் கமழு மாழிப் பூவம்பர் புழுகு சார்ந்த
மின்னம்பர் மாலா மம்மை மேருவென் வரையாம் வில்லர்
நன்னம்ப ரென்று காணு நல்லவெண் காடர்க் கீவான்

(இ - ள்.) திருவின்னம்பர் என்னும் புராதன க்ஷேத்திரத்தினும் வீற்றிருக்கும் மருதவாணராகிய இவ்வணிகர், திருமாலாகிய தவப்பெண்ணையும் மேருவென்னும் மலையாகிய வில்லையுமுடையவராகிய மேன்மையுற்ற சிவபெருமானென்று அறியாத சிறந்த திருவெண்காட்டடிகட்கு, பொன்னம்பரையும், கடலினிடத்துண்டாகிப் பரிமளிக்கின்ற பூவம்பரையும், புனுகையும், குளிர்ச்சியாகிய மின்னம்பரையும் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்.—எ - று.

அம்ம - வியப்பிடைச்சொல். மருதவாணராய் வந்திருப்பவர் சிவபிரானென்று திருவெண்காட்டடிகளறிந்திலரேனும், மருதவாணர் மிகவுயர்ந்த விலையுடைய பொன்னம்பர் பூவம்பர் மின்னம்பர் புனுகு என்னும் வஸ்துக்களைத் தந்துவந்தாரென்றபடி. எனவே, இத்தகைய அரியவஸ்துக்கள் அபரிமிதமாய் இவர்க்கெவ்வாறு கிடைத்ததென் றாலோசிப்பாராயின், இவரிடத்தே தோ தெய்வீகமிருக்கிற தென்றறிவரென்பது கருத்து, திருமால் வெகுசா

லம் அரியதவமியற்றிச் சத்தியுருவமைந்து சிவபிரானிடப்பாகத் திருக்கப் பெற்றனராகலின், "மாலாமம்மை." எனவும், திரிபுரதகனஞ் செய்தருளிய போது மேருவரையை வில்லாகக் கொண்டாராகலின், "மேருவென்வரை யாம் வில்லர்." எனவும் கூறினர். திருமால் சிவபிரானுக்குத் தேவி என்பதை, "எரியலா லுருவ மில்லை யேறலா லேற மில்லை-கரியலாற் போர்வை யில்லை காண்டகு சோதி யாற்குப் - பிரிவிலா வமரர் கூடிப் பெருந்தகைப் பிரா னென் றேத்து-மரியலாற் றேவி யில்லை யையனை யாற னூர்க்கே," என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானும், மேருவை வில்லாகக்கொண்ட மையை, "விருது குன்றமா மேருவி னாண ரவாவன லெரியம்பாற் - பொருத மூவெயில் செற்றவன் பற்றிநின் றுறைபதி யெந்நாளுங் - கருது கின்றவூர் கனைகடற் கடிகமழ் பொழிலணி மாதோட்டங் - கருதிநின்றகே தீச்சரங் கைதொழக் கடுவினை யடையாவே." என்னும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (கஅ)

பரந்தபாய் விரியா தோட்டும் படரெதிர் காற்றி லோட்டுஞ்
சரம்படர் வதுபோ லோட்டுந் தடங்கடற் குதிரை நாவா
யரந்தையாற் றத்தார் பூட்டு மவர்களை நகைத்து நோக்கும்
வரந்தரு மருத வாணன் வருதிரு விளையாட் டன்றே

(இ - ள்.) மரக்கலத்தைப் பரவியுள்ள பாயை விரிக்காமலோட்டுவார்' படர்கின்ற எதிர்காற்றிலேயோட்டுவார், அம்புசெல்வதைப்போன்ற வேகத் துடனோட்டுவார், விசாலித்த கடலின்கணுள்ள குதிரையென்று சொல்லத் தக்க மரக்கலர் துன்பம்புரிய, அதற்காகக் கயிறு பூட்டுகின்றவர்களைச் சிரித் துப் பார்ப்பார், இவைகள் யாவும் வரங்களைப் பாலிக்கின்ற மருதவாணரிடத் துண்டாகிய திருவிளையாடல்களாகும்.—எ - று.

அன்று - ஏ. அசைகள். பாய்விரிக்கா தோட்டுவதும் எதிர்காற்றிலோ ட்டுவதும் அதிவேகமாய் அம்புவேகத்தைப்போ லோட்டுவதும் ஏனையர்க் கே லாதாகையானும், அம்மரக்கலம் தங்கள் வசப்படாது துன்பம் புரிவதால் அதற்குக் கயிறுபோடுகின்றவர்களைச் சிரித்துப்பார்த்தலினானும், "மருதவா ணன் வரு திருவிளையாட்டு." என்றனர். (கக)

இவனிவ ணெங்கு ளானோ வெண்ணருந் தெய்வங் கொல்லோ
தவறிலா யோகர் சித்தர் தம்மிலீங் கொருவ னேயோ
வவலமொன் றில்லா விரிந்த வாண்டகை யென்றென் றென்றும்
பவர் திரு நீங்கா தோங்கும் பட்டினம் பகரு மாலோ.

(இ - ள்.) துன்பமென்ப தொன்றுமில்லாத இந்த ஆண்தன்மையுடைய இவன், இவ்விடத்திலெங்கிருக்கின்றானோ? நினைத்தற்கரியதெய்வந்தானோ? தவறற்ற யோகிகள் சித்தர்கள் என்பவர்களில் இவனொருவனோ? என்றிவ் வாறு, எக்காலத்தும் நெருங்கிய ஐஸ்வரியங்கள் நீக்கமற்று மேம்பாடுற்ற அப் பட்டினத்தவர்கள் யாவரும் கூறுவர்.—எ - று.

ஆல் - ஓ. அசைகள். மருதவாணர் மானிடர்க்கேலாத மகிமைகளை விளைவித்தலின், அவரை நோக்கும் அப்பட்டினத்தவர்களெல்லாம், இவரிருக் குமிடத்தையு மறியாதவர்களாய் முதலில் தெய்வந்தானோ என்றாகித்து, தெய்வமாயின் ஓர்காலந்தோன்றி மறையும், இவர் அவ்வாறின்றி எப்போதும் நாம் காணத்தக்கவராயிருத்தலினால் தெய்வமல்லவென்று நிச்சயித்தவர்களாய், அற்புதச் செயல்களை யுடைத்தாயிருத்தலினால் யோகிகள் சித்தர்கள் என்னும் இவர்களிலொருவரா யிருக்கவேண்டுமென் றாகித்தார்களென்றபடி. எனவே, முதற்கருதியவாறு தெய்வமென்றே நிச்சயிக்கவொட்டாத வண்ணம் அவர்கள் வினைதடுத்ததென்பது கருத்து. (௬00)

சிறிதுநா ளின்ன வாறு திருவுறச் சரித்த பின்னர்
மறுவிலான் முன்போ லின்ப மரக்கலம் பாய்வி ரித்து
நெறிசெறி வணிக ரோடு நெடுங்கட லொருதீ வத்துப்
பொறியுறப் போந்தி ருந்து புரிந்தவா புகல லுற்றேன்.

(இ - ள்.) சில தினங்கள் இவ்வண்ணம் ஐஸ்வரியம் மேம்படச் சஞ்சரித் துக் கொண்டிருந்த பிறகு, குற்றமற்றவராகிய மருதவாணர், முன்பு பல முறை சென்றதுபோலவே இன்பத்துடனே கப்பலின் பாயை விரித்துக்கொண்டு, கடல்மார்க்கமாய்ச் செல்ல நெருங்கிய ஏனைய வணிகர்களுடனேநெடிய கடலின்கணுள்ள ஓர் தீவிலே திரவியம் சேரும்படி சென்றிருந்து செய்தரு ளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லத் தொடங்கினேன்,—எ - று.

ஏனைய வணிகமாக்கள் சென்றது போன்றே தாமும் திரவியவபேட் சையின்மேற் செல்பவர்போன்று நடித்தனரென்பார், "நெறிசெறிவணிக ரோடு நெடுங்கடலொரு தீவத்துப் - பொறியுறப் போந்திருந்து புரிந்தவா புகலலுற்றேன்." என்றார். எனவே இம்மருதவாணர் இம்முறையோடு கடல் யாத்திரையை நிறுத்தித் திருவெண்காடரை அடிமைகொள்ளக்கருதிப் பெரிய அற்புதம் விளைவிப்பான் திருவுளங்கொண்டு, அவ்வெண்ணத்தைத் தம் முடன் வந்த ஏனைய வணிகமாக்களும் மாதாபிதாக்களும் அறிந்துகொள் ளாத வண்ணம் நடித்தனரென்றபடி. (௬0௧)

வேறு.

கொடுபோகிய சரக்கெங்கணுங் குலவாவிலை நிலவத்
திடமேவிடு நற்பொற்கிழி சேமத்திடை யொடுக்கிக்
கொடைமேம்பட லாகித்தெரி குரவோர்மடம் பலபோய்த்
தடநீடிய புகழ்வேண்டினன் றுழாஅறம் புரிவான்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் கொண்டுபோகிய சரக்குகள் அத்தீவின் எவ் விடத்திலும் பரவி நல்லவிலையுடனே விற்க, நிலையுள்ளதாய் மேம்பட்ட நல்ல பொன்முட்டையை வைப்பிடத்திற் சேர்த்து, கொடைத்தன்மையிலே மேம் பாடுற்றவராய், மெய்ஞ்ஞானமுணர்ந்த சைவாசாரியர்களுள்ள பலமடங்கள்

தோறும் சென்று, உலகத்திற் பரவிய புகழை விரும்பினராய்க் காலதாமதமின் றித் தருமஞ்செய்யத் தொடங்கினர்.—எ - று.

உலகமெங்கும் பரவத்தக்க புகழையடைய விரும்புவோர் அது விளை தற்கு வித்துப்போன்ற ஈகையையுடையரா யிருத்தல் வேண்டுமென்பார் "தட நீடிய புகழ்வேண்டினன்றூழாதறம் புரிவான்." என்றார், இதனை, "ஈத லிசை பட வாழ்த லதுவல்ல-தூதிய மில்லை யுயிர்க்கு." என்னும் திருக்குறளானுந் தெளிக. (௧0௨)

அலந்தோர்களுக் களித்துய்நெறி யறிமாதவர்க் களித்து
நலந்தீங்கின ரென்னுதற நல்கூர்ந்தவர்க் களித்துங்
கலந்தேபொருந் தினர்யா வர்க்குங் கடனுவுட னளித்து
இலந்தேறிடத் தேவேசர்க்கு நிதிவேண்டிய தளிப்பான்.

(இ - ள்.) துயரப்படுவோர்களுக்குக் கொடுத்தும், நன்மார்க்க முணர் ந்த பெருந்தவசிகட்குக் கொடுத்தும், நன்மையுடையவர்கள் தீமையுடையவர் கள் என்று பாராமல் மிகவும் வறுமையுடையோர்கட்குக் கொடுத்தும், தம் முடன் கூடி வசிக்கின்றவர்கள் யாவர்க்கும் கடனாக உடனுக்குடன் கொடுத் தும், உலகமீடேறும்படிக்குச் சிவபிரானுக்கும் வேண்டியவற்றைக் கொடுப் பார்,—எ - று

துயரமடைந்தோர்க்கும், சற்பாத்திரருக்கும், மிகவறியவர்க்கும் உடன் கூடி வாழ்பவர்க்கும், சிவபிரானுக்கும் உபயோகப்படுத்துதலே திரவியத்தின் பயனென உலகத்தார்க்கறிவிப்பான் அவ்வாறே இவருபயோகப்படுத்தின ரென்க. (௧0௩)

உடன்போந்துள பலமாந்தரு முடையானறி குவனே
லடங்காதிவன் புரிகாரியத் தாற்றீங்கிழைத் திடுமால்
முடங்காதினி நாமாகவிம் முறைகூறிடின் முனிவான்
வடந்தாங்குமென் முலையாரொடு மருவாதொரு நலனே.

(இ - ள்.) இம்மருதவாணருடன் சென்றிருக்கும் பல வணிகர்களும் இப்பொருளுக்குடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் இச்செய்தியை யுணர் வாராயின், இம்மருதவாணர் செய்யுங் காரியத்தா லுதித்தகோபம் தணியாத வராய்க் கொடுமை புரிவர். இனி ஒளியாமல் நாமே இத்தன்மையை யுரைப் போமாயின் இம்மருதவாணர் கோபிப்பார். ஆயின், இவர் முத்தவடத்தைச் சுமக்கும் மிருதுவான தனங்களையுடைய மாதர்களுடனே கலவாதிருத்தலே ஒரு நன்மையான காரியம்—எ - று.

மருதவாணருடன் சென்றோரனைவரும் அவர் செய்யுங் காரியங்களைக் கண்டு சகியாதவர்களாய், இக்காரியங்களை இவர் பிதாவுடன் நாமேகூறுவோ மாயின், அவரும் கோபாவேசத்தால் இவர்க்கேதேனும் தீங்கியற்றுவர், இவ ரும் நம்மீது கோபிப்பார் என்றும், இவ்வண்ணம் பல்வேறாகிய விசேட செல

வுகளியற்றினும், மாதர்கள் மயக்கத்திலாழாமை மாத்திரமே ஓர் நன்மை என்றும் ஆலோசித்தார்களென்றபடி. (௧0௪)

என்றென்றவர் மொழியப்பொழி யேமக்கொடை யுடையோன்
குன்றொன்றினை வகிர்செய்தறங் குறையாவகை நிறையப்
பொன்றங்கிய திருவாலய மெடுப்பிப்பது பொருட்டா
னன்றொன்றிய நிமித்தக்கினை நாட்டிப்பொருள் பூட்டி.

(இ - ள்.) என்று இவ்வண்ணம் அவ்வணிகர்கள் கூறிக்கொண்டிருக்க, சதாபொழிகின்ற பொற்கொடையுடையோராகிய மருதவாணர், ஓர் மலையைப் பிளந்து தருமமானது குறைவறப்பெருகுமாறு அழகு குடிகொண்ட திருவாலயத்தைக் கட்டுவிக்கும்பொருட்டு, நன்மையமைந்த சகுனமுதலிய தொகுதியை நிச்சயித்து, அதற்குவேண்டிய திரவியத்தையும் செலவழித்து

உடன்வந்த வணிகர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொள்வதைச் சற்றும் கவனியாதவராய்த் தாமெடுத்த காரியத்தை முடிக்கும்பொருட்டு, ஓர்மலையைப்பிளந்து அதில் ஓர் சிவாலயம்கட்ட உத்தேசித்து, அவ்வாறுகட்டத்தொடங்குவதற்கேற்ற சகுனம் வாரம் நட்சத்திரம் திதி யோகம் கரணம் முகூர்த்தம் முதலியவற்றை நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, அதற்குவேண்டிய பொருளையும் செலவழித்தனரென்றபடி. ஓர் காரியத்தைத்தொடங்கிய ஊக்கமுடையோர் யாதொன்றும் கருதார் என்பது நூற்றுணிபு. இதனை, "மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்டுஞ்சா-ரெவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்-செவ்வி-யருமையும் பாரா ரவமதிப்புங் கொள்ளார்-கருமமே கண்ணாயினர். என்னும் குமர குருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (௧0௫)

மாலிங்கமெ னத்தான்முளைத் திருந்தான் மணிகண்ட
னாலிங்கனம் பொருந்தாவுடை யாளும் பெறநாளுங்
கோலஞ்செய்சோ பானம்முதற் குளிர் தூபியந் தஞ்செய்
தேலும்படி கோலும்படி யெல்லாமமை விப்பான்.

(இ - ள்.) அவ்விடத்திலே நீலகண்டராகிய சிவபெருமான், ஆலிங்கனம் பொருந்திய ஆவுடையாளும் அடையும்படி மகாலிங்கமென்று சொல்லுமாறு தோன்றியிருந்தனர். எக்காலமும் அழகுசெய்கின்ற கற்படி முதல் குளிர்ச்சியுற்ற ஸ்தூபிவரையிற் கட்டிப்பொருத்தமாய்ச் சூழும் வண்ணம் மற்றையவனைத்தையும் கட்டுவிப்பாராய்—எ - று.

அவ்விடத்திலே சிவபெருமான் சிவலிங்கசொரூபமாய்த் தோன்றினமையின், அதற்குக் கற்படிமுதல் தூபிவரையிற் கட்டிமுடித்து, மற்றும் பொருத்தமாய்ச் சூழ்ந்திருக்கவேண்டிய கட்டடங்களைக் கட்டத்தொடங்கினர் என்றபடி. (௧0௬)

வெண்டிங்களை முடிசூடிய வியன்கோபுர மருங்கிற்
கண்டங்கிய வாயிற்புடை கனமாமதி லியற்றி
வண்டங்கணி யளகாடவி மடமாதரு மாடற்
கெண்டங்குமு ழாக்கொட்டிடு மிளமாக்களு மிசைத்தான்.

(இ - ள்.) வெள்ளிய சந்திரனைத் தனதுமுடியிலே தரித்த சிறந்த கோபுரமும், அதன்பக்கத்திற் கண்கள்பொருந்திய வாயில்களும், அதன்பக்கத்திற் கனதையுள்ள பெரியமதில்களும் கட்டி, நிர்த்தனஞ்செய்வதற்காக வண்டுதேன் அவ்விடத்தழகு விளைக்கும் அளகமென்னும் காட்டையுடைய இளமையுள்ள கணிகையர்களும், எண்ணிக்கை யமைந்த முழவொலிக்கின்ற இளவயதுள்ள நட்டுவர்களும் ஏற்படுத்தினர்.—எ - று.

எனவே அதியுன்னதமான கோபுரமும், அக்கோபுரத்தின் பக்கத்திற் கண்களமைந்த வாயில்களும், அதன்பக்கத்திற் பெரிய மதில்களும் கட்டுவித்து, அவ்வாலயத்தில் நிர்த்தனஞ்செய்வதற்குக் கணிகையர்களையும், அவர்களுக்கு வாத்தியமொலிப்பதற்கு நட்டுவர்களையுமமைத்தாரென்றபடி. (௧0எ)

இசைவித்தொளிர் மணிமண்டப மெழிலோங்குற வியற்றி
யசைவற்றிடு வலையான்மக ளணிகோயிலுங் குயிற்றித்
திசை விட்டொளிர் வேழம்முகன் செவ்வேள் சினகரமு
நசையுற்றவி ழாமற்றவு நடித்தானுடன் முடித்தான்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு ஏற்படுத்தியபிறகு, பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்கள் பதித்த மண்டபத்தை அழகமையும்படி கட்டுவித்து, அழிவற்ற இமாசல புத்திரியாராகிய உமாதேவியார் திருவாலயத்தையுங் கட்டுவித்து, அஷ்டதிக்கினும் பிரகாசிக்கின்ற விநாயகக்கடவுள் முருகக்கடவுள் என்னும் இவர்களுடைய திருக்கோயில்களையும், யாவரும் விரும்பும் மற்றைய திருவிழா ஏற்பாட்டையும் நடராஜப் பெருமானுடைய திருவாலயத்துடனே முடித்தனர்,—எ - று.

சிவபிரானுக்கும் தேவியார்க்கும் திருவாலயமமைத்த பின்னர், அவர்களின் மூத்தபிள்ளையார் இளையபிள்ளையார் என்னும் இருவருக்கும் நடராஜப்பெருமானுக்கும் ஆலயங்களமைத்து, இரத்தினக்கற்கள் பதித்த மண்டபமும் கட்டுவித்து, திருவிழாநடாத்துதற்குரிய ஏற்பாடும் செய்தாரென்றபடி. (௧0அ)

தனைத்தானருச் சனையாற்றுதல் சோணாட்டினுந் தடங்கார்
கனைத்தோடிய கடற்றீவினுங் கண்டேமெனப் பெரியோர்
புனைற்கூட்டிய சடைக்காட்டினன் பொருட்பூசனை புரிந்தா
னினைத்தாங்குறு சிறுமாக்களு நிறைமாக்கதி பெறவே.

(இ - ள்) சிவபெருமான் தம்மைத்தாமே வழிபடுதல் சோழநாட்டினும் விசாலித்த மேகங்கள் ஒலித்தோடி நீருண்ணும் கடலின்கணுள்ள இத

தீவினும் பார்த்தோமென்று அறிவின் மேம்பாடுற்ற அறிஞர்கள், கங்கையைச் சேர்ந்த சடாடவியினராகிய அப்பெருமானுக்குரிய மேலாகிய வழி பாட்டைப் புரிந்து, மனிதசரீரத்தைப்பெற்ற அற்பர்களும் நிறைவுற்ற பெருங்கதியை அடையும்படி.—எ - று.

சோழநாட்டின்கணுள்ள திருவிடைமருதூரிற் போன்றே இங்கும் மருதவாணராகிய சிவபெருமானே திருவாலயம் சமைத்துத் திரிவிழாநடாத்தலின், சிவபிரான் தம்மைத்தாமே பூசித்ததலங்களிரண்டென்று பெரியோர் கணித்து வழிபடவேதேயன்றி, மிக அற்பர்களும் வழிபட்டுக் குறைவற்ற பெருங்கதியை அடையுமாறென்றபடி (௧0௧)

அத்தீவத்தி லுள்ளோர்களு மையனுட னடைந்தோ
ரித்தேயத்த ரெல்லோர்களு மிறைசேவையி னுய்ந்தார்
மெய்த்தானத்து ளெக்காலமும் விழைபூசனை புரிவான்
வைத்தானிலந் தலையூர்களு மற்றுமமை வுறவே.

(இ - ள்.) அத்தீவிலுள்ளவர்களும், மருதவாணரோடு வந்தவர்களுடனே இவ்வுலகத்தினரெவர்களும்சிவபிரான் தரிசனத்தாலீடேறினர், உண்மையுள்ள அத்திருப்பதியில் எப்போதும் விரும்பப்படும் வழிபாடியற்றும் பொருட்டு, நிலங்களும் கிராமங்களும் மற்றும் வேண்டியவைகளும் பொருத்தமாகும்படி ஏற்படுத்திவைத்தார்.—எ - று.

தாம் வழிபட்டவாறே தம்முடன்வந்தாரும் அவ்விடத்துள்ளாரும் வழிபட்டு ஈடேறினர் அதைக்கேட்ட இவ்வுலகத்தாரும் ஈடேறினர். தாம் இயற்றிய திருவிழா எக்காலமும் நிறைவேறுமாறு நிலங்களும் கிராமங்களும் மற்றும் வரும்படிகளும் ஏற்படுத்தினரென்றபடி. (௧௧0)

பொன்னுமவை பலவுஞ்செலப் போக்குந்தர நோக்கா
னென்னுமினி யென்போர்களுக் கென்னுமினி யென்பான்
பன்னுவரு மெருப்பாண்டில்கள் பலகோடிக ளுளவாற்
றென்னுவென விசைபாடுமின் செல்கோமினி யென்பான்.

(இ - ள்) பொற்குவியலானவை பலவும் அழியும்படி செலவிடுந்தன்மையைக் கருதார் இனி எவ்வாறுமென்று கூறுவோர்களுக்கு, இனிநாமென் செய்வதென்றுரைப்பார், சொல்லுதற்குரிய வரட்டிவண்டிகள் பலகோடிகளிருக்கின்றன, தென்னுவென்று கீதம்பாடுங்கள், நாமினிமேற் போவோமென்பார்.—எ - று.

இம்மருதவாணர் தம்மிடத்துள்ள பொற்குவியல்கள் யாவும் தினந்தோறும் குறைவுபடுமாறு செலவிடுவதைக் கவனியாதவராய், தம்மை ஏனைய வணிகரைப்போன்று கருதி இவ்வாறு செலவிட்டால் இனி எவ்வாறுவதென்று கூறுவோர்களை நோக்கி, இனி நாமென்செய்வது, நம்மிடத்துப் பல கோடிகளாக வரட்டிவண்டிகளிருப்பதால் அதிமகிழ்ச்சியுடன் தென்னுவென்

றிசைபாடிக்கொண்டு செல்வோமென் றுரைப்பாரென்றபடி. எனவே, பொற்குவியல்களையும் வரட்டிவண்டிகளையும் சமமாக மதித்திருந்ததால், களிப்புடன் இசைபாடிச்செல்வோமென்றன ரென்பது கருத்து. இத்தகைய நிலைமை சிவனடியார்கட்குண்டென்பதை விளக்குவான், அடியார்போன்று நடித்துக்காட்டும் சிவபெருமானான மருதவாணரிவ்வாறுரைத்தனரென்க. சிவனடியார்கட்கிந் நிலைமையுண்டென்பதை, "ஓடுந் தனமும் புகழும் பழியு-முயர் விழிவுங் - கேடுந் திருவு மமுதமும் புற்கையுங் கேள்பதையும் - வீடுங் குடிலு மகளிரு மன்னையும் வேறறவே - நாடுங் கருத்து வருமோ வெனக்கென்கைந் நாயகமே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக.

பன்னவருமெனற்பாலது எதுகைநோக்கிப் பன்னுவருமென நின்றது. ஆல் - அசை. (௧௧௧)

எருவட்டங்க ணந்தேயத்து மிலவோபொருள் வருமா
றொருமித்திடு மென்பார்கட லுடனோடிய புடையோர்
வருமித்திற லோர்சொற்சொல வொருமித்தன மைந்தன்
முரணிச்சரக் கேற்றீரென முன்சொன்னமை சொன்னான்.

(இ - ள்.) கடல்யாத்திரைக்குக் கூடச்சென்ற அயல்வணிகர்கள் வட்டமான இவ்வரட்டிகள் நம்முடையதேசத்து மில்லையோ, திரவியம் விர்த்தியாகும்படி எங்களுடன் சேர்வீரென்றுரைப்பார்கள், தம்முடன் வந்த இத்தன்மையுடைய வணிகர்கள் மேற்சொல்லிய வார்த்தையைக்கூற, அவர்கட்குடன்பட்டவர்போன்ற மருதவாணர், மீண்டும் மாறுபட்டவராய்ச் சரக்குகளையேற்றுவீர்களாகவென்று முற்கூறியவார்த்தைகளையே கூறினர்.—எ-று.

இம்மருதவாணர் சேர்த்துள்ள வரட்டிகளின் மதிப்பறியாதவர்களாகிய வணிகர்கள் அவற்றைச் சாதாரணமாக மதித்துக்கூறினமையின், மருதவாணர் சினந்தவராய்ச் சரக்கேற்றுங்களென்றுரைத்தாரென்பார், "முரணிச் சரக்கேற்றீரென முன்சொன்னமை சொன்னான்." என்றனர். (௧௧௨)

கிடையாச்சரக் கேதேனுமிக் கிளர்பூங்கலங் காணே
நடையாற்றிடைப் போதற்கிவ னன்றாத்துணி வுற்று
னுடையேநமக் கிணையாவர்க ளென்றென் றுளங் களித்தார்
தடையாவது மறப்போதற்கு விரைந்தான் றருக்குடையோன்.

(இ - ள்.) மற்றையவணிகர்கள், நம்தேசத்திற் கிடைக்காத சரக்கேதேனுமொன்று, விளக்கமுள்ள அழகிய இம்மரக்கலத்தில் கண்டோமில்லை, நடக்கின்றவழியாகப் போவதற்கு இம்மருதவாணர் மிகவும் நிச்சயித்தனர். நாமோ பல அரும்பண்டங்களையுடையோம், நமக்குச் சமானர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள் என்றென்றுரைத்து மனக்களிப்படைந்தார்கள், தருக்குடையவராகிய மருதவாணர் தடைகளொன்றுமின்றிச் செல்வதற்குத் துரிதப்பட்டார்.—எ - று.

ஏனைய வணிகர்கள் மருதவாணருடைய வரட்டிகளின் மதிப்பையுணராதவர்களாகையால், தங்கள் வஸ்துக்களையே மேலாகமதித்து இறுமாந்தார்களென்பார், "உடையே நமக்கிணையாவர்களென்றென் றுளங்களித்தார்." என்றும், மருதவாணர் தமது சரக்கின் மதிப்புணர்ந்தவராகையாற் களிப்புடன் செல்வதற்கு விரைந்தாரென்பார், "தடையாவது மறப்போதற்கு விரைந்தான் றருக்குடையோன்." என்றும் கூறினர். எனவே இவ்வணிகர்கள் மருதவாணர் மகிமையறியாராய் அவரது சரக்கை அவமதித்தனராகலின், இவ்வவமானத்தைப் பின்னர்த்தாங்க ளடைவார்களென்பது கருத்து. பெரியோர் முன் தம்மைத்தாம் புகழ்வோர்கள் பின்னர் அவமானமடைவாரென்பதை, "பெரியோர்முற் றன்னைப் புனைந்துரைத்த பேதை - தரியா துயர்வகன்று தாழுந் - தெரியாய்கொல் - பொன்னுயர்வு தீர்த்த புணர்முலையாய் விந்தமலை - தன்னுயர்வு தீர்ந்தன்று தாழ்ந்து." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௧௧௩.)

பலவாயபொற் சரக்கேற்றினர் பலரும்பல முறுவா
னலனுமிவன் சரக்காமெரு நகையாடிட வேற்றி
யலையாழியி னடக்கும்படி யரும்பாய்மரம் விரித்தார்
சிலநாளிடை யடை பூங்கலஞ் செல்கின்றன பலநாள்

(இ - ள்.) பலவணிகர்களும் சிறந்த பிரயோசன மடையுமாறு பலவகைப்பட்ட சிறந்த சரக்குகளை மரக்கலத்திலேற்றினார்கள். அதன்பின்நல்லவராகிய இம்மருதவாணருடைய சரக்காகிய வரட்டிகளைக் கண்டார் நகைக்கும்படி ஏற்றி, அலைகளையுடைய கடலிற் கப்பல் செல்லும்படி அருமையாகிய பாய்மரத்தை விரித்தார்கள். வழக்கமாய்ச் சில தினங்களிலே கரைசேர்கின்ற அழகிய மரக்கலங்கள் பல தினங்களாகக் கடலிலே ஓடுகின்றன.—எ-று.

ஏனைய வணிகர்கள் கப்பலிலேற்றிய சரக்குகளனைத்தும் அரியவைகளா யிருந்தமையின் கண்டோரெவரும் நகையாதவர்களாய், மருதவாணர் சரக்காகிய வரட்டிகளை யேற்றுகையில் அவர்களனைவரும் அச்சரக்கின்தோற்றத் திழிவால் நகைத்தார்களென்பார், "சரக்காமெரு நகையாடிடவேற்றி." என்றார். (௧௧௪)

உடன்போந்துள வணிகக்கிளை யுறுதீவிற கிலராய்க்
கடன்கோடற்குக் கருதிக்கொடுங் கடல்வாய்விட மிடற்றி
லடங்காவரு மவனைக்கட னளிப்பாயென வளித்தான்
முடங்காச்சரக் கிவைபோலவ ணளிப்பீரென மொழிந்தான்.

(இ - ள்) உடன் சென்றிருந்த வணிகர்களாகிய கூட்டத்தார்கள், வழியிலே நெருப்புண்டாக்குவதற்கு விறகில்லாதவர்களாய், கடன் வாங்குவதற்றெண்ணி, பாற்கடலிற்றோன்றிய கொடிய ஆலகாலவிடம் கண்டத்தில் அடக்கி வருகின்ற மருதவாணரைக் கடன் கொடுப்பீரென்று கேட்க, அவரவ்

வாறே கொடுத்தனர். அதன்பின் அழிவுபடாத எனது சரக்காகிய இவ்வரட்டிகளைப்போல அவ்விடத்திற் றருவீரென்றுரைத்தனர்.—எ - று.

மரக்கலம் வழக்கம்போலச் செல்லாமல் இம்முறையில் மருதவாணருடைய திருவிளையாடலால் தினங்கள் நீட்டித்ததால், மருதவாணருடன் கூடிவந்த ஏனைய வணிகர்கள் தாங்கள் சேகரித்திருந்த விறகுகளைச் செலவழித்துவிட்டு, வழியில் நெருப்பு மூட்டுவதற்கு வேண்டிய விறகில்லாதவர்களாய், மருதவாணரைக்கிட்டி அவரிடத்துள்ள வரட்டிகளிற் சிலவற்றைக் கடனாகக் கேட்டார்கள். அப்போது அவர் அவ்வாறே கொடுப்பதற் கொருப்பட்டு, நம்மூர்க்குச் சென்றவுடனே இம்மாதிரியான வரட்டிகள் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டு கொடுத்தனரென்க. இம்மாதிரியான வரட்டி கொடுக்கவேண்டுமென்று மருதவாணருரைத்தபோது அவ்வணிகர்கள் அம்மாதிரியென்பது அவ்வரட்டியினளவென்று கருதினார்களே யன்றி, மகத்துவமென்று கருதினார்களில்லை யென்பது பெறப்படுதல் காண்க. (௧௧௫)

மொழிகின்றதற் கிசைந்தார்முறி முகமன்னொடு கொண்டான்
வழிவந்தவன் மதுராபுரி மருங்கேயெரி கரும்பால்
விழைவொன்றிசை யிசையாளனை வென்றோரிட னின்றோ
னழிவொன்றுமி லாதானவர் தமைவென்றிட லரிதோ.

(இ-ள்) மருதவாணர் இவ்வண்ணமுரைத்ததற்கு ஏனைய வணிகர்களொருப்பட்டவர்களாய் உபசாரத்துடனே சீட்டும் எழுதிக்கொடுக்கப்பெற்றனர். வழிவழியடிமையாக வந்தவராகிய பாணபத்திரர் வசித்திருந்த மதுரைமாநகரத்திற்கருகில், விறகுச் சுமையால், யாவருக்கும் விருப்பமுள்ள கீதத்தில் வல்லபுகழாளனை வெற்றிகொண்டு ஓரிடத்தில் நின்ற சிவபிரானாகிய ஓர் அழிவுமற்ற மருதவாணர், அவ்வணிகமாக்களை வெற்றிகொள்ளுத லருமையோ.—எ - று.

விறகுச்சுமையாளராய் வந்தபோதே ஓர் கீதவித்துவானை வெற்றிகொண்டவர், பெரிய வியாபாரியாய் வந்திருக்குமிப்போது, தம்போன்ற வணிகர்களை வெற்றிகொள்வதருமையோ என்றபடி. விறகுச்சுமையாளராய் வந்து கீதவித்துவானை வெற்றிகொண்டமையை, "நெடியவன்பிரமன்றேட நீண்டவன் றென்னற் கேழின்-முடியதாஞ் சிவலோகத்தைக் காட்டிய முறையீதையன்-படிமிசை நடந்து பாடிப் பாணன்றன் விறகாளாகி-யடிமையென்றடிமை கொண்ட வருட்டிற மெடுத்துச் சொல்வாம்" என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௧௧௬)

கடலோடிய கலநீடிய கரைகண்டது விண்டோ
பிடிபோன்முர செறிந்தார்நக ரெல்லோர்களு மறிந்தார்
மடியாதமனத்தானொடு வணிகக்கிளை யெவரும்
படியேறினர் மலர்வான்முகம் பங்கேருக மொத்தார்.

(இ - ள்.) கடலிலே சென்றிருந்த மரக்கலம் நீண்டிருக்கும் கரையைச் சேர்ந்தது. உடனே நகரத்துள்ளாரனைவரும் இச்செய்தியை யுணர்ந்தவர்களாய், ஆகாயத்திற்றோன்றுகிற இடியொலியைப்போன்ற வெற்றிமுரசறைந்தார்கள். வேறுபடாத சித்தத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகளுடனே மற்றுள்ள வணிகர்களின் தொகுதியினராகிய அனைவரும், கரையேறினவர்களாய் ஒளியுள்ள முகங்கள் மலர்ந்த தாமரையைப் போன்றவர்களானார்கள்.

அந்நகரத்துள்ள வணிகமாக்களிலனேகர் மருதவாணருடன் சென்றிருந்தமையின் கப்பல் வந்ததென்று தெரிந்தமாத்திரத்தில், திருவெண்காட்டடிகளும் மற்றையவணிகமாக்களின் சுற்றத்தினரும் கரையில்வந்து தத்தம் உறவினர் அம்மரக்கலத்தினின் றிறங்குவதைக் கண்டவுடனே முகமலர்ச்சியுற்றவராய் வானத்திற்றோன்றுமிடியேற்றி றொலிபோன்ற சத்தமுள்ள வெற்றிமுரசறைந்தார்களென்றபடி. ஏனைய வணிகமாக்கள் தத்தம் உறவினர் இக்கப்பல் வியாபாரத்தில் இலாபத்துடன் மீள்வரோ நஷ்டத்துடன் மீள்வரோ என்னும் ஐயப்பாட்டுடனிருந்தன ரென்றும், திருவெண்காட்டடிகள் மாத்திரம் அவ்வித ஐயப்பாட்டாற் கலங்காச் சித்தமுடையராயிருந்தன ரென்றும் விளக்குவான், "மடியாதமனத்தான்." என்றனர். (௧௭)

திருமாநக ரெங்குங் களி திளைக்கத்தெளி விளைக்கு
மருதாளியும் வெண்காடர்த மணிமாளிகை புகுந்தா
னொருமாமணி யளித்தானவ ருவகைக்கடல் புக்கார்
வருவோர்களிற் பொல்லார் சிலர் வந்தின்னன மொழிவார்.

(இ - ள்.) மேன்மையுற்ற ஐஸ்வரியமுள்ள அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத் தெவ்விடத்தும் களிப்பின் மேம்பாடமையும்படி தெளிவை விளைவிக்கின்ற திருவிடைமருதூர்ப் பெருமானாகிய மருதவாணரும திருவெண்காட்டடிகளின் அழகிய மாளிகையிற் சேர்ந்தவராய், சிறந்த ஓர் இரத்தினத்தைத் திருவெண்காட்டடிகளிடம் கொடுத்தனர். அதுபெற்ற திருவெண்காட்டடிகள், சந்தோட சாகரத்தமுழ்ந்தினர். அவருடன் கப்பலிலிருந்து வருபவர்களிற் றுட்டர்களாகிய சிலர் திருவெண்காட்டடிகளிடம் வந்து இவ்வாறுரைக்கின்றனர்.—எ - று.

மருதவாணர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள திருவெண்காட்டடிகளிடம் வசிக்க வந்ததுமுதல் அந்நகரத்தார்களுட் பெரும்பாலார் அறிவாளிகளாக விளங்கினரென்று குறிப்பிப்பான், "திருமாநகரெங்குங் களிதிளைக்கத் தெளிவிளைக்கு மருதாளி." என்றும், அம்மருதவாணருடன் சென்ற அநேகருள் நல்லோர் பெரும்பான்மையரென்றும், அவர்கள் கலகருணமில்லாதவர்களென்றும், பொல்லார் சிறுபான்மையரென்றும், அவர்களே தங்களியற்கைக் குணத்தாற்கலகஞ் செய்யத் தொடங்கினரென்றும் விளக்குவான், "வருவோர்களிற் பொல்லார் சிலர் வந்தின்னன மொழிவார்." என்றும் கூறினர். பொல்

லார்களாகிய இழிந்தோர்கட்கே குற்றங்கூறுங் குணமியல்பென்பதை, "உ
டு குணமிக் கொருவர்க் கெனினுங்கீழ் - கொண்டு புகல்வதவர் குற்றமே -
வண்டு மலர்ச்-சேக்கை விரும்புஞ் செழும்பொழில்வாய் வேம்பன்றே - காக்
கை விரும்புங் கனி." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெ
ளிக மருதாளியும் என்பதிலுள்ள உம்மை ஏனையர் தத்தம் மனைகட்குச்
செல்ல இவரும் எனப்பொருட்டருதலின் இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. அவ
ருவகைக் கடல்புக்கார் என்பதற்கு அம்மருதவாணரின் மாதா பிதாக்களிரு
வரும் சந்தோடசாகரத் தழுந்தினரென்றுரைப்பினுமாம். ஒருமாமணி என்ப
தற்கு விலையேறப்பெற்ற ஓர் மாணிக்கமணி எனப்பொருள் கூறினுமமை
யும். திருவெண்காட்டடிகட்குத் தெளிவருளுவான் மருதவாண ரெழுந்த
ருளினமையின், அத்திருவெண்காட்டடிகண் மூலமாய் ஏனையருந் தெளி
வடைந்தார்களென்பது கருத்து. இவ்வாறு ஒருவரால் ஏனையரும் சுகமடை
வார்களென்பதனை, "நெல்லுக் கிறைத்தநீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் - புல்
லுக்கு மாங்கே பொசியுமாந் - தொல்லுலகி - லல்லாரொருவ ருளரே லவர்
பொருட் - டெல்லார்க்கும் பெய்யுமழை." என்னும் ஔவைப் பிராட்டியார
முதவாக்கானுந் தெளிக. (கக௮)

தீவிற்புகுந் ததுவுஞ்செறி செம்பொற்றிரட் பெருக்காற்
கோவிற்புனைந் ததுவுங்குறை கொண்டோர்க்களித் தனவு
நாவிற்புகழ்ந் தோர்க்கீந்தது நவின்றாரஃ தன்றிப்
பூவிற்சரக் கெருச்சேர்த்ததும் புகன்றார்நகை புரிந்தார்

(இ - ள்.) இம்மருதவாணரும் தாங்களும் ஓர் தீவிற் சேர்ந்ததும், அங்கு
மருதவாணர் தம்மிடத்திற் சேர்ந்த பசும்பொற் குவியலின் விசேடத்தால்,
திருக்கோயில் கட்டுவித்ததும், வறுமையாற் குறைவுற்றோர்கட்குக் கொடுத்
தனவும், தம் நாவினாற் றுதித்தோர்கட்குக் கொடுத்ததும் கூறினார்கள். அது
வல்லாமல் இவ்வுலகத்திற் சரக்காக எண்ணும்படி வரட்டிகளைச் சேர்த்ததும்
கூறினவர்களாய் நகைத்தார்கள் —எ - று.

மருதவாணர் வர்த்தகத்தாற் சேகரித்த திரவியத்தைப் பலவாறு
செலவிட்டதைக் கூறிவந்தும், அச்செலவுகள் பெரும்பாலும் நீதிக்கேற்ற
செலவாயிருப்பதை யுணர்ந்த திருவெண்காடர் முகத்திற் சினக்குறிதோன்
றாமையைத் தெளிந்த கலகக்காரர்கள், அவர்க்கு மருதவாணரிடத்துச் சினந்
தோன்றுமாறு கடைசியாக, உலகத்தாரெவரும் மதிக்கப்பெறாத வரட்டிக
ளைச் சரக்காகக் கொண்டுவந்தா ரெனக்கூறி நகைத்தார்களென்றபடி. (ககக)

என்செய்தனை யென்றின்னவன் முகநோக்கின ரிவனும்
பொன்செய்திரள் போயிற்றினிப் பொருள்வேண்டிய தருகேன்
வன்செய்கையின் வெகுளாதொழி வீரென்றுரை வகுத்தான்
முன்செய்கைமொ ழிந்தார்களு முரண்கொண்டயல் போனார்.

(இ - ள்.) உடனே திருவெண்காடர், என்ன காரியம் செய்தாய் என்று இம்மருதவாணர் முகத்தைப் பார்த்தனர். அப்போது மருதவாணரும் நான் சம்பாதித்த பொற்குவியலனைத்தும் செலவாய்விட்டன, இனி உமக்கு வேண்டிய திரவியம் தருகின்றேன், கொடுஞ்செய்கையினாலே கோபியா திருப்பீரென்றுத்தாமுரைத்தனர். முன்பிவரியற்றிய செய்கையைக் கூறினோரும் மாறுபட்டவர்களாய் வெளியே போய்விட்டார்கள். எ - று.

திருவெணகாடர் வினவியபோது பொருளபேட்சையே பெரிதாக வுடையரா யிருந்தனரென் றுணர்ந்த மருதவாணர், திரவியம் பலவாறு செல விட்டது வாஸ்தவமே, உமக்குவேண்டிய நிதியளிப்பேன் அப்பொருள் குறித்து என்மீது சினங்கொள்ள வேண்டாமென் றுரைத்தவுடனே, கோட்சொல் லவந்தவர்களும் மேலும் மேலும் சினமூட்டுவதற் கேலாதவர்களா யோட் டெடுத்தனரென்க. (௧௨௦)

எருப்பாண்டில்க ளெல்லாஞ்சரக் கிடுசாலையி னிறைப்பத்
தருக்காலிவன் சொற்றினிறை தாழாதுசெய் தமைத்தார்
மருப்பூவணி வெண்காடர்தம் வயந்தாங்கவர் முறிப்பால்
விருப்பாலளித் தனன்வாசித்து வெகுண்டார்பொருள் விழைவால்.

(இ - ள்.) வண்டிகளிலுள்ள வரட்டிகளனைத்தையும் சரக்குகள் வைக் கின்ற சாலையினிறைக்கும்படி தருக்கினாலே அம்மருதவாணருரைத்தனர். இறையளவும் தாமதியாமல் அவ்வாறே செய்து மணமுள்ள மலரின் அழகு வாய்ந்த திருவெண்காட்டடிகள் ஏனைய வணிகர்களை யழைத்தவராய் அவர் களின் சீட்டுத்தொகுதியை விருப்புடனே அவர்கள் வசமீந்தனர். பொரு ளபேட்சையால் அதை வாசித்துப்பார்த்துக் கோபித்தார்கள்.—எ - று.

மருதவாணர் சொற்படியே அவ்வரட்டிகளைச் சரக்கறையிற் சேர்த்து கடனாளிகளாயுள்ள வணிகர்களை வரவழைத்து, அவ்வவர்கள் சீட்டைத்திரு வெண்காட்டடிகள் காட்டியபோது, அதை வாசித்துணர்ந்த வணிகர்கள் பொருளபேட்சையாற் கோபித்தார்களென்றபடி. எனவே, அவர்கள் கட னாக வாங்கிக்கொண்ட வரட்டி யொன்றுக்கிவ்வளவென்று கிரயங்காட்டின மையின் அத்தொகையைப் பார்த்தபோது திரவியாபேட்சை நிறைந்த அ வணிகர்கள் வரட்டியின் விலை இவ்வளவாவென்று சினந்தார்களென்பதாம்.

பொருளீகுவ னெருப்பாண்டிலிற் புக்கொன்றிவண் கொடுவா
மருளுள்ளவம் முறியாளரை வரவிங்கழை யவர்முன்
கரையொன்றினை யென்றுனொரு கைவல்லவன் கரைத்தா
னொருவுள்ளெரி யெனச்செம்மணி வெயில்விட்டெறித் தனவே.

(இ - ள்) அப்போது மருதவாணர் திருவெண்காடரை நோக்கி, உ குப் பொருளளிக்கின்றேன், உள்ளே சென்று வரட்டிவண்டிகளிலிருந்த வரட்டியை இங்கே கொண்டுவாரும், மயக்கமுள்ள அக்கடன்காரர்களை இ

விடத்தில் வரவழையுங்கள், 'அவர்கட்கெதிரில் ஓர் வரட்டியைச் சலத்திற் கரையுங்களென்றனர். கைவலியுள்ள ஒருவன் அவ்வாறே கரைத்தனன். அப்போது அவ்வரட்டிக்குள்ளே மாணிக்கமானது அக்கினியைப்போன்று கிரணம்வீசிப் பிரகாசித்தது.—எ-று.

அக்கடன்காரர்கள் கோபித்ததைக் கண்ட திருவெண்காட்டடிகள் திரவியம் வருவதாயில்லை யென்று அதைரியப்பட்டபோது, அது தெரிந்த மருதவாணர், அவ்வாறு அதைரியப்படவேண்டாம், அவ்வரட்டிகளின் மதிப்பிவ்வள வென்பதை அவர்கட்கு முன்பாக நானேகாட்டி அவர்கள் நமக்குக் கொடுக்கவேண்டிய திரவியத்தை நானே சேகரித்துத் தருகின்றேனெனக் கூறி இவ்வாறு செய்தனரென்க. (கஉஉ)

இத்தன்மையிற் கடன்கொண்டுள வெருப்பாண்டில்களனைத்தும்
வைத்தன்னவர் விலைநோக்கினர் வணிகக்கிளை மாக்க
ளொத்துள்ளன வென்றார்பொரு ளிலமென்றுரை வரைந்தா
ரத்தன்மையில் வெண்காடரு மடிமைத்திறங் கொண்டார்.

(இ - ள்.) இவ்வாறே தாங்கள் கடன் வாங்கி யிருக்கின்ற வரட்டிகளனைத்திற்கும் கிரயமேற்படுத்தி, அவ்வணிகர்களின் உறவினர் அத்திருவெண்காட்டடிகள் காட்டிய சீட்டின் விலையையும் பார்த்தார்கள். இரண்டு தொகையும் ஒத்திருக்கின்றனவென்றுரைத்து, ஆயின் இக்கடனைத் தீர்க்கப் பொருளில்லையென்று கூறினார்கள். அத்தன்மையினாலே திருவெண்காட்டடிகளும் அவர்களை அடிமைகளாக்கிக் கொண்டனர்.—எ - று.

மருதவாணர் சலத்திற்கரைத்துக் காட்டிய ஓர் வரட்டியிலிருந்த மாணிக்கத்தை மதிப்பிட்டு, அம்மதிப்புத் தொகைவீதம் தாங்கள் வாங்கிக்கொண்ட வரட்டி வண்டிகளுக்கு மதிப்பிட்டுப் பார்த்துத் தெளிந்த அவ்வணிகர்கள் யாவரும் திருவெண்காட்டடிகள் காட்டியகடன் பத்திரத்தொகையும் தங்கள் மதிப்புத் தொகையும் சரிப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அவ்வளவுதொகை கொடுக்கத் தங்கட்குச் சத்தியில்லை யென்றும் தெரிவித்தமையின், அச்சீட்டில் முன்னமே கண்டிருக்கிறபடி அவ்வணிகர்களனைவரையும் திருவெண்காட்டடிகள் அடிமைகளாக்கிக்கொண்டன ரென்றபடி. (கஉங)

கொண்டாரருண் மருமான்றனைக் கொண்டாடினர் குளிர்தோய்
வண்டாமரை மலர்போன்முக மலர்ந்தார்மகிழ்ந் ததற்பி
னெண்டானிறையெருப்பாண்டில்க ளாராய்ந்தன ரெரிநேர்
தண்டாமணி நண்டாரிலை தவறாமிது வென்றார்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு அடிமைகொண்டவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் திருவருணிறைந்த மருதவாணரைப் புகழ்ந்தவராய், குளிர்ச்சியமைந்த வளப்பமுள்ள மலர்போன்ற முகமலர்ச்சியுற்றவராய் மகிழ்வடைந்த பின்பு தனக்கின் மேம்பட்டுள்ள வரட்டிகளனைத்தையும் ஒவ்வொன்றாய் ஆராய்ந்து

பார்த்தார், அவ்வரட்டிகளில் முன்பு மருதவாணர்காட்டிய அக்கினியைப் போன்ற நிறமுள்ள தவறற்ற மாணிக்கமணியைப் பார்க்கவில்லை, உடனே மருதவாணர்செய்த இக்காரியம் தவறாகுமென்றுரைத்தனர்.—எ - று.

மருதவாணர் ஓர் வரட்டியிற் காட்டியவாறு தமது சரக்கறையின்க ணிரப்பிய வரட்டிகளொவ்வொன்றினுமிருக்கப் பார்க்கவேண்டுமென்று திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வண்டிகளிலுள்ளவற்றையெல்லாம் சோதித்தபோது ஒன்றிலேனும் அவ்வாறிருக்கக் காணாமையால், மருதவாணர்செய்த காரியம் தவறானகாரியமென்றும், அதற்கிணங்கித் தம்மரபினரனைவரையும் அடிமையாக்கிக்கொண்ட நமது காரியமும் தவறானதென்றும் கருதிச் சினந்தனரென்க. (கஉச)

எருவஞ்சக னிவனைத்தனி யிருத்தித்திடந் திருத்தித்
திருவஞ்செறி பொருள்கேண்மினக வென்றாரது செய்தார்
கருநெஞ்சின னவர்பக்குவக் கவின்னோக்கியங் கிருந்தா
னுருவஞ்சிறி திலதுண்டல வொருவன்றெளி யொளியோன்.

(இ - ள்.) வரட்டிக்கபடனாகிய இவனைத் தனியிடத்திலிருத்தி, நிச்சயத்தைக் கூறும்படிசெய்து, ஐஸ்வரியத்தின் மேம்பட்ட பெருந்தொகையைக் கொடுக்கச்சொல்லிக் கேளுங்களென்று தண்டமாக்களுக்குக் கட்டளையிட்டனர். அவர்களவ்வாறே இயற்றினர். அப்போது திருவுருவம் சற்றுண்டு இல்லை என்னும் இரண்டுக்கும் அல்லாதவர் என்றும், ஒப்பற்றவரென்றும் தெளியத்தக்க ஒளியுள்ளவராகிய சிவபிரானான மருதவாணர், கபடமனமுடையவராய், அத்திருவெண்காட்டடிகளின் பரிபக்குவச் சிறப்பை எதிர்பார்த்தவராய் அவ்விடத்திருந்தனர்.—எ - று.

உருவமுடையரென்றும் இல்லரென்றும் அல்லரென்றும் ஒருவரென்றும் உணர்ந்தோரால் தெளியத்தக்க ஒளியுருவாகிய சிவபெருமான் திருவெண்காட்டடிகளேவிய தண்டமாக்களின் வசப்பட்டிருந்தனரென்றபடி. சிவபிரானித்தன்மையுடையாரென்பதை, "மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலையமல்லை மலையல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை - யெண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியுமல்லை யிரவல்லை பகலல்லை யாவுமல்லை - பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை பிறிதல்லை யானையும் பெரியாய் நீயே - யுண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயையல்லை யுணர்வரிய வொற்றியூருடைய கோவே." என்னும் திருத்தாண்டகத்தானும், "இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று - நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தேனீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே - யொன்று நீயல்லை யன்றி யொன்றில்லை யாருன்னை யறியகிற் பாரே." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (கஉரு)

ஒளியானென விவனோரிடத் துறைந்தானெங்கு நிறைந்தான்
குளிர்போகிய கங்குற்பறை கொட்டுஞ்சில பூத

மளிநீடிய சிலபூதங்க ளாடுஞ்சில பாடும்
வெளிமேவிய கணநாதர்கள் விண்ணோர்குழுத் தழுவும்.

(இ - ள்.) ஒளியுடையவனென் றுரைக்கும்படி இம்மருதவாணர் ஓரி டத்திலிருந்தவராகவே எவ்விடத்தும் நிறைந்திருந்தார். அச்சம்விளைதற்கேது வாகிய கரோத்திரியில் சில பூதங்கள் பறைகொட்டும், கிருபை விசேடித்த சிலபூதங்களாடும், சிலபூதங்கள் பாடும், ஆகாயத்தில் வசிக்கின்ற சிவகணநாதி பர்களும் தேவர்கூட்டங்களும் அவரைத் தழுவிக்கொள்வார்கள்.—எ - று.

மருதவாணர் சிவபெருமானுகையால், தம்முடைய இயற்கைத் தன் மையால் ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டே எங்கெங்கும் நிறைந்தவராகக் காணப் பட்டனரென்றும், பூதங்களே அப்பெருமானுக்குப் புரிசனங்களாகலின், சில பூதங்கள் பறைகொட்டினவென்றும், சிலபூதங்களாடினவென்றும் சில பூதங் கள்பாடினவென்றும், சிவகணநாதிபர்களும் தேவகூட்டத்தினரும் அவரைத் தழுவினரென்றும் கூறினர். சிவபெருமானுக்குப் பூதப்படைகளே இவ்வா று செய்வதியல்பென்பதை, ''கொட்டுஞ் சிலபல குழுகின் முர்க்குங்குப் புற் றெழுந்து - நட்ட மறியுங்கி நீடிக்கும் பாடு நகும்வெருட்டும் - வட்டம் வரு மருஞ் சாரணை செல்லு மலர்தயங்கும் - புட்டங் கரும்பொழில் சூழ்மறைக் காட்டான் பூதங்களே.'' என்னும் பொன்வண்ணத் தந்தாதியானுமுணர்க. ()

மாலிந்திரன் மலரோன்முதன் மறைமாமுனிக் கணங்கள்
சீலந்தரு சிவஞானிக டெய்வத்திரண் மடவார்
ஞாலம்புக ழிசைநாரதர் நல்லோர்கலை வல்லோர்
காலம்பல மனுவாகமங் காணும்படி யிடைவார்.

(இ - ள்.) திருமால் தேவேந்திரன் பிரமன் முதலியவர்களும் வேதத் தில் வல்ல சிறந்த முனிவர் கூட்டங்களும், தூய்மை விளக்கின்ற சிவஞானி யர்களும் தேவமாதர்களின் கூட்டமும், உலகத்தாராற் புகழப்பட்ட இசை யில் வல்லபராகிய நாரதமுனிவரும், பலவகைப்பட்ட காலங்களும் மந்திரங் களுங் கூறும் சாத்திரங்களிலும் சிவாகமங்களினும் வல்லவர்களும் மருதவாண ராகிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்படி நெருங்குவார்கள்.—எ - று.

காலபேதங்களும் மந்திரங்களும் சிவாகமங்களும் வந்தனவென அவ்வவ ற்றின் அதிதேவதைகளையே இங்குக்கூறினமையின் ''யிடைவார்.'' என உயர் திணையாற் கூறினர். (கஉஎ)

மருதப்பெரு மானிங்ஙன மகிழ்நாள்களி லொருநா
டிருவிற்பெருந் திருவோலக்க மிருந்தான்மறைநிந் திடுமா
றிருள்விட்டெறி வெள்ளிக்குவட் டிருக்குந்தர மிருந்தான்
மருள்வெற்றிசெய் வெண்காடர்த மனையாருடன் கண்டார்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் இவ்வண்ணம் திருவிளையாடல்களியற்றிக் களிக்கின்ற நாள்களிலோர்நாள், யாவர்க்கும் தெரியும் வண்ணம் அழகில் விசேடித்த திருவோலக்கங் கொண்டிருந்தனர். இருணீங்கிப் பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளிமலையென்னும் திருக்கைலாயத்திலிருக்குந் தன்மையைப்போன்றிருந்த மருதவாணரை, அஞ்ஞானத்தை வெற்றிகொண்டவராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் மனைவியார் உடனே தரிசித்தார் —எ - று.

மேற்கூறிய செய்யுளிற் குறித்தபடி திருமால் இந்திரன் பிரமன் சிவஞானியர் தேவமாதர்கள் நாரதமுனிவர் சகல சாத்திரவல்லபர்கள் என்னும் இவர்கள் நெருங்கினமையின், அவர்கட்குக் காட்சிம்படி திருவோலக்கங் கொண்டாரென்று குறிப்பிப்பான், "இருள்விட்டெறி வெள்ளிக்குவட் டிருக்குந் தரமிருந்தான்." என்றார். (கஉஅ)

கண்டோடினர் வெண்காடர்தங் கருத்தச்சுற மொழிவார்
வெண்ணீணி பணிவெண்டையன் மென்பச்சிளம் பாவை
சென்டாடிய மிடலாகுவன் சிறுசெம்பவ ளச்சேய்
தண்டாவிடை யுண்டென்றனர் தக்கார்பய மிக்கார்.

(இ - ள்.) பார்த்தவுடனே ஓடினவராய், திருவெண்காட்டடிகளின் மனம் அச்சமுறும்படி கூறுவாராய், வெண்ணிறமுள்ள திருவெண்ணீறணிந்த சர்ப்பவெண்டையமுடையனாகவும், மென்மையுடைய பசுநிறமமைந்த இளமைவாய்ந்த பாவைபோன்ற உமாதேவியாருடனே பந்தாடிய வலியுள்ளானாகவும் ஒருவனிருக்கின்றான், சிவந்த பவளம்போன்ற திருமேனியராகிய சிறுவயதுடைய முருகக்கடவுள் இவ்விருவர் மத்தியிலுமிருக்கின்றனரென்றுரைத்தார். தகுதியுடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் இதைக்கேட்டவுடனே அச்சமேம்பட்டனர்.—எ - று

எனவே, திருக்கயிலையின் திருவோலக்கத்துடனிருந்தாரென மேற்கூறினமையின், அக்கோலம் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமெனத் தெரிவிப்பான், "வெண்ணீணிபணி வெண்டையன் மென்பச்சிளம்பாவை - சென்டாடியமிடலாகுவன் சிறுசெம்பவளச்சேய் - தண்டாவிடையுண்டு." என்றனர் சஹ உமா ஸ்கந்தர் என்பது சோமாஸ்கந்தரெனலாயிற்று. உமாதேவியார் பாகமாகவும் மத்தியில் முருகக்கடவுள் வீற்றிருப்பதாகவும் கொண்ட திருக்கோலமென்பது பொருள். இம்மூர்த்தத்தையே சச்சிதானந்த சொரூபமாகக் கூறுவாருமுளர். (கஉகூ)

பயந்தோடினர் கண்டார்வரு பச்சைப்பெரு மானுங்
கயந்தோன்றிய மலராளியுங் காணுததொர் காட்சி
வியந்தாரொரு பேரற்புத மென்றார்மிக வெருண்டார்
நயந்தாருடன் மீண்டார்விழி துயிலார்நவை பயிலார்.

(இ - ள்.) குற்றச்செய்கை பயின்றறியாத் திருவெண்காட்டடிகள் அச்சமுற்றோடினவராய், முன்னர்த்தரிசனத்திற்கு வரத்தக்க பசுநிறமுள்ள திருமாலும், நீர்க்கயத்திற் றோன்றுவதாகிய தாமரைமலராதனனான பிரமனும் கண்டறியாத நிகரற்ற காட்சியைத் தரிசித்தனர். அதிசயித்தவராய் இஃது ஒப்பற்றமேலான அற்புதமெனக்கூறினர், மீண்டும் அச்சமுற்றனர், உடனே விருப்பமுள்ளவராய்த் திரும்பினர், அன்றிரவு முழுமையும் நித்திரை கொள்ளார்.—எ - று.

மருதவாணரைப் பொருளபேட்சையால் இவ்வாறு செய்ததொன்றொழிய மற்றொரு தீமையும் புரியாதவரெனவிளக்குவான், "நவைபயிலார்." எனவும், தமது மனைவியார் அக்கோலத்தைக்கண்டுவந்து சொல்லியவளவில் சிவபெருமானுடைய சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் இங்கு விளங்கவேண்டியதென்னை? ஒருக்கால் தமதடியாராகிய மருதவாணரைத் தண்டித்தது சகியாதவராய்ச் சிவபெருமானே வந்தனரோ? அவ்வாறு வந்திருக்கின் அவர்நம்மைத் தேடி வராமுன்னர், நாமேசெல்வது முறையாமெனக் கருதினவராய் அச்சத்துடன் விரைந்தோடினரென்பார், "பயந்தோடினர்." எனவும், இவ்வாறாகிய சோமாஸ் கந்தமூர்த்தம் திருமால் பிரமன் என்னும் இருவருமே காணுதற்கருமையுள்ளதென்பார், "பச்சைப்பெருமானும்-கயந்தோன்றியமலராளியுங் காணாததொர்காட்சி" எனவும், இவ்வாறானகோலம் திருக்கைலாயத்திலன்றிவேறெங்கும் நிதரிசனமாய்க் காணக்கூடாததாகலின், அத்தகைய கோலம் மிக எளிதில் இந்நிலவுலகத்துள்ளார் பலருங் காணும்படி வந்தது அதிசயப்பும் அற்புதமுமாகையால், "வியந்தா ரொருபேரற்புதமென்றார்." எனவும், மருதவாணரே இவ்வாறாய கோலங்கொண்டமையின் அவர் சிவபெருமானென்பதற் கையமென்னை? அத்தகையோரை யாம் தண்டித்தோமே இதனால் இனி என்விளையுமோ எனச்சிந்தித்து மிகவும் அச்சமுற்றனரென்பார், "மிகவெருண்டார்." எனவும், நமக்கித்தகையகோலத்தை கண்டே காட்டியருளுதற்குத் திருவுளங்கொண்டுதான் இவ்வாறு தனித்திருக்கச் செய்வித்துக் கொண்டனர்போலுமெனச் சிந்தித்தவராய்த் திரும்பினரென்பார், "மீண்டார்." எனவும், இத்தகைய சிந்தனைகள் பலபலவாக விரிந்தமையின், தம்மனைக்கண் வந்து பொழுதுவிடியுமளவும் நித்திரையின்றியிருந்தனரென்பான், "விழிதுயிலார்." எனவுங் கூறினர். (௧௩௦)

கங்குற்புலர் சிறுகாலையி லெழுந்தன் பருங் காணை
வெங்கட்கிறை மருதப்பெரு மானாய்த்தனித் திருந்தான்
துங்கக்கம லச்சேவடித் துணையேதுணை யாகச்
செங்கைத்திரு மலர்சாத்தினர் சென்னிக்குறப் படுத்தார்.

(இ - ள்.) இரவு விடிகின்ற உதயகாலத்தில் மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் சயனத்தைவிட்டெழுந்து முன்பு தரிசித்தவிடத்திற் போய்ப்பார்க்க, எங்கட்குத் தலைவராகிய சிவபெருமான் மருதவாணராய்த் தனியேயிருந்தனர். அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் அம்மருதவாணரு

டைய பரிசுத்தமான சிவந்த தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளிரண்டுமே நமக்குத் துணையாகுமாறு, தமது சிவந்த கரங்களாகிய அழகிய தாமரைமலர் களைச் சாத்தினவராய், அத்திருவடிகளை தமது சிரசிற் கணியாகும்படி தண் டாகாரமாய்ப் பணிந்தனர்.—எ - று

இரவு தரிசித்ததமுத னித்திரையின்றி விழித்திருந்த திருவெண்காட் டடிகள் பொழுதுவிடிந்தவுட னெழுந்துபோய்ப் பார்த்தபோது, பழையபடி யே மருதவாணராய்த் தனித்திருக்கக்கண்டு, இவரே நம்மையடிமையாகவு டைய சிவபெருமானெனத் துணிந்து, அவருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் தமதிருகரங்களாற் பற்றிக்கொண்டு, அத்திருவடிகளேயே தமது சிரசிற்கணி யாக்கித் தண்டாகாரமாகப் பணிந்தனரென்க. (கஈ.க)

புன்மைப்பிழை புரிந்தேனவை பொறுத்தாண்டிட வேண்டும்
வன்மைக்கொள னினையாதுகொண் மருதப்பெரு மானே
நன்மைப்பொரு ளாய்விள்ளிடு நாதப்பொரு ளாய
தன்மைப்பொரு ளாய்நின்றிடு தனியேயெனை முனியேல்.

(இ - ள்.) பொல்லாங்காகிய குற்றங்கள் அடியேனியற்றினன், அவை களை மன்னித்து அடிமைகொள்ள வேண்டும், அப்பிழைகட்கேற்ற கடுந்தண் டனை செய்யும் வல்லபத்தைக் கொள்ளும்படியாகத் திருவுள்ளங் கொள்ளாது மருதவாணரே கிருபை கொள்வீராக, யாவர்க்கும் நன்மையைப் பாலிக்கும் பொருளாகி ஒளிவிடுகின்ற தலைமைப்பொருளாகிப் பெருந்தகைமைவாய்ந்த பொருளாகி விளங்குகின்ற ஒப்பற்றவரே! அடியேனைக் கோபிக்க வேண் டாம்.—எ - று.

ஒளிமயமாய் விளங்குவதும் தலைமைவாய்ந்த பெருந்தகைமையுள்ள பொருளாய் விளங்குவதும் சிவபிரானுக்கியல்பாகலானும், மருதவாணராய் வந்த இப்போதும் உலகத்துள்ளாரனைவரினும் மேம்பாடுற்ற ஒளியுடையரா யும் எவர்கட்கும் தலைவராயும் விளங்குகின்றமையானும்,நன்மையைப் பாலிப் போரென்னும் பொருளையுடைய சங்கரரென்னும் திருநாமம் வகித்திருந்த லானும், "நன்மைப்பொருளாய் விள்ளிடு நாதப் பொருளாய தன்மைப்பொரு ளாய் நின்றிடுதனியே." என்று கூறினர். ஒளிமயமாய் விளங்கி எவர்கட்கும் தலைமைபெற்றிருக்கின்றன ரென்பதை, "சோதியே சுடரே சூழொளி விளக் கே சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை - பாதியே பரனே பால்கொள் வெண்ணீற் றாய் பங்கயத் தயனுமா லறியா - நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையு ணி றைமலர்க் குருந்தமே விய சீ - ராதியே யடியே னாதரித் தழைத்தா லதெந்து வே யென்றருளாயே." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், சங் கரரென்னும் திருநாமத்திற்குச் சுகத்தையருள்பவரென்பது பொருளென் பதை, "புரளுந்திரை யெறியுங்குரை கடலும்பகை தமிழோன் - பொதியம் பகை மதியம்பகை மதனன்பகை முலைசேர், தாளம்பகை பனையன்றில்கள் பகையங்குயில் பகையே - தமரும்பகை யனையும்பகை சகியும்பகை நகர்வாழ் ம்பகை மலர்சிந்திய வனையும்பகை பனிநீர் - திமிருங்குளிர் களபம்

பகை யெனிலென்செய வடியே, னருளுஞ்சக மருள்கின்றிலர் பெயர் சங்கர ரெனவே - யணிவெங்கையி லமர்கின்றவ ரதுமென்குறை யனமே." என் னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. வில்விடு நாதப்பொரு ளாய என்பதற்கு ஒளிவீசும் நாததத்துவமாய் எனப்பொருள் கூறுவாரு முளர். (௧௩௨)

ஏவற்றனி யாளாயினை முறையோரென வியைந்தாய்
தாவற்றிடு தேவாயினை தருவாய்த்தரு குருவே
யாவற்றனி யேன்றன்னையு மவ்வாறருள் குவையோ
பூவிற்கமழ் மணம்போன் றுயர் புனிதாவெனை முனியேல்.

(இ - ள்.) கற்பகத்தருவைப்போன்று அடியேனுக்கு வேண்டியவற் றைப் பாலிக்கும் ஆசாரியரே! அடியேன் ஏவலுக்கேற்ற ஓர் அடிமையாகவு மானீர், அன்றியும் அடியேனுடைய உறவின்முறையாரென்றும் பொருந்தி னீர்! அழிவற்ற தெய்வதமாகவும் விளங்கினீர்! அவ்வண்ணமாதற்கு விரும் பிய தமியேனையும் ஆண்டருள்வீரோ? மலரில் மணக்கின்ற வாசனைபோன் று மேம்பாடுற்ற தூயரே! அடியேனைக் கோபிக்கவேண்டாம்.—எ- று.

யாவரும் தொழுதற்குரிய தெய்வமாகவும் ஆசாரியராகவும் விளங்கு கின்ற தேவரீர், அடியேனுக்கோரடிமையாகவும் உறவின்முறையோராகவும் விளங்கினீர். அவ்வாறே அடியேனும் தேவரீருக்கோர் அடிமையாகவும் உற வின் முறையாகவும் விரும்பியவண்ணம் ஆட்கொண்டருள்வீரோ என்பதாம். தெய்வமே ஆசாரியராகவருவதென்பது நூற்றுணிபாகலின், "தாவற்றிடு தேவாயினை தருவாய்த்தருகுருவே." என்றும், அடியார்க்கெளியராதல் சிவ பிரானியல்பாகலின், "ஏவற்றனியாளாயினை." என்றும், மருதவாணரென் னும் திருநாமத்தோடு திருவெண்காட்டடிகட்குக் குமாரரென்னும் முறையு டன் வந்தமையின், "முறையோரென வியைந்தாய்." என்றும், மலரின் மண ம்போல் விளங்குவது சிவபெருமான் றன்மையாகலின், "பூவிற் கமழ்மணம் போன்றுயர் புனிதா." என்றும் கூறினர். தெய்வமே ஆசாரியராகவருவ தெ ன்பதை, "மறைமுடி யதனில் விளங்கிடு மொளியே மனிதரைப் போலவந் தெனது-சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிரகாச தேசிகன் றன்னைமற் றவன்ற - னறைமல ரடியைப் போற்றிஞ் சாந்த நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற-னிறை யருள் பெற்ற பழநிமா முனியை நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்." என் னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், அடியார்க் கெளியராய் வருதல் சிவபெருமானுக் கியல்பென்பதை, "அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்-குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டு - படியின்மிசைப் - பெற்றான்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து - முத்தி கொடுக்க முறை." என்னும் அப்பெருமான் திருவாக்கானும், அடியார்க்குறவினராதலு மியல்பென்பதை, "அப்பனீ யம்மைநீ யன்புடைய மாமனு மாமியுநீ - யொப்புடைய மாதரு மொண் பொருளுநீ யொருகுலமுஞ் சுற்றமு மோரூருநீ - துய்ப்பனவு முய்ப் பனவுந் தோற்றுவாய்நீ துணையாயென்னெஞ்சந் துறப்பிப்பாய்நீ-யிப்பொன்

னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்துநீ யிறைவநீ யேறூர்ந்தசெல்வனீயே." என்னும் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவாக்கானும், மலரின்மணம்போல் விளங்குவது சிவபெருமான்றன்மை யென்பதை, "பூவண்ணம் பூவின்மணம் போலமெய் போதவின்ப - மாவண்ண மெய்கொண்ட வன்றன்வலி யாணைதாங்கி-மூவண் ணறன் சந்நிதி முத்தொழில் செய்பவாளா-மேவண்ண லன்னுன் விளையாட் டின் வினையை வெல்வாம்." என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத் தத்தானுந் தெளிக. (கங-ங)

மறையாமறை யீறும்பெரு வானோர்களு மறியா
விறைவாவெனை யடிமைக்கொள வெண்ணித்துணிந் தனையோ
சிறுமானிட னடியேனுறு தெய்வப்பெரு மானீ
குறையோவிலை குறையுண்டெனிற் கொடுப்பாயினி முனியேல்.

(இ - ள்.) வேதத்தலைவரே! வேதத்தினந்தமும் பெருமையுற்றதேவர் களும் உணராதமுதல்வரே! என்னை அடிமைகொள்வதற்காகத் திருவுளங் கொண்டு நிச்சயித்தீரோ! அடியேன் சிற்றறிவினையுடைய மானுடப்பிறவி யுற்றவன், அடியேன் அடையத்தக்க தெய்வீகமுள்ள ஆண்டவர் நீரே ஆன மையின், அடியேன் இன்னும் வேண்டத்தக்க குறைபாடொன்று மில்லை, பெறவேண்டிய குறைபாடேதேனுமுளதாயின் பாலிப்பீராக. இனி அடியே னைக் கோபிக்கவேண்டாம்.—எ - று.

வேதமருளிய தலைவர் சிவபிரானாகலின், "மறையா." என்றும், அவ் வேதத்தின் முடிவும் தேவர்களும் அறியப்படாத தலைவராகலின், "மறை யீறும் பெருவானோர்களு மறியாவிறைவா." என்றும், தமியேனை அடிமை கொள்ளுதற்குத் திருவுள்ளங்கொள்ளாமலும், ஒருக்கால் கொண்டபோதி லும் தாமதிக்காமலும் காருணியத்தாற் றிருவுள்ளங்கொண்ட தக்ஷணமே மானுடச்சட்டைசாத்தி எழுந்தருளி அடிமைகொள்ள நிச்சயித்தீரோ என் பான், "எனையடிமைக்கொளவெண்ணித் துணிந்தனையோ," என்றும், மானி டர் சிற்றறிவினராகலின், "சிறுமானுடனடியேன்." என்றும், அத்தகைய மானிடப் பிறவி யெய்தினோர் அடையத்தக்க தெய்வீகமுள்ள பெருமான் தேவரீரே என்பான், "உறுதெய்வப்பெருமானீ." என்றும், அத்தலைகைய தேவ ரீர் அடியேனுக்குக் கிடைத்திருத்தலின் குறையொன்றிலை என்பார், "குறை யோவிலை." என்றும், அவ்வாறுண்டாயின், தேவரீரே கொடுத்தருளவேண்டு மென்பார், "குறையுண்டெனிற் கொடுப்பாய்." என்றும் கூறினர். வேதத் தலைவரென்பதை, "குறைவிலா நிறைவே கோதிலா வமுதே யீறிலாக் கொ ழுஞ்சுடர்க் குன்றே - மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்மனத் திடை மன்னிய மன்னே - சிறைபெறு நீர்போற் சிந்தைவாய்ப் பாயுந் திருப் பெருந் துறையுறை சிவனே - யிறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டா யினியுன்னை யென்னிரக் கேனே." என்றும், வேதத்தினாலும் தேவர்களாலும் அறியப்படாத தலைவரென்பதை, "வானநாடரு மறியொணாதநீ மறையினீறு முன் றொடரொணாதநீ-யேனைநாடருந் தெரியொணாதநீ யென்னையின்னிதா

வாண்டுகொண்டவா - ஆனைநாடக மாடுவித்தவா வுருகிநானுனைப் பருகவைத் தவா-ஞானநாடக மாடுவித்தவா நையவையகத் துடையவிச்சையே,'' என் றும், அடியார்கட்கு வேண்டுங் குறைபாடுளதேனுண்டெனிற் பாலிப்பது சிவபெருமான் கடனென்பதை, "வேண்டத்தக்க தறிவோய்நீ வேண்டமுழுதுந் தருவோய்நீ, வேண்டுமயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டியென்னைப் பணிகொண்டாய் - வேண்டிநீயா தருள்செய்தா யானுமதுவே வேண்டினல்லால்-வேண்டும்பரிசொன் றுண்டென்னி லதுவுமுன்றன் விருப்பன்றே.'' என்றும்வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானுமறிக. மானிடர் சிற்றறிவினரென்பதை, "ஏழைய ரிருகாற் பசுக்களீமற் றிவரா லியன்றிடத் தக்கதொன்றிலையே - வாழிய நலந்தீங் கறிந்துயி ரியற்ற வல்லரோ யாங்கணும் விரவிச் - சூழுநீ யெவ்வா றசைத்தனை யவ்வா றசைதலிற் சுதந்தர மிலதற் - பாழிமால் விடையா யவ்வுயி ரந்தோ பழித்திடுந் தகையதொன் றன்றே'' என்னும் சிவதத்துவவிவேகத் திருவிருத்தத்தாலும் தெளிக. (௧௩௭)

பல்காலிவர் புகலப்பயில் பரநாதனும் பருவ
மல்காவரு முனக்குக்கதி வழங்குமுப தேச
நல்காவருள் செயவந்தன னென்றுஞ்னவில் கென்றுன்
செல்காரிய மலநீங்குப தேசஞ்சிவன் செய்தான்.

(இ - ள்.) இத்திருவெண்காட்டடிகள் பலமுறை இவ்வண்ணங்கூறலும், இவருடன் பழகிய மேம்பாடுற்ற தலைவராகிய மருதவாணரும், பரிபாகம் விசேடித்து வருகின்ற உனக்கு முத்தியின்பத்தைப் பாலிக்கின்ற ஞானோபதேசஞ்செய்து திருவருள் புரிவதற்காக யான் வந்தேன் எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். அதைக்கேட்டவுடனே திருவெண்காட்டடிகள் அத்தகைய உபதேசத்தைச் செய்வீரெனப் பிரார்த்தித்தனர், விடயங்களின் மேற்செல்கின்ற காரியமலம் நீங்குதற்குரிய உபதேசத்தைச் சிவபெருமானாகிய மருதவாணர்புரிந்தனர்.—எ - று.

சிவபெருமான் மருதவாணரென்னும் திருநாமத்துடனே திருவெண்காட்டடிகளின் புத்திரரென்னு முரிமைகாட்டி அவருடன் பழகியிருந்தனரென்று குறிப்பிப்பான், "பயில்பர நாதன்.'' என்றும், இருவினையொப்பினால் மலபரிபாகம் வாய்க்கப்பெற்றுச் சத்திநிபாதம் பதிந்த பரிபாகிகட்கே முத்திப்பேற்றிலிச்சையுண்டாகுமென்பது நூற்றுணிபாகலின், அவ்வித முத்திப்பேற்றிற்கு நேர் காரணமாயுள்ள சத்திநிபாதத்தின் காரணமாகிய மலபரிபாகம் விசேடிக்கும் பருவம் திருவெண்காட்டடிகட் கடுத்ததெனக் குறிப்பிப்பான், "பருவமல்காவருமுனக்கு.'' என்றும், சத்திநிபாதம் பதிதற் கேதுவாயது ஞானோபதேசமாகலின், "கதிவழங்கும் முபதேச நல்கா வருள் செயவந்தனன்.'' என்றும், அத்தகைய ஞானோபதேசம் சாமானியமெனவும் விசேடமெனவும் இருதிறப்படுமென்றும், அவற்றுள் சாமானிய ஞானோபதேசம் புறப்பற்றை நீக்குமென்றும், விசேட ஞானோபதேசம் அகப்பற்றை நீக்குமென்றும் குறிப்பிப்பான், "செல்காரியமல நீங்குபதேசஞ் சிவன் செய்

தான்.” என்றும் கூறினர். இருவினை யொப்பென்பது நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டையும் சமமாய்ப் பார்த்தல், மலபரிபாகமென்பது யானென தென்னும் அபிமானமற்றிருத்தல், சத்திநிபாதமென்பது சிவபெருமான்திரு வருள். பதிதல். எனவே, நல்வினையின் பயனான சுகத்தையும் தீவினையின் பயனான துக்கத்தையும் ஒன்றாகப் பார்ப்போர்க்கு யானென்பதும் எனதென் பதும் அறவே விட்டொழியும், ஒழியவே எங்கும் சிவமாய் விளங்குந் தன்மை யுண்டாகு மென்பது கருத்து. இருவினையொப்பு வாய்ந்தவர்கள் தன்மை இத்தகைத் தென்பதை, “கேடு மாக்கமுங் கெட்டதிருவினோ-ரோடுஞ் செம் பொன்னு மொக்கவே நோக்குவார்-கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி-வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுத வாக்கானும், மலபரிபாகம் வாய்ந்தவர்கள் தன்மை இத்தகைத் தென்பதை, “யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்-குயர்ந்த வுலகம் புகும்” என்னும் திருக்குறளானும், சத்திநிபாதம் வாய்ந்தோர் தன்மை இத்தகைத் தென்பதை, “எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்றனை-யங்கந் திரன் கருவி யாணவமாம்-பொங்குமயல்-மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்ற னைத்தும்-பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்.” என்னும் ஒழிவி லொடுக்கத் திருவெண்பாவானும், “மூந்நிரு வினையுந் தமவென விருப் பின் முற்றவற் றின்பயன் றருவாய்-வந்தவை நினவென் றிருப்பினங் கவற் றை மாற்றிவீ டறவருள் குவையே-சிந்தையி லென்னெஞ் சுனது வென் றேன்மெய் நினதுமெய் யென்றனிந் திரியமின்-னிந்திய மெனக்கொண் டென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலாமணியே.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமி கள் திருவாக்கானுந் தெளிக. செல்காரிய மலநீக்குபதேச மென்றதை “ஊரீ ருமக்கொ ருபதேசங் கேளு முடம்படங்கப்-போரீர் சமனைக் கழு வேற்று நீற்றைப் புறந்திண்ணையிற்-சாரீ ரனந்தலைச் சுற்றத்தை நீங்கிச் சகநகைக்க-வோரீ ருமக்கவர் தாமே தருவ ரிணையடியே.” என்னும் திரு வெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (கநடு)

செய்தங்ஙனஞ் சிலநாடரித் திருந்தான்சிவ நன்னூ
லெய்தும்படி படியென்றளித் திளஞாயிறு போல்வான்
கைவந்தன நன்னூல்களுங் கண்டானது வந்தும்
பொய்தங்கிய மருள்வாழ்க்கையும் போகாதவுங் கண்டான்.

(இ - ள்.) அவ்விதமாகத் திருவிளையாடலியற்றிக்கொண்டு சில தினங் கள் வசித்திருந்தனர். அதன் பின்னர் பாலசூரியனைப் போன்றமருதவாணர், நன்மையடையும்படி சிறந்த சாத்திரங்களை வாசிப்பீராகவென்று திருவாக் களித்து, ஒழுங்கமைந்தனவாகிய மேம்பாடுற்ற சாத்திரங்களையுந் தந்தருளி னர். அச்சாத்திரங்களை வாசித்துணர்ந்தும் அஞ்ஞானமும் அதனாலாகியவாழ் வும் அவரைவிட்டு நீங்காமையையும் பார்த்தனர் — எ - று

தமது திருவிளையாடல்களாற் பலவாறு அற்புதங்களைக் காட்டி அவ ருற்றுனே இவ்வுலகவாழ்வு அஞ்ஞானமுடையதெனத் தெருட்டியும் தெள

யாமைக்கண்டு, இவருக்குச் சாத்திரவுணர்ச்சி சாலாமையின் இவ்வாறு மயங்கு கின்றனரெனத் திருவுளங்கொண்டு சிறந்த சாத்திரங்களைக் கற்றுணரும்படி அவர்க்குக் கட்டளையிட்டு, அவ்வாறு கட்டளையிட்டபிறகும், அவர் அச்சாத் திரங்களைத் தேடிக்கற்பதில் அசிரத்தையாயிருப்பதை யுணர்ந்து, தாமே சிற ந்த சாத்திரங்களை அவர்க்குக் கொடுத்துக் கற்பித்தும், அவ்வாறு அவர் கற்ற பிறகும் அஞ்ஞானமும் அதனால் விளையும் மாயவாழ்வும் அவரைவிட்டொழி யாமையையுங் கண்டருளினர் என்றபடி. எனவே, மாயையானது எவரை யும் விடாமற் பற்றி அஞ்ஞானத்தின் இழிவு தோற்றவொட்டாமலும், அத னால் விளையும் வாழ்வில் வெறுப்புறவொட்டாமலும் தடுத்து, மேலும்மேலும் அஞ்ஞானத்தையே விர்த்தியாக்குமாகலின், திருவெண்காட்டடிகளையும் செ ல்வமென்னும் மாயை தனது கோலாகலத்தால் வேண்டியவளவு மாயவாழ்க் கையை விர்த்தித்து வருவதால், மருதவாணரியற்றிய அற்புதத் திருவிளையா டல்களாலும், சாத்திரவுணர்ச்சியாலும் தெளிவடையாமல் குடும்பச்சேற்றில் மூழ்கியிருந்தனரென்பது கருத்து. செல்வமே பலவகைக் கவலைகட்கும் கார ணமாகலின், அப்பற்றை அறவே விடாதார்க்குச் சுகம் கிடையா தென்பது நூற்றுணிபு. இதனை, "கெடுவ தாம்பொருட் செல்வமே பல்வகைக் கிலேச மற் றதுதன்னை - விடுவ தேசுக மெனவு மோர்ந் திலமுனம் விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு - நெடிய யூகம தில்லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற் றற் - றடைது மேலரு ணருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே," என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "இன்ன றரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே - பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே யன்ன-தழித் தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா - லிழத்தலுந் துன்பமே யெண்." என்னும் நீதிவெண்பாவானு மறிக. இச்செல்வம் முதலாக விளைந்திருக்கும் மாயை எத்தகையோர்களையும் மயக்கித் தன்வயப்படுத்தி யிருக்கின்றதென்பதை, "கலையை மதிக்கும் புலவர்தமைச் சித்தர் குழாத்தைக் கடவுளரை-நிலையை மதிக்கு முனிவரரைத் திசைமாமுகனை நிரைவளையாச் சிலையை மிதிக்கு நெடியோனை விழுங்கி யுமிழாத் திறன்மாயைத்-தலையை மிதிக்கு மல்லமன் செங் கமல மலர்த்தா டலைக்கணிவாம்" என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. செல்வம் முதலியவற்றானும் உறவினர் முதலிய வற்றானும் பந்தப்பட்டுள்ளோர்க்கு மருணீங்காதென்பதை, "தந்தைதாய் புத் திரர் தன்னுடன் றோன்றினர் தாரமென்னும் - பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்து போக் கில்லெனப் பற்றினையே - வெந்தநீ றுடியா ராதியார் சோதியார் வேத கீத - ரெந்தையா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே." எனவும், "பழகினால் வரும் பண்டுள சுற்றமும்-விழவி டாவிடின் வேண்டிய தெய்தொணா - திகழ்கொள் சேறையிற் செந்நெறி மேவிய-வழகனா ருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே." எனவும் வரும் தேவாரங்களாற் றெளிக. (கஙு)

நவகோடிபொற் குவைநீடிய நாட்டத்தர்வெண் காட
ரிவைபோயிடத் துறக்கும்வண்ண மெவ்வண்ணமென் றெண்ணும்
பவமாற்றுதற் கிவைமாறெனப் பார்க்குஞ்சிவ மாக்குங்
கவலாதசற் குருநாதனைக் காணும்பதம் பூணும்.

(இ - ள்.) நவகோடிகளென்னும் எண்ணையுடைய பொற்குவியல்களில் விசேடித்த அபேட்சையுடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள், இவ்வளவு பெருஞ் செல்வமும் அழியும்படி நாம் துறவடையும் மார்க்கம் எம்மார்க்கம்என்று சிந்திப்பார், பிறவியை ஒழிப்பதற்கு இப்பொருட்பற்றும் ஏனைய பற்றுக்களும் மூறாணுமென் றாகித்துப் பார்ப்பார், தம்மைச் சிவமாக்குவதற் கெழுந்தருளியிருக்கும் கவலையற்ற சற்குருநாதராகிய மருதவாணரைத் தரிசிப்பார், அவர் திருவடிகளைச் சிரசிற் சூடிக்கொள்வார்.—எ - று.

திருவெண் காட்டடிகள் ஏனைய செல்வரைப்போன்று சாமானிய செல்வமுடையாரல்லரென விளக்குவான், "நவகோடி பொற்குவை நீடிய நாட்டத்தர் வெண்காடர்." எனவும், இவ்வளவு பெருந்திரவியத்தை யனுபவித்தற்குரிய புத்திரப்பேறும் நமக்கில்லையே! நாம் எப்படி இப்பெருஞ் செல்வத்தை விட்டுத் துறப்போமென்றெண்ணினரென்பார், "இவைபோ யிடத்துறக்கும் வண்ணமெவ் வண்ணமென் றெண்ணும்." எனவும், நாம் பிறவியறவொழிப்பதற்கு இப்பொருட்பற்றே பகையாமெனச் சிந்தித்தாரென்பார், "பவமாற்றுதற் கிவைமாறெனப் பார்க்கும்." எனவும், தம்மிடத்துள்ள மருதவாணர் தமக்குப் புத்திரராகவாவது அடியாராகவாவது வந்திருப்பவரல்லரென்றும், தம்மை யாட்கொள்ளத்தக்க குருசிகாமணியாய் வந்திருக்கின்றனரென்றுமுணர்ந்தாரென்பார், "சிவமாக்குங் கவலாத சற்குருநா தனைக்காணும்." எனவும், இப்பற்றை யொழிப்பதற்கு நம்மாலேலாது. ஒழியும்படி செய்ய வேண்டியவை திருவருட்கிருப்பிடமாகிய இக்குருநாதரின் திருவடிகளே எனக்கருதி அம்மருதவாணருடைய இரண்டு சரணங்களையும் சிரசிற் சூடிக்கொள்வாரென்பார், "பதம் பூணும்" எனவும் கூறினர். மிக்க பெருஞ்செல்வமுடைய நாம் இவ்வளவு செல்வத்தையும் எவ்வாறு துறப்பதெனச் சிந்தித்தாரென்றமையின், தமது செல்வத்தையே விசேடித்ததாக நோக்கினரேயொழியத் தம்மினும் உயர்ந்தோருடைய செல்வத்தை நோக்கித் தருக்கழிவும், தம்மினும் தாழ்ந்தோரை நோக்கித் திருத்தியும் அடைந்தாரில்லைஎன்பது பெறப்பட்டது. அறிவுடையோராகிய எவரும் தம்மினும் மிக்கோருடைய செல்வத்தை நோக்கித் தமது செல்வமற்பமாக எண்ணித் தருக்கடையாரென்பதை, "தொலையாப் பெருஞ்செல்வத் தோற்றத்தோ மென்று-தலையா யவர்செருக்குச் சார்த - லிலைபா-லிரைக்கும்வண் டேமல ரீங்கோதாய் மேரு-வரைக்கும்வந் தன்று வளைவு." எனவும், தம்மினிழிந்த செல்வரைக் கண்டு திருத்தியடைதலே அறிஞர் செயலென்பதை, "தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை - யம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க - தம்மினுங்-கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெல்லா - மெற்றே யிவர்க்குநா மென்று." எனவும் வரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. இப்பொருட்பற்றாகிய அவாவே பிறப்பறுத்தற்குப் பகையென்பதை, "ஆமுனிச்சையே மேலுமே லும்பிறப் பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே - நீமறந்திடா சைக்கடல் சுவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் - போமிறந் தெலா நினைவு மெப்பொழுதிலப் பொழுது பூரணமாய - சோமசேகரத்தெந்தைபொற் கழலையுந் தொழ லையமிலை நாமே." எனவும், ஞானசாரியருடைய அனுக்கிரகத்தினற்

றுன் பற்றுக்களனைத்தும் ஒழியுமென்பதை, "காரியமாகலாற் சகம்படைக்குங் காரணன் குலாலனி லனனென் - றோரியல் பெனவேழ் கடலுமொன்றுக்கி யொப்பிடுங் கருணையனேனும் - பேரியை பிறப்புத் தனையடைந் தவர்க்குப் பிணையுருவனை பெடப்பார்க்குங்-கூரிய விழியோ ஞதவினறவுங் கொடியனு மாகுமக்குரிசில்." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "தன்னிலையு மெதிர்காட்டாத் தமமாகு மாணவநோய் - பின்னையல தெஞ்ஞான்று நீங்குவது தானன்றே - துன்னிருள்வாய் மூழ்குநிரைச் சுருட்டுடன் முகட்டெழுந்த - மன்னுகதி ராலன்றி மற்றொன்றன் மாயுமோ." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௧௩௭)

மருளுந்தெரு ளும்போர்புரி மாறுட்டமுங் கண்டான்
றெருளொன்றிட மருணின்றிடத் திருவுள்ளத்திற் கிடத்தி
யொருதந்திரம் புரிகின்றன னுடையானெவை யெவைக்குந்
தருமந்தணப் பொருட்குஞ்சுதந் தரனாஞசங் கரனே.

(இ - ள்.) என்னை யடிமையாகவுடையவரும், உலகத்துள்ள எவ்வெவ் வஸ்துக்களுக்கும் அருள்பாலிக்கும் ரகசியமான உண்மைப்பொருட்கும் உரிமையுடையவருமாகிய சிவபிரானென மருதவாணர், திருவெண்காட்டடிகட்கு மேற்கூறியவாறு அஞ்ஞானமும் ஞானமும் போராநின்ற மாறுபாட்டையும் பார்த்தருளினர். மெய்ஞ்ஞானமே பொருந்துமாறும் அஞ்ஞானம் நீங்குமாறும் திருவுள்ளங்கொண்டருளி, ஓர் தந்திரம் புரியலாயினர்.—எ - று.

உலகத்துள்ள எவ்வெப்பொருட்கும் உண்மைப்பொருட்கும் சிவபெருமானே தலைவனென்பதை, "ஐவகை யெனும்பூத மாதியை வகுத்ததனு ளசர சரபேதமான - யாவையும் வகுத்து நல்லறிவையும் வகுத்துமறை யாதிநூலையும் வகுத்துச் - சைவமுத லாவளவில் சமயமும் வகுத்துமேற் சமயங் கடந்த மோன சமரசம் வகுத்தநீ யுன்னையா னணுகவுந் தண்ணருள் வகுக்கவிலையோ - பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணுத காட்சியே பொய்யிலா மெய்யறிவிற் - போதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப் போக்குவர வற்ற பொருளே - தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொரூபியே சித்தாந்த முத்தி முதலே - சிரகிரி விளங்கவள தக்ஷிணா மூர்த்தியே சின்மயா னந்த குருவே." என்னும், தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும், அஞ்ஞானமும் ஞானமும் இருபாரிசத்தும் போராநின்றனவென்பதை, "தீர்க்கின்றவாறென் பிழையை நின் சீரருளென்கொலென்று - வேர்க்கின்ற வென்னை விடுதிகண்டாய் விரவார் வெருவ - வார்க்கின்ற தார்விடை யுத்தரகோசமங் கைக்கரசே - யீர்க்கின்ற வஞ்சொடச் சம்வினை யேனை யிருதலையே" என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (௧௩௮)

ஆட்கொண்டசருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௧௩௨.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

துறவறச்சருக்கம்.

முன்னெறித் தவம்பல முயன்ற நன்னரான்
மின்னெறித் தனவென விளக்க மோங்குவார்
சென்னெறிக் கதியுறு திருவெண் காடனார்
பன்னெறித் துறவறச் சருக்கம் பண்ணுவாம்.

(இ - ள்.) பூர்வத்திலே முறைமையமைந்த தவங்கள் பலவற்றை இயற்றிய நன்மை காரணமாக, மின்னுக்கொடிகள் பிரகாசித்தவைபோன்று விளக்கத்தின்கண் மேம்படுவோராய், முத்தான்மாக்கள் செல்லுதற்குரிய சன்மார்க்க முத்தியை யடையப்போகும் திருவெண்காட்டடிகளுடையயாவராலும் துதிக்கப்படும் மேம்பாடுற்ற துறவறச்சருக்கத்தைச் சொல்லுவோம்.—எ - று,

முற்பிறவியிற் றவம்புரிந்தார்க்கே இப்பிறவியிற் றவம் பலிக்குமென்பது நூற்றுணிபாகலின், "முன்னெறித்தவம்பலமுயன்றநன்னரான் - மின்னெறித்தன வெனவிளக்கமோங்குவார்," என்றும், சரியை, கிரியை, யோகமென்னும் மூன்று பாதங்களையுங்கடந்து நான்காவது பாதமாகிய ஞானநிலையை எய்தினோர் அடையத்தக்க சன்மார்க்க முத்தியை யடைதற்குரிய திருவெண்காட்டடிகளென விளக்குவான், "சென்னெறிக்கதியுறு திருவெண்காடனார்." என்றும், ஏனையர் யாவருடைய துறவினும் அதிமேம்பாடுற்றதாய் உலகத்துள்ள பெரியோர்கள்பலராலும் புகழப்படுவது திருவெண்காட்டடிகள் துறவேயென்றறிவிப்பான், "பன்னெறித்துறவறம்." என்றும் கூறினர். முற்பிறவியிற்றவம்புரிந்தோர்க்கே இப்பிறவியிற்றவம் பலிக்குமென்பதை "தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை - யஃதிலார் மேற்கொள்வது." என்னும் திருக்குறளானும், சரியாவான்கள் சாலோகபதவியையும் கிரியாவான்கள் சாமீபபதவியையும், யோகவான்கள் சாரூபபதவியையும், ஞானவான்கள் சாயுச்சியபதவியையும் அடைவார்களென்பதையும், சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இந்நான்குமே சதுஷ்பாதங்களென்பதையும், இவற்றிற்கே முறையே தாதமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் சகமார்க்கம் சன்மார்க்கமெனப் பெயர்களுண்டென்பதையும், அதனானே இந்நூலாசிரியர் சன்மார்க்க முத்தியென்பதற்குச் சென்னெறிக் கதியென்றாரென்பதையும், "சன்மார்க்கஞ் சகமார்க்கஞ் சற்புத்ர மார்க்கந் தாதமார்க்கம்மென்றுஞ் சங்கரனையடையு - நன்மார்க்க நாலிவைதான் ஞான யோக நற்கிரியா சரியையென்று நவிற்றுவதுஞ் செய்வர் - சன்மார்க்க முத்திகள்சா

லோக்கிய சாமீப்ய சாரூப்ய சாயுச்யமென்றுசதுர் விதமா - முன்மார்க்க ஞானத் தாலெய்து முத்தி முடிவென்பர் மூன்றினுக்கு முத்திபத மென்பர். என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும், திருவெண்காட்டடிகள் துறவையேயா வரும் வியக்கின்றன ரென்பதை பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டணத் துப் பிள்ளையைப்போ - லாருந் துறக்கை யரிதரிது - நேரே - மனத்துறவு மப்ப டியே மாணுவிவற்று - ஞனக்கியைந்த தொன்றெனவேயோர். என்னும் தாயுமா ஞர் திருவாக்கானும் நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவள்ளுவஞர் கீத்தவர் பெருமை நூன் முகப்பாற் - சிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொடில் வாழ்க்கைச் சிறுமைநூற் றினாது தெரியார்க் - கறந்தவா தியற்றி னவனினுங்கோடி யதிகமாமென மண மாறது துறந்துளோனையும் பட்டணத்தெமதடிக டொகுத்தகட்டுரை திகழ்த் திடுமே" என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. இனித் தாத மார்க்க முதலிய நான்குபாதங்களி னிலக்கணங்க ளிவை"இவையென்பதை" தாத மார்க்கஞ் சாற்றிற் சங்கரன்றன் கோயிற் றலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ் சாத்திப்-போதுகளுங் கொய்துபூந் தார்மாலை கண்ணிபுனிதற்குப் பலசமைத் துப் புகழ்ந்து பாடித் தீதிறிரு விளக்கிட்டுத் திருநந்தவனமுஞ் செய்துதிரு வேடங்கண் டாலடியேன் செய்வ-தியாதுபணியீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியு மியற்றுவதிச் சரியைசெய்வோ ரீசனுலகிருப்பர்." எனவும், "புத்திரமார்க் கம்பு கலிற் புதியவிரைப் போது புகையொளிமஞ் சனமமுது முதல்கொண்டைந்து - சுத்திசெய்தா சனமூர்த்திமூர்த்தி மானுஞ் சோதியையும் பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த-பத்தி லருச்சித்துப் பாவிப் போற்றிப் பரிவிஞெடு மெரியில்வரு காரிய மும் பண்ணி - நித்தலுமிக் கிரியையினை யியற்றுவோர்க ணின்மலன்ற னருகி ருப்பர் நினையுங் காலே." எனவும், "சகமார்க்கம் புலனெடுக்கித் தடுத்துவளி யிர ண்டுஞ்சலிப்பற்று முச்சதுர முதலாதா ரங்களகமார்க்க மறிந்தவற்றி னரும்பொ ருள்க ளுணர்ந்தங் கணைந்துபோய் மேலேறி யலர்மதிமண் டலத்தின் - முகமார் க்க வமுதுடல முட்டத் தேக்கி முழுச்சோதி நினைந்திருத்தன் முதலாகவினைக - ளுகமார்க்க வட்டாங்க யோக முற்று முழத்தலுழந் தவர்சிவன்ற னுருவத்தைப் பெறுவர்" எனவும், "சன்மார்க்கஞ் சகலகலைபுராண வேதசாத்திரங்கள் சமயங்க டாம்பலவு முணர்ந்து - பண்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம் பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டு - நன்மார்க்கஞானத்தை நாடி ஞான னேய மொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம் - பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப் பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே." எனவும வரும் சிவஞானசித் தித் திருவிருத்தங்களாற் றெளிக. (க)

திருவிடை மருதுடைத் தெய்வ நாயக
னொருபுடைக் காதறை யூசி வாசியாற்
பிரிவுடைச் சாட்டொடு பேணி மாணுறப்
பரிவுடைப் பட்டினுற் பயிலச் சூழ்ந்தரோ.

(இ - ள்.) திருவிடைமருதூரைத் தமதிருப்பிடமாகக்கொண்டருளியதெய் வநாயகராகிய மருதவாணர், ஓர் பக்கத்திற் காதற்ற ஊசியை அதிகமாகப் பிரிந்

திருக்கின்ற நூலுடன் கோத்து, மாட்சிமையடையும்படி யாவரும் விரும்பும் தன்மையுடைய பட்டுவஸ்திரத்தினல்விளங்கும்படி சுற்றி—எ-று. அரோ-அசை.

சிவபிரான் ஏனைய சிவதலங்களெவற்றினும் மிக்கபிரீதியுடையராய் மற்றைய தலங்களிற் றரித்துள்ள திருநாமங்களெவற்றினும் மேம்பாடுற்ற மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமத்துடன்,திருவிடைமருதூரில்வீற்றிருக்கின்றனராகலின்,"திருவிடைமருதுடை."என்றும்,மகாலிங்கர் என்னும்திருநாமத்துடன்ஏகநாயகர் என்னும் திருநாமத்தையும் தரித்து விளங்கலின்" தெய்வநாயகன்.'என்றும்,அறவோ காதற்றிருந்தாற் சாடேறாதாகலின்,ஓர்பக்கமாத்திரம் காதறுபட்டஊசிஎன்பார் ஒருபுடைக் காதறை யூசி."என்றும்இழைகள் சேர்த்து முறுக்கிய கயிறல்லவெறும் இழைகளாகவே யுள்ளதெனவிளக்குவான், "வாசியாற் பிரிவுடைச் சரடு. "என்றும், அக்காதற்ற ஊசியையும் இழையையும் தனியாகக்கொடுக்கின் பார்ப்போர்க்கழகன்மையுடன் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து பயன்படா தொழியுமாகலின், பார்ப்போர் யாவரும் காமுறும்படி பட்டினூற் சுற்றிக்கொடுத்தாரென்பார், மாறுறப்பரிவுடைப் பட்டினூற்பயிலச் சூழ்ந்து." என்றும் கூறினர். சிவபிரானுக்குத் திருவிடைமருதூர் மிக்க பிரீதியுடையதென்பதை, "எங்கு முற்றுநின்றியாவையுமுணர்ந்திடுமெங்கள்-சங்கரன் றனிக்கயிலையா மருதிடைச் சார்ந்து-பொங்கு மத்தரு நீழலிற்பொருந்துறு விசும்பிற்-றங்க மால்விடை நிறுத்தினின் றின்னதுசொல்வான். "எனவும்,"இனையமாதலமாதியாயிருப்பதுநமக்கீ-தனைய'மாதலம் பரவை சூழகிலத்தினில்லை-நனைய மாமலர்ச் சோலையும் வாவியு நன்கு-புனையு மீடுறுமித னெழில்பாரெனப் புகன்றான். "எனவும் வரும் மருதவனப்புராணத் திருவிருத்தங்களானும்,மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமமேயன்றி ஏகநாயகரென்னும்திருநாமமும் அத்தலத்தில் வகித்திருக்கின்றனரென்பதை-"தேறுபுகழிடைமருதிலுறையேக நாயகன்றன் செய்ய தாளு மூறுமது மலர்க்கூந்தற் பசியமயி லுறையிடமுமோங்கு கங்கை - யாறிலகு சடைமுடியு மைம்முகமு நாற்றோளு மணிமுக்கண்ணுங்-கூறுதிற லிருமானு மொருமழுவு மனவரதங் குறித்து வாழ்வாம்." எனஷெ மருதவனப் புராணத்தில் வரும் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (௨)

ஏற்றபூம் பெட்டியி னிட்டுக் கட்டுறத்
தேற்றமா முத்திரைச் சின்னஞ் சேர்த்தினன்
கோற்றொடி யன்னைகைக் கொடுத்துன் காந்தனுக்
காற்றலீ தளித்தியென் றகன்று போயினன்.

(இ-ள்.) மருதவாணர் அதன்பின் அவ்வூசியையும்சரட்டையும் தகுதியமைந்த அழகிய பெட்டியில் வைத்துப் பிணிப்பமையுமாறு தெளிவாகிய முத்திரை என்னும் அடையாளத்தையும் பொருத்தினவராய் அழகிய வளையலணிந்த தமது தாயார்வசமளித்து, உமது கணவனுக்கு இதுதான் வலுவுடையது,ஆதலால் இதனைக் கொடுப்பீரென்று நீங்கிப்போயினர்.—எ-று.

முன் பட்டினுற் சுற்றிய அம்முட்டையை வெறுமனே கையிற்றந்தால் யாவரும் பிரித்துப்பார்க்கும்படி நேருமெனத் திருவுளத்தெண்ணி, திருவெண்காட்டடிகளைீங்க ஏனையோர் பிரித்துப்பாராவண்ணம் அதனை ஓர்பெட்டியினுள் வைத்து மேல்மூடி முத்திரைசெய்தாரென விளக்குவான், "எற்றபூம் பெட்டியினிட்டுக்கட்டுறத் - தேற்றமா முத்திரைச் சின்னஞ் சேர்த்தினுன். "என்றும், திருவெண்காட்டடிகட்கு இவ்வூசியினுலும் சாட்டினுலுமே மெய்ஞ்ஞானேதயமாகப்போகின்றமையின் உன் காந்தனுக்கு ஆற்றலீது என்றும் அவ்வாறு ஞானேதயம் பிறப்பித்தற்காகவே தாமெழுந்தருளிய தாகலின், அக்காரியம் நிறைவேறியவுடனே தாம் நீங்கினரென்பார், "அகன்றுபோயினுன், "என்றும். கூறினர். இவ்வூசியினுலும் சாட்டினுலுமே மெய்ஞ்ஞானேதயமாகுமோவெனின் அற்றன்று, மருதவாணப்பெருந்தகையார் இத்தனைகாலமாக இடைவிடாது இத்திருவெண்காட்டடிகளுடன் வசித்திருந்ததால், அவருடைய நோக்கம் பரிசம்பாவனை வாக்கு என்னும் இவ்வற்ருல் நாளுக்குநாள் பக்குவப்பட்டு இருவினைநீக்கம் மும்மலபரிபாகம் நாற்கரணசுத்தம் ஐம்புலனிலைமை அறுவகைக்குற்றநாசம் என்னும்இவைகளைப் படிப்படியா யடைந்துவந்தாராகலின்,இவ்வூசியையும் சாட்டையும் கண்டவுடனே மெய்ஞ்ஞானேதயமாதற்குப் பருவம்வாய்த்ததென்றறிக. ஆசாரியருடையநோக்கம் பரிசம்பாவனை வாக்குஎன்னும்நான்கினுலாவதே டச்சுதீட்சை எனவும் பரிசதீட்சை எனவும் பாவனுதீட்சை எனவும் வாசகதீட்சை எனவும் சதுர்வித தீட்சைகளாகக் கூறுவர் இவையே, நோக்கம் பரிசம் பாவனை வாக்குநூல் யோகம் என ஆறாகக் கூறுவதுமுண்டு. அவ்வாறனுள் யோகத்தைப் பாவனையுள் ளடக்கியும் நூலை வாக்கினு ளடக்கியும் நாலாகக்கொண்டாமென்க. இவ்வாறுகொள்ளல் நான் முறைமை யென்பதையும் ஆறு தீக்கைகளுண்டென்பதையும், "தேட்டந் திரண்டதிருமேனி யுட்புறம்பாய்க் - காட்டு மளவே கரைபுரண்டு - கேட்ட - வதிபக்கு வத்தார்க் ககம்புறமென் றூறு - விதிவைத்த தீக்கையாமெண் ,, எனவும், "பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்து மலமாயைக் — கருமத்தை யெல்லாங் கழற்றிச் - சரிதாதி - வாதனையாம் போதமயக்கத்தை வாக்காலே-போதைசெய்துபோக்கிவிடப் போம்." எனவும் வரும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண் பாக்களானு முணர்க. இவை நான்கனுள் திருநோக்கம் பாவனை என்னும் இவ்விரண்டும் அகதீட்சை எனவும் பரிசம், வாக்கு என்னும் இவ்விரண்டும் புறதீட்சை எனவும் பெயர் பெறும். இவற்றுள் பறவை தன் முட்டையைச் செட்டையாற் பரிசித்தல்போன்று மாணுக்கனைக் கரசரணங்களாற் பரிசித்தற் பரிசதீட்சையென்றும், ஆமைகரைக்கணிருந்த முட்டையைத் தன் மனதிற் பாவித்தல்போல மாணுக்கனைத் தமதருளுருவாகப் பாவித்தால் பாவனுதீட்சை யென்றும், மீன் தனது சினையைப் பார்த்தல்போற் றமது மாணுக்கனைக் கிருபாநோக்கத்தாற் பார்ப்பது சட்சு தீட்சையென்றும் கூறுவதுமுண்டு. இவற்றை, "மூவகையா ருயிர்வர்க்க மலத்தார் கன்மமூல மலத்தார் மூன்றுமுடையாரன்றே-த்வகமா மெனவுருவாய்வந்து நாதன்றிருநோக்காற் பரிசத்தாற் மிகழும் வாக்காற் - பாவனையான் மிகுநூலால் யோகப் பண்பாற் பரவிவருமவுத்

திரியாற் பாசநாச - மேவவரு ஞானமுமவுத் திரியிரண்டு திறனும் வியன் கிரியை ஞானமென விளம்பு மாறே'' என வரும் சிவம்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (ரு)

பண்டுபோன் றிருந்தனன் பரம நாயகன்
மண்டுகா தலின்வரு மதிவெண் காடரும்
புண்டரீ கத்திருப் பொருந்து மாளிகை
யண்டனைக் காணவென் றணைந்த போதினில்.

(இ - ள்.) பரமநாயகராகிய மருதவாணர் அங்குநின்றும் நீங்கிச் சிவலிங்கத்திற் பழையபடி கலந்திருந்தருளினர். விசேடித்த விருப்பத்தினாலே வருகின்ற அறிவின் மேம்பாடுற்ற திருவெண்காட்டடிகளும், தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி வசித்திருக்கின்ற தமது மனைக்கண், கடவுளாகிய மருதவாணரைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடனே சேர்ந்தபொழுது—எ-று.

இதுகாறும் திருவெண்காட்டடிகளின் தபோபலத்தினால் ஒரு நாமம் ஓருருவம் என்னும் ஒன்று மில்லாராகிய சிவபெருமான் தமது அருவுருவத்திருமேனியினின்றும் பிரிந்து மானிடவுருவந்தாங்கி மருதவாணரென்னுந் திருநாமத்துடனெழுந்தருளியிருந்து அத்திருவெண்காட்டடிகளைத் தமதடியாராக்கிக் கொண்டு மீண்டும் பழையபடியே அருவுருவத் திருமேனிகொண்டன ரென்று விளங்குவான், ''பண்டுபோன் றிருந்தனன் பரம நாயகன். ''என்றும், அறிவின் மேம்பாடுற்ற அறிஞர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குச்சிவபிரானிடத்துவிசேடித்த அன்புதியாதாகலின், ''மண்டுகாதலின்வருமதிவெண்காடர். ''என்றும், அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்கண் திருவெண்காட்டடிகளினு மேம்பட்டதிருவுடையோரின்மையானும், அத்தகைய திருவாய்த்தவர்களின் மாளிகையிலேயே சதா குடிகொண்டு விருப்புடன் வீற்றிருப்பது திருமகட் கியல்பாகலானும், ''புண்டரீகத்திருப்பொருந்துமாளிகை.''என்றும்,மருதவாணராகிய சிவபெருமான் சகலாண்டங்கட்கும் அதிபனாகலின், ''அண்டன். ''என்றுங்கூறினர். சிவபிரான் ஒரு நாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமில்லாரென்பதை, ''திருமாலும் பன்றியாய்ச்சென்றுணராத் திருவடியை - யுருவா மறியவோ ரந்தணனை யாண்டுகொண்டா-னொருநாமமோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரந்-திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. ''என்றும், அறிவின் மேம்பட்ட அறிஞர்க்கே சிவபிரானிடத் தன்புதிக்கும் என்பதை, ''அரிக்கும் பிரமற்று மல்லாத தேவர்கட்குந் - தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை - யுருக்கும் பணிகொள்ளு மென்பது கேட் டுலகமெல்லாஞ் - சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. என்றும்,சிவபெருமான் அண்டங்கட் கதிபனென்பதை,''நஞ்சமர்கண்டத்தனண்டத்தவர்நாதன்-மஞ்சுதோய் மாட மணியுத்தர கோசமங்கை-யஞ்சொலா டன்னோடுங் கூடி யடியவர்க ணெஞ்சுளே நின்றமுத மூறிக்கருணைசெய்து-துஞ்

சல் பிறப்பறுப்பான் றூயபுகழ் பாடிப் - புஞ்சமார் வெள்வளையீர் பொன்னூச லாடாமோ." என்றும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானு மறிக.

ஞானசற் குருவினி னயந்த நாயகன்
போனதிக் கறிவுறாப் புனித ரானவர்
வானனைக் கண்டிலார் வனச வாள்விழிப்
பானல்வெண் டாளங்கள் பரப்பி னாரரோ.

(இ.- ள்.) ஞானசற்குருவைப்போன்று திருவெண்காட்டடிகளிடத்து விருப் பமுற்ற தலைவராகிய மருதவாணர், சென்ற திசையை யுணராதவராகிய பரி சுத்தரான திருவெண்காட்டடிகள் தேவர்பெருமானாகிய மருதவாணரைக்காணாத வராய் தாமரைபோன்ற ஒளியுள்ள நேத்திரங்களினின்றும் சிறந்த வெள்ளிய முத்துக்களையொத்த நீர்த்துளிகளைச் சிந்தினார்.—எ - று.

மருதவாணர் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து அடிமையாக வந்து அவ்வடி களால் மகன்மைகொள்ளப்பட்டுத் தற்காலம் ஞானாசாரியராக விளங்கினாராகலி ன், "ஞானசற் குருவினி னயந்த நாயகன்" என்றும் திருவெண்காட்டடிகள் தூய் மையெவற்றினும் மேம்பட்டவாய்மையென்னும் அகத்தூய்மையமையப்பெற்ற ராகலின், "புனிதர்" என்றும் சிவபெருமான் தேவர்களெவர்க்கு மறிதற்கரிய ராய்த் தேவாதிபனென யாவரும் வழுத்தற்குரியாராகலின், "வானன், "என் றும், மருதவாணர் சென்ற திசையுணராதவராய் அவரைக் காணப்பெறாத திரு வெண்காட்டடிகள் பிரிவாற்றாமையால் ஆராமை மேற்கொண்டவராகிக் கண் ணீர்விட்டனரென்பார், "வனசவாள்விழிப்பா னல்வெண்டாளங்கள்பரப்பினார், என்றும் கூறினர். தூய்மை யெவற்றினும் மேம்பட்டது அகத்தூய்மை யென் பதையும், அத்தூய்மை வாய்மையா னமையப்படுமென்பதையும், "புறந்தூய்மை நீரானமையு மகந்தூய்மை-வாய்மையாற் காணப்படும். "என்னும் திருக்குறளா னும், சிவபெருமான் தேவாதிபரென யாவரும் வழுத்தற்குரியாரென்பதை," தேவர்கோ வறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற் றை-மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாளும் பாகத்தெ ந்தை யாவர்கோ னென்னையும்வந் தாண்டுகொண்டான் யாமார்க்குங் குடியல்லோ ம் யாது மஞ்சோ-மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு மேன்மேலுங் குடைந்தா டி யாடுவோமே.' என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (௫)

மருவினா ரெங்கணுந் துளங்கிக் காண்கிலார்
வெருவியே யவ்வயின் விரைந்து தாயரு
மருவினார் பெரியவர் மணிகொள் பெட்டியொன்
றருளினா ருமக்கென வருளிப் போயினார்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் எவ்விடத்தும் திரிந்து தேடினார் மரு தவாணரைக் கண்டாரில்லை. உடனே அம் மருதவாணரின் தாயார் அச்சமுற்

றவராய்த் திருவெண்காட்டடிகளிருக்குமிடத்து அதிவிரைவாகச் சேர்ந்தவராய், பெரியவராகிய மருதவாணர் இரத்தினங்களிழைத்த ஓர் பெட்டி உமக்காகக் கொடுத்துவிட்டுப் போயினரென் றுரைத்து அப்பெட்டியைக் கொடுத்துச்சென்றனர்.—எ - று.

மருதவாணரைத் திருவெண்காட்டடிகள் பலவிடங்களினும் தேடிக் காணாமல் வருந்தியதையுணர்ந்து அவ்வடிகளின் மனைவியார், நமது தலைவர் இதுகாறும் மருதவாணரைத் தேடியுழலும்படி வாளாவிருந்தோமே, மருதவாணர் நம்மிடத்தீந்த இப்பெட்டியை அப்போதே நமது தலைவரிடம் கொடுத்திருந்தால் இவ்வளவு பிரயாசையுடன் மருதவாணரைத்தேடாது, அதிலுள்ள விஷயத்தால் அமைதிபெற்றிருப்பரே இத்தனைகாலம் அவர் வருந்தும்படி பெட்டியைத்தராதிருந்தது பெரும்பிழையாமே என்று இவ்வாறு பற்பலவாக வெண்ணி அதிக அச்சத்துடன் மிக்க வேகமாய்ப்பட்டினத்தடிகளிடம் வந்தனரென்று விளக்குவான், "வெருவியே யவ்வயின் விரைந்து தாயருமருவினார்," என்றும் அப்பெட்டியை ஈந்து, அவரிருக்கும் வெளியிடத்தில் தாமிருக்க அச்சமுற்றவராய் அங்குநின்றும் நீங்கினரென்பார், அருளிப்போயினர். என்றும் கூறினர். (௬)

எனமொழி யேழையப் பேழை யீந்தனண்
மனமொழி மெய்களால் வணங்கு மன்பருங்
கனைகெழு சிலம்பணி கமல னீந்ததைத்
துனைவினால் விழித்துறச் சோதித் தாரரோ.

(இ - ள்.) என்று கூறிய அவர் மனைவியார் அப்பெட்டியைத் தந்தனர். மனம் வாக்கு காயமென்னும் திரிகரணங்களும் ஒருப்பாடுடையவராய் மருதவாணரை வழிபடுகின்ற மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகளும், ஒலிமேம்பாடுற்ற சிலம்பைத்தரித்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளையுடைய மருதவாணர் தந்தருளியஅப்பெட்டியை, அதிவிரைவிலே கண்களைத்திறந்து பொருந்தும்படி ஆராய்ந்தனர்.—எ - று.

திரிகரணசுத்தியுடையோர் செய்யும் வழிபாடே சிவபிரானுக்கேற்புடைத்தென்பதை விளக்குவான், "மனமொழி மெய்களால் வணங்குமன்பரும்" என்றும் வேதமே சிலம்பாகப் பாதங்களி லணிந்தவர் சிவபிரானாகலினானும், அவரே இப்போது மருதவாணராய் வந்திருத்தலினானும் "கனைகெழுசிலம்பணி கமலன்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் மருதவாணரைக் காணாமையாற் கலக்கமுற்றுக் கண்களை மூடி விழிநீர்சோர நின்றாராகலின், அவர் மனைவியார் மருதவாணரீந்த பெட்டி இதுவென்று தந்தமாத்திரத்தில் அக்கலக்கம் தெளிந்து கண்களை விழித்து அப் பெட்டியைச் சோதித்தாரென்பார், மதுனைவினால் விழித்துறச் சோதித்தார்," என்றும் கூறினர். திரிகரணசுத்தியுடையாரியற்றும் வழிபாடே சிவபிரானுக் கேற்புடைத் தென்பதையும், அவ் வழிபாட்டிற் காகவே இச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்த தென்பதையும், தியானித்தல் வாழ்த்

தல் வணங்கல் என்னும் இம் மூவித வழிபாடுகட்காகவே முக்காரணங்களமைந்த வென்பதையும் கையொன்றுசெய்ய விழியொன்று நாடக்கருத் தொன்றெண்ணப் - பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால் கமழு-மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான்-செய்கின்ற பூசையெவ்வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே" எனவும், "கண்ணுண்டு காணக் கருத்துண்டு நோக்கக் கசிந்துருகிப் - பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு கேட்கப்பல் பச்சிலையா - லெண்ணுண்டு சாத்த வெதிர்நிற்க வீச னிருக்கையிலே - மண்ணுண்டு போகுதை யோகெடு வீரிந்த மானிடமே," எனவும் வருந்திருவெண்கபட்டடிகள் திருவாக்கானும், "நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே-புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்-பொக்க மிக்கவர் பூவுநீருங் கண்டு - நக்கு நிற்பரவர்தமை நாணியே." எனவும் வாழ்த்தவாயு நினைக்க மடநெஞ்சுந்-தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச் - சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே - வீழ்த்த வாவினை யேனெடுங் காலமே" எனவும் வரும் ஆளுடையவரசுக ளருள்வாக்கானும் வீடு கூட்டுவான் குறித்ததினிமித்தமா விமலனீ தவினம்பாற், கூடு மாயையையெனதியா னெனவெணிக் கொள்வதென் பயமாசை, நாடுபோழ்தவைசுழுத்தியிற் புரந்தவ னெவனவ னனவாதி, யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே யுடல்கைவிட்டிருப்பாயே" என்னுஞ்சாந்தலிங்கசுவாமிகள்திருவாக்கானும் சிவபிரானுக்கு வேதமே சிலம்பென்பதை "எழுதரிய மறைச்சிலம்பு கிடந்துபுறத் தலம்ப வன்பரிதய மென்னுஞ் செழுமலரோ டையின்மலர்ந்து சிவானந்தத் தேன்றதும்புதெய்வக் கஞ்சத் தொழுதகுசிற் றடிப்பெரிய விரல்சுவைத்து மைக்கணீர் துளும்பவாய்விட் டழுதணையா டையிற்கிடந்தா னனைத்துயிரு மீன்றுகாத் தழிக்கு மப்பன்" என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத் தானுந் தெளிக. (எ)

முத்திரை கவிழவிட் டவிழ்ந்து முட்டறச்
சித்திர நேத்திரச் சுற்றுத் தீர்த்தபின்
குத்திர மொன்றறக் கொடுத்த தேர்பொரு
ளத்திர வாக்கிறு லறியப் பண்டமே.

(இ-ள்.) அப்பெட்டியிற் பொறித்திருந்த முத்திரை கீழேவிழும்படி திறந்து, முழுமையும் அவிழும்படி சித்திரமமைந்த பட்டுவஸ்திரச் சுற்றைஅவிழ்த்த பிறகு வஞ்சகமொன்றுமில்லாமல் மருதவாணரீந்தருளிய ஒப்பற்ற வஸ்துவானது மேம்பாடுற்றதாகிய உண்மையான வாசகதீட்சையினு லுணரப்படுவதான சிறந்த பொருளாயிருந்தது. —எ - று.

காதற்ற ஊசியையும் சாட்டையும் பட்டு வஸ்திரத்திற் சுற்றி, இரத்தினங்களிழைத்த அப்பெட்டியுள் வைத்து முத்திரையிட் டிருந்தாராகலின், அப்பெட்டியைத் திறக்கையில் திருவெண்காட்டடிகள் அம்முத்திரையைக் கீழே தள்ளிவிட்டுச்சுற்றியிருந்த பட்டு வஸ்திரத்தை அவிழ்த்தாரென்பார், "முத்திரை கவிழவிட் டவிழ்த்து முட்டறச் - சித்திர நேத்திரச் சுற்றுத்

தீர்ந்தபின்." என்றும், அதனுள்ளிருந்த காதற்ற ஊசியும் சாடும் தமக்கு மருத வாண ரருளிய உண்மை வாசகத்தாற் கிடைக்கக்கூடிய மெய்ப்பயனை விளக்கத் தக்க சிறந்த பொருளா யிருந்ததென்பார், "கொடுத்த தோர்பொருளாக்கிரவாக் கினு லறியப்பண்டம்." என்றும் கூறினர். (அ)

ஒடிவுறப் புரைவிழுந் தூறிக் கூர்முறிந்
தடிபடு காதறை யாகிச் செய்கையாய்
நொடிதர முறுக்குறு நாலுங் கோத்துள
வடிவினூ சியின் வாசி நோக்கினர்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் வளைவுற்றுப் பிளப்புண்டாய் நாட்பட்டுக் கூர்மையற்று நசுங்குண்டு காதற்றதாகி, செயற்கையாய்க் கூறுதற்கு முறுக்க மையாத சாட்டையுங் கோக்கப்பெற்றுள்ள உருவத்தாலாகிய அவ்வூசியின்மேம் பாட்டைப் பார்த்தனர்.—எ-று.

அவ்வூசி எவரைய ஊசிகளைப்போன்று பளபளப்பாய் வளைவின்றிக் கூர்மை யமைந்து காதுடைத்தாயின்மையினாலும், அதிற் கோத்திருக்கும் சாடும் செயற் கையா னமைந்ததென் றுரைத்தற் கேலாததாய் முறுக்கேறுத இழைகளாயிருந் தலினாலும், அவ்விரண்டையும் அதிசயமாகப் பார்த்தனரென்பார், "ஊசியின் வாசி நோக்கினர்." என்றார். (க)

நோக்கினர் நீக்கற நெடிது நோக்கினர்
பூக்கமழ் சடையினர் பொற்பு நோக்கினர்
பாக்கிய மிதுவெனப் பரிந்து நோக்கினர்
தேக்கிய வுலகுவிண் டேற நோக்கினர்.

(இ - ள்.) அவ்வூசியைப் பார்த்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அதைப் பார்ப்பதினின்றும் நீங்காதவராய் நீடித்தகாலம் பார்த்தனர். கொன்றைமலர் பரிமளிக்கின்ற சடையை யுடையவராகிய சிவபெருமான் திருவருளின் அழகை ப்பார்த்தனர். நமக்கு வேண்டிய முத்திச்செல்வம் இதுவேயென்று விருப்பமு ற்றும் பார்த்தனர். நிறைந்துள்ள உலகத்தினரும் தேவர்களும் இவ் வுண்மை யைத் தெளியும்படி பார்த்தனர்.—எ-று.

அவ்வூசியும் அதிற் கோத்துள்ள சாடும் இன்ன விஷயத்தை விளக்குவதெ ன்று விளங்காமையின், அவ் விரண்டையும் பார்க்கத் தொடங்கின திருவெண் காட்டடிகள் விடாமற் பார்த்தனரென்பார், "நீக்கற நெடிது நோக்கினர்." என்றும், சிவபிரான் தமது திருவருளை இவற்றால் விளக்கினரெனக் கருதிய தால், "பூக்கமழ் சடையினர் பொற்பு நோக்கினர்" என்றும், அதன்பின் ஒரு வாறு ஊசி சாடு என்னும் இரண்டின் பயனும் விளங்கினமையின் உவகையுற்ற வராய், "பாக்கிய மிதுவெனப் பரிந்து நோக்கினர்." என்றும் இவ் விரண்டால் விளையும் மெய்ப்பய னிதுவென்பதைத் தாமுணர்ந்தவாறே, உலகத்துள்ள எனை யரும், தேவலோகத் துள்ளாரும் தெளியவேண்டும் என்னும் கருத்துடன்

நோக்கின ரென்பார், "தேக்கிய வுலகு விண்டேற நோக்கினர்." என்றும் கூறினர். (கo)

காதிநூல் போதனங் காதிற் கல்விநூல்
போதலைக் குறிப்பினுற் புகன்ற பொற்புமா
மேதகு முலகெலாம் விடுங்கு றிப்புமாஞ்
சேதமிப் பாசநம் பாசச் சேதமாம்.

(இ - ள்.) இவ்வூசியின் காதிலே நூல் செல்லுதல், நமது செவியிற் கல்வியின் மேம்பட்ட நூல்கள் செல்லுதலைக் குறிப்பாகக் கூறிய உவமையுமாகும். மேம்பாடுற்ற உலகப்பற்றுக்க ளனைத்தும் விடுதற்குரிய குறிப்புமாகும். பழுதுற்ற பாசமென்னும் இச் சரடு நமது பாசத்தின் சேதந்தைக் குறிப்பித்ததுமாகும்,—எ-று.

இவ்வூசியின் காதில் எவ்வாறு நூல் செல்லினும் பிணிப்புற்றிருக்கவில்லையோ அதுபோல நமது செவிகளில் ஞானநூல் செல்லினும் பிணிப்புற்றிருக்கவில்லை என்பதைக் குறிப்பால் விளக்குவதற்காக இவ் வூசியையும் நூலையுந் தந்தனரென்பார், "காதினூல் போதனங் காதிற் கல்வினூல் போதலைக் குறிப்பினுற் புகன்ற பொற்புமாம்." என்றும், அன்றியும், அந்நூல் ஊசியின் காதிற் செல்லினும் எவ்வாறு பந்தப்படவில்லையோ அதுபோல நீ உலக விவகாரங்களிற் செல்லினும் பந்தமற்றிருப்பா யென்பதையும் விளக்குவ தென்பார், "மேதகு முலகெலாம் விடுங் குறிப்புமாம்" என்றும், அன்றியும், இவ் விழைகள் எவ்வாறு முறுக்கேறுதலா லொன்றுபட்டுப் புணர்ந்து பந்தமுருது தனித்தனி பிரிந்திருக்கின்றதோ அதுபோல உனது பாசங்களும் இனித் தனித்தனி பிரிந்துபோமென்று குறிப்பால் விளக்குகின்றதென்பார், "சேத மிப்பாச நம்பாசச் சேதமாம்." என்றும் கூறினரென்றுர். சிவபிரான் புகழ்கேளாச் செவிகள் பயனிலவாகலின், நம்காதில் கல்விநூல் போதலைக் காதற்ற வூசியிற் சரடுசெல்லுவதற் குவமித்தனரென்றுர். இதனை, ஆளா காராளா ருளை யடைந்துய்யார்-மீளா வாட்செய்து மெய்ம்மையு ணிற்கிலார்-தோளா தசுரை யோதொழும் பர் செவி-வாளா மாய்ந்து மண்ணுகிக் கழிவரே." என்னும் ஆளுடைய வரசுகளருள்வாக்கானும், உலக விவகாரங்களுட னிருக்கினும் பந்தமற்றிருத்தல் பெரியோரியல்பென்பதை, "தருவ தீமையு நன்மையு மூழடுத் ததையுயர் கழைமேனின்-றுாைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச் சொருமக டவனேவல் - புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும் புகனிரா சையையீயுற்-றிரவி னும்பக லினும்விடே னெஞ்சமே யின்பவீடெளிதாமே." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் உணர்க. (கக)

ஊசிகாந் தச்சிலே யுற்றுப் பற்றல்போ
ஞசமி லாப்பர ஞான மாற்றலா
மாசிலோ மென்றுகொண் டலங்க லோங்கியு
மாசிரு லங்குல வுடிவம் போயினர்.

(இ - ள்) ஊசியானது காந்தக்கல்லைப் பொருந்திப் பிடிப்பது போன்று அழிவற்றதாகிய மெய்ஞ்ஞான வல்லபத்தால், நாம் குற்ற மற்றோமென்று எண்ணி, ஒழிவானது விசேடித்த மறையினால் அழகிய குலாசாரவுருவும் நீங்கினார்.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் அக் காந்தத்தையும் ஊசியும் சமமாகிய இரண்டு வஸ்துக்களை விடாது நோக்கியதால், ஊசியானது காந்தக்கல்லைப் பிடிப்பதுபோன்று, உறுதியாகத் தம்மைப் பற்றிக்கொண்டு மெய்ஞ்ஞான வல்லபத்தாலே, இனி நாம் குற்றங்களினின்றும் விடுபட்டோமெனக் கருதி, அறுதியா மொழியின் மேம்பாட்டாற் குலாசார தருமங்களினின்றும் நீங்கினவாராயினர் என்பது கருத்து. மெய்ஞ்ஞான முதிர்க்கப்பெற்றோர் குலாசார முதலிய தருமங்களை அறவே விட்டொழிப்பாரென்பதை, "சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு-மமையா தாங்குல வாசார மானது - மிமையா தாரும் விடாத வில் வாழ்க்கையு - மமையார் தோளி விந்த லாசாரமே" என்னும் தேவிகா லோத்தரத்தாலும் தெளிக. (கஉ)

இச்சைஞா னந்தொழி லிவைக ளீசனா
ரிச்சைஞா னந்தொழி லிவற்று ளாக்கினா
ரச்சமில் பரையுட னாக வாருயிர்க்
கச்சனா மவனிடை யடைந்தொன் றாயினார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் தமது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் இம் மூன்றையும் சிவபெருமானுடைய இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் இம் மூன்றினுள்ளுஞ் சேர்த்தார். அச்சமற்ற பராசத்தியுடனே உலகெங்கும் நிறைந்த சர்வான்மாக்கட்கும் பரமான்மாவாகிய அப்பெருமானுடன் கலந்து ஒன்றாக விளங்கினார்.—எ-று.

தனது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் தன்னதாகக் கருதி, யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னது யான் என்னும் இச்சிவபோதச் செருக்குற்றது யாவும் சிவன் செயலென்னும் பதிகாணம் வாய்க்கப் பெற்றோர்க்கு, அவ் விச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றாலும் விளையும் சுகதுக்கங்க ளிலவாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் அத்தகைய சுக துக்கங்கள் தமக் கிலவாகு நிமித்தம் தமது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் சிவபெருமானுடைய இச்சை ஞானம் கிரியையென்னும் மூன்றுட் சேர்த்தனரென்பார், "இச்சை ஞானந் தொழி லிவைக ளீசனா ரிச்சை ஞானந் தொழிலிவைக்கு ளாக்கினார்." என்றும், அவ்வாறு இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் தமதல்லவென்று விடுத்தமையின் தமக்கென ஓராசையின்றிச் சிவத்திற் கலந்தனரென்பார், "பரையுடனாக வாருயிர்க் கச்சனா மவனிடை யடைந் தொன் றாயினார்." என்றும் கூறினார். இவ்வாறு சிவபோதச் செருக்கற்றார்க்குச் சுகோதய முண்டாகா தென்பதை, "யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்னதியா னென்னு மிக்கோணை ஞானவெரி யாலவெதுப்பி நிமிர்த்துத்-தான் செவ்

வே நின்றிடவத் தத்துவன்று னோ தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொ ளித்திட் டோடு-நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங் கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்ம - மூன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழியா தன்றே." எனவும், இவ்வாறு செய் வோர் சிவனிற் கலந்தொன்றாகலின் இவர் செயல்களெல்லாம் சிவன் செயல்க ளாகவே முடியுமென்பதை, "இவனுலகி லிதமகிதஞ் செய்தவெல்லா மிதமகித மிவனுக்குச் செய்தார்பா லிசையு - மவனிவனாய் நின்றமுறை யேகனாகியரன் பணியி னின்றிடவு மகலுங் குற்றஞ் - சிவனுமிவன் செய்தியெல்லா மென்செ ய்தி யென்றுஞ் செய்ததெனக் கிவனுக்குஞ் செய்ததென்றும்-பவமகல வுடனாகி நின்று கொள்வன் பரிவாற் பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே." எனவும் வரும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களானு மறிக. (கரு)

மறைபெறு சிவமுளே மறைந்து நின்றபின்
குறையற விளங்கிய கோலம் போலுமாத்
திறமுறு தாமுமச் சிவத்துட் புக்கொளித்
தறிவுறு விளங்கினா ரதீத வின்பமே.

(இ - ள்.) வேதங்களாற் றுதிக்கப்பெற்ற சிவமானது தமக் குள்ளே ஒளித்து நின்றபிறகு, பூரணமாய்த் திகழ்ந்த யாதிரியை யொத்து, மிகக மெய் ஞ்ஞான வல்லபமுற்ற தாமும் அச் சிவத்திற்குள்ளே புகுந்து மறைந்து தெரிந் துகொள்ளாத வண்ணம் நிரதிசயாநந்த இன்ப முடையவராய் விளங்கினார்.— எ-று,

தமக்குட் சிவம் மறைந்திருந்த காலத்தில் எவ்வாறு பூரணமாகச் சிவ சொரூபமாகவே விளங்கினாரோ அதுபோன்று, தாம் அச் சிவத்துள் மறைந்த இப்போது பூரணமாகச் சிவ சொரூபமாகவே விளங்கி, இவ்வாறு விளங்குவ தை ஒருவராலுந் முணரப்படாதவராய் நிரதிசயானந்த இன்ப வடிவா யிருந்தன ரென்றபடி. இவ் வனுபவத்தையன்றோ, "உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி - யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானா லடி யேனுன் - னடியார் நடுவு ளிருக்கு மருளைப் புரியாய் பொன்னம்பலத்தெம் - முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்றே." 'என மணி வாசகப்பிரானும், "நானவனென் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாத - லானெனவொன் றின்றியே தானதுவாய் - நானெனவொன் - றில்லென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத் - தில்லென்று தானா மிறை." என மெய்கண்ட தேவநாயனாரும், "ஆதனமு மாதனியு மாய்நிறைந்து நின்றவ னைச் - சேதனனைக் கொண்டே தெளிவுற்றுச் - சேதனனைச் - சேதனனி லேசெலுத்திச் சிற்பரத்த ராயிருப்ப - ரேதமறக் கண்டவர்க ளின்று" எனஉய் யவந்த தேவ நாயனாரும் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றனர். இவ்வாறு கலத்தல் கண்ணொளியும் விளக்கொளியும் கலத்தலுக் கொப்பெனக் கூறுவர். தூல வொளியாகிய கண்ணொளியைச் சீவனுக்கும் சூக்கும வொளியாகிய விளக்

கொளியைச் சிவத்துக்கும் உவமையாக்குவர். இவ்விரண்டொளிகளும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்கும் நிலை உற்றுநோக்கவல்லார்க்குப் பிரித்தறிய வாராமையின், கண்ணொளியாய் நோக்குங்காற் காணுந்தன்மையே விசேடித்து விளங்குமல்லது விளக்கொளி விசேடித்து விளங்காமைபோன்று, சீவனாகவே நோக்குவோர்க்கு எங்கும் சீவபோதமாகவே விளங்குமல்லது சிவபோதமாக விளங்கா. அவ்வாறே சிவமாகவே நோக்குவோர்க்கு எங்கும் சிவபோதமாகவே விளங்குமல்லது சீவபோதமாக விளங்கா. ஆகலின் திருவெண்காட்டடிகள் சீவபோதத்தை அறவே விட்டுச் சிவபோதமெய்தினராகலின், சீவபோதத்தா னிகழ்தற்குரிய சுகதுக்கானுபவங்கள் சற்றுமின்றி நிரதிசயானந்த மெய்தினரென்றறிக. (கச)

இன்பமா மதீதமே யிருக்கும் வள்ளலா
ரன்பிலா ருலகெலா மசத்துக்காட்சிவந்
தன்பினு லரனடி யமுத மாந்தினு
ரென்பரா லிவர்நல மியம்பொ ணாதரோ.

(இ-ள்.) இவ்வாறு அதீதவின்பமாகிய நிரதிசயானந்தத்திலிருக்கும் வள்ளலாராகிய திருவெண்காட்டடிகள், உலகமெல்லாம் அநித்தியமென்னும் காட்சி பிறந்து ஆசையற்றவராய், மெய்யன்பினாலே சிவபிரானது திருவடியென்னும் அமுதம்புசித்தனரென்று பெரியோர்கூறுவர். இத்திருவெண்காட்டடிகளுடைய நன்மை இன்னபடியென்று சொல்ல வேலாததாகும்—எ-று.

நிரதிசயானந்த வின்பமெய்தினோர்க்கு நித்தியப்பொருளாகிய சிவபிரான் திருவடியொன்றின்மேலல்லது ஏனைய அநித்தியமாயுள்ள உலகப் பொருள்களெவற்றினும் அன்புதியாதென்பதை யுணர்த்துவான், "இன்பமா மதீதமே யிருக்கும் வள்ளலா - ரன்பிலா ருலகெலா மசத்துக் காட்சிவந் - தன்பினு லரனடி யமுத மாந்தினர்." என்றனர். இதனை, "செயலெலா மறமாகச் செய்யுங் காலந் திகழ்வெலாம் பொய்யாகத் திகழுங் கால-மயலெலா முறவாகி யமையுங் கால மறிவெலாந் தனையறிய வணையுங் கால - மயலெலா மொழிந்துபர வசமாங் கால மனமெலாம் போன்பு மயமாங் கால - மியலெலாம் பிறப்பொழிய வெடுக்குங்கால மெங்கள் சிவஞானியரு ளிசையுங் காலம்." என்றும், இத்தகையோர் பெருமையை எவருமுரைக்க வேலாததாகு மென்பதை, "குன்று மறையுள் விபூதியென் றேசொலுங் கூற்றினுக்குப் - பொன்றுத செல்வ மெனப்பொருள் கூறும்வன் பூசுரருந் - தன்று மரைமலர்க் கைக்கீறு சாற்றத் தவம்புரிவ - ரென்றுலெவர்சிவ ஞானிதன் மேன்மை யிசைப்பவரே." என்றும் வரும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. (கரு)

எறிந்தனர் முறிந்தவூ சியினை யேந்தலார்
செறிந்தன சிறைமுறி தெளிந்த நீரெனப்
பிறிந்தன ரில்லறம் பெரிய நூற்படி
நிறைந்தனர் துறவற நெறிகொ ணீர்மையே.

(இ-ள்.) தலைவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அக்காதற்ற ஊசியை எறிந்துவிட்டவராய் நிறைவுற்றனவாகிக் கரைபுடைபட்டுத் தெளிந்தோடும் சலத்தைப்போன்று இல்லறத்தை விட்டுப் பிரிந்தனர். மேம்பாடுற்ற ஞானநூற்கிணங்கத் துறவறமார்க்கத்தைக்கொண்ட தன்மையினிறைவுற்றனர்.—எ-று.

ஞானநூலிற் கூறியுள்ள துறவற விலக்கணமெவையெனின், உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச்சார்பாகிய புறப்பற்றென்றும், இடைப்பூற்றாகிய உடற்பற்றென்றும், கரணங்களாகிய உட்பற்றென்றும் இவ்வாறு பற்றுக்கள் மூவகையாய் விளங்கும். இம்மூன்றனுள் காயத்துடன் கரணத்தைச்சேர்த்து உட்பற்றென்றும், முன் சொன்னவாறே உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பாகிய புறப்பற்றென்றும், இவ்விருவகையையும் விடுதலே உட்டுறவென்றும் புறத்துறவென்றும், இவ்விரண்டனுள் அகப்பற்றையேனும் புறப்பற்றையேனும் தனியாய் விடுதல் துறவன்றென்றும், அவ்விரண்டையும் அறவே விடுதல்தான் துறவென்றும், இவ்விரண்டையும் விடத்துணிந்தோர் முன்னர்ப் புறப்பற்றையே விடல்வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு விடவே அகப்பற்றுத் தானய் நழுவுமென்றும் கூறியுள்ள இவைபோல்வனவேயாம். இவற்றை, "இருவகைச் சார்பாமொருபுறப் பற்று மிடைபதாங் கடையுடற் பற்றும் - விரிகரணங்க ளாகுமுட் பற்று மெனத்திரி விதம்விளங்கிடுமித் - திரிவிதத் தினையுங் காத்திரங் கரணஞ் சேர்த்திடொன் றுக்கொடுட்பற்றும்-வருபுறப் பற்று மெனவிரண்டாக மதிப்பரவ் வணந்துற வையுமே." என்றும், "இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானியெனப்படிற் புறப்பற்றதேனு - மொருவுத லரு மெவணமப் பெயருக் குரியர்வே றொன்றுமில் கொடியுந் - தருமிலை மலர்கா யெனினகப் பற்றி றவர்புறப் பற்றையுந் தணவார் - மருவினு மஃதோ ரொருவர்வே ரன்றீர் மலர்க்கொடி வாடுறுவகையே." என்றும், "வேரறக் கொடிவா டுதலினுட் பற்றை விடுக்கின் மற்றைபபற்று நேரோ - சேருத லியல்பா மதனையே முன்னர்த் தொலைக்க வேண்டுமெனிற் கடுமுட்-சாருமோர் கொடியின் கிளையனைத்தையுமுன் றறித் தொழித் தலத்த னிடையா - மோர்தனி வேர்கொள் ளரிதரி தகப்பற் றொழித்தலும் புறப்பற்ற துறவே." என்றும் வரும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௧௬)

விடுத்தனர் வீடுநல் வீடு கூடுமா
றெடுத்தனர் துணிவுகூர் துறவை யேபெற
வடுத்தனூ ரம்பல மதனிற் புக்குளார்
நடுத்துளா னம்பல் நண்ணுறும் வண்ணமே.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் உயர்வுற்ற வீடென்னும் முத்தியை யடையும்வண்ணம் தமது கிருகத்தை விட்டனர். மேம்பாடுற்ற துறவாச்சிரமத்தை யடையும்வண்ணம் துணிவுமேற்கொண்டனர். ஆனந்த நடனமுடைய சிவபி

ரானது சிற்றம்பலத்தை யடையும்வண்ணம், தமதூருக்குச் சமீபித்த ஓரம்பலத்‍ ‍தி‍ற் சேர்ந்திருந்தனர். —எ-று.

நாம் வசித்தற்கிருப்பிடமாகிய வீட்டை நம்மதென்றெண்ணுமெண்ணம் அவிவேகமுடையதாகலின், இவ்வீட்டைவிட்டு, எல்லாப்பற்றுக்களையும் விடுதற்குக் காரணமாகிய முத்திவீட்டை யடையவேண்டுமென் றுணர்ந்தாரென்பார், "விடுத்தனர் வீடு நல்வீடு கூடுமாறு." என்றும், நிச்சயமான வெறுப்பென்னும் வைராக்கிய முடையார்க்கன்றித் துறவு கைகூடாதாகலின், அத்துறவையடைவானெண்ணியவிவர் துணிவென்னும் வைராக்கியத்தை மேற்கொண்டாரென்பார், 'எடுத்தனர் துணிவுகூர் துறவையே பெற." என்றும், இத்துறவினாலாகிய பயனை முத்தியின்பத்தைச் சிற்றம்பலத்தின்கண் சாமடைதலுண்மையென் றறிவிப்பான், அவ்வூர்க்கருகிலுள்ள ஓர் அம்பலத் தடைந்தாரென்பார், "அடுத்தலூரம்பல மதனிற் புக்குளார் நடத்துளா னம்பல நண்ணும் வண்ணம்." என்றும் கூறினர். நாம் வசித்தற் கிருப்பிடமாகிய வீட்டை நம்மதென்றெண்ணுதல் அவிவேகமென்பதை, "காணி மீதெம திடமிது வெனமனைக் கருதிமண்ணுகின்றாய் - நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது நமதிட மலவென்றற்-பேணவும்படு மோவிதற் கிடமதாம் பிருதிவி தனைநாகப் - பூணி னுன்றிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம் புகலிட மதுதேரே." என்றும், துறவுக்கு வைராக்கியமே முக்கியமென்பதை, "கயல்விழி மனைவியனைமுத லியவாங் கட்டது தனையென தெனவு - மியல்பதா மசுத்த மாதியாருடற்கட்டி தனையா னெனவும்வைத் தெனுமோர் - மயலதா மிருளைத் துறவெனு மொளியான் மாற்றிநெஞ் சகத்தினை விளக்கஞ் - செயலினிந் நூற்குப் பெயர் வயிராக தீபமென் றுயைத்திடம் படுமால்." என்றும் வரும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (கஎ)

போந்தபின் சுற்றமும் புடையிற் சுற்றவேல்
வேந்தனும் பட்டினம் விளங்கு மேன்மையாற்
சேர்ந்தனன் மயக்கறுத் தேற்றந் தேற்றினு
ராய்ந்திடி னளவுகாண் பரிய வல்லவே.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வாறு சென்றபிறகு, அவருடைய உறவின்முறையாரும் பக்கத்திற் சூழ்ந்துகொள்ள, வேலேந்திய அவ்வூரரசனும் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினம் எங்கும் பிரசித்திபான பெருமையால் அடைந்தனன். அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வேந்தன் கொண்டிருந்த அஞ்ஞானம் நீங்காத தெளிவைப் பலவாறாகத் தெளிவித்தனர். அத் திருவெண்காட்டடிகள் தெளிவித்த ஞானோபதேசங்களாகிய அவைகளை ஆராயின் அளவு கூறுதற்கரியனவாகும்.—எ-று.

இவ்வாறு திருவெண்காட்டடிகள் தமதூர்க்கருகிலுள்ள அம்பலத்திற் சேர்ந்தபோது அவருறவினர்கள் யாவரும் அவரைப் புடைசூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவ்வாறு யாவரும் புடைசூழ்ந்து உலகெங்கும் பிரசித்தமானமை

யைக் கேள்வியற்ற அவ்வூர அரசனும் அங்குவந்து சோந்தனன். அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வரசன் கொண்டிருக்கும் மயக்கமறுத தெளிவைத் தெளிவிக்கும்வண்ணம் பற்பல ஞானோபதேசங்களைப் புரிந்தனர். அவையனைத்தையும் ஆராயுமிடத்து இவ்வளவினவென்றுரைத்தற் கேலாதனவாம் என்றபடி. எனவே, அவ்வரசன் தான் கொண்டிருக்கும் மயக்கத்தையே முடிவான தெளிவெனக் கருதியிருக்கின்றனனென்றுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், அரசனே மயக்கமுற்றிருப்பானாயின் குடிகளும் மயங்கிக்கிடப்பாராகலின், முந்தி அரசனைத் தெளிவித்தால் அவன் ஆணையின்வழி நடக்கும் குடிகளனைவரும் தெளிவுறுவார்களெனச் சிந்தித்து அவனுக்கு ஞானோபதேசம் புரியத்தொடங்கினரென்க. அரசன் தெளியின் குடிகள் தெளிவார் என்பதை, "அரசனெவ்வழி குடிகளவ்வழி." எனவும், "மன்னனெப்படி மன்னுயிரப்படி" எனவும் வழங்கும் மூதுரைகளாலும், "குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே என்ற - புதல்வர்க்குத் தந்தையுந் தாயு - மறவோர்க் - கடிகளே தெய்வ மனைவோர்க்குந் தெய்வ - மிலைமுகப் பைம்பூ ணிறை." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (கஅ)

> பாவையின் போதமுற் றிருக்கு மன்னவற்
> காயிரம் போதமங் காற்றி னாரஃ
> தேயின வல்லவா யிகழ்ந்த நெஞ்சினர்
> தூயரா யிருந்தனர் துளக்க மின்றியே.

(இ-ள்.) அஞ்ஞானபோதமடைந்திருக்கும் அவ்வரசனுக்கு அவ்விடத்து அனேகவிதமான ஞானோபதேசங்களைத் திருவெண்காட்டடிகள் புரிந்தனர். அவ்வுபதேசங்கள் யாவும் அம்மன்னனுக்குப் பொருத்தமில்லாதனவாகக்கண்டு அவனை இகழ்ந்த மனமுடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள், அசைவற்றவராய்ப் பரிசுத்தமெய்தியிருந்தனர்.—எ-று.

அஞ்ஞானமுடையோர்க்கு எத்தகைய ஞானோபதேசமும் பயனுறாதென்பது நூற்றுணிபாகலின், "மநயையின் போதமுற் றிருக்கு மன்னவற் - காயிரம் போதமங் காற்றினாரஃ - தேயின வல்லவாய்." என்றும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் நாம் என் வீணே இவரிடத்தில் வசனிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அசைவின்றிப் பரிசுத்தராயிருந்தனரென்பார், "இகழ்ந்த நெஞ்சினர் தூயரா யிருந்தனர் துளக்கமின்றி." என்றும் கூறினர். இதனாலன்றோ தாம் ஞானசாரியராயினும் பக்குவமிலார்க்குப் போதிப்பாராயின், அவர் அஞசாரியரென்றும், அவ்வாறு பக்குவமுடையோன், தேனை நிறையவுண்டு அதனை மீட்டுங்கக்குந் தன்மைபோல உள்ளும்புறம்புமாயெங்கும் நிறைந்து மவுனமாயிருந்த சிவானந்தவெள்ளம் காருண்ணியத்தினால் ததும்பி ஞானசாரியருபதேசமொழிகளைக் கூறும் காலத்தளவும் பணிவிடைசெய்துகொண்டு நின்று, 'அதுவிதுவென்று ஒன்றையும் சுட்டாது பதைப்பறவிருந்து அதனைக் கேட்கவேண்டுமென்றும் அவ்வாறு அவ்வாசிரிய ருபதேசிக்கும் ஞானோபதேசம், இருளுக்கு விளக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரியனபோலும் பிரகாசித்து ஆணவ விருளை

நீக்குமென்றும்' அத்தகைய ஞானோபதேசம் அபக்குவர்க்குப் பயன்படாதென்றும் நூல்களிற் கூறியுள்ளன. இவற்றை' 'பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொருடானுஞ்-சையோக போக தரங்கத்தி-னையும் பரிபாகங் கண்டு பதையாமற் பார்க்குங் - குருவேகாண் ஞானக்குரு என்றும், தேனுண் டுமிழுந் திறம்போற் சிவானந்த - மோனந்துளும்பி மொழிகாலத் - தேசின்று - தோன்றிருது போலு மொன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்- கான்றதவம் வேத மது. என்றும், இருளிற் சுடரென்ன விந்திரவி யென்ன-வருளைக் கடந்தபரா னந்தர்-திருவாக்-கமுத மழை யம்பரச்சொ னன்னிமித்த மாங்கே-மமதையிரா தென்றே மதி. என்றும். உடற் குயிர்போற் கட்கிமைபோ லூசிநா லொத்து - விடிற்புலிதீ பாம்பினில் வீழ் வார்க்காஞ் - சுடச்சுடினும் - வாளைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் நாகாவா - றேழைக்காகாத திது என்றும்வரும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்காட்டகளாலு முணர்க. (கஅ)

> பகர்ந்தனர் பட்டினப் பலரும் பண்பினுன்
> மிகுந்திருச் சேந்தனர் விளம்புவீரெனப்
> புகழ்ந்தனர் மவுனமாம் பொற்பின் வைகினர்
> திகழ்ந்தமூ கரைமொழிச் செல்வ ராக்கினர்'

(இ-ள்.) அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள பலரும், தகுதியான் மேம்பாடுற்றசேந்தனரோ நமதுதிருவெண்காட்டடிகட்கு நீரேனும் கூறுவீரென்றுரைத்தனர். அவ்வாறே அச்சேந்தனர் திருவெண்காட்டடிகளைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்தார் உலகத்தில் விளங்கியிருந்த ஊமர்களைப்போன்ற அநேகரை வார்த்தையென்னும் செல்வமுடையவராகச் செய்த திருவெண்காட்டடிகள் மவுனமென்னும் நிலைமையிலமர்ந்தனர்.—எ - று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஏனையர் திருவெண்காட்டடிகளைப் பழையபடியே இல்லறத்திலிருக்கும்படி பலவாறு வேண்டியும் அவர்கட்கொன்றும் மறுமொழி கூறாதிருந்ததைநோக்கி, அவருக்கு மிகப்பிரீதியுடையவராயும் குணவிசேடங்களின் மேம்பட்டவராயுமுள்ள சேந்தனைநோக்கி' நீரேனும்திருவெண்காட்டடிகட்குரைக்கலாகாதா வென்றனரென்பார் பகர்ந்தனர் பட்டினப்பலரும் பண்பினுன் மிகுந்திருச் சேந்தனர் விளம்புவீரெனப் புகழ்ந்தனர். என்றும் அவ்வாறே அச்சேந்தனர் கூறியவனைத்திற்கும் உத்தரமின்றித்திருவெண்காடர் மவுனமா யிருந்தனரென்பார், மவுனமாம் பொற்பின்வைகினர் என்றும், அவ்வாறு வைகிய திருவெண்காட்டடிகள் எத்தன்மையரெனின், அதற்குமுன் யாதோர்விஷயமும் பேசவறியாத மூகர்கள்போலிருந்த அநேகரை விசேடமான ஞானபோதங்களைக் கூறத்தக்க வாக்கின் செல்வமடையச் செய்தவர் என்பார், திகழ்ந்த மூகரை மொழிச் செல்வராக்கினர். என்றும் கூறினர் அப்பட்டினத்திலுள்ளார் பலரும் தங்கட்கு மறுமொழி கூறாத திருவெண்காட்டடிகளிடமிருந்து ஏதேனும் ஒருத்தரம் பெறுமாறு அவர்க்குரியவராகிய சேந்தனரைப்

பிரார்த்தித்தனர். இத்தகைய விஷயத்தில் இவ்வாறு செய்வதே நீதியென் பதை' தங்கட் குதவிலர்கைத் தாமொன்று கொள்ளினவர் - தங்கட்குரியவ ராற் றுங்கொள்க · தங்கநெடுங் - குன்றினுற் செய்தனைய கொங்கையா யாவின் பாற் - கன்றினுர் கொள்ப கறந்து. என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக் கானும் தெளிக. அன்றியும் பண்பினுன் வகுந்திருச்சேந்தனுர்விளம்பு வீணை புகழ்ந்தனர் என்றுகூட்டிப் பொருள்கொள்ளுவாருமுளர். (உ0)

மற்றவர் மவுனமுற் றுறைந்த வாய்மையா
லற்றைஞான் றைவர்களு மகல வன்பரைப்
பெற்றபே றென்னையென் றரசன் பேசினு
னிற்கநீ ரிருக்கயாம் பெற்ற நீர்மையே.

(இ-ள்.) அத்திருவெண்காட்டடிகள் அங்கு வார்த்தையாடிய பலர்க்கும் மறுமொழிகூறாது மவுனநிலைமையுற்றிருந்த உறுதியினுலே, அன்று அவ்விடத்து வந்திருந்தவர்களனைவரும் நீங்கிவிட, அப்போது அங்குவந்து காத்திருந்த அரச ன் நீர் துறவடைந்ததனுலடைந்த பயன் யாதென்று வினவினன். அதுகேட்டதி ருவெண்காட்டடிகள் நீர் நிற்கவும் யாமிருக்கவும் பெற்றுக்கொண்டதன்மையே —எ - று.

அரசன் அவ்விடத்திற்குவந்து திருவெண்காட்டடிகளைத் தனித்துக்கா ணவேண்டுமென்று காத்திருந்தானென்பார், மற்றவர் மவுனமுற்றுறைந்தவாய் மையா லற்றை ஞான் றைவர்களுமகல, என்றும் அவ்வாறு நீங்கியவுடனே அர சன் அவ்வடிகளிடத்துத் தனித்துச்சென்றுகிட்டி சுவாமிகாள் நீர் துறவடைந்த தனு லெய்தியபயன்றான் யாதென வினவினுனென்பார், அன்பரைப்பெற்றபே றென்னையென்றரசன்பேசினுன். என்றும், அதுகேட்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வரசன் வார்த்தையை ஓர் பொருளெனமதியாமலும், முன்பு தாம்ஞானபோ தங்கூறியபோது பயன்பெறுது போனதைச்சிந்தித்தும் செல்வ மேம்பாட்டை யும் அதிகாரமேம்பாட்டையுமுடைய நீர் நிற்கவும் யாமிருக்கவும் வாய்த்ததேபெ ரும்பயனெனக் கூறினுரென்பார் நிற்கநீரிருக்கயாம்பெற்றநீர்மை. என்றும்கூறி னர் அரசனது வார்த்தைகளெழுதப்பட்ட திருமுகத்தைக்கண்டபோதே அவன து அரசாட்சிக்குப்பட்டகுடிகள் மிகப்பயந்து அதன்படி நடக்கத்துணிவரர்களாக லின் இவர் அத்தகைய அரசன் நேரில் வந்தபோதே சற்றேனும் மதியாதவராய் அவனதுசெல்வத்தின் சிறுமையையுணர்ந்துதெளிந்துதுணிந்துகூறினரென்பது கருத்து. அரசன்திருமுகத்திற்கே அவனதுஅரசாட்சிக்குடிகள் நடுங்கிநடப்பார்க ளென்பதை அரையன்வா யுரைகள் வரைதரு முடங்க லதுவரக் காணின்மற்றவ ரு கடரையின்வாழ்பவருண்ணடுங்கியோர்ந் ததன்வாய்ச்சாற்றியமுறைசெய்வா றென்றுற்-கரையில் பேரின்பந் தரவெமக்கிறைசொல் கட்டுரையென்னின்வே றென்னை - யுரையுள வேதா கமமவ னெனக்கண் டுரைத்தவா புரிதுவதல்லால் என்றும், அரச செல்வமும் சிறுமையுடைத்தென்பதை, "இளமையிற் பிணி

யற் றொருகுடை நிழற்கீ ழிருநில முழுவதும் புரக்கும் - வளமையி னுடைய மகற்குமெப் பொழுது வருங்கொல்கூற் றெனும்பயத் தானு - மூளமிகப் பறை நின் றறையுமேற் புவிமீ துடையரோ மற்றைய ரின்பங் - களிமிகுத் திருப்பர் தெளிவிலா மையின்மேற் காரியங்கருதுமு ரரோ." என்றும்வரும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (௨௧)

எனவிசைத் தன்பணு ரியைந்த காலையி
லனகவம் பலத்துளா னடியர் மேன்மையை
நினையவு மரிதென நிருபன் கூறினன்
மனையறக் கிளைஞரோ வழக்கம் பண்ணுவார்.

(இ-ள்.) என்றுகூறி மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகள் துறவு நிலைமையிற்பொருந்திய போது, மாசற்ற பொன்னம்பலத்தின்கணுள்ளாராகிய சிவபிரானுடைய அடியார்களின் பெருமையை எண்ணவும் அரிதென்று அரசனுரைத்தனன். அப்போது இல்லறத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் சுற்றத்தாரனைவரும் வழக்கத்தைக் கூறலாயினர்.—எ-று.

சிவனடியார் பெருமையை இற்றென யாவருமுரைத்தற்கரிதென்பதை "சிவனாலு மறையாலு முணர்வினாலுந் தெரியாத பரன்வெங்கை யரசன்றன்மா தவனாலு மயனாலு மலரியாலுஞ் சரியாலுங் குருவாலு மமரர் கோவா-மவனாலுங் குகனாலு முனிவரானு மரவாலுஞ் சுரராலும் புலவராலு - மெவராலும் வெலற்கருமைம் புலன்கள் வென்ற வெழிலடியார் பெருமைதனை யியம்பொணாதே" என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது - புவனமோ நான்முகன் படைப்பு - நான்முகனோ கரியமா லுந்திவந் தோன் - கரியமாலோ வலைகடற் றுயின்றோன் - அலைகடலோ முனிகையி லடக்கம்-முனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன்-கலசமோ வுலகிற் சிறுமண் - உலகமோ வரவினுக் கொருதலைப் பாரம் - அரவோ வுமையவள் சிறுவிரன் மோதிரம்-உமையவளோ விறைவர் பாகத்தொடுக்கம் - இறைவரோ தொண்டருள்ளத் தொடுக்கம்-தொண்டர்தம்பெருமை சொல்லவும் பெரிதே." என்னும் ஔவைப் பிராட்டியார் அமுதவாக்கானும் தெளிக. (௨௨)

மன்னகே ளிவர்பெருங் குடிமை வாழ்வுறத்
தன்னிகர் மருகனை யிருத்தித் தாழ்வறப்
பன்னருந் திருவெலாம் பரிக்கச் செய்கவென்
றுன்னின ருரைத்தலு மோகை யாகியே.

(இ-ள்.) வேந்தரே! வினவுவீராக, இத்திருவெண்காட்டடிகளின் மேம்பாடுற்ற குடிவாழ்க்கை விருத்தியடையுமாறு, தமக்குத்தாமே நிகராகவிளங்கும் இவரது மருகனை அவ்வீட்டிற் குடியிருத்தி, குறைபாடின்றி யாவர்க்கும் கூறுதற்கரிய இவருடைய ஐஸ்வரியங்களனைத்தையும் பரிபாலிக்கச் செய்வீராக

வென்று ஆலோசித்தவர்களாய்க் கூறுதலும், அதுகேட்ட வேந்தன் களிப்புற்று.—எ-று.

மாமனுர்ச்சிதத்திற்கு மைந்தனில்லாவழி மருகனையுரியனென்பது மனுநீதியும், வழக்குமாகலின், மேற்செய்யுளில் "வழக்கம் பண்ணுவார்." எனவும், இச்செய்யுளில், "இவர்பெருங் குடிமை வாழ்வுறத்-தன்னிகர் மருகனை யிருத்தித் தாழ்வறப் - பன்னருந் திருவெலாம் பரிக்கச் செய்க." என்றும் கூறினர். மாமனுர்ச்சிதத்திற்கு மருகனே யுரியனுதல் வழக்கென்பதை, "தந்தை பிறந்திரவாத தன்மையினுற் றன்மாமன்-வந்து பிறந்திருக்கும் வண்மையினன்-முந்தொருநா-ளோணிக்கு வேளையெரித்தான் மகன் மாமன் - காணிக்கு வந்திருந்தான் காண்" என்னும் காளமேகப்புலவர் வெண்பாவானு மறிக. (உரு)

> அரசனுஞ் சுற்றமு மகன்று போயொளி
> யிரவிநேர் மருகனை யிவர்க்கு நேரென
> வரிசைசெய் திருத்தினுர் மைந்தன் முங்கினன்
> புரையிலா விழுதுவிட் டன்ன பொற்பினன்.

(இ-ள்.) அப்பால் அவ்வேந்தனும் உறவினரும் அங்கு நின்றும் சென்று சூரியப் பிரகாசத்திற்கு ஒத்த இவரது மருகரை இத்திருவெண்காட்டடிகட்கு நிகரென்று சிறப்புக்க ளியற்றி அம்மனையிலிருக்கச் செய்தார்கள். அழகுடையவராகிய அம்மருகர் குறைவற்ற ஆலவிருட்சம் விழுதுவிட்டதுபோன்று அவ்வாழ்க்கையின் பாரத்தைத் தாங்கினர்.—எ-று.

இத்தகைய பெருஞ்செல்வத்திற்குரியவனுவோன் சாமுத்திரிகா நூலிற் கூறியுள்ள இலக்கணங்களமைந்த எழிலுடையவனு யிருக்கவேண்டுமாகலின், "ஒளி யிரவிநேர் மருகனை." என்றும், அச்செல்வமனைத்தும் அவனுக்கே யுரிமையுடைத் தென்பதற்கேற்ற சாதனங்களுர், அத்திருவெண்காட்டடிகளின் விவகாரங்களனைத்தையும் அவனே நடத்தவேண்டியதற்குரிய நன்முகூர்த்த நிச்சயமும், அம்முகூர்த்தத்தில் நடத்தவேண்டிய கிரியைகளும் குறைவின்றி நடாத்தினரென்பார், "வரிசைசெய் திருத்தினுர்." என்றும், ஆலவிருட்சம் அடியற்றுப்போகையில் அதன் விழுது அம்மரத்தை விழவொட்டாது தாங்குவதுபோன்று, திருவெண்காட்டடிகளின் குடிவாழ்க்கை ஆதாவற்றதாகிய காலத்து இம்மைந்தன் தாங்கினமையின், "புரையிலா விழுதுவிட்டன்ன பொற்பினன்." என்றும் கூறினர். விழுதுவிட்டனன் என்றமையின், மரங்களுக்குட் பெரும்பாலும் விழுதுவிடல் ஆலமரமொன்றேயாகலின், ஆலவிருட்சம் விழுதுவிட்டது போன்ற எனப் பொருள் கூறினும், விழுதுவிட்டனன் பொற்பினனென்று கூட்டி, அழகென்பதொன்றே பற்பல அவயவங்களாய் விழுதுவிட்டதுபோன்றவன் எனப்பொருள் கூறுவாறு முளர். அவ்வாறு கொள்ளின் திருவெண்காட்டடிகளுடைய செல்வத்தைத் தாங்கினரென்பதற்கு விசேடமின்மையை யறிக.

இவன்சிறந் திருந்துழி யெழுந்து கற்பினா
ளவம்புனை மனைவியார் தாமு நாடொறுந்
தவம்புரி குவனெனத் தனிவெண் காடருங்
கவன்றுகட் டறவழி காட்டி யோட்டினார்.

(இ-ள்.) இம்மருகர் இவ்வண்ணம சிறப்புற்றிருக்குங்காலத்து, கற்பிற் சிறந்த விநோதமான அலங்காரமைந்த திருவெண்காட்டடிகளின் மனைவியார் வீட்டினின்றும் வெளிக்கொண்டு, தாமும் தினந்தோறும் தவம்புரிவேனென் றுரைக்க, ஒப்பற்ற திருவெண்காட்டடிகளும் சினந்து அறவே நீங்கும்படி வீட்டிற்கு வழிகாட்டித் துரத்தினார்.—எ-று.

கட்டற வழிகாட்டியோட்டினார் என்பதற்கு, திருவெண்காட்டடிகள் காருணிய மூர்த்தியாகலின், மனைவியாருடைய பந்தபாசங்களும் இல்லறத்திருந்த வண்ணமே நீங்கும்படியான ஓர் மார்க்கத்தை யுபதேசித்துத் துரத்தினார் எனப் பொருள்கோடலுமொன்று. பிறவியறுதற்பொருட்டுத் துறவினையடைந்தோர்க்கு இச்சரீரத்தைச் சுமந்து திரிதலே பெரும்பந்தமாகலின், அச்சரீராபிமானத் தானேர்ந்த மனைவியாதிய பந்தபாசங்களைக் கைப்பற்றுவரோ, பற்றாராகலின், தம்மைப் பின்றொடர்ந்த மனைவியின் பந்தம் அறவே ஒழியும்படி நீக்கித் துரத்தினாரென்க. பிறவியறுப்பார்க்குச் சரீரமே பெரும்பந்தமென்பதை, "மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க - லுற்றார்க்குடம்பு மிகை." என்னும் திருக்குறளானும் தெளிக. துறக்கத் துணிந்த ஏனையரும் இவ்வாறே மனைவியைத் துரத்தினரென்பதையும், இம்மனைவி மக்கள் முதலியோர்க்கு நாமோர் துணையன்று, சர்வான்மாக்கட்கும் சிவபிரானொருவரே துணையாயவரென்று துணிந்தாரென்பதையும், "ஆகமத்தின் விதிதவறா தறைந்தனை நீ விவேகியே யாவா யானுந்-தேகமுதற் பிரபஞ்ச மதனினைசை விடுத்துவனஞ் செல்லா நின்றேன் - நாகமுலை யாயெனுமை தடுத்தலுன்றன் விரதமல நாடுதன்னிற்-போகுதியென் றவளைவிடுத் தேதிலரைப் போலகன்று போகாநின்றான்." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், "நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை நாமல திலையென்றே - கவலையுற்றான் றுணைமறந்தனையுனைக் காலனார் கொடுபோகிற்-குவல யத்தடைந்திவரைநா டொறும்புரந் திடுவையோ குறிக்குங்காற் - சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர் தானுமோர் துணையாமே." என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக, (உரு)

நங்கையா ரிற்புக நடாத்தி விட்டபின்
மங்கலச் சேந்தனார் மனங்க ரைந்துவீழ்ந்
தெங்கணா யகவென விறைஞ்சிப் பின்னரும்
பங்கயச் சேவடி பிடித்துப் பண்ணுவார்.

(இ-ள்.) இவ்வண்ணம் தமது மனைவியார் வீட்டிற் சேரும்படி செலுத்திய பிறகு, பொலிவுற்றோராகிய சேந்தனார்நாயனார், திருவெண்காடரிடம்

வந்து மனவுருக்கத்துடன் கீழேவிழுந்து எங்கள் தலைவரேயென்று பணிந்து, மீண்டும் தாமரைமலர்போன்ற சிவந்த நிறமுள்ள திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு விண்ணப்பிக்கின்றனர்.—எ-று.

சேந்தனார்நாயனார் திருவெண்காட்டடிகளிடம் மந்திரியாராக விருந்தமை யானும், அவரது மெய்யன்பின் தன்மை இத்தன்மைத்தென நன்குணர்ந்திருந் தமையானும் அவரைவிட்டுப் பிரிய மனந்துணியாமல், அவரது திருவடிகளை விடாது பற்றி விண்ணப்பிக்கலாயினரென்க. தமது தலைவர் துறவடைதற்கே குங்காலத்து மந்திரிமார் பிரிவாற்றாமையாற் கருத்துருகிக் கலங்குதலியல்பென் பதை, "அலது நீயேகி னவனியுங் காப்பற் றவத்திலே யலைந்திடும் யாமுஞ்- சலனம தூறுவே மித்தகை யெமைநீ தவிக்கவிட் டேகுதல் கடனன் - றிலகிட வெமக்கீ தருமொன வமைச்ச ரியம்பிட வரசனும் பார்த்தே - யுலகமெய் யென வெண் ணூறுமதி யுடையோர்க் குரைப்பினு முணர்வுதி யாதலால்." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. இச்சேந்தனார் நாயனார் திருப்பல்லாண்டு திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றனர். அது திருவிசைப்பாவுடன் சேர்த்திருக் கின்றனர். (உசு)

எனையுமீ டேற்றுத லெந்த ஞான்றுகொன்
மனையறம் புகுதவோ மன்று ளாடலை
நினைவினி னிறுத்தவோ நிகழ்த்து வீரென
வினையவர் கருத்தினுக் கமைந்த செய்கென்றார்.

(இ-ள்.) அடியேனையும் ஆட்கொள்வது எந்தக்காலமோ? இல்லறத்திற் சேரவோ? பொன்னம்பலத்தில் நடராஜப்பெருமான் புரிந்தருளும் ஆனந்தத் தாண்டவத்தைச் சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கவோ? திருவாய்மலர்ந்தருள்வீ ரென்று விண்ணப்பிக்க, அதுகேட்ட திருவெண்காட்டடிகள் உமதெண்ணத்திற் கெதுபொருத்தமானதோ அதைப்புரிவீரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.-எ-று.

இல்லறத்திலிருப்போரும் சதா நடராஜப்பெருமானது ஆனந்தத்தாண் டவத்தைச் சிந்தித்திருப்பார்களாயின், அச்சாதகத்தால் அவ்வானந்தத் தாண்ட வத்தின் சிலம்பொலி தினந்தோறும் அவர்கள் பூசை முடிவிற் கேட்கப்படு மென்பது நூற்றுணிபாகலானும், அவ்வாறே சதாதியானித்துக்கொண்டிருந்து சேரமான்பெருமாணாயனாரும் தினந்தோறும் அச்சிலம்பொலியைக் கேட்டுவந் தாராகலானும், இச்சேந்தனாரும் பின் திருச்சிற்றம்பலச் செல்வருக்குக் களி யமுது படைத்தாராகலானும், அப்பெருமானிடத்துத் தமக்குள்ள பேரன்பை ஆசாரியராகிய திருவெண்காட்டடிகட் கறிவிப்பான், "மனையறம் புகுதவோ மன்று ளாடலை-நினைவினி னிறுத்தவோ," எனக்கூறினரென்க. சேரமான்பெரு மாணாயனார் நிதமும் சிலம்பொலி கேட்டுவந்தாரென்பதை, "வாசத் திருமஞ் சனம்பள்ளித் தாமஞ்சாந்த மணித்தூபந் - தேசிற் பெருகுஞ் செழுந்தீப முத லாயினவுந் திருவமுது - மீசர்க்கேற்ற பரிசினா லர்ச்சித்தருள வெந்நாளும்

பூசைக் கமர்ந்த பெருங்கூத்தர் பொற்பார் சிலம்பி ஞெலியளித்தார். என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானும், ஆனந்தத்தாண்டவத்தைச் சதா தியா னிப்பவர்கட்குச் சிலம்பொலி கேட்குமென்பதை, ஓசையெலா மற்ற லொலிக் குந் 'திருச்சிலம்பி - ஞோசை வழியேசென் றெத்தொடங்கி - லோசையினி - னந்தத்தா னத்தா னரிவையுடனம்பலத்தே - வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து., என்றும்' சேந்தனர் களியமுது நிவேதித்தாரென்பதை, அவிழ்ந்த துணி யிலவி ழ்ந்த வவிழை - யவிழ்ந்த மனத்தால் லவிழ்க்க - வவிழ்ந்தசடை - வேந்தனர்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பிற் - சேந்தனர் செய்த செயல்." என்றும் வரும் உய்யவந்த தேவநாயனர் திருவாக்கானும் தெளிக. இச்சேந்தனர்நாயனர் மேற்கூறிய சாதனத்திற் சாத்தியராயிருக்கின்றமையைத் திருவெண்காட்டடிக ளுணர்ந்திருக்கின்றாராகலின் அத்தகையார் இல்லறத்திருக்கினும் துறவறத்தி ருக்கினும் ஒன்றே என்னும் கருத்துடையவராய், கருத்தினுக் கமைந்த செய்க.' என்றனர், இத்தகையோர் எவ்வறத்திருக்கினும்தியானத்தைக் கைவிடாராகலின் ஓர் பற்றுமின் றிப் பற்றற்றவராகவே விளங்குவரென்பதை' வீட்டிலே சென்று வினையொழிந்து நின்றிடலென் - றன்டிலே நல்வினைகள் செய்திடலென்-கூட் டில்வாள் - சாத்தியே நின்றிலையேற் றக்கனர் வேள்விசெய்த - மாத்திரமேயாங் கண்டாய் வந்து.', என்னும் உய்யவந்த தேவநாயனர் திருவாக்கானும், துயிலி னும் போகினு நிற்கினும் வீழினுஞ் சொல்லினுமொன் - றயிலினுங் காணினுங் கேட்பினும் வாழினு மல்லலொடு - பயிலினுஞ் சோரினுந் தேறினு நீக்கினும் பற்றினும் பொய் - குயிலினுஞ் சோம்பினு நிற்கடவேனென்கைக் கொற்றவ னே.,, என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (உக)

> பக்குவக் குறைவறு பண்ப ராதலா
> லக்கணம் விடைகொளா வகன்று தம்மகம்
> புக்கனர் முக்கணன் புனித வன்பரு
> மிக்கஞா னக்கிளை விளவின் வாழ்குவார்.

(இ-ள்.) சேந்தனர் பரிபாகக்குறைவற்ற தன்மையராகலின், அந்தக்கண மே திருவெண்காட்டடிகளிடம் விடைபெற்றுஅங்குநின்றும் நீங்கித் தமதுமனை யிற்சேர்ந்தனர்' திரிநேத்திரதாரியாகிய சிவபிரானுடைய மெய்யன் பினராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாகுபாடுகள் மேன்மேல் விர்த்தி யாகும்படி வாழ்ந்திருப்பாராயினர்.-- எ - று.

சேந்தனர்நாயனரும் பரிபாகம் மேம்பட்டவராகலின் திருவெண்காட்டடி களிடம் மீண்டும் யாதொன்றும் வினவாதவராய்த் திருவெண்காட்டடிகளுடைய திருவுள்ளக்கிடை இதுதானென்றுணர்ந்து தம்மகத்திற் சேர்ந்தமது சாதகப் படி சிவத்தியானத் திருந்தனரென்பார்' பக்குவக்குறைவறுபண்பராதலா - லக்க ணம்விடைகொளாவகன்று. தம்மகம் புக்கனர்.,, என்றும், திருவெண்காட்டடி கட்கு மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாகுபாடுகளாகிய எங்கும்சிவமாய்க்காணுதல்சுகதுக்கம்

சமமாய்ப் பார்த்தல் உறவுபகை ஒன்றாகநாடுதல் என்னும் இவையாவும் மேன் மேல் விருத்தியாயின என்பார் 'முக்கணன் புனிதவன்பரு - மிக்கஞானக்கிளை விளைவின் வாழ்குவார்',, என்றும் கூறினர் பரிபாகமுற்றவர்களின் தன்மை இத் தகைத்தென்பதை 'தேனுண்டிமிழுந் திறம்போற்சிவானந்த - மோனந் துளும்பி மொழிகாலத் - தேநின்று - தோன்றிருதுபோலுமொன்றைச் சுட்டாது கேட்ப வர்கட்-கான்றதவம் வேதமதா,என்னும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்பாவானும் ஞானேயமானபோது மேற்கூறியகுணங்கள் மேன்மேலும்அபி விர்த்தியாமென் பதை, நகர் தனி லெகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறுமகமகிழ்ந்-தங்கை யேற்றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே-செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித் திட நாணமின்றி-யிகபதத் திச்சை யற்றே யேகனு யுலாவ லுற்றான் ,,என்றும் தோன்றிடு முலகமெங்கே தோன்றிடு மென்ன நோக்கித்-தோன்றிடுகினைவிலெ ன்றேதோன்றிய நினைவுதானுந்-தோன்றிடு மிடத்தைப்பார்த்துத் தோன்றிடுஞ் சொருபத் தென்றே-தோன்றிடுஞ் பொருள்களெல்லாஞ் சொருபமே யென்று கண்டான். என்றும் வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. (உ௪)

தகவுநன் மனைவியாய் தனைய ராமவர்
மிகுமுயி ராய்ச்சிவம் விரவுந் தொண்டரே
புகுமுற வாயுறப் பூமென் பாயலா
நகைமலர்ப் பள்ளிமே னயந்து நண்ணுநாள்.

[இ-ள்.) மேம்பாடுற்ற சிறந்த தமதுமனைவியாரும்தாயாரும் மைந்தர்களும் ஆகிய அவர்கள்' விசேடித்தனையசீவர்களாகவும்சிவத்துடன்கலந்தமெய்யன்பர் களே தம்மிடம்சேரும் உறவினர்களாகவு மிருக்கும்படி, பூமியென்னும் மிருது வானபடுக்கையாகிய ஒளியுள்ள புட்பசயனத்தின் மேல் விரும்பிப் பொருந்தும் நாளிலே.—எ - று.

மனைவி தாய் மைந்தரென்னும் இவர்களிடத்துத் தமதுறவினரென்னும் சிறப்புநோக்கமின்றி, ஏனைய சீவர்களிலிவர்களுங் கலந்தவர்களாகவே பொது நோக்கமுற்றும் சிவஞானத்தாற் சிவத்துடன் கலந்தமெய்யன்பினர்களே தமது றவினர்களென்று அவர்கண்மீது சிறப்புநோக்கமுற்றும் பூமியேமிருதுவானபடு க்கை யென்றுரைக்கத்தக்க புட்பசயனமாகக் கொண்டும் வாழ்ந்திருந்தனரென்ற படி' மனைவிதாய் மைந்தரென்னும் உறவினர்களிவர்களல்லரென்றும் சிவபிரா னே பிதாவும் உமாதேவியே அன்னையும், மெய்யறிவேஇன்பந்தருதலான் மனை வியும், முத்தியின்பமென்னும் அமுதையூட்டுதலால் மைந்தனுமாமென்றும் தெளிந்தனராகலின், இவ்வுறவினரைப் பொதுவாகக்கண்டனரென்றார் இதனை விடையதூ ரிறையே தாதைமற்றவன்பான் மின்னெம தன்னையன் னவரைக்- கடையரோ மறந்து துறந்துதானன்றோ கடும்பவ விடும்பையுற் றனமிவ் - வடை வுணர்ந் திலேபோன் றுடலிதற்கேது வாய்வாத் தாய்பிதாவெனநெஞ்-சுருவுடை நின்றாய் படுந்தொறிவ்வணமுற் றுளவுயிர்க் களவியா துமையே." எனவும்,

"தனதகத் தகலா திருந்துபே ரின்பந் தருதலான் மனைவியுந் தன்பா-லினிதுதி த்தொருதன் வினையொழித் தசையா திருத்திவீட் டமுதாத் துதலா-லுனலருஞ் சுதனு மொருவனுக் கவனூ டுதயமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே-பினையிலீ தன்றி மனைசுத ரெனயாம் பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே." எனவும், சிவனடியார் களே உறவினராமென்பதை "விருப்பமாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே விமல னுக் காளல்லார்-பொருப்பு நேர்தனஞ் சொரியினு மவர்களோர் புன்னுனித்து ணை பன்புந்-திருப்பி டேலான் றொழும்பர்தந் தொழும்பர்தந் தொழும்பனுய்த் திரிந்தவர் பணிசெய்தீண் - டிருப்பை யேன்மிக நல்லையிச் சொல்லைநம் பில்லை யேற் பொல்லாயே." எனவும்வரும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், பூ மியே மலர்ச்சயனமாகக் கொள்ளல் துறவினரியல் பென்பதை, " பூவணை யாகி வானம் பொருந்துமேற் கட்டியாகித்-தீவம தாகி யிந்து செங்கதிர் வீசுங் காற்று மேவுசா மரம தாகி விடுதலை மனைவி யாகிக் - கேவல மின்பமாகிக் கிளர்ச்சியாய் நின்றான் வேந்தன்.'' என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. (௨௬)

அங்கணின் றகன்றுபோ யகங்க டோறும்புக்
கெங்களை யகனை விரந்த ருந்துவார்
பொங்கொளி வணிகர்தாம் பொருது மானத்தாற்
றங்களூ ரனமிடற் றடைசெய் தார்களே.

(இ-ள்.) அங்குநின்று நீங்கிச் சென்று வீடுகளொவ்வொன்றினும் பிரவே சித்து, எங்கள் தலைவராகிய சிவபிரானைப்போன்று பலியேற்றுப் புசிப்பார். விசேடித்த கீர்த்தி வாய்ந்த வைசியர்களனைவரும் சகியாதவர்களாய் மான மேலீட்டால், தங்களூரில் திருவெண்காட்டடிகட்குப் பிட்சையிடுதலைத் தவிர்த்தார்கள் —எ-று,

துறவிகளாயுள்ளார் ஓரிடத்திற்றானே புசித்துக்கொண் டிருப்பார்களாயின் அவ்விடத்தின்மீதும் அங்கு வசிப்பவர்கள் மீதும்பற்றுண்டாமென வுணர்ந்து ஓரிடமின்றிப் பல விடங்களினும் பல வீடுகளினும் இரந்து புசித்தலே இயல் பாகலின், திருவெண்காட்டடிகளும் பலவில்லங்கடோறுஞ் சென்று யாசித்துப் புசித்து வந்தனரென்க. துறவிக ளியல்பித்தன்மைத்தென்பதை, "பொருந்தி வாழிடமொன் றுகிற் பொந்திடும் பற்றென் றெண்ணி-யிருந்திலை. னோரிடத்து மெங்கெங்கு மொருவ னாகித் - திருத்திய சயாதி விட்டுத் திரும்பிடா துறைக்க வுன்னி - யிருந்திருந் திடங்க ளெங்கு மேகமே நோக்கி நின்றான்.'' என்வும், "நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறு - மகமகிழுந் தங்கையேற் றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே - செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித்தி டநாணமின்றி - யிகபரத் திச்சை யற்றே யேகனு யுலாவ லுற்றான்." எனவும்வ ரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானுமறிக. சிவபெருமான் பலியேற்கின்றமையின், "ஆண்டானெவ்வழி அடிமையவ்வழி" என்னும் பழமொழிக் கிணங்கத் திரு வெண்காட்டடிகளும் பலியேற்கத் தொடங்கின ரென்பான், "எங்களையக னைவிரந் தருந்துவார்." என்றனர். சிவபெருமான் பலியேற்றன ரென்பதை

"அம்பலத்தே கூத்தாடி யமுதுசெயப் பலிதிரியு - நம்பனையுந் தேவனென்று நண்ணுமது வென்னேடீ - நம்பனையு மாமாகே ஞான்மறைகடாமறியா - வெம் பெருமா னீசாவென் றேத்தினன்காண் சாழலோ." என்னும் ஆளுடைய வடிக ளருள்வாக்கானு மறிக. திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வூரில் மிக்கசெல்வமும் தக் கசீர்த்தியு முடையவராய் வாழ்ந்தாராகலின், அத்தகையோர் இக்கால் இல்லங்க டோறுஞ் சென்றிரத்தலைக்கண்ட அவர் மரபினராகிய ஏனையவணிகர்கள் மான மீக்கூர்வாராய், திருவெண்காட்டடிகட்கு வேண்டியவரையில் நல்ல வார்த்தை கூறி இல்லறத்தில் முன்போலவே இருக்கவேண்டியும், அவ்வடிகள் அவர்கள் வேண்டுகோட் கிணங்காமையின் அவரிடத்து வெறுப்புற்றவர்களாகி, அவ் வூரி லுள்ள தங்கள் மரபினர்க்கெல்லாம், "இன்று முதல் திருவெண்காடருக்குப் பிட்சையிடாதொழிவீர்களாக." எனக்கட்டளையிட்டுத் தடுத்தார்களென் றுணர் த்துவான், "தங்களூனமிடற்றடை செய்தார்கள்." என்றனர். (௩0)

அடைவிலா வாலமிட் டப்ப மெய்ப்பயங்
கொடுசமைத் துடன்பிறந் தவள்கொ டுத்திடங்
கடுவிட னடியவர் கடுகி வாங்கினர்
முடிபொரு ளறிகில மூர்க்க மாக்களே.

(இ - ள்.) இனி விளையப்போகும் விஷயம் அறியாத மூர்க்கர்களான ஏனை யவர்கள், பொருத்தமற்ற விஷமிட்டு ஒரப்பம் உண்மையான நெய்யைக் கொ ண்டு சமைத்து உடன்பிறந்தவளாற் கொடுப்பிக்க, கொடூரமுள்ள விட முண்ட வரான சிவபிரானுடைய அடியவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அதி விரைவி லே வாங்கிக்கொண்டார்—எ-று.

அப்பத்திற்குப் பொருத்தமானவை சர்க்கரை நெய் முதலியவையும் பொரு த்தமாகாதது விடமுமாகலின், "அடைவிலாவாலம்." என்றும், அவ்வாறு ஆல ங்கலந்த அப்பத்தை ஏனையரைக்கொண்டு கொடுப்பியாமல் அத் திருவெண்காட் டடிகளின் தமக்கையைக்கொண்டே கொடுப்பித்தார்களென்பார், "உடன்பிறந் தவள் கொடுத்திட." என்றும், ஆலமிட்ட அப்பமென மெய்யுணர்வினுற்றெளி ந்த திருவெண்காட்டடிகள், ஆலமுண்ட அண்ணலா ரடிய ராகலின் அச்சத்தி னாற் றுமதியாது உடனே வாங்கினாரென்பார், "கடுவிட நடியவர் கடுகி வாங்கி னர்." என்றும், அவ்வாறு செய்வித்த வணிகர்கள் இன்னது விளையும் என்றாகித் துணராத மூடர்களென்பார், "முடிபொருளறிகிலா மூர்க்கமாக்கள்" என்றும் கூறினர். ஆலமுண்டாரடியரை ஆலம் வருந்தாதென்னும் துணிவினால் அவ்வப்பத்தை அதி விரைவில் வாங்கினரென்பது கருத்து. ஆலமமுது செய்தாரடியார்க்கும் ஆலமமுதாமென்பதை, "பொடியார்க்குந் திருமேனிப்புனி தர்க்குப் புவனங்கண் - முடிவார்க்குந் துயர் நீங்க முன்னைவிட மமுதானாற்-டடி யார்க்கு மறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய - வடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதா னற்புதமோ." என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானுமறிக. (௩௧)

வினையினைப் பிடித்தொன்று விளம்பி யப்பனீண்
மனையின்மேற் செருகினார் மனையின் மண்டழல்
துணைவுறப் பற்றவூர் துயர்கண் டன்னபோ
தனையவர்க் கிரங்கியா ரெரியை மாற்றினார்.

(இ - ள்.) அவர்களியற்றிய தீவினையைக் காரணமாகக் கொண்டு ஓர்வாக்கியம் திருவாய்மலர்ந்து, அவ் வப்பத்தை தமக்கையாரது நீண்ட மாளிகையின் மேற் செருகினார். உடனே அம்மாளிகையில் நெருங்கிய அக்கினியானது அதி விரைவாக அவ்வூரெங்கும் பற்றிக்கொள்ளவும், அத்தருணத்தில் அவ்வூரார் துயருறுவதை நோக்கியருளி, அவ்வூரார்க்காகத் திருவுளமிரங்கி ஊரெங்கும் நிறைந்த அக்கினியைத் தணித்தருளினர்—எ-று.

அவ்வூரார் ஒருமித்து இத்தீவினை இழைத்தமையின், இத் தீவினை இத் தகைய கெடுதியை விளைக்குமென்றவர்க் குணர்த்துவான். "தன்வினை தன்னைச்சுடும் ஓட்டப்பம் வீட்டைச்சுடும்" என்னும் ஓர் வாக்கியம் திருவாய் மலர்ந்து அவ்வப்பத்தை வீட்டின்மேற் செருகினாரென்பார், "வினையினைப் பிடித்தொன்று விளம்பியப்பனீண் - மனையின்மேற் செருகினார்." என்றும் இவர் செருகினது மனையிலேனும் அவ் விளைவுக்குக் காரணம் ஊரிலுள்ள ரெவருமாகலின் அதி விரைவில் ஊரெங்கும் பற்றியதென்பார், "மனையின் மண்டிழல் துணைவுறப்பற்ற." என்றும், பெரியோர்கள் இயற்கையிற் காருண்யராகலின், அவ்வாறு அத் தீவினையின் பயனை விளக்கியவுடனே, அப்பயனால் அவ்வூரவர்கள் படுந்துயரத்தைக் கண்டு திருவுள மிரங்கி அவ்வக்கினியைத் தணித்தாரென்பார், "ஊர் துயர்கண் டன்னபோதனையவர்க் கிரங்கியாரெரியை மாற்றினார்." என்றும் கூறினர். திருவெண்காட்டடிகள் ஓட்டப்பத்தை வீட்டிற் செருகிய மாத்திரத்தில் தீ எவ்வாறு பற்றியதெனின், அவரது சினத்தீயே அவ்வாறு பற்றியதென்க. பெரியோர்கள் சினத்தீ இத்தன்மைத்தென்பதை, குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி - கணமேனுங் காத்தலரிது." என்னும் திருக்குறளானுமறிக. (௯௨)

எண்சீர்விருத்தம்.

தங்களைக் கேட்டுப் பிறந்தில மென்னுந் தடந்தமிழ் சாற்றினா ரதற்பின், பொங்கெரி புகுந்தவ் வூரெலா முண்ணப் பூம்புகார் மாந்தர்க ளெவருஞ், செங்கன லவியா திரங்கினா ரதனாற் சிறியவ ரறிவிலா தவரென், றங்கியை யவித்தார் பலபுர மெரித்தா ரடியரோர் புரஞ்சுட லரிதோ.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் மீண்டும் "தங்களைக் கேட்டுப் பிறந்திலம்." என்னும் முதலையுடைய விசாலித்த ஓர் தமிழ்க் கவிதையைத் திருவாய் மலர்ந்தனர். அவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தபிறகு பெருந்தீ பிரவேசித்து அவ்வூர் முழுமையும் தனக் கிரையாகக்கொள்ள, அக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திரு

ந்த மனிதர்களனைவரும், செந்நிறமுள்ள அவ் வக்கினி தணியாமையினால் வருந்தினர். அவ்வாறு வருந்தியதினாற் சிறியோர்களுணர்வற்றவர்களென்று திருவுளங்கொண்டு, அவ் வக்கினியையும் தணித்தார். பல உலகங்களையும், எரித்தருளிய சிவபிரானடியார் இவ்வொரு நகரத்தை எரித்தருள லருமையோ —எ-று.

அவ்வூரார் முன்பு தணிந்ததீ தங்களாலியற்றிய காரியங்களாற் றணிந்ததெனக் கருவித்தமையுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், திருவருட் செயலாற் றணிந்த தென்றுணர்ந்து செருக்கறுமாறு, மீண்டும் "தங்களைக் கேட்டுப் பிறந்திலம்." என்னும் கவிதை திருவாய்மலர்ந்து தீப்பற்றச் செய்தனரென்க. சிவபிரான் சங்கிர்த்தியத்தை மேற்கொண்டகாலத்து அளவிறந்த உலகங்களையும் தகித் தருளுகின்றனராகலின், அவர்க்கு மெய்யடிமை பூண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இவ் வோரூரைத் தகித்த லருமையோ என்றார். (௯௯)

பின்னருந் தமையே முன்னைநாட் 'கருதிப் பெறலருந் தவத்தினாற் பெற்ற, வன்னையைக் குறித்துக் குடியிருந் துன்வீ டனலிடுவேனென வறைவா, ரின்னவா சகத்தா லென்கொலோ வென்றென் றிரங்குவார் நகருளோ ரெவரும், பன்னுமவ் வன்னை யிறந்த நாள் வாக்கா லாக்கைதீப் பற்றிடப் பணித்தார்.

(இ-ள்.) அதன்பிறகும் முற்காலத்திற் பிள்ளைப்பேற்றைச் சிந்தித்துப் பெறுதற்கரிய அருமையான தவத்தால் தம்மை ஈன்றருளிய மாதாவைப்பற்றி, குடியிருந்த உன் வீட்டை அக்கினிக் கிரையாக்குவேனென்று கூறுவார். இவரிவ்வாறுரைக்கும் வார்த்தையால் யாது விளையுமோவென்று நகரத்துள்ளாரனைவரும் வருந்துவார்கள். சொல்லுகின்ற அம் மாதா இறந்த தினத்திலே தம்முடைய வாக்கினாலே, அச் சரீரத்தில் அக்கினிப் பற்றும்படி கட்டளையிட்டார்— எ-று.

அவர் மாதா புத்திரப்பேற்றைக் கருதிப் பலவகைத் தவங்கள் புரிந்து அவரை ஈன்றமையின், அவ் வருமை தோன்ற, "தமையே முன்னை நாட் கருதிப் பெலவருந் தவத்தினாற் பெற்றவனை." என்றும் அத்தகைய மாதாவுக்குத் தாமியற்றவேண்டிய ஈமங்களை இயற்றத் தாம் கடைமைப் பட்டவராகலின் அக் கருத்துத்தோன்ற, "குடியிருந்துன் வீடனலிடுவேனென வறைவார்." என்றும், அவ் வார்த்தையைக்கேட்ட நகருளோரனைவரும், முன்பிவர் தீவிளைக்க அதனால் அச்சமுற்றோராகலின் மீண்டும் எவ்விதத் தீயை விளைவிப்பாரோ என்றெண்ணி வருந்துவோராயினரென்பார், "இன்ன வாசகத்தா லென்கொலோ வென்றென் றிரங்குவார் நகருளோரெவரும்." என்றும், அவ்வாறே அவ் வன்னையார் இறந்த தினத்திலே தாம் திருவாய்மலர்ந்த ஓர் பாடலினாலேயே அவர் சரீரம் தீக்கிரையாகும்படி கட்டளையிட்டனரென்பார், "பன்னுமவ்வன்னை யிறந்தநாள் வாக்கா லாக்கை தீப் பற்றிடப் பணித்தார்." என்றும் கூறினர். புத்திரப்பேற்றுக்காக மாதாபிதாக்கள் புரியும் தவம் இவை யென்பதை, "தங்

கையே முதலா மிக்க கடவுண்மா நதியிற் றோய்ந்தும் - பங்கயா சனன்மா றிங் கட் பவளவார் சடையான் றன்னை - யங்கையாற் பூசைசெய்து மதிதிகட் களி த்துந் தீயிற் - பொங்குமா குதிக ளீந்தும் பூவலம் வந்துந்தேவர்.'' எனவும், ''ஆலயஞ் சாலை யாக்கி ராரநந் தனவ னங்கள் - கோலமாரிலஞ்சி கூடங் குளம் பல செய்து மீரேட் - டேலுமா தானத் தோடே யிரணிய முதலீ யைந்து-சால நற் றன மீந்துந் தருமமெண் ணான்கு செய்தும்.'' எனவும், ''தவம்பல புரிந்து வேந்தன் றனையனைப் பூத்த பின்னர்ப் - பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம் பரமநற் பதமு முண்டென் - றுவந்துசா தகன் மத்தோ டொழிவறு கருமமெ ல்லா - நவந்தரச் செய்து நாம நமன்மகா ராஜனென்றே.'' எனவும் வரும் குமார தேவர் திருவாக்கானும். தமது திருவாக்கால் அன்னையார்சரீரம் அக்கினிக் கிரை யாகும்படி கட்டளையிட்டன ரென்பதை, ''முன்னை யிட்டதீ முப்பு ரத்திலே - பின்னை யிட்டதீ தென்னி லங்கையில்—லன்னை யிட்டதீ யடிவ யிற்றிலே-யானு - மிட்டதீ மூள்க மூள்கவே. என்னும் திருவெண்காட்டடிகள்திருவாக்கானுமறிக.

கோச்சகப்பா.

எண்ணும்ப சுங்குடிபன் னீரா யிரவருள்ளு
நண்ணும் பிறருளுள்ளு நல்லோர் பலர்குழுமி
யண்ணலே யேகுதியோ வாரா வமுதேயெங்
கண்மணியே யென்னுக் கனிந்து கலரக் தழுதார்.

(இ - ள்.) அதன்பின் யாவராலும் மதிக்கப்படும் செல்வ மிக்க வைசியர்க ளாகிய பன்னீராயிரங் குடிகளிலும். அன்றி அவ்வூரிற் சேர்ந்துள்ள பலவகை மரபினர்களிலும் பெரியோர்களாகிய பலர் ஒருங்குகூடி, பெருந்தன்மை வாய் ந்தவரே! தெவிட்டாத அமுதம்போன்றவரே! எங்கள் கண்களுக் கோர் மணி போன்றவரே! எங்களை விட்டுச் செல்கின்றீரோ ? என்று கூறி மிகக் கனிவு டையவர்களாய் மனமுருகித் துக்கித்தார்கள்—எ-று.

அக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் தம் மரபினர்களாய்ச் செல்வ மேம்பாடு ற்ற பன்னீராயிரங் குடிக ளிருந்தமையானும், அக் குடிகளிற் பெரியோராயுள் ளாரும், அந்நகரத்தின் ஏனைய மரபினருட் பெரியோராயுள்ளாரும் இத் திருவெ ண்காட்டடிகளின் மேம்பாட்டை நன்குணர்ந்தார்க ளாகலாலும், அவ் வடிகள் தம் தாயாருக்குரிய ஈமக்கடன்களை நிறைவேற்றியேகுதலைக் கண்ட வளவிற் கருத்திளகி மனமுருகித் துக்கித்தார்க ளென்றபடி, எனவே திருவெண்காட் டடிகளின் மரபினர் அவர் பிரிவாற்றாமையைக்கண்டு துக்கித்தது மரபாபிமானத் தின்மேலேனும் உறவின்முறைப் பந்தத்திலேனு மிருக்கினும், ஏனைய மரபின ருட் பெரியோரும் இவ்வடிகளின் பிரிவுக் காற்றாராய் மனங் கரைந்து துக்கித் தற்றுக்கெனின், அவ்வடிகள் வுறவினர்பகைவர் என்னும் பேதமின்றி யாவ ரிடத்தும் ஒரேதன்மைத்தாயிருந்ததாலென்க, பெரியோர்கள் இத்தன்மை யுடை யரென்பதை, ''ஓடுந் தனமும் புகழும் பழியு முயர்விழியுங் - கேடுந் திருவு மமுதமும் புற்கையுங் கேள்பகையும் - வீடுங் குடிலு மகளிரு மன்னையும் வேற

றவே - நாடிக் கருத்து வருமோ வெனக்கென்னதந் நாயகமே." என்னும் சிவப் பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. இத் திருவெண்காட்டடிகள் அக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஏனைய வணிகர்கட்குச் செல்வத்தின் மேம்பட்டிருந்தது போன்றே அறிவினும் மேம்பட்டவராய்ச் சகலர்க்கும் மெய்யறி வூட்டி வந்தாராகலின், "அண்ணலே" என்றும், அவ்வாறு அவ்வடிக ளூட்டிவரும்மெய்யறிவானது, அமுதம் புசித்தோர்க்கு மீண்டும் பசிநோ யெய்தாதவாறுபோல் அறியாமை தலைகாட்டவொட்டாமற் செய்தபடியாலும், அவர் திருவாக்கைக் கேட்கக்கேட்க வெறுக்காது அமுதம்போன்று அபேட்சையைத் தருதலினானும், அத்தகைய அமுதமுடையாரையே அமுதமாக உபசரித்து. "ஆராவமுதே." என்றும், கண்க ளிரண்டும் மிக்க விசாலமுடையதாய்க் கருமையும் வெண்மையும் படைத் திருக்கினும் உள்ளீடாகிய மணியே ஒளிதருவதாகலின், தாங்கள் யாவரும் கண்களாகவும் அக் கண்களுக் கொளிகொடுக்கும் மணி திருவெண்காட் டடிகளாகவும் உவமித்து, "கண்மணியே." என்றும் கூறினரென்க. (௫௫)

ஆதித்த னேலாத வம்பரம்போ லிந்நகரம்
பேதிக்கு மென்னிலிஃ தென்னும் பெரியோனே
தீதகற்றற் கையனை நீ யெண்ணுந் திறம்போலுன்
பாதத்தை யெண்ணிப் பணிகின்றோம் பண்ணவனே.

(இ - ள்.) பெரியவரே! இக் காவிரிப்பூம் பட்டினமானது சூரியன் பொருந்தாத ஆகாயத்தைப்போல மாறுபடுமாகில் இது எதாய்முடியும், பிறவிக்கொடுமையை நிவாரணத்திற்குத் தேவரீர் எவ்வாறு சிவபிரானைத் தியானிக்கின்றீரோ அத்தன்மையைப் போன்று, அடியேங்கள் தேவரீர் திருவடிகளை வணங்குகின்றோம் சுவாமி! —எ று.

இத் திருவெண்காட்டடிகள் அக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் ஞான திவாகரராக விளங்கியிருந்தமையின் அந்நகரத்தில் அஞ்ஞானமென்னும் அந்தகாரம் தலைகாட்டாது மறைந்திருந்தது. இனி இத்திவாகரர் அங்கு விட்டுப் பெயரின் அந்நகரம் எவ்வாறாய்விடுமோ என்னும் ஏக்கத்தினால், அப் பெரியோ ரனைவரும் "ஆதித்தனேலாதவம்பரம்போலிந்நகரம் - பேதிக்கு மென்னிலிஃதென்னும்பெரியோனே" என்றுரைஎன்றும், தேவரீர் பிறவிக்கொடுமையை நிவாரணத்திற்குச் சிவபிரானை எவ்வாறு பணிகின்றீரோ அது போன்றே, அடியேங்களும்எங்கள் பிறவிக்கொடுமையை நிவாரணித்தற்குத் தேவரீர் திருவடிகளைப் பணிகின்றோம், அது குறித்துத் தேவரீர் இவ்விடத் தெழுந்தருளி யிருக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தாரென்பார், "தீதகற்றற் கையனை நீ யெண்ணுந்திறம்போலுன் - பாதத்தை யெண்ணிப்பணிகின்றோம் பண்ணவனே" என்றும் கூறினர். எனவே, சிவஞான முடையோர் ஞானதிவாகரரென்பதும், அன்னோர் சிவனடிகளைஇடைவிடாது பற்றுதல் போன்று அன்னோர் திருவடிகளை இடைவிடாது பற்றுதலே மெய்யடியாரிலக்கணமென்பதும் கருத்து. சிவஞானமுடை

யோர் ஞானதிவாகரரென்பதை, 'முத்தியே வடிவமான முடியுடை வேந்தர் வேந்த - னைத்திசை தனக்கும் ராஜனைமைவிட வேறில் லென்று-சத்தியமாக வெண்ணித் தன்னிட மதனிற் றன்னைச் - சுத்திசெய் தனைத்து மாகிச் சுயஞ்ஜோதியாகி நின்றான்.'' என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், அன்னோர் திருவடிகளை இடைவிடாது பற்றுதலே மெய்யடிய ரியல்பென்பதை, "செங்கமலத் தாளிணைகள் சேர லொட்டாத் திரிமலங்க ளறுத்தீச னேசரொடுஞ் செறிந்திட் - டங்கவர்தந் திருவேடமாலயங்க ளெல்லா மரனெனவே தொழுதிறைஞ்சியாடிப் பாடி - யெங்குமியாமொருவர்க்கு மெளியோ மல்லோம் யாவர்க்கு மேலானே மென்றிறுமாப் பெய்தித் - திங்கண்முடி யாரடியா ரடியோமென்று திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தியுடையோரே.'' என்னும் சிவஞான சித்தித்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௩௪)

முன்னிச் சுடப்படுவா ரில்லாத முப்புரங்கள்
வன்னிக் கிடுமவன்போன் மாதாவின் முப்புரங்க
டொன்மைச் சுடர்ஞான வங்கியினாற் சுட்டளித்தா
யின்னற் படுவோமுக் கின்னருளொன் றீந்தருளாய்.

(இ-ள்.) இவ்வாறியற்றலாமென்றெண்ணித் தகிக்கத் தக்கவரில்லாதிருந்த திரிபுரங்களை அக்கினிக் கிரையாக்கிய சிவபிரானைப்போன்று, தாயின் மூன்றுசரீரங்களையும், புராதனமான சோதிமயமாகிய ஞானக்கினியாற் றகித்தருளினவரே, துயரப்படுகின்ற அடியேங்களுக்கு இனிமையான ஓர் திருவருளைப் பாலித்தருக—எ-று.

வித்துன்மாலி தாரகாக்கன் கமலாக்கன் என்னும் மூன்றசுரர்கள் தாரகனுக்குப் புத்திரர்களாய்த் தோன்றிப் பிரமனைநோக்கிப் பெருந்தவம் புரிந்து, அவன் பிரசன்னமானபோது; சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலமென்னும் மூவுலகத்தினும் தாங்கள் மூவரும் வசிக்கவும், அம் மூவிடங்களிலும் முறையே பொன் வெள்ளி இரும்பு என்னும் மூவகை யுலோகங்களாற் கோட்டைகளும் வாய்க்கப் பெற்று, சிவபிரானைத்தவிரமற்றையெவராலும் அழியாதிருக்கவும் வரம பெற்றிருந்தனராகலின், "முன்னிச்சுடப்படுவாரில்லாத முப்புரங்கள்." என்றும், அத்தகைய புரங்களை அக்கினியின்றியே தமது நகையாற்றானே தகித்தனனென்பார், "வன்னிக்கிடுமவன்போல்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் தமது தாயாரின் தூலசரீரத்தைத் தகித்தபோதே சூட்சுமம் காரணமென்னும் இரண்டும் காணாதொழிந்தனவாகலின், "மாதாவின் முப்புரங்க - டொன்மைச் சுடர்ஞான வங்கியினாற் சுட்டளித்தாய்." என்றும், தேவரீர் இந்நகர்விட்டேகுதலாற் றுயரப்படுகின்ற எங்களுக்குத் தேவரீர் இவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருப்பதாக வாக்கருளித் திருவருள் பாலிப்பீர் என்பார், "இன்னற் படுவோமுக் கின்னருளொன் றீந் தருளாய்." என்றனரென்று கூறினர். வித்துன்மாலி தாரகாக்கன் கமலாக்கன் என்னும் மூன்றசுரர்களும் இவ்வாறு வரம்பெற்று மூன்று கோட்டைகளும் பெற்றிருந்தன ரென்பதையும், அக்கோட்டைகள் மூன்றையும் சிவபிரான்

நகைத்தெரித்தனரென்பதையும், "தாலமேற் புகழ் வைத்துள்ள தாரகன் சிறு ராய் வித்துன் - மாலியே தார காக்கன் வயக்கம லாக்க னென்ன - வேலுலாந் தடக்கைவென்றி வீரர்கள் மூவர் பாவ - மூலகா ரணம தாயமுக்குற்றம் போலு ண்டானூர்." என்றும், "பேருக மனேக மெண்ணில் பெரும்புவி யண்ட மாண் ட-தாருக னுயிர்கூற் றுண்ணச் சட்டகங் கடைவாய் பெய்நெய்த் - தோருகவயி லிற் செவ்வே டொலைத்தபின் மூவ ரும்பங் - கேருக விறையை நோக்கிக் கெட லருந் தவமுயன்றார்." என்றும், "மூவுலகத்துமொன்ற மூவெயிலெளிக்கவேண்டு- மூவரு மனுறைந்து முடிவிலா வுகங்க ளாண்டு - மேவலாச் செருக்கவேண் டும் பத்துநூ ருண்டிற் கோர்கான் - மேவுற வெயில்கண் மூன்றுங் கூடவும்வே ண்டுமென்றே." என்றும், "இன்னமு மொன்றுண்டைய வெந்தமக் கிருதிநாளு ண்-டென்னினு மொருவ னேநின் றெளிதினி லாட லேபோற் - றன்னொரு கணையா லெம்மை யொருங்குறத் தடிவ தல்லாற் - பின்னொரு செயலால் வெல் லாப் பெருமையும் வேண்டு மென்றார்." என்றும் வரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும். சிவபிரான் அப்புரங்கள் மூன்றையும் தகித்து அவ்வசுரர் மூவ ரும் சிவபூசா துரந்தரர்களாகலின் அவர்களை யடிமைகொண்டருளினரென்பதை, "எண்ணுடை மூவ ரிராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக் - கண்ணுத லெந்தை கடைத் தலைமு னின்றதற்பி - னெண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களு-மண்மி சை மால்பலர் மாண்டனர்காண் டோணோக்கம்." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், தூலசூக்கும காரணமென்னும் மூவகைச்சரீரங்களும் ஒன்றை விட்டொன்று நில்லாதனவாய் ஒன்றியொன்று லயிப்பனவா யிருக்குமென்பதை, "தூலவிவ் வுடலை விடுத்துநில்லாது சூக்குமஞ் சூக்குமம் விடுத்துத் - தூலநில் லாதீ திரண்டையும் விடுத்துத் தொல்லுயிர் நிலாவுயிர் விடுத்துத் - தூல சூக்கும ங்கணின்றிடா துயிருஞ் சூக்கும மும்முடி வடைந்தாற் - தூலமு முடிவை யடைந்திடா திந்தத் தொல்லுல கினில்விழுந் திடுமோ." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. சிவபிரான் எவ்வாறு அத்திரிபுரங்களை அக்கினியின்றி நகைத்தெரித்தனரோ அதுபோன்றே, திருவெண்காட்டடிகளும் தமதன்னையா ருடைய மூவித சரீரங்களையும் அக்கினியின்றியே தமது திருவாக்கினாலருளிய செய்யுண் மாத்திரத்தானே தகித்தமையின், சிவபிரான் செயலும் அவரடியா ர்செயலும் ஒத்திருத்தலுணர்க. அன்றியும், சிவபோதமுற்றார் செய்கை சீவபோ தமுற்றார் செய்கைக்கு நேர்மாறுபடுதலுங்காண்க. (கூஎ)

முத்துக் கொழித்து முழக்கெழுப்பு முன்னீரூர்க்
கொத்துக்குடிப்பெரியோ ரிவ்வாறு கூறுதலும்
வைத்துப் படர்வாரை முன்போய் மறிப்பாரா
யுய்த்துத் திருவடிமே லொன்று வணங்கினரால்.

(இ - ள்.) முத்துக்களைக் கொழித்துக் கோஷ்டமுண்டாக்குகின்ற கடற்க ரையிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் கூட்டமாகிய குடிகளிலிருக்கும் பெரி யோர்கள் இவ்வாறு வைத்தவளவில், அவர்களை அங்ஙனே நிறுத்திச் செல்

லுகின்றவராகிய திருவெண்காட்டடிகளை எதிரிற்போய்த் தடுப்பவர்களாய், தங்கள் கால்களை விசையாய்ச்செலுத்தி அத்திருவெண்காட்டடிகளின் பாதங்களின் மேல் ஒரே தொகுதியாய்ப் பணிந்தார்கள்.—எ-று.

முத்துக்களைக் கொழித்துக் கோஷித்தல் கடற்கியல்பாகலானும் இக்காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடற்கரையிலுள்ள நெய்தனிலமாகலானும், நெய்தனிலக்கருப்பொருள்களுள் முத்தே முதன்மையுடைத்தாகலானும், "முத்துக் கொழித்து முழக்கெழுப்பு முன்னீரூர்." என்றும், அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வணிகர் குடிகள் பன்னீராயிர மிருந்தமையானும், அக்குடிகளிலுள்ள பெரியோர்களனைவரும் இத்திருவெண்காட்டடிகளிடம் வந்திருந்தமையானும், "கொத்துக்குடிப் பெரியோர்." என்றும், அவர்களனைவரும் மேற்செய்யுளிற் கூறியவாறு பிரார்த்தித்தும், அப்பிரார்த்தனைக் கோருத்தரமுங்கூறாது சென்றனெனக் குறிப்பிப்பான், "வைத்துப்படர்வானை." என்றும், அப்பெரியோர்கள் யாவரும் அங்கு நின்றும் அவரெதிர்போய்த் தடுப்பவர்களைப்போல விரைந்துசென்று அவ்வடிகளின் திருவடிகளிற் பணிந்தார்களென்பார், "முன்போய் மறிப்பாராயுய்த்துத் திருவடிமேலொன்று வணங்கினர்." என்றும் கூறினர். அந்நகரத்துள்ள பெரியோர்கள் பிரார்த்தித்தபோது அப்பிரார்த்தனைக்குச் சற்றும் மனமிரங்காது மறுமொழிகூறாது வாளாசெல்லுதன் மாபோ எனின், இப்பெரியோர்கள் பட்டினத்தடிகள் செல்லும் பெருநெறிக்கு விலக்காகிய வசனங்களைக் கூறினமையின் அவர்கள் வார்த்தைக்கு மறுமொழிகூற மனமின்றி வாளாசென்றனரென்க. இவ்வாறு செல்லுதலே பெருநெறிபிடித்த பெரியோரியல் பென்பதை, "இந்த வுணர்வு நமக்கின்னுமெய்த வில்லை நாமிங்கே - யெந்த வுணர்வு கொடுநிற்போமென்ன வமைச்சன் யூகித்து - வந்த வழியே தான்றிருப்பி வளப்பமுடைய மாபுரிக்கே-பந்தமுடையோ ருடனிருந்து பகர்ந்தா னரசனியற்கையெல்லாம்." எனவும், கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து கிட்டாதென்று மிம்முனிபோற்-றேட்டமுடனே யவரவர்க டேடி வந்து பணிந்திடவும் - வாட்ட முடனே தாய் தந்தை மனையாள் பதத்தில் வீழ்ந்திடவு-நாட்ட மாறு பாடின்றி நகைசெய் திருந்தானற்றவனே." எனவும், "வந்த பேர்களுடன் வார்த்தை மலரா திருப்ப தவரறிந்து பந்தமுடையோ நமக்கென்னை பகர்ந்தாற் றேன்று மெனத்திரும்பித்-தந்தமிடத்திற் சென்றார்க டவனுஞ் சிறிது நாட்கழித்துத்-தொந்தமொன்று மில்லாத சுயமாமுத்தி தானுனன்." எனவும் வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. எனவே, பெருநெறிசெல்வாரைப் பிழைபடக்கூறி மறுத்தல் பிழையேயன்றி, அவர்க்குத்தரங்கூறாது தம்நெறி பிசகாவண்ணம் அப்பெரியோர் செல்லுதல் பிழையன்றென்பது கருத்து. அன்றியும், பெருநெறிசெல்ல உண்மையிற் கருதினோரைத் தடுத்துச் சிறுநெறி செலுத்தவும், சிறுநெறியின் இழிபு நோக்காது அந்நெறியிலேயே மகிழ்ந்து நாட்கழிக்கும் மதியிலிகளைப்பெருநெறியிற் செலுத்தவும், தினந்தோறும் ஓய்வின்றிப் பிச்சையெடுத்துத் திரிபவர்களை அவ்வண்ணம் பிச்சையெடாதிருக்கச் செய்யவும் எவராலுமேலாது. இதனை, "ஆவாரையாரே யழிப்ப ரதுவன்றிச்-சாவாரை யாரே தவிர்ப்பவ-ரோவாமலையம் புகு

வாரை யாரே விலக்குவார்-மெய்யம் புவியதன்மேல்." என்னும் ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக. (கூஅ)

வேறு.

வணங்கினர்க் கருள்கூ ரெனுமுப தேச மறைப்பொருட் பாடலீந் திருத்திக், குணங்குறி யறியப் படாதமாப் பொருளே குலாயவெண் காட்டிடைக் குறுகி, யிணங்கிடும் போதி லிறைவர் தங் கோயி லேயவர் தூயவர் யாருங், கணங்கொள வெதிர்ந்தார் வணங்கிட வணங்கிக் காமர்பூங் கோயிலுட் புகுந்தார்.

(இ - ள்.) அவ்வாறு வழிமறித் தெதிர்த்துத் தம்மைப்பணிந்த அப்பெரியோர்கட்கு "அருள்கூர்." என்னும் முதலையுடைய உபதேசம்புரியத் தக்க வேதார்த்த மடங்கிய திருப்பாடலொன்றைத் திருவாய்மலர்ந்து, அவர்களை அங்ஙனே இருக்கச்செய்து, குணங்குறிகளறியப்படாத பரம்பொருளான சிவபிரானே குலாவி வீற்றிருக்கும் திருவெண்காடென்னும் க்ஷேத்திரத்தைச் சமீபித்தடையும்பொழுது, சிவபிரானுடைய அத்திருவாலயத்துள்ளவர்களும் பெரியோர்களுமாகிய அனைவரும் கூட்டமாகக்கூடி எதிர்கொண்டவர்களாய்ப் பணியத்தாமும்பணிந்து மிக்கஅழகுடைய திருவாலயத்தினுட்பிரவேசித்தனர் எ-று.

அப்பெரியோர்கட் கோருபதேசமாக "அருள்கூர்" என்னும் முதலையுடைய ஓர் திருப்பாசுரம் திருவாய்மலர்ந்து அவர்களை அங்ஙனே நிறுத்தித்தாம் திருவெண்காட்டை யடைந்தனரென்க. அப்பாசுரம் இவ்வடிகளின் திருப்பாடல்கள் ஒருங்குசேர்ந்துள்ள பதினோராந் திருமுறையினும் தனிப்பாடல்களினும் காணப்படாமையின் மறைந்ததாகக்கொள்ளவேண்டும். அப்பாடல் வேதத்தின் சாரமாகிய உபநிடதார்த்தப் பொருளடங்கியதென்று குறிப்பிப்பான், "உபதேசமறைப்பொருட்பாடல்." என்றும், திருவெண்காடென்னும் க்ஷேத்திரம் குணங்குறி கடந்த பரம்பொருளான சிவபிரான் திருவுளக்களிப்புடன் வீற்றிருக்கும் பெருமிதமுடையதென்று விளக்குவான், "குணங்குறியறியப்படாத மாப்பொருளே குலாயவெண்காடு" என்றும், இவ்வடிகளெழுந்தருளுதலைக்கேட்ட அவ்வாலயத்துள்ளாரும் ஏனைய மெய்யன்பராய பெரியோர்களும் ஒருங்குகூடித் தங்கண் முறைமைப்படி எதிர்கொண்டு பணிந்தார்களென் றுணர்த்துவான், "இறைவர்தங்கோயிலே யவர் தூயவர் யாருங்-கணங்கொள வெதிர்ந்தார் வணங்கிட" என்றும், அப்போது திருவெண்காட்டடிகளும் அவர்களை வணங்கினரென்றறிவிப்பான், "வணங்கி." என்றும் கூறினார். சிவபெருமான் குணங்குறி கடந்தவர் என்பதை, "பலகலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபாசந்தெரித்தல் பதிபரமே யதுதா—னிலவுமரு வுருவன்றிக் குணங்குறிக ளின்றி நின்மலமா யேகமாய் நித்தமாகி-யலகிலுயிர்க் குணர்வாகி யசலமாகி யகண்டிதமாயானந்த வுருவா யன்றிச் - செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரி

தாய்த் திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்துளோரே." என்னும் உமாபதிதேவ நாயனார் திருவாக்கானும், மெய்ஞ்ஞானியர் ஓர் தலத்திற்கெழுந்தருளுகின்றன ரெனக் கேள்வியுற்றபோதே, அத்தலத்துள்ள மெய்யன்பர்களனைவரும் எதிர் கொள்ளுதன் முறைமையென்பதை, "பொங்கு கொங்கையிற் கறந்தமெய்ஞ் ஞானமாம் போனகம்பொற்குன்ற-மங்கை செய்கையாலூட்டவுண் டருளிய மத லையார் வந்தாரென்-றங்கண் வாழ்பெருந் திருத்தில்லை யந்தண ரன்பர்க ளுடனீ ண்டி - யெங்கு மங்கல வணிமிக வலங்கரித் தெதிர்கொள வணைவார்கள்." என வும், "வேத நாதமு மங்கலமுழக்கமும் விசும்பிடை நிறைந்தோங்கச் - சீதவாச நீர் நிறைகுடந் தீபங்க டிசையெலா நிறைந்தாரச்-சோதிமாமணி வாயிலின்புறஞ் சென்று சோபன வாக்கமுஞ் சொல்லிக்-கோதி லாதவர் ஞானசம்பந்தரை யெ திர்கொண்டு கொடுபுக்கார்." எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக் கானுமறிக. அத்தலத் திருவாலயம் ஏனைய தலங்களிலுள்ள திருவாலயங்க ளெ வற்றினும் மிக்க மேம்பாடுற்ற அழகமைந்ததெனக் குறிப்பிப்பான். "காமர்பூங் கோயில்." என்றார். (௬௩)

அன்பினு லுருகி யாதரம் பெருகி யையனே யமுதவா ரிதியே,
என்பெலாப் பிழைகள் பொறுத்தளித் தனையே யிளம்பிறைப் பவள
வேணியனே, பொன்புனை பொருளே யென்றவப் பொழுதிற் பூசுரர்
மாணிக்கக் கந்தை, யின்பறக் கொடுத்தா ரிறையவ ருடுத்தற் கென்
றன ரென்செய்தா ரிவரே.

(இ-ள்.) மெய்யன்பினாலே மனவுருக்கமெய்திக் காதலதிகரித்து, எமது தலைவரே! பாற்கடல்போன்றவரே! அடியேனுடைய கொடும்பிழைகள் யாவை யும் மன்னித்துப் பரிபாலித்தீரே! இளஞ்சந்திரனையணிந்த பவளம்போன்ற சிவந்த சடையையுடையவரே! பொன்போலழகமைந்த பொருளாயிருப்பவரே! என்று துதித்தபோது, அங்குள்ள மறையவர்கள் சிவபிரான் உடுத்துக்கொள்வ தற்காக, இரத்தினங்களிழைத்த வஸ்திரமொன்றைத்தந்தனரென்றீர்கள். இவர் என்செய்தாரென்று திருவுளங்கொண்டு.—எ-று.

ஒருவருக்குப் புண்ணியமுடைமையை விளக்குவது அன்பேயென்பதும், அவ்வன்பே ஆதாரத்திற்குக் காரணமென்பதும், அத்தகைய அன்புடையார்க்கே மனவுருக்கமுண்டாமென்பதும், அன்புடைய சரீரமே உயிருள்ள சரீரமென்ப தும், அஃதில்லார் சரீரம் உயிரில்லாச் சரீரமென்பதும் நூற்றுணிபாகலின், "அன்பினுலுருகி யாதரம்பெருகி." என்றும் தலைவராயிருப்போர் பாற்கடல் போன்று விசேடித்த இனிமையுடையராதலும், அவ்வினிமையால் தமதேவல ரிழைத்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளும் இயற்கையாகப் பெற்றிருப்பாராகலின், "ஐயனேயமுதவாரிதியே-யென்பெலாப்பிழைகளைப் பொறுத்தளித்தனையே." என்றும், அத்தகைய தலைவர் இதற்குமுன் எவருடைய பெரும்பிழையேனும் பொறுத்துள்ளாரோவெனின், சந்திரனியற்றிய பெரும்பிழையானேர்ந்த சாபம் காரணமாகக் குறைந்த கலைகளுடையவனாகித் தம்மைச் சரணடைந்தவுடன், அச்சாபத்தை நிவாரணித்துத் தமது சடையிற்றானே சதாகுடியிருக்க வைத்தா

றென்று விளக்குவான், "இளம்பிறைப் பவளவேணியனே." என்றும், அத்தகைய தலைவர்பொன்போலும் விளங்குகின்றவரென்றறிவுறுத்துவான், "பொன்புனைபொருளே" என்றும் கூறினர். புண்ணியமுடைமையை விளக்குவது அன்பேயென்பதை, "அறத்திற்கே யன்புசார் பென்பவறியார் மறத்திற்கு மஃதே துணை." எனவும், அவ்வன்பே ஆதாரத்திற்குக் காரணமென்பதை, "அன்பீனு மார்வமுடைமை யதுவீனு-நண்பென்னு நாடாச்சிறப்பு." எனவும், அவ்வன்புடையார்க்கே மனவுருக்கமுண்டாமென்பதை, "அன்பிற்கு முண்டோவடைக்குந்தா ழார்வலர்-புன்கணீர் பூச றரும்." எனவும், அன்புடைய சரீரமே உயிருள்ள சரீரமும் அஃதில்லாச் சரீரம் உயிரற்ற சரீரமுமாமென்பதை, அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்-கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு." எனவும் வரும் திருக்குறள்களானும், தலைவராயுள்ளார் தமதேவலரிழைத்த பெரும்பிழைகளைப் பொறுத்தலியல்பென்பதை, "மறுத்தனன் யானுன் னருளறியாமையி னென்மணியே-வெறுத்தெனை நீவிட் டிடுதிகண்டாய்வினை யின்றெகுதி - யொறுத்தெனை யாண்டுகொ ளுத்தர கோசமங் கைக்கரசே - பொறுப்பரன் றேபெரியோர்சிறு நாய்கடம் பொய்யினையே." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், சிவபிரான் சந்திரனுடைய சாபத்தை நிவாரணித்துச் சடையிற் றரித்தனரென்பதை, "சடையிடை புக்கொடுங்கி யுட்டங்குவெள்ளம் வளர்திங்கள் கண்ணியயலே - யிடையிடை வைத்ததொக்கு மலர்தொத்துமாலை யிறைவன்னிடங்கொள் பதிதான் - மடையிடை வாளைபாய முகிழ்வாய் நெரிந்து மணநாறு நீலமலரு - நடையுடை யன்னம்வைகு புனலட்டப்பை நனிபள்ளிபோலு நமர்காள்." என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருள்வாக்கானும், சிவபிரான் பொன்போலும் திருமேனி யுடையாரென்பதை, "பொன்னார் மேனியனே புலித்தோலரைக் கசைத்து-மின்னார் செஞ்சடைமேன் மிளிர்கொன்றை யணிந்தவனே-மன்னே மாமணியே மழபாடியுண் மாணிக்கமே - யன்னே யுன்னை யல்லா லினியாரை நினைக்கேனே" என்னும் ஆளுடைய நம்பிக ளருள்வாக்கானு முணர்க. திருவெண்காட்டிலுள்ள திருவாலயத்தில் பட்டினத்தடிகள் செல்வதற்கு முன்னமே, சிவபிரான் அவ்வாலயத்தருச்சகர் கனவிற்றோன்றி, அவ்வடிகளின் விரத்தியை அனைவர்க்கும் தெளிவிக்குமாறு, ஓர் இரத்தினமிழைத்த பீதாம்பரத்தை அவ்வருச்சகர் வசமளித்து, இதனைப் பட்டனத்தடிகள் வசம் அளிப்பீரெனத் திருவாய்மலர்ந்து கரந்தருளினராகலின், "பூசுரர் மாணிக்கக் கந்தை-யின்புறக் கொடுத்தாரிறையவருடுத்தற்கென்றனர்." என்றார். (சுo)

நாயினுக் காகா மணியிர ணியங்க ளையனுக் காகுமோ வென்று, வாயினிற் புகலா முனமுதறினரான் மாணிக்கக் கந்தை யாங்கணைத்தும், போயின நக்க னெனும்பெயர் புதுக்கிப் பிணர்திசைத் திருவுடை யாடை, யாயின ரனந்த வன்பருக் கின்ப வருட்செல்வம் விளக்கினா ரன்றே.

(இ-ள்.) அவ்வாறு அப்பீத்தாம்பரம் அக்கோயிலர்ச்சகர் கொடுத்தவுடனே, நாயனைய அடியேனுக்குப் பயனற்ற இவ் விரத்தினம் பொன் என்னும் இவைகள் தலைவராகிய சிவபிரானுக்குப்பயன்படுமோ என்று வாயாற்கூறி முடிவதற்கு முன்பே உதறிவிட்டனர். இரத்தினங்களிழைத்த அவ் வஸ்திரம் முழுவதும் கிழிந்துபோயிற்று. அப்போது நக்கனென்னும் சிவபிரானுக் குரிய திருநாமத்தைப் புதியதாகச்செய்து, கலந்திருக்கின்ற திசைகளென்னும் செல்வமமைந்த வஸ்திரமுடையவராயினர். அதுகண்ட அனேக மெய்யடியார்கட்கு இன்பமிக்க திருவருட் செல்வத்தை மேன்மேலும் விளங்கச்செய்தனர். —எ-ன். ஆல் ஆங்கு அன்று ஏ - அசைகள்.

அடியேனுடைய விரத்தியினால் ஓர் பொருளாக மதிக்கப்படாத இவ் விரத்தினம் பொன் என்னுமிவைகள், அவ் விரத்தியை அடியேனுக்கருளிய தலைவராகிய சிவபிரானுக்கு மதிப்புள்ளதாகுமோ என்று விரைந்து உதறினரென்பார், "நாயினுக்காகாமணியிரணியங்கணுபனுக்காகுமோவென்ற - வாயினிற் புகலா முனமுதறினர்." என்றும், அவ்வாறுதறியவுடனே அதிலிருந்த இரத்தினங்கள் சிதறினதுடன் அவ்வஸ்திரமும் கிழிபட்டது என்பார், "மாணிக்கக்கந்தையனைத்தும் போயின." என்றும், சிவபிரான் திகம்பரராகலின் அது காரணமாகப் பிறந்தநக்கனென்னும்பெயர் புராதனமாயிருந்ததை இன்று புதுப்பித்தனரென்பான், "நக்கனென்னும் பெயர் புதுக்கி." என்றும், உடனே நக்கனென்னும் பெயர்க் குரிய நிருவாணி என்னும் பொருட்கியைந்த திகம்பரர் என்பதற்கேற்பத் திசைகளையே ஆடையாகவுடையாராயினரென்பான், "புணர்திசைத்திருவுடையாடையாயினர்." என்றும், தம்மைப்போன்ற அனேகமெய்யடியார்கட்கு இன்பம்பெருகத்தக்க திருவருட் செல்வத்தை மேன்மேற் பெருகச்செய்தாரென்பான், "அனந்தவன் பருக்கின்பவருட் செல்வம் விளக்கினர்." என்றும் கூறினர். மெய்ஞ்ஞானியர் மணிமுத்து பொன் முதலிய யாவும் அப் பெருமானைகவே பாவித்து உலகத்தாராலிச் சிக்கப்படும் இம்மணி பொன்முத்து என்னும் இவைகளிற் பற்றற்றிருப்ப தியல்பென்பதை, "அப்பனீ யம்மைநீ யன்புடைய மாமனு மாமியுநீ - யொப்புடைய மாதரு மொண் பொருளு நீ யொருகுலமுஞ் சுற்றமு மோரூருநீ - துய்ப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய்நீ துணையா யென்னெஞ்சந் துறப்பிப்பாய்நீ - யிப்பொன்னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்துநீ யிறைவனீ யேறூர்ந்த செல்வனீயே." என்னும் ஆளுடைய வரசுகளருள்வாக்கானும், சிவபிரான் பிட்சாடனமூர்த்தங் கொண்டகாலத்து ஆடையின்றித் திக்கையே ஆடையாகக் கொண்டனரென்பதை, "நங்குற்றந் தீர்க்கும் பழமலை நாதர்க்கு நற்பலிகொண் - டங்குற்று மென்றுகில் போக்கினள் வெற்றரை யாகியந்தோ - விங்குற் றனையென வெம்பெரு மானிவ் விருநிலத்திற் - றங்குற்றம் பார்க்கு மவருள ரோவெனத் தாழ்ந்தனளே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், பெரியோர்கள் தாம்பெற்ற இன்பத்தை ஏனையரும் எய்திக் களிக்க இச்சையுறுவாரென்பதை, "தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு - காமுறுவர் கற் றறிந்தார்." என்னுந் திருக்குறளானும் தெளிக. அன்று ஏ என்பவற்றை அசைகளாக்க

கொள்ளாது அன்றே எனக்கூட்டி, மேற்கூறிய இன்பத்தை ஏனையோரும்பிறப ட்டுச் சின்னாட்கழித்துப் பெறவொட்டாமல் அந்தத் தினத்திலேயே அடையச் செய்தாரென்று விளக்கினாரென்னலுமொன்று. (௬௧)

அளக்கர்வெண் காட்டி லருட்டிருப் பொருந்தி யமர்ந்துலகறி வுறும் பொருட்டால், விளக்கினை வையமுய்யவென் பாடல் விளம் பினார் விளங்கிய மேலோர், களக்கனிக் களத்தா ரருட்பொருட் பிடி த்தார் கரும்பினு மினியசெந் தமிழ்ப்பாத், துளக்கறப் பரவி யுளக் கருத் துருகித் துளிக்கணீர் மழைபொழிந் துறைந்தார்.

(இ-ள்.) மெய்ஞ்ஞானம் விளங்கிய மேம்பாடுற்றோராகிய திருவெண்காட் டடிகள், கடலாற் சூழப்பட்ட திருவெண்காடென்னும் க்ஷேத்திரத்தில், திரு வருட் செல்வமுடையவராய் வீற்றிருந்து, அப்பெருமான் திருவருளை உலகத்தா ரறியும்பொருட்டு மெய்ஞ்ஞான தீபமாகிய சிவபெருமானை "வையமுய்ய" என் னும் முதலையுடைய திருப்பாடலைத் திருவாய்மலர்ந்தவராய், களாக்கனிபோன்ற நிறமுள்ள கண்டத்தினராகிய அப் பெருமானுடைய திருவருளென்னும் ஓர் பொருளைக் கைப்பற்றிக் கரும்பினும் மதுரமுள்ள செந்தமிழாலாகிய திருப்பா டல்களால் அசைவறத் துதித்து, சிந்தனையினாலே மனவுருக்கமுற்று, கண்ணீர்த் துளிகளாகிய கண்ணீர்த்துளிகளாகிய ஆனந்த பாஷ்பங்களை மழையாகப்பொ ழிந்துகொண்டு வசித்தனர்.—எ-று

வையமுய்ய என்னும் முதலையுடைய பாடல் இறந்ததாகக் கொள்ளவேண் டும். ஏனைய செந்தமிழ்ப் பாடல்களாவன—"பூதமுங் கரணம் பொறிகளைம் புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்று - நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயு நானுமாய் நிற்குநா ளுளதோ - வாதமுஞ் சமய பேதமுங் கடந்த மனோலய வின்பசா கரனே - யேதுமொன் றறியேன் யாதுநின் செயலே யிறைவனே யேக நாயகனே." எனவும், "யாவரே யிருந்தும் யாவரே வாழ்ந்தும் யாவரே யெமக்குற வாயுந் - தேவரீ ரல்லாற் றிசைமுக னெனக்குத் திருவுள மறியவே யுளதோ-பாவலா ரொருவன் செந்தமிழ்க் கிரங்கிப் பரவையாருடலை மாற்ற - வேவலா ளாகி யிரவெலா முழன்ற விறைவனை யேகநாயகனே." எனவும், "உண்டதே யுண்டு முடுத்ததே யுடுத்து மடுத்தடுத் துரைத்ததே யுரை த்துங் – கண்டதே கண்டுங் கேட்டதே கேட்டுங் கழிந்தன கடவுநா ளெல்லாம்- விண்டதா மரைமே லன்னம்வீற் றிருக்கும் விழவறா வீதிவெண் காடா - வண் டரோ போற்ற வம்பலத் தாடு மையனே யுய்யுமா றருளே." எனவும் வருவன வாம் என்க. மெய்யன்புடையார்க்குச் செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் திருவாக்கிற் றோ ன்றுதலும், மனவுருக்க முறுதலும், ஆனந்தபாஷ்பங்கள் பொழிதலு மியல்பெ ன்பதை, வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர் பெருமானே எனக்கேட்டு வேட்டநெஞ்சாய்ப் - பள்ளந்தா முறுபுனலிற் கீழ்மேலாகப் பதை த்துருகு மவர்நிற்க வென்னை யாண்டாய்க் - குள்ளந்தா னின்றுச்சி யளவுநெஞ் சாயுருகாதாலுடம்பெல்லாங் கண்ணா யண்ணா-வெள்ளந்தான் பாயாதாலெனெஞ்சங்

கல்லாங் கண்ணிணையு மராமாந்தீ வினையி னேற்கே." என்னும் மணிவாசகப்பி ரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (சஉ)

ஒருவிடை கொடுபின் றமக்குவந் தளித்த வுத்தம ருவப்புறு வுறையுந், திருவிடை மருதை நோக்கிநின் றிறைஞ்சிச் சிறந்தகாவ தம்பல கடந்து, மருவிடை யருந வாவியப் பதியி லெதிர்ந்தவர்வ ணங்கிட வணங்கி, யுருவிடை மருவு குருபரன் றிருமு னொருமை யிற் பணிந்துரு கினரால்.

(இ-ள்.) அத்திருவெண்காட்டினின்றும் ஒப்பற்றவிடையைப்பெற்றுக்கொண்டு அதன்பிறகு, தமக்குத் திருவருள் பாலித்த, சிவபிரான் திருவுள்ளக்களிப் புடன் வீற்றிருந்தருளும், திருவிடைமருதூரென்னும் க்ஷேத்திரத்தைப்பார்த்து நின்று பணிந்து சிறப்புற்ற பலகாதவழிதூரம் தாண்டி, நன்மணம் இடையறாது பரிமளிக்கின்ற தடாகங்களையுடைய அத் திருவிடை மருதூரில் எதிர்கொண்ட மெய்யடியார்கள் தம்மைப் பணிந்திடத் தாமும் அவர்களைப் பணிந்து, உருவத் துடன் கலந்த குருமூர்த்தியாகிய மருதவாணருடைய சந்நிதிக் கெதிரில் ஒற்று மையுடனே வணங்கி மனமுருகினர்.—எ - று ஆல் - அசை

மெய்யடியார்கள் ஓர் க்ஷேத்திரத்தைத் தரிசித்துத்திரும்புகையில் பெறுவது பிரியாவிடையாகையால், "ஒருவிடை" என்றும், திருவெண்காட்டினின் றும் திருவிடைமருதூர்க்குச் செல்லத்திருவுளங்கொண்ட பட்டினத்தடிகள் அங் கிருந்த வண்ணமே அந்த க்ஷேத்திரமிருக்கும் திசையை நோக்கிப் பணிந்தாரெ ன்பார், "திருவிடைமருதைநோக்கிநின்றிறைஞ்சி." என்றும் திருவெண்காட்டி ற்கும் திருவிடைமருதூர்க்கும் அநேககாத தூரமுள்ளன வென்பார், "சிறந்த காவதம்பலகடந்து." என்றும், அத் திருவிடை மருதூரின்கணெழுந்தருளியி ருக்கும் சிவபிரானே மருதவாணரென்னுந் திருநாமந்தாங்கித் திருவுருக்கொ ண்டு ஞானோபதேச மருளினராகலின், "உருவிடைமருவுகுருபரன்றிருமுன்." என்றும் கூறினர். (சங)

உருகிநீ ரிடத்திற் பிறந்தவொண் கமல மொளிகொணீ ருதவிய தென்னப் பெருகுநீ ரருவி யிருவிழி பொழியச் சிவக்களி பிறங்கி நின்றுடி, யுருவெலாம் புளகம் பரந்திடத் தெளிந்த வுரைதழு தழு ப்பவு மொருவி, மருவினு ரிறைதன் விடைகொடு மீண்டு வசித்தன ரங்கண்மா தவத்தான்.

(இ - ள்.) நீரிடத்திற் றோன்றிய ஒள்ளிய தாமரைமலர்கள் உருக்கமுற்று ஒளியுள்ள சலத்தைக் கொடுத்ததுபோல, இரண்டு கண்களும் பெருக்கெடுக்கும் ஆனந்தபாஷ்யத்தை யருவிபோன்று பொழியும்படி சிவானந்தம் விளங்கியிரு ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி, திருமேனி முழுவதும் புளகம்போர்ப்ப, தெளிவாகிய வார்த்தைகள் தழுதழுப்புறவு மிருந்து பிறகு, அம் மருதவாணரது விடையைப்

பெற்றுக்கொண்டு திரும்பி ஆலயத்தினின்றும் அந்த ஊரை யடைந்து அங்கா த்திற்றுனே பெருந்தவமுடையராய் வசித்திருந்தனர்.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகளின் விழிகள் தாமரைபோல்வ தாகலானும், அத் தாமரை நீரிற் றேன்றுவதாகலானும், அவ் விழிகளில் ஆனந்தபாஷ்பம் சொரி வது தாமரைநீரைச் சொரிதல்போன் றித்தலானும், "உருகிநீரிடத் திற்பிறந்த வொண்கமல மொளிகொணீ ருதவியதென்னப் - பெருகிநீருவி யிருவிழிபொ ழிய" என்றும், மெய்யன்புடையார் ஆனந்தக்கூத்தாடுதலும் புளகாங்கிதங் கொ ள்ளுதலும் உரைதழுதழுப்பெய்தலும் இயல்பாகலின், "சிவக்களி பிறங்கிநின் ருடி - யுருவெலாம் புளகம்பரந் திடத்தெளிந்தவுரைதழுதழுப்ப." என்றும் கூறினர். இத்தகைய இலக்கணங்கள் இன்றியமையாதனவாய் மெய்யன்பருக் குளவென்பதை, "மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற் கென் - கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம் - பொய்தான் றவி ர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங்-கைதானெகிழ விடேனுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே." எனவும், "ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்க ழற் கன்பிலை யென்புருகிப் - பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர் - சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே-தேடு கின்றிலை தெருவுதொறலறிலை செய்வதொன் றறியேனே-" எனவும்வரும் மணி வாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானு மறிக.

முதல்வனைத் தெய்வத் தாமரை முதலா மும்மணிக் கோவை யாற் றுதிப்பார், இதியவ னநாதி நிலைபரம் பரையாய்ச் சித்தசித்த றிவொடா தாரம், விதியுற வொன்று நிலைமுத லுரைத்தார் வியனி ரண் டாயவா சிரியத், ததிகனிற் பிடித்தா லன்றியுற் பவம்போகா தெனு மருமையும் புகன்றார்.

(இ-ள்.) தலைவராகிய சிவபெருமானை, "தெய்வத்தாமரை." என்னும் சொல்லை முதலாகக் கொண்டு, மும்மணிக் கோவை என்னும் பிரபந்தத்தால் துதிசெய்பவராய், அப் பெருமானுடைய இரட்சகத் தன்மையையும், அவரது அநாதித்தன்மையையும், பரம்பரையாகச் சித்துத் தன்மையையும் அசித்துத்த ன்மையையும் அறிவாந்தன்மையையும் ஆதாரமாந் தன்மையையும் முறைமை யாக ஒருபடித்தாம் தன்மையையும் முதலாசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளி னர். மேன்மைமிக்க இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், மேம்பாடுற்ற சிவபெரு மானே! தேவரீரைப் பற்றினாலன்றிப் பிறவி யொழியாதென்னும் அருமைப் பாட்டையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ-று.

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையில் முதலாசிரியப்பாவில், உமா மகேசமூர்த்தத்தைச் சிறப்பித்து அதன் இடையிடையே அப் பெருமானது இரட்சகத்தன்மை அநாதித்தன்மை சித்துத்தன்மை அசித்துத்தன்மை அறி வுருத்தன்மை ஆதாரத்தன்மை ஒன்றுந்தன்மை என்னும் இவைகளையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், சிவபெருமானைப் பற்றினாலல்லது பிறவி யொழியாதென்பதையும் விளக்கினு ரென்றபடி - எனவே, சீவர்களை இரட்

சிக்கும் ஆற்றலுடையார் ஆதிமத்தியாந்தரகிதராகவும், சித்துக்குச் சித்தாகவும் அசித்துக்கு அசித்தாகவும் அறிவுக்கறிவாகவும் ஆதாரத்துக் காதாரமாகவும் ஒருவராகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதும், அத்தகையோரைப் பற்றினரே பிறப்பொழிப்பாரென்பதும் விளங்குதல்காண்க. இத்தகைய இலக்கணம் வாய்ந்த இறைவனைப் பற்றுகின்றார்க்கே பிறப்பொழியுமென்பதை, "பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்று - பற்றுக பற்று விடற்கு" என்னும் திருக்குறளானும் தெளிக. (௬௫)

மூன்றில்வன் றொண்டர் வாசவன் செல்வ முழுக்கடல் குளப்படி யென்றார், மான்றரு கரத்தா னஞ்செழுத் தருங்காய் மருதமாணிக்கத்தீங் கனியென், றான்றினர் நான்கி லைந்தினிற் சகல முற்றகேவலத் திலெற் காணே, னென்றநின் கருணை ஞானநாட்டத்தானின்பெருந் தன்மையான் கண்டேன்.

(இ-ள்.) உரத்த பத்திமையுடைய அன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகள், இந்திரனுடைய கடல்போன்ற போகமும் சிவபோகத்தை நோக்கக்குளப்படி நீருக்கொப்பாமென மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். மானேந்திய திருக்கரமுடைய சிவபிரானது திருவைந்தெழுத்தாகிய அரியகாயே பின்னர்ப் பழுத்து மருதமாணிக்கமென்னும் மதுரமுள்ள கனியாமென்று நான்காவது ஆசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஐந்தாவது ஆசிரியப்பாவில் நனவிற்சுழுத்தியிலே என்னைக்கண்டேனில்லை, ஏற்றமாகியதேவரீரது திருவருளென்னும் ஞானநோக்கத்தால் தேவரீருடையபெருமிதத்தை அடியேன் அறிந்தனன் —எ-று.

ஏனைய போகங்கள் யாவும் சிவபோகத்தின்முன், கடல் நீர்முன் குளப்படி நீர்போலாமென்பது நூற்றுணிபாகலின், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில், "வாசவன்செல்வமுழுக்கடல் குளப்படியென்றார்." என்றும், திருவைந்தெழுத்தை மறவாது செபிப்போர்க்கு அதுவே சிவமயமாமென்பார், "அஞ்செழுத்தருங்காய் மருதமாணிக்கத்தீங்கனி," என்றும், சகலகேவலமென்னும் நனவிற் சுழுத்தியிலே திருவருள் விளக்கத்தால் சிவதரிசனமாமென்பார், "என்ற நின்கருணை ஞானநாட்டத்தானின்பெருந் தன்மையான்கண்டேன்." என்றுங்கூறினர். ஏனையபோகங்கள் யாவும் சிவபோகத்தின்முன், கடல்நீர் முன்னே குளப்படிநீர்போலாமென்பதை, "மன்னராவா ருறுசுகமும் வானோர் மகிழ்ந்து பெறுசுகமு, மணிப்பைந் நாகத் தவர்சுகமு மற்றை யோர்களடைசுகமும் - பன்னுமிடத்திற் சிவத்தெழுந்த பரமானந்த லேசமெனப், பகர்ந்தாய் குருவா யெழுந்தருளிப்படிறேன் மறந்திங் குழல்கின்றேன்-கன்னலெழுந்த தெளிசாறே கட்டிமாவின் றீங்கனியே, கதலிக்கனியே நற்பலவின் கனகச்சுளையே கதிமுளையே - பொன்னம்பொருப்பே யென்விருப்பே போதச் சுகமே கிஞ்சுகமே, புரணவெளியே யுள்ளொளியே போரூர் முருகப் பெருமாளே." என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், திருவைந்தெழுத்தை இடைவிடாது தியானிப்போர்க்கு அதுவே சிவமயமாமென்பதை, "அண்ணன் முதலா வழகா றெழுத்தைந்து - மெண்ணி

விராப்பகலற் றின்பத்தே - நண்ணி - யருளா னதுசிவத்தே யாக்கு மணுவை - யிருளான துதீர வின்று." என்னும் மனவாசகங்கடந்ததேவநாயனார் அருள்வாக்கானும், சகலகேவலமென்னும் நனவிற் சுழுத்தியிலே திருவருள்விளக்கத்தாற் சிவதரிசனமாமென்பதை, "வினவிற் பரத்தையறி வுறுதற் கவத்தைபுலன் வினை மாறியே - நனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப் பொருட்டிகழு நலமாகவே." என்னும் தத்துவராய சுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக (சுசு)

கண்டபி னென்னையுங் கண்டிலே னென்றார் கருதுபா ருவ்தி லொருவ, னுண்டிவேட் டிருத்த லயினியின் குறையோ வுன்குறை யில்லையென் குறையீ, தண்டனே யென்றார் வல்லுனர் வல்லா ரம்பரத் தெறிந்தனர் நிலத்திற், கொண்டிடல் போலுன் னஞ்செழுத் துரைப்போர் குறைவிலா ரென்றன ரேழில்.

(இ-ள்.) ஏவ்வாறு கண்டபிறகு என்னையும் கண்டேனென் றருளிச்செய்தனர். யாவருஞ்சிந்திக்கத்தக்க ஆறாவது ஆசிரியப்பாவில், ஒருவன் ஆகாரத்தை இச்சித்துப் புசியாதிருத்தல் சாதத்தின் குறையோ? அல்ல அதுபோல தேவரீரை யடையாதிருத்தல், கடவுளே தேவரீராற் குறையில்லை, இது என்குறையேயாகும் எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். ஏழாவது ஆசிரியப்பாவில், வலியுள்ளாராயினும் வலியில்லாராயினும் ஆகாயத்தெறிந்த வஸ்துவை நிலத்தில் விழப்பெறுவதுபோல், தேவரீருடைய திருவைந்தெழுத்தைச் செபிப்போர் குறைவற்றவராவாரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ-று.

அறுசுவைகலந்த கறிவகைகளுடன் சாதம் சமைத்துச் சித்தமாயிருக்கவும் அதைப்புசியாது ஒருவன் பசியோடிருத்தல் சாதத்தின் குற்றமாகாததுபோலத் திருவருள்புரியத் தேவரீர்சித்தமாயிருக்கவும் தேவரீரையடையாதது அடியேன் குறையேயென்பதும், வல்லபமுள்ளாரொருவனும் வல்லபமில்லாரொருவனும் ஆகக்கூடிய இருவரும் ஆகாயத்தெறிந்த கல்நிலத்தில் விழப்பெறுவதுபோல், உபதேசமுடையானும் உபதேசமடையானுமாகிய இருவரும் திருவைந்தெழுத்தைச் செபிப்பாராயின் குறைவற்றவராவாரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ()

எட்டினி லடிசார்ந் தவர்க்கருட் செல்வ மிறைவ நீ யாதினுங் குறையா, திட்டனை யென்று ரொன்பதிற் புத்த னெறிந்தக னென் குனக் கென்றார், பட்டவோ பத்தி லென்செய லன்றிப் பரமநின் செயலினே னென்றார், முட்டிலிங் கிசைத்த திருவிசைப் பாவின் முடிவில்வெண் காடனென் றனரே.

(இ-ள்.) எட்டாவது ஆசிரியப்பாவில், தலைவரே! தேவரீர் உமது திருவடிகளையடைந்தவர்கட்குத் திருவருட்செல்வத்தை எவற்றினுங் குறைவுபாடுறாது தந்தீர் எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஒன்பதாவது ஆசிரியப்பாவில் புத்தராகிய சாக்கியநாயனாரெறிந்த கற்கள் தேவரீருக்கடிபட்டனவோ? நன்மை பயந்

தனவே ஆயிற்றெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பத்தாவது ஆசிரியப்பாவில் அடியேன் செய்கை யாதுமின்றித் தேவரீருடைய செய்கையினேயுயினனெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர் முட்டின்றி இத்தலத்திற்றிருவாய்மலர்ந்தருளிய மும்மணிக்கோவை என்னும் திருவிசைப்பாவின் கடைசியிலுள்ள கட்டளைக் கலித்துறையின் மூன்றுவதடியில் வெண்காடனெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ-று.

எனவே முதலாவது ஆசியப்பாவிற் சிவபெருமானுடைய இராட்சகத்தன்மை அனாதித்தன்மை பரம்பரைத்தன்மை சித்தசித்துத்தன்மை அறிவுத்தன்மை ஆதாரத்தன்மை என்னும் இவற்றையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், அத்தகைய சிவபெருமானை மெய்யன்பினுற் பற்றினலன்றிப் பிறவியறுதென்பதையும், மூன்றுவது ஆசிரியப்பாவில் இவ்வுலகத்தின் போகங்களையன்றித் தேவலோகத்துக்குரிய இந்திரபோகமென்னும் கடவும்சிவபோகத்தை நோக்குங்காற் குளப்படி நீரொப்பாமென்பதையும், நான்காவது ஆசிரியப்பாவில், அத்தகைய சிவத்தையடைதற்குத் திருவைந்தெழுத்தை யுச்சரித்தலே சாதனமென்பதையும், ஐந்தாவது ஆசிரியப்பாவில், சகல கேவலத்தில் என்னைக்காணேன், தேவரீருடைய திருவருணேட்டத்தால் தேவரீருடைய பெருந்தன்மையைக் கண்டபின் என்னையுங் கண்டேன் என்பதையும், ஆறுவது ஆசிரியப்பாவில், இத்தகைய சிவபோகத்தைப் பாலிக்கத் தேவரீர் சித்தமாயிருக்கவும் அடியேன் தேவரீரை யடையாது பிறவிநோயில் வருந்தியிருப்பது எதற்கொப்பாமெனில், புசிப்பதற்கு வேண்டிய சாதம் சமைத்துச் சித்தமாயிருக்கவும், அதைக்கிட்டியருந்தாமல் பசியோடிருத்தலுக்கொப்பா மென்பதையும், ஏழாவது ஆசிரியப்பாவில், வல்லுனன்மாட்டாளுகிய இருவரெறிந்த கல்லும் நிலத்தில்வீழ்வது நிச்சயமாமாறுபோல, உபதேசக்கிரமத்துடன் திருவைந்தெழுத்தைத்தியானிப்பவன் அஃதின்றித் தியானிப்பவன் ஆகிய இருவரும் பயனுறுவார்களென்பதையும், எட்டாவது ஆசிரியப்பாவில் தேவரீருடைய திருவடிகளைப் புகலாக அடைந்தவர்கட்குத் திருவருட்செல்வம் குறைவின்றிப்பாலித்தீரென்பதையும், ஒன்பதாவது ஆசிரியப்பாவில், புத்தராகிய சாக்கியநாயனுறெறிந்த கல்லும் அவரது அன்பின் மேம்பாட்டால் தேவரீருக்கு மலராயிற்றென்பதையும், பத்தாவது ஆசிரியப்பாவில், யாவும் நின்செயலன்றி அடியேன் செயலல்லவென்பதையும் ஒன்றுக்கொன்றியைபுடைத்தாகவரிசைப்படுத்திக் கூறினரென்பதாம். இம்மும்மணிக்கோவையின் ஈற்றில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கட்டளைக்கலித்துறையாவது:—

"காத்தினன் மாலவன் கண்கொண்டு நின்கழல் போற்றநல்ல-வாத்தினை யீயு மருதவப் பாமதி யொன்றுமில்லேன் - சிரத்திலு மாயென்றன் சிந்தையுளாகி வெண்காடனென்னுந்-தாத்திலு மாயது நின்னடி யாந்தெய்வத் தாமரையே."

என்பதே. மெய்யன்பர்களாகிய சைவசமயாசாரியர் நால்வருளிருவர் தமது திருநாமத்தைத் தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஒவ்வோர் பதிகத்தின் இறுதியினும் அமைத்திருப்பதுபோன்று, இப்பட்டினத்தடிகளும் தமது திருநாமமாகிய திருவெண்காடர் என்பதை இப்பிரபந்தத்தின் ஈற்றுக்கவியாகிய மேற்குறித்த கட்ட

ளைக்கலித்துறையில் அமைத்தனரென்பான், "திருவிசைப்பாவின் முடிவில் வெண்காட னென்றனர்." என்றார். இதுபோன்றே ஏனைய பிரபந்தங்களின் ஈற்றிலும் தமது திருநாமத்தைக் குறிப்பித்திருக்கின்றனரோ எனின், அவ்வாறு வேறொன்றினுங் கண்டோமில்லை. இதுகுறித்தே வெண்காடனென்றது சிவ பிரானையே எனச் சிலர் கூறுவர். (௪அ)

இவைமுதற் றமிழாற் றுதிபல வியம்பி யிருக்குமந் நாடனி லொருநா, ணவைவிடாய் கழிக்க நீர்பெறு திருப்ப நாதர்தம் பாணிதண் பாணி, யுவகையா லுதவு மின்றெனும் பாட லுரைத்தனர் மற்றுமோர் தினத்திற், கவலும்வல் விடத்தா லுறங்குறார் கட்டிக் கரும்படு கழனியீர்ப் புண்டார்.

(இ-ள்.) இவ்வாசிரியப்பாக்கள் முதலாகிய திருப்பாடல்களால் பலவகைத் தோத்திரங்கள் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டிருக்கும் நாள்களில் ஓர்நாள், குற்ற முள்ள தாகவிடாய் தணிப்பதற்காக நீர் கிடைக்காதிருக்க, இத்தினத்திலே சிவ பிரானுடைய திருக்கரமானது குளிர்ந்த ஜலத்தைப் பாலிக்கும் என்னும் கருத்த மைந்த ஓர் திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தனர். மற்றோர் தினத்திலே வருத்து கின்ற கொடிய சர்ப்பவிஷத்தால் நித்திரைகொள்ளாதவராய், சர்க்கரையுண்டா கும் கரும்புகள் வளர்ந்துள்ள கழனியிலே வலியடைந்திருந்தார்.—எ-று.

தாகம்மேற்கொண்டபோது நாவரட்சியும் வார்த்தையாடக் கூடாமையும் ஆகிய இவைபோன்ற அனேக கெடுதிகள் விளையுமாகலின், "நவைவிடாய்" என்றும், சிவபிரானது சடையின்மீது தெய்வகங்கை யிருத்தலின், அவர் தமது திருக்கரத்தால் அள்ளியுதவுவர் என்னும் கருத்தால், நாதர்தம்பாணி தண்பாணி யுவகையாலுதவுமின்று." என்றாரென்றும், அந்நகரத்துள்ள கருப்பஞ்சோலை யின் வழியாய்த் திருவெண்காடர் வருகையில் ஓர் சர்ப்பம் தீண்டுதலும் அவ்வி டவேகத்தால் அக்கழனியிலே வருந்தியிருந்தா ரென்பார், "கவலும்வல்விடத் தாற் கட்டிக்கரும்படு கழனியீர்ப்புண்டார்," என்றார், விடவேகங்கொண்டார் உறங்கிற் கெடுதியாமென்பதையும், வலியினால் நித்திரைகொண்டில ரென்பதை யும் விளக்குவான், "உறங்குறார்." என்றும் கூறினர். நாதர்தம்பாணிதண்பாணி யுவகையாலுதவுமின்று என்னும் கருத்தமைந்தபாடலாவது.-"மென்றுவிழுங்கி விடாய்கழிக்க நீர்தேட - லென்று விடியுமெனக் கென்கோவே-நன்றி-கருதார் புரமூன்றுங் கட்டழலாற் செற்ற - மருதாவுன் சந்நிதிக்கே வந்து." என்னும் வெண்பாவே. எனவே உடனே சிவபிரான் ஓர் மறையவர்போன்று வடிவெடுத் துவந்து நீருதவித் தாகவிடாய் தணித்தனரென்பது கருத்து. (௪௯)

இந்தவா றீர்ப்புண் டொருபுறந் திண்ணை யிடங்கிடந் துறங் குறும்பொழுதில், லந்திவான் மதியம் வலம்புரிக் கண்ணி யாமெ னப் புனைமரு தாளி, வந்துதன் னுடையூர் காப்பவன் போல வடி

வுகொண் டிவர்மனஞ்சோதித், துந்துவான்கருணை புரிகுவான்கருதி யோரிரா நள்ளிரு ளணைந்தான்.

(இ - ள்.) இவ்வண்ணம் வலியடைந்தவராய் ஓர் புறந்திண்ணையிற் படுத்து நித்திரைசெய்யும்பொழுதில், அந்திக்காலத்தில் ஆகாயத்து தயமாகும் சந்திரனை வலம்புரிமாலையென்று அணிந்துள்ள மருதவாண ரெழுந்தருளி, தம்முடைய நகரைப் பரிபாலிப்பவனையொத்துத் திருமேனிதாங்கி, இத் திருவெண்காடருடைய மனத்தைச் சோதித்துச் செலுத்துகின்ற சிறந்த திருவருளைப் பாலிப்பதற்காகத் திருவுளங்கொண்டு, ஓர்நாள் மிகுந்த இருளடைந்த பாதிராத்திரியிற் சேர்ந்தனர்.—எ - று.

மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைச் சடையி லணிந்திருப்பது வலம்புரிமாலை போன்றிருத்தலின், "அந்திவான்மதியம் வலம்புரிக்கண்ணி யாமெனப்புனை மருதாளி." என்றும், ஊர்காக்கும் சேவகன்போல் வடிவெடுத்துவரின் அதிகாரத்திற்காக அச்சமுறுவரென்று திருவுளங்கொண்டு அவ்வாறே வந்தனரென்பான், "ஊர்க்காப்பவன்போல் வடிவுகொண்டு" என்றும், அவ்வாறு அச்சமுறுதற் கேதுவாக வந்ததும் அவர் மனநிலைமையை மற்றுள்ளோ ருணருமாறு சோதித்துத் திருவருள் பாலிப்பதற்காகவே யென்பார், "இவர் மனஞ் சோதித்துந்துவான்கருணை புரிகுவான் கருதி." என்றும், அவ் வடிவுகொண்டு பகற்காலத்துவரின் விசேடமாக அச்சமுறுரென்று திருவுளங்கொண்டு நடு ராத்திரியில் வந்தனரென்பான், "ஓரிராநள்ளிருளணைந்தான்." என்றும் கூறினார். மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைச் சடையி லணிந்திருப்பது வலம்புரிமாலை போன்றிருப்பதென்பதை, "திங்கண்மதிக்கண்ணி யானைத் தேமொழி யாளொடும் பாடி- யெங்கரு ணல்குங்கொ லெந்தை யெனக்கினி யென்னு வருவே - ணங்கிள மங்கைய ராடு மையா றடைகின்றது போது - பைங்கிளி பேடையொ டாடிப் பறந்து வருவன கண்டேன் - கண்டே னவர் திருப்பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்." என்னும் ஆளுடைய வரசுகளருள் வாக்கானு மறிக. (ங௦)

காரிரும் பொலிக்குந் தடிநிலத் திடித்துக் காலினுன் மார்பிடைத் தாக்கி யாரை நீ யென்ன வினவிட வெருவா வமுதவெண் காடரு மிசைப்பா. ரூரிடை யெவைக்குங் காவலுக் குரியோ யுணர்ந்தியா னுரைக்குமா கேட்டி, சோரிபுன் மயிரின் முருகைகளோ டிறைச்சி தோலொடு மென்புமூ ளைகளோ.

(இ-ள்.) கருநிறங்கொண்ட இரும்பினுற் சத்திக்கின்றதடியைப் பூமியிலே தட்டிக்கொண்டு, அந்தத் தடியைக் காலிலே வைத்து நிறுத்தி மார்பிலே ஊன்றிக்கொண்டு திருவெண்காட்டடிகளிடம் கிட்டி, நீ யாரென்று கேட்க, யாவர்க்கும் அமுதம்போல்பவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அச்சமுற்றவராய்க் கூறுவார். இவ்வூரினிடத்திலுள்ள அனைத்திற்கும் காப்பதற்குரிமை பூண்டவரே;

யான் தெளிந்து கூறுவதைக் கேட்பீராக! உதிரம் அற்பமான மயிர்க்கூட்டங்க ளுடனே தசை சருமம் அஸ்தி மூளை என்னும் இவைகளோ?—எ-று.

ஓர்நகரில் அந்நகர்க் காவலாளன் பாதிராத்திரியில் நகர்ப்பரிசோதனை செய்வதும், அவ்வாறுசெய்ய வருங்கால் இருப்புப் பூண்கட்டிய தடியொன்றைப் பூமியில் தட்டிக்கொண்டு வருவதும், வந்தபின்பு யாராயினும் ஒருவர் நூதனமா ய்த் தனியாய்ப் படுத்திருந்தால் அவரைக்கிட்டி, அத் தடியை மார்பில் ஊன்றிக் கொண்டு நின்று விசாரிப்பதும் இயல்பென்பதை யுணர்த்துவான், "காரிரும் பொலிக்குந் தடிநிலத்திடித்துக் காலினல் மார்பிடைத் தாக்கி யாரை நீ யென்ன விருவிட" என்றும், உலகத்துள்ளா ரனைவர்க்கும் திருவெண்காடர் அமுதம் போல்வாரென்பதையும், அத்தகையோர் இந்நகர்க் காவலாளனை நோக்கியவு டனே அச்சமுற்றுக் கூறுவாரென்பதையும் விளக்குவான், "வெருவாவமுத வெண்காடருமிசைப்பார்" என்றும் கூறினர். (கக)

ஈனமா மெண்ணி றத்துவக் குழாமோ வின்னதென் றென் னையான் காணேன் யானல தொன்றை யானென நினையு மிது வென துள்ளமென் றிசைத்தார், தேனல ரிதழிச் சேவகப் பெரு மான் றெறிந்திலர் மறைந்தனர் சிறந்த.ஆனெலா முருகிப் பெரு குமன் பினரா யுவகையங் கடலிடைப் படிந்தார்

(இ-ள்.) அற்பமாகிய அளவிறந்த தத்துவக்கூட்டங்களோ? இவற்றுள் இதுதான் நானென்று என்னை யறிந்தேனில்லை. நானல்லாத ஒன்றை நானெ ன்று சிந்திக்கும் இதுதான் எனது மனநிலைமை என் றுரைத்தனர். சேவகராக வந்த தேன்பொருந்திய கொன்றைமலரைத் தரிக்கும் சிவபெருமான் உடனே காணப்படாதவராய்க் கரந்தருளினர், 'தக்ஷணமே திருவெண் காட்டடிகள் விசேடித்த மெய்யன்புடையவராய்ச் சரீரமுழுவதும் உருகப்பெற்று மேம்பாடு ற்ற களிப்பெனுங் கடலில் மூழ்கினர்.—எ-று.

உதிரம் மயிர்த்தொகுதி தசை சருமம் அஸ்தி மூளை தத்துவக் கூட்டங் கள் என்னும் இவைகள் ஒன்றாய்க் கூடிச் சமைந்த இத் தேகத்தில் எதையா னெனக் கூறுவதென்பார், "சோரிபுன் மயிரின் றொகைகளோ டிறைச்சி தோ லொடு மென்பு மூளைகளோ ஈனமா மெண்ணிறத் துவக்குழாமோ வின்னதென் றென்னை யான் காணேன்." என்றும், யானல்லாத ஒவ்வொன்றையும் யான் யான் என்று சிந்திப்பதே எனது மனநிலைமை யென்றனரென்பான், "யானல தொன்றை யானென நினையு மிதுவென துள்ளமென் றிசைத்தார்." என்றும், காவலாளனைப்போன்று வடிவுகொண்டு வந்தவர் சிவபிரானென் றுணர்த்து வான், "தேனலரிதழிச் சேவகப்பெருமான்." என்றும், திருவெண்காட்டடிக ளுரைத்த உத்தரத்தைக் கேட்டவளவில் மறைந்தனரென்பான், "தெரிந்திலர் மறைந்தனர்." என்றும், மெய்யன்பின் மேம்பாட்டோர்க்கு ஊனெலா முருகுத லும் உவகைக்கடலிடை மூழ்கலும் இயல்பென்பதை யுணர்த்துவான் "ஊனெ லாமுருகிப்பெருகுமன்பினராயுவகையங்கடலிடைப்படிந்தார்." என்றுங்கூறினர்

உதிரம் மயிர்த்தொகுதி தசை சருமம் அஸ்தி மூளை தத்துவக் கூட்டங்கள் என்னும் இவற்றாலாயது சரீரம் என்பதை, "தோலிரத்த மெலும் பிறைச்சி சுக்ல மேதை மச்சையொன்றாய்த் - தாலிகரித்த வுடம்பாகு ந்தொட்ட வெவையுந் தன்வடிவாய்க் - கோலியடக்கிக் கொளுமிதனைக் கூறுகூறு நோக்காது-போ லிபுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும் புனிதமென்றும் பாமபதம்." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், நானல்லாததை நானென்றுணர்ந் திருப்பதே ஆன்மாக்க ளியல்பென்பதை, "பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு மருளானு மாணாப் பிறப்பு." என்னுந் திருக்குறளானும், "பொய்யை மெய்யென் றறிந்து போதமின்மை யாலே மெய்யைப் பொய்யென்றண்ணி மெலிந்தே யுழல்வருலகர் - பொய்யைப் பொய்யென்றறிந்து போதகுருவி னருளின் - மெய்யை மெய்யென்றறிந்தே மெலிவு தீர்வருயர்ந்தோர்" என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், மெய்யன்பின் மேம்பட்டோர்க்கு ஊனெலா முருகலும் உவகைக் கடன் மூழ்கலு மியல்பென்பதை, "வேனில்வேண் மலர்க்கணைக்கும் வெண்ணகச்செவ் வாய்க்கரிய-பானலார் கண்ணியர்க்கும் பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே-யூனெலா நின்றுருகப் புகுந்தாண்டா னின்றுபோய் - வானுளான் காணாய்நீ மாளாவாழ் கின்றாயே.' என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும் அறிக.

படிந்தவ ரெழுந்து திசையினை நோக்கிப் பணிந்தன ரணிந்த வெண் ணீற்றார், விடிந்தன விருளுந் தாமரைச் சரண மெல்லிதழ் நொந்தவோ வென்பார், கடிந்தசொன் னடைந்த கருணையைப் புகழ்வார்காற்சுவ டுரத்தினிற் குறிப்பார், முடிந்தமாப் பொருளை முடிவிலா வருளை முன்னினர் பன்னின ரிருந்தார்.

(இ - ள்.) அவ்வாறு களிப்புக்கடலில் மூழ்கிய திருவெண் காட்டடிகள் திருமேனி முழுதுவதும் திருவெண்ணீறு தரித்தவராய், எழுந்து நின்று சேவகராய் வந்த சிவபிரான் மறைந்துசென் றருளிய திக்கைப்பார்த்து வணங்கினர். உடனே இருளும் நீங்கி உதயகாலமாயிற்று. அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் இவ் வேடங்கொண்டவர் சிவபிரானென்றுணர்ந்து, மிருதுவான இதழ்களையுடைய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகள் வருந்தினவோ என்றுரைப்பார், தாமுரைத்த கடுமையான சொற்களால் அங்கு நின்றும் சென்றருளிய திருவருளைத் துதிப்பார், அப் பெருமானுடைய திருவடிச்சுவட்டை மார்பில் ஒற்றிக்கொள்வார், சர்வாதீதமான பரம்பொருளையும் அவருடைய அழிவில்லாத திருவருளையும் சிந்தித்தவராய்த் துதித்துக்கொண்டிருந்தார்,—எ - று.

ஊர்க்காவலாளனாக வடிவெடுத்துவந்து நீ யாரென்று வினவி மறைந்தவர் சிவபிரானே யென்றுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், அவர் மறைந்த திசையைநோக்கி வணங்கிப் பின்னர் அடியேன்பொருட்டு நள்ளிருளில் நடந்துவந்த திருவடிகள் நொந்தனவோ என்றும், அடியேனுரைத்த கடூமான சொற்களினாலே அவ் விடத்தினின்றும் சென்றருளியது திருவருளே யெனப்புகழ்ந்தும்,

அப்பெருமானுடைய சரணச்சுவட்டை மார்பிலொற்றிக்கொண்டும், அதீத பரம்பொருளான பெருமானையும் அவருடைய திருவருளையும் தியானித்துத் தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு மிருந்தனரென்பதாம். (இரு)

அறுவகைச் சமய மிடைமரு தாளி யாறுமா முகத்தினுந்தோன்றி, மறுவற நடக்கும் புறநெறிச் சமய மற்றுள வாறுமாறிய, புறநடைச் சமயப் புன்மைபற் பலவாம் பொருளிலம் மருதனை நோக்கி, யுறவரு மனைத்து மென்றனர் சமயா தீதமுற் றிருப்பவ் ரிவரே.

(இ-ள்.) சமயாதீத நிலைமையுற்றுள்ள இத் திருவெண்காட்டடிகள் அதன்பின், திருவிடைமருதூரின்கணெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களினின்றும் சண்மதங்களுமுற்பவித்துக் குற்றமின்றி நடைபெற்று வரும், அவையன்றி வேறாயுள்ள சமயங்களாறும் புறச்சமயங்களாகும். இவையிரண்டிற்கும் எதிர்மறையாயுள்ள புறப்புறச் சமயங்களின்கொடுமைகள் அனந்தமாகும். இச் சமயபேதங்களின் பயன்கள் யாவும் ஒப்பற்றவராகிய அம் மருதவாணரை அகமார்க்கமாகத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்க வருமென்றெண்ணினர். —எ-று.

உலகத்து விளங்கும் சமயபேதங்கள் உட்சமயம் புறச்சமயம் புறப்புறச் சமயம் என மூத்திறப்படுமென்றும். அவற்றுள் உட்சமயங்களாறுமே சிவபிரான் திருமுகங்களாறினும் தோன்றினவென்றும், அவ்வாறு தோன்றியதால் அவ்வாறு சமயங்கள் மாத்திரமே குற்றமின்றி நடைபெறுமென்றும், ஏனைய புறச்சமயங்களாறும் உட்சமயங்களாறையும் அடைதற் கேதுவாமென்றும், மற்றுள்ள புறப்புறச் சமயங்களாறும் தீமையுடையனவென்றும், சமயாதீத நிலைமையுடையோர்க்கே முற்கூறிய உள்ளும் புறம்புமான சமயங்கள் பன்னிரண்டின்பயன்களும் சித்திக்குமென்றும் தமக்குத்தாமே சிந்தித்தாரென்றபடி. சிவபிரான் திருவடிகளை யடைதற்கேற்ற நன்மார்க்கத்தை யடைவதற்காக இச் சமயபேதங்களேற்பட்டன வென்பதை, "ஒன்றதே பேரூர் வழியா றதற்குள - தென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்க, ளன்றிது தீதிது வென்றுரை மாந்தார்கள் - குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே." என்றும், "ஒத்த சமயங்களோராறு வைத்திடு - மத்த னொருவனு மென்ப தறிந்தில - ரத்த னொருவனு மென்பதறிந்திடின் - முத்தி விளக்கு முதல்வனு மாமே." என்றும், "முதலொன்றுமானை முதுகுடன் வாலுந் - திதமுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகான் - மதியுடனந்தகர் வகைவகை பார்த்தே - யதுகூற லொக்கு மாறு சமயமே." என்றும் வரும் திருமந்திரங்களானும், சிவபிரானைச் சதா தியானித்துக்கொண்டிருக்கின் இச் சமயபேதங்களின் பயன்களெவையும் வருமென்பதை, அன்றென்றுமாமென்றுமாறு சமயங்க -ளொன்றேயொன் றெவ்வா றுரைத்தாலு - மென்று - மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு-மருதனையே நோக்க வரும்." என்னும் திரிவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. மேற்சொல்லியவாறு திரு

வெண்காட்டடிகள் கருதியபோது இத்திருவெண்பாவையே திருவாய்மலர்ந் தனரென்க. (ருச)

இடைமருதாளி சமயபேதங்க ளின்னவா றிழைத்ததென் னென்னின், முடிவிலா வுயிர்கள் பக்குவக் குறையான் மொழிகதி யடைதர மவுன, வடிவுறு மவர்கள் புகலிட மியம்பின் மாயைமா மாயையு ளடங்கும், படியிலா வொன்றி னின்றன ரிவர்தம் பாக்கி யம் யாவரே பகர்வார்.

(இ-ள்.) திருவிடைமருதூரின்கணெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் இவ்வாறாய சமயபேதங்களை என் இயற்றினரென்றால், அளவிறந்த சீவர்கள் பக்குவக்குறைவினாலே யாவராலும் சொல்லுதற்குரிய முத்தியின்பத்தை அடைவதற்காகவே மௌனநிலைமையுடையவர்களது சேர்விடத்தைச் சொல்லுவோமாயின், மாயையானது மகாமாயையுளடங்கிய தன்மைக்கொப்பாம். ஒப்பற்ற ஓர் நிலைமையிலிருந்த இத்திருவெண்காடருடைய பாக்கியத்தை எவர்கள் அளவிட்டுரைப்பார்கள்—எ-று.

சமயபேதங்கள் யாவும் சீவர்களின் பக்குவபேதங்கட்குத் தக்கவாறே அமைத்துள்ளனவென்பதை, "வேதம்பல் பக்குவ மோார்ந்தொரு வீட்டினுக் - கோதும்பல் லாற்றானு முந்தீபற - வுண்மைகண் டார்க்கேக முந்தீபற" என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானும், "சமய வாதிக டத்த மதங்களி - லமைவ தாக வரற்றி மலைந்தனர்." என்றும், "இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை-நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந் - தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு - மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன" என்றும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "உரைத்த துறையா துறைக்குஞ் சமயம்-பரத் தையறிவுற்ற பான்மை - மரத்தி - னவயவத்தி லோரொன் றறிந்தார் மமமா - மவயவத்தைக் கொண்டவா றும்." என்னும் அமுதசாரத் திருவெண்பாவானும் தெளிக. (ருரு)

பிரிவில்சித் தாந்தர் சமயபே தங்கள் பேசிய தெய்வ மொன்றெனினு, நிருபனு நிருபன் மைந்தரும் புந்தி நிகழ்தரு மமைச்சரு மார்க்கம், பெருகுதந் திரரும் ஞானிகைக் கொள்ளும் பின்னைமாக் களுநிகர் டகரு, முரிமையை யுலகோ ரறிவுறப் பாடி யுடையவனடி விடா துறைந்தார்.

(இ-ள்.) பிரிவற்றவர்களாகிய சித்தாந்திகள் சமயபேதங்களுக்குரியவைகளாகக்கூறிய தெய்வம் ஒன்றேயாயினும், ஓர் அரசனும் அவன்புத்திரரும், புத்தி மேம்பட்டு விளங்கும் அவனுடைய மந்திரிமாரும், படைவகுப்பிலே பெருகிய சேனாபதிகளும், நாயைக் கையிற் பிடித்துக்கொள்ளுகின்ற மற்றுள்ள சேனா சமூகங்களும் நிகராகக்கூறும் சம்பந்தத்தை உலகத்தார் தெரியும்படி பாடி, தம்மை அடிமையாக வுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளை இடைவிடாது தியானித்துக்கொண்டு வசித்திருந்தனர்.—எ-று.

எனவே, சமயங்கடோறும் அததற்குரியதாக ஒவ்வோர் அதிதேவதை யைக் கூறுதலின், அத்தெய்வங்கள் யாவும் சிவபிரானைத் தவிரவில்லை யென்பதை, ஓர் அரசனைத் தவிர அவனது புத்திரர் மந்திரி சேனபதி சைனியசமூகம் எவ்வாறில்லையோ அதுபோலாமென் றுலகத்துள்ளார் தெளிந்துய்யுமாறு பற்பல பாக்களைத் திருவாய்மலர்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டே அத்தலத்தினில் வசித்திருந்தனரென்றபடி. எச்சமயத்தார் எவ்வுருவாக எப்பெயருடன் பூசிக்கினும் அவ்வச்சமயத்தார்க்கும் பக்குவத்திற் கேற்றவாறு அனுக்கிரகம்புரிவோர் சிவபிரானே என்பது கருத்து. இதனை, "யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வ மாகி யாங்கே-மாதொரு பாக னூர்தாம் வருவர்மற் றைத் தெய்வங்கள்-வேதனைப் படுமிறக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு - மாதலா லவையி லாதோ னறிந்தருள் செய்வனன்றே." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௫௬)

அங்குறச் சிலநா ளுறைந்தரு ளிடைபெற் றருட்குறிக் குடந்தைவா யடைந்து, சங்கரற் கன்பாற் றுதிபல வழங்கிச் சடைமுடியுடையவ னிடங்க, ளெங்கணு மிறைஞ்சி யந்தணு ரூரு மிறைஞ்சியங் கமருநாட் களவாற், பொங்குகா மத்தா லிறந்தவற் பார்த்துச் செயுளொரு வாய்க்கெனப் புகன்றார்.

(இ-ள்.) அத்தலத்திற்றானே பொருந்தும்படி சிலதினங்கள் வசித்திருந்து, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிப் பிரியாவிடை பெற்று மீண்டு, திருவருட் குறியினாலே திருக்குடந்தைக்கெழுந்தருளி, அவ்விடத்தெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானிடத்தன்புடையவராய்த் தோத்திரங்கள் பலவாகத்திருவாய்மலர்ந்து, அத்தலத்தை யடுத்துள்ள சடைமுடியினரான சிவபிரான் க்ஷேத்திரங்கள் பலவற்றையும் பணிந்து, அழகுந் தட்பமும்வாய்ந்த திருவாரூரென்னும் க்ஷேத்திரத்தையும் பணிந்து, அத்தலத்தில் வீற்றிருந்தருளும் நாளில், களவினாலே விசேடித்த காமங் காரணமாக இறந்துகிடப்பவனைப் பார்த்தருளி, "எருவாய்க்கு" எனமுதலெடுத்து ஓர் திருவெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். — எ-று.

திருவிடைமருதூரின் கண் வீற்றிருந்த திருவெண்காடருக்கு ஓர்வகைக் குறியால் திருக்குடந்தைக் கெழுந்தருளுமாறு சிவபிரான் கட்டளையிட்டனரென்றும், அவ்வாறே திருவெண்காட்டடிகள் திருக்குடந்தைக் கெழுந்தருளினரென்றும் விளக்குவான், "அருவிடைபெற் றருட்குறிக் குடந்தைவா யடைந்து." என்றும், அப்பால் ஆங்குச் சின்னாள் வீற்றிருந்து அத்தலத்தை யடுத்துள்ள ஏனைய திருப்பதிகள் பலவற்றையும் பணிந்துகொண்டு திருவாரூர்க் கெழுந்தருளினரென்பான், "சடைமுடியுடையவ னிடங்களெங்கணு மிறைஞ்சி யந்தணுரருமிறைஞ்சி." என்றும், திருவாரூரில் இவ்வடிகள் வீற்றிருக்குங்கால் இவரிடத்து மிக்க பத்தியுடைமையாற் பணிசெய்திருந்த சிறுவனொருவன், இவரது கட்டளைப்படியே திருமணம் முடித்து வாழ்ந்துவருகையில், எண்ணெயிட்டு நீராடிய ஓர்தினத்திற் காமமேலீட்டாற் கலவிபுரிய ஜன்னிகண்டு உயிர்துறந்

தான். அவன் உயிர் துறந்த அத்தினத்தில் அவ் வீதிவழி யுலாப்போந்த திரு வெண்காட்டடிகளஃதுணர்ந்தருளி, "எருவாய்க் கிருவிரன்மே லேறுபுழுக்கூட் டுக் - கருவாய்க்கோ கண்கலக்கப் பட்டாய் - திருவாரூர்த் - தேரோடும் வீதி யிலே செத்துக் கிடந்தாபே - நீரோடுந் தாரைக்கே நீ." என்னும் திருவெண் பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தனராகலின், "களவாற் பொங்குகாமத்தா லிறந்தவற் பார்த்துச் செயுளொருவாய்க்கெனப்புகன்ருர்." என்றும் கூறினர். அச்சிறுவ னுக்குத் திருமணமுடிக்கையில் சேஷையிடுவதற்காக, "நாப்பிளக்கப் பொய் யுரைத்து நவநிதியந் தேடி நலமொன்று மறியாத நாரியரைக் கூடிப் - பூப் பிளக்க வெழுகின்ற புற்றீசல் போலப் புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வர் களைப் பெறுவீர் - காப்பதற்கும் வகையறியீர் கைவிடவு மாட்டீர் கவர்பிளந்த மரத்தொளையிற் காலுழைத்துக் கொண்டே - யாப்பதனைப் பிடித்தசைத்த பேய்க்குரங்கு போல வகப்பட்டீர் கிடந்துழல வகைப்பட்டீர் நீரே." என்னும் திருப்பாடலையும், இச்சிறுவன் இறந்து கிடக்கையில், 'வடிவந்தானும் வாலிபம் மகளுந் தாயு மாமியும் - படிகொண் டாருமூரிலே பழிகொண்டாட னீதியோ. குடிவந் தானு மேழையோ குயவன்ருனுங் கூழையோ - நடுநின் ருனும் வீண ேனே நகாஞ் சூறையானதே." என்னும் திருவிருத்தத்தையும், "மண்ணுமுருகு மாமுருகு மாயை யுருகுமாலுருகும் - பெண்ணு முருகு மாணுருகும் பேதா பேத வகையுருகு - மண்ணலுருகு மிடத்தமர்ந்த வாத்தா ளுருகு மாவணையா - னெண்ணி யுருகுங் குருநாத னென்பா லுரைத்த வோர் மொழியே." என்னும் திருவிருத்தத்தையும் திருவாய்மலர்ந் தருளினரென்றும் கூறுவர். (ருஎ)

அசபையாட் டயருங் கூத்தனை நோக்கியங்குநின் றருள்விடை கொடுபோய், வசையுறுப் பாண்டி மண்டலம் புகுந்து வண்டமிழ் மதுரைமா நகரி, லிசையிறை போற்றி மலைகொணாட் டுள்ள விறை வனு லயங்களு மேத்தி, நசையினு லாங்காங் கன்பினு லின்ப நாத னூர்க் கருந்தமிழ் புனைந்தார்.

(இ-ள்.) அசபா நடனம்புரிகின்ற சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அவ்விடத் தினின்றும் பிரியா விடை பெற்றுக்கொண் டெழுந்தருளி, இழிவற்ற பாண்டி மண்டலத்தை யடைந்து, வளவிய தமிழ் நாடாகிய மதுரைமா நகரமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் புகழமைந்த சோமசுந்தரக்கடவுளைத் துதி த்து மலைநாடாகிய சேரநாட்டின்கணுள்ள சிவபிரான் ஆலயங்களையும் துதித்துப் பெருங்காதலுடன் கூடிய மெய்யன்பினுலே, அவ்வத்தலங்களில் எழுந்தருளியி ருக்கும் இன்பமயமான சிவபிரானுக்கு அருமைமிக்க தமிழ்ப்பாமாலைக ளணிந் தருளினர்.—எ-று.

அசபாநடனமென்பது அனுபவ ஞானிகளுணர்வாற் றரிசிக்கப்படுவ தொன்ருகலின் அதனை ஈண்டு விரிக்கலாகாதெனினும், அவ்வனுபவஞானிகள் அந்நடனத்தைப் பற்றிக் கூறியுள்ள பாடல்களுள் ஓர் திருப்பாடலை இங்குக் காட்டுவாம். அது, "ஒன்றிரண் டாடவோ ரொன்றுமுட னுட - வொன்றினின்

மூன்றுடவோரேழு மொத்தாட-வொன்றினு லாடவோ ரொன்ப துடனுட-மன்றினி லாடினுன் மாணிக்கக் கூத்தே." என்னும் திருமூலநாயனு ரருளிய திருமந்திரமேயென்க. சேரசோழபாண்டியர் என்னும் மூவேந்தராலாண்ட மும்மண்டலங்களில் பாண்டிமண்டலத்திலுள்ள மதுரைமாநகரத்திலேயே சோமசுந்தரக்கடவுள் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணந்து சவுந்தரபாண்டியராக அரசாண்டதும் அவரே சங்கத்தவரிலொருவராயிருந்து தமிழை வளர்த்ததும் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களியற்றியதுமாகலின், "வசையுறுப் பாண்டிமண்டலம்" என்றும், "வண்டமிழ் மதுரைமாநகர் என்றும்," அதன்பின் பாண்டிநாட்டைக்கடந்து சேரநாட்டுள்ள திருத்தலங்களைத் தரிசிக்கச் சென்று ஆங்காங்குள்ள திருத்தலங்களினும் செந்தமிழ்ப்பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டே சென்றுசென் றணர்த்துவான், "மலைகொணாட்டுள்ள விறைவனலயங்களுமேத்தி - நசையினுலாங்காங் கன்பினு லின்பநாதனுர்க் கருந்தமிழ் புனைந்தார்." என்றும் கூறினர். மதுரைமாநகரத்திற் கெழுந்தருளி ஆங்கு வீற்றிருந்தருளும் சோமசுந்தரக்கடவுளையும் அங்கயற்கண்ணம்மையாரையும் பணிந்து, "விடப்படுமோவிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை விட்டுமனந் - திடப்படுமோநின் னருளின்றியேதின மேயலையக் - கடப்படு மோவற்பர் வாயிலிற் சென்றுகண் ணீர்ததும்பிப் - படப்படுமோசொக்க நாதா சவுந்தர பாண்டியனே." என்னும் திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தனரென்றும், மலைநாடாகிய சேர நாட்டின்கணுள்ள திருப்போரூர் அவிநாசி திருமுருகன் பூண்டி முதலிய திருத்தலங்கட் கெழுந்தருளியகாலத்தில் மோனவிரதங்கொண்டிருந்தனரென்றும்கூறுவதுண்டு.(நிஅ)

ஆலமுண் டவர்க்குத் தமிழமு தளிப்பா ரருளிடை மருதில்வந் தடைந்து, பாலவெண் டிங்கட் பழைவற் பணிந்து பற்பல காலமங் கிருந்து, மேல்விடை யவரை விடைகொடு மீண்டு விரைந்து வெண் காட்டிடைப் புகுந்து, வாலியசூல கபாலியை நீல மாலினிவாமனைப் பணிந்தார்.

(இ-ள்.) பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகாலத்தை அமுதுசெய்தருளிய சிவபிரானுக்குத் தமிழ்ப்பாவாகிய அமுதத்தைத் திருச்செவியாலூட்டுகின்ற திருவெண்காட்டடிகள் தமக்கருள் புரிந்த க்ஷேத்திரமாகிய திருவிடைமருதூர்க்கு மீண்டுமெழுந்தருளி, பால்போலும் வெண்ணிறமுடைய சந்திரனை யணிந்த சடாதாரராகிய புராதனரை வணங்கி, அநேககாலம் அத்தலத்தைவிட்டகலாது வசித்திருந்து, அதன்பின் இடபாரூடராகிய சிவபிரானிடத்திற் பிரியாவிடை பெற்று வெளிக்கொண்டு, அதிதுரிதமாகத் திருவெண்காடென்னும் திருத்தலத்திற் சேர்ந்து, சுத்தமாகிய சூலத்தையும் கபாலத்தையும் ஏந்தினவரும் நீலநிறமுள்ள உமாதேவியை இடப்பாகத்துடையவருமாகிய சிவபெருமானை வணங்கினுர்.—எ-று.

சிவபிரான் பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகாலத்தை யமுதுசெய்தவராகலானும், அத்தகைய ஆலகாலமுண்டவர்க்கு அமுதளிப்பது விசேடமாக

லர்னும், "ஆலமுண்டவர்க்குத் தமிழமுதளிப்பார்" என்றும் மருதவாணரே திருவெண்காட்டடிகட்கு ஆசிரியரா யெழுந்தருளி அனுக்கிரகம் புரிந்தா ராக லின், "அருளிடை மருது" என்றும், சிவபிரான்திருமுடியிலணிவது கலைநிரம் பாத இளஞ்சந்திரனேயாகலின் களங்கமற்ற சந்திரனென்று குறிப்பிப்பான், பாலவெண்டிங்கள்." என்றும், அப்பெருமான் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராகலின்' "பழையவன்." என்றும் கூறினர் சிவபிரானுக்கு ஆலமே அமுதாயிற்றென் பதை, "கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த-வாலால முண்டா னவன் சதுர்தா னென்னேடீ - யாலால முண்டில னேல் அன்றயன்மா லுள்ளிட்ட - மே லாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும் அறிக. தமிழ் இனிமையுடையதென்பதையும், அவ்வாறினிமை யுடைமைபற்றியே சிவபிரானுக்கு இப்பாஷையில் மிக்க பிரியமென்பதையும், அத்தகைய பிரியத்தினாலேயே இத்தமிழ்ப்பாடல்களால் அளவிறந்தமகிமைகள் விளங்கினவென்பதையும், இத்தமிழாகியதென் மொழியொன்றே வடமொழிக் கொப்பானதென்பதையும், "கடுக் கவின்பெற கண்டனுந் தென்றிசை நோக்கி- யடிக்க வந்தவந் தாடவா ளுடைவி னிளைப்பு-விடுக்க வாரமென்காற்திரு முகத்திடை- வீசி-மடுக்க வுந்தமிழ் திருச்செவி மாந்தவு மன்றே." எனவும், "விடையு கைத் தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனாள்-வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்-திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொன்-மடம கட்கரங் கென்பது வழுதி நாடன்றே." என்றும், கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழக மோடமர்ந்து - பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை - மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோ - லெண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ." என்றும், "தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை-யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக் - கண்ட துமம றைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித் - தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற் களோ சாற்றீர்." என்றும்வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களா னுந் தெளிக. (௫௬)

ஐயனை வணங்கி வழிபடுங் காலத் தகன்றிடு மந்திரிச் சேந்தர், செய்யசேய் வந்திங் கிவரடி பணியச் சேருநீ யாரெனச் சேந்தர், கையுறுதனைய னென்றுபுன்றொழிலாற் கைதளைப் பட்டனன்றந்தை வெய்யவச் சிறைமீட் டருள்கெனப் பணிந்தான் விரைந்து வெண் காடரு மெழுந்தார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டின் திருவாலயத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளும் சிவபிரானைப் பட்டினத்தடிகள் பணிந்து வழிபட்டுக்கொண்டிருக்குந் தருணத் திலே, அவ்வடிகளைவிட்டு நீங்கிய அமைச்சராகிய சேந்தநாயனாருடைய சிறப்ப மைந்த புத்திரர்வந்து இவ்விடத்தில் இத்திருவெண்காட்டடி களின் திருவடி களிற் சாஷ்டாங்கமாக வணங்குதலும், 'அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இங்குவந்த நீ யாரென்று வினவியருள, சேந்தநாயனாருடைய சிறுமையமைந்த

புத்திரனென்று விடைபகர்ந்து, அடியேனுடைய பிதாவாகிய சேந்தநாயனார் அரசனுடைய கொரோச்செய்கையால் விலங்குடையவராயினர், அவரை அக்கொடிய சிறையினின்றும் மீட்டருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து வணங்கினர். அப்பிரார்த்தனையைத் திருச்செவியிலேற்றருளியவுடனே அதிவிரைவில் திருவெண்காட்டடிகளெழுந்தருளினர்—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் தமது கிருகஸ்தாச்சிரமத்தைவிட்டுத் துறவாச்சிரமத்தை மேற்கொண்டகாலத்து, அவ்வூரரசன் அவ்வடிகளுடைய செல்வத்தின் அளவையைத் தெளியவெண்ணி, அவ்வடிகளுடைய மந்திரியாராகிய சேந்தநாயனாரை வரவழைத்து, அவரைநோக்கி, உமது தலைவராகிய பட்டினத்தடிகளின் செல்வப்பெருக்கு விசேடமெனக் கேள்வியுற்றிருந்தேனே, இப்போது இவ்வளவு குறைந்த தொகையாகக் காணப்படுகின்றதே எனக்கேட்டபோது, சேந்தனார் யாதோர் வஞ்சகமுமற்றவராகையால், அவ்வடிகளின் செல்வத்திற் செலவழிந்ததுபோகத் தற்காலத்திலுள்ளது இவ்வளவேயென உண்மையைக்கூறினர். அவ்வாறுகூறிய உண்மை அவ்வரசனுக்குப்பொய்யாகப்புலப்பட்டமையால் அச்சேந்தனாரைச் சிறையிலிடும்படி கட்டளையிட்டனன், அவ்வாறே தண்டவாளர்கள் சேந்தனார்க்குக் கைத்தளைபூட்டிச் சிறைப்படுத்தினர். அச்செய்தியை அவரது குமாரர் திருவெண்காட்டடிகட்கு விண்ணப்பித்துத் தமதுபிதாவைஅச்சிறையினின்றும் விடுவித்தருளல்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனரென்பார், "சேந்தர் கையுறுதளையனென்று புன்மொழிலாற் கைதளைப்பட்டனன்றாதை - வெய்ய வச்சிறை மீட்டருள்கெனப்பணிந்தான்." என்றனர். புன்மொழிலாற் கைதளைப்பட்டனன் என்பதற்கு, திருவெண்காட்டடிகள்தாம் துறவாச்சிரமத்தை மேற்கொண்டகாலத்துத் தமதரும்பெருஞ் செல்வமனைத்தையும் சூறைவிடச் சேந்தனார்க்குக் கட்டளையிட்டபோது, இவ்வளவுபெருஞ்செல்வத்தையும் வீணே சூறைவிடக்கட்டளையிட்டனரே எனச்சிந்தித்த ஓர் தோடமாகிய புன்மொழிலாற் கைத்தளையிடப்பெற்ற சேந்தனாரெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர், தமதாசிரியராகிய திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கிற் குறையுளதாகச் சிந்தித்ததே தோடமாகலினென்க. சிந்தித்தலாலும் தோடம் நேரக்கூடுமென்பதை, "சொல்லால் வருங்குற்றஞ் சிந்தனையால்வருந் தோடஞ்செய்த - பொல்லாத தீவினை பார்வையிற் பாவங்கள் புண்ணியநூ-லல்லாத கேள்வியைக் கேட்டிடுந் தீங்குகளாயவுமற்-றெல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள் வாய்கச்சியேகம்பனே." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (௬௦)

எழுந்துபோந் தண்ணல் சந்நிதிப் புறத்தி லிசைந்துமத் தளை தயிர்ப் பாடல், கொழுந்தெழப் பாடி முடித்திடக் கணங்கள் கொழும்புகழ்ச் சேந்தரைக் கொணர்ந்து, தொழுந்தகை யவர்முன் காட்டிட வருளாற் றென்மைசால் சேந்தருந் தொழுது, விழுந் தெழுந் தாடிப் பாடின ரற்கு மெய்யன்ப ரிருவரு மிவரே.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருளிவந்து சிவபிரானுடைய திருச்சந்நிதிக்குப் புறத்தில் நின்று, "மத்தளைதயிர்." என்னும் திருப்பாடலைத் திருவருளின்கொழுந்து தோன்றும்படி திருவாய்மலர்ந்து முடித்தவுடனே, அம்பெருமான் திருவருளினாலே சிவகணங்கள் சென்று மிக்கபுகழ் வாய்ந்த அச்சேந்தனாரைச் சிறைமீட்டுக்கொண்டுவந்து, யாவரும் தொழத்தக்க தன்மையுடைய திருவெண்காட்டடிகளுக்கெதிரில்விட்டுவிட, பழமை மேம்பட்ட சேந்தனாரும் திருவெண்காட்டடிகளைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து ஆனந்தக்கூத்தாடினர், அதன்பின் உண்மையடியார்களாகிய இவரிருவரும் சிவபிரானுக்குத் தோத்திரம்பாடியருளினர்.—எ - று.

அத்தருணத்திற் சிவபிரானுக்குரிய வழிபாடுகள் புரிந்துகொண்டிருந்தாராகலானும், அவ்வழிபாடு நிட்காமியமானதாகலானும், இப்போதுசேந்தனாரைச் சிறைமீட்கவேண்டியது காமியமாகலானும், அத்தகைய காமிய விண்ணப்பத்தைத் திருச்சந்நிதியிலியற்ற மனமில்லாராகலானும்,அவ்வாறு சிறைமீட்டலாகிய காரியமும் இவரது பெருந்தன்மையுணர்ந்த சிவகணங்களே இயற்றவேண்டுவதாகலானும்சந்நிதிக்குப் புறம்பேவந்து நின்றுதுதித்தாரென்பார், "எழுந்துபோந்தண்ணல் சந்நிதிப்புறத்திலிசைந்து." என்றும் மத்தளைதயிர் என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலிற் சிவபெருமானுடைய திருவருளின் லேசம் உதயமாம்படி பாடியருளினரென்பார், "கொழுந்தெழப்பாடி முடித்திட" என்றும் அரசனது சிறைபுற்றூரை அங்குள்ள காவலாளரைக்கடந்துட்புகுந்துபற்றிக்கொண்டு மீட்டும் அக்காவலாளரறியாவண்ணம் வெளிக்கொண்டுவருதலன்னையோராலேலாதாகலின், "கணங்கள் கொழும்புகழ்ச் சேந்தனைக் கொணர்ந்து." என்றும், திருவெண் காட்டடிகள் யாவராலும் பணிதற்குரியபெருந்தகைமை வாய்ந்தோராகலின், "தொழுந்தகையவர்முன்காட்டி." என்றும், இவ்வளவிற்குங்காரணம் திருவெண்காட்டடிகள் சேந்தநாயனார் என்னும் இருவர்மீதும்சிவபிரான்வைத்த திருவருளேயாகலின் "அருளால்." என்றும், சேந்தனார்வெகுகாலம்திருவெண்காட்டடிகளுடன் பிரியாவிடையாய் மருவிவாழ்ந்தவராகலின், "தொன்மைசால் சேந்தர்," என்றும், இவர்களிருவரும் ஒருங்குகூடிச் சிவபிரானைத் துதித்தனரென்பார், "பாடினாரற்கு மெய்யன் பரிருவருமிவர்." என்றும் கூறினர். மத்தளைதயிர் என்னும்முதலையுடைய திருப்பாடலாவது:—"மத்தளைதயிருண்டானு மலர்மிசை மன்னினானு - நித்தமுந்தேடிக் காணா நிமலனே யமல மூர்த்தி - செய்த்தளைக் கயல்பாய் நாங்கூர்ச்சேந்தனை வேந்தனிட்ட - கைத்தளை நீக்கி யென்முன் காட்டுவெண் காட்டுளானே." என்பதே (சுக)

சேந்தர்வெண் காடரடியிணை பணிந்து திருவுள மறிந்திடப் பணித்தீ. ரேய்ந்தவிச் சிறைமீட் டெனவுடற் சிறைமீட் டிடுநெறி காட்டிட வேண்டும், வாய்ந்தநீ ரென்ன வன்னவர் மகிழ்ந்து வனத்தினில் விறகொடித் தெடுத்திட், டாய்ந்தவவ் விறகு விற்றிடும் பொருள்ா லன்றின மொருவருக் களிப்பீர்,

(இ - ள்.) அதன்பின் சேந்தநாயனார் திருவெண்காட்டடிகளின் சரணங்களிற்பணிந்து. தேவரீர் திருவுள்ளத்தை அடியேனுணர்ந்துகொள்ளுமாறு கட்டளையிட்டருளினீர், தமியேனுக்குக் குருவாகக்கிடைத்த தேவரீர் அடியேனுக்கு நேர்ந்த இந்தச் சிறைச்சாலையினின்றும் மீட்டருளியதுபோன்றே சரீரமென்னும் சிறைச்சாலையினின்றும் மீளத்தக்க மார்க்கத்தைக் காட்டியருளவேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்க, அவ்விண்ணப்பத்தைத் திருவெண் காடர் திருச்செவியேற்றுத் திருவுளங்களித்து, காட்டிற்சென்று உலர்ந்துள்ள விறகுகளை ஒடித்துச் சுமையாகக்கட்டி யெடுத்துக்கொண்டு நீர் ஆராய்ந்தெடுத்த அவ்விறகுச் சுமையை விற்பதனால்வரும் பொருளைக்கொண்டு தினந்தோறும் ஓர் சிவனடியாருக்கமுதளித்து வருவீராக —எ-று.

திருவெண்காட்டடிகளின் திருவுள்ளம் மிக்க காருணியமுடையதென்பது, சேந்தனாருடைய புத்திரர்வந்து தமதுபிதாவின்சிறையைமீட்டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தவளவில் தமது வழிபாட்டையும் நிறுத்திப் புறத்தேவந்து சேந்தனாருடைய கைத்தளையைத் தறித்துச் சிறையினின்றும் "விடுவித்தருளவேண்டுமென்னும் கருத்தமைந்த திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தமையினன்குவிளங்குதலால்' "திருவுள மறிந்திடப் பணித்தீர்" என்றும் அரசனாலமைத்த இச்சிறையை எவ்வளவு அற்புதத்துடன் மீட்டருளினீரோ அதுபோன்றே, வினையினாலமைத்ததாயுள்ள உடற்சிறையினின்று மீட்டருளல் வேண்டுமென்பார், "எய்ந்தவிச்சிறைமீட்டெனவுடற்சிறைமீட்டிடுநெறி காட்டிடவேண்டும்." என்றும், சிவபரம்பொருளே ஆசிரியராகத் திருவுருக் கொள்ளுமென்பது நூற்றுணிபாகலின், "வாய்ந்தநீர்" என்றும் கூறினர். சரீரஞ்சிறையென்பதை, "கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுட் களிம்புதோய் செம்பனைய யான்-காண்டக விருக்கநீ ஞானவனன் மூட்டியே கனிவுபெற வுள்ளுருக்கிப் பருவம தறிந்துநின் னருளான வேதிகொடு பரிசித்து வேதி செய்து - பத்துமாற்றுத்தங்கமாக்கியே பணிகொண்ட பட்சத்தை யென்சொல்லுவே, னருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாதியா மந்த மீது - மத்துவித நிலையரா வென்னையாண் டென்னடிமை யானவர்களறிவி னூடும், திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற சித்தாந்த முத்தி முதலே-சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே சின்மயா னந்த குருவே." என்னும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "கட்டிய கட்டோ கருமலக் கட்டு-பூட்டிய தளையோ பொன்று நசைத்தளை-யடைத்தவச்சிறையோ வறிவிலா வகச்சிறை - யெனிலுயிர்க் கள்வ னெங்ஙன முயுமே" என்னும் சிவஞான வள்ளலார் திருவாக்கானும் தெளிக. சிவபிரானே ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொண்டு இச்சிறையினின்றும் மீட்டருளுவரென்பதை, "விந்துமோகினி மானென விரிந்த தத்துவக் காட்டிற் றனித்திடு முயிரை - யாணவ வேங்கை யொருபா லடர்ப்ப - மாயைக் குடாவடி யொருபான் மயக்கக் - காமியக் கடமா வொருபாற் கறுவ - வி நவினை மலைப்பாம் பொருபாலிழுக்க-வாசையா மண்ணை யொருபா லறையக் - குலமெனு ஞமலி யொருசார் குரைப்பக் - கல்விக்கானியா ளொருசார் கவரச் - சமயச் சூறை யொருசார் தாக்க - வவாவெனும் பகுதீ யறி

வைக் கொளுவ - மாயா வாத வனசரர் வெருட்ட - வின்னண மாவி யிடறுங் காலை - யுயிரிடை யொளிபுக் கிருந்த வொருவரத் - தாயினுஞ் சாலத் தயாநிதி யிரங்கிக் - கட்கடை வாளாற் காடற மாற்றலு - முட்கின யாவு முயிர்பிழைத் தன்றே." என்னும் ஸ்ரீ சிவஞானவள்ளலார் திருவாக்கானறிக. (கஅஉ)

ஏனுமுப தேசத் தவமளித் தகன்று ரிவருமத் தவம்புரிகாலை, வனவயிற் பொதிசோ றொருபுடை தூக்கி வாய்திறந் துறங்கிட வாயிற் கனிபனம் பிதிர்ந்து வீழ்ந்திட வாயிற்பயந்துகன் மன்றனுக்கென்று, ரனகமன் றுடு மெங்கடம் பிரானு ரமுதுசெய் தரும்பசி யகன்றார்.

(இ-ள்.) என்னும் இவ்வாறான உபதேசமென்னும் தவத்தைப் பாலித்து அங்கு நின்றும் வெளிக்கொண்டனர். இச் சேந்தனார் நாயனாரும் அத் தவத்தை இயற்றி வருங்காலத்தில், விறகு வெட்டச் சென்ற அக் காட்டினிடத்தும் தாம் புசிப்பதற்காகக் கட்டிக்கொண்டுவந்த கட்டுச்சோற்றை ஒரு பக்கமாகத் தொங்க விட்டு, வாயைத் திறந்துகொண்டு நித்திரைகொள்ள, அப்போது அவர்வாயிலே அக் கட்டுச்சோற்றின் சாதங்கள் பிதிர்ந்து வீழ்ந்திட அச்சமுற்று அவ் வாயிற் கல் பொன்னம்பலக் கூத்தனுக்காகவென்று கூறினர், பரிசுத்தமான பொன்னம்பலத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவம்புரியும் எங்கள் பெருமானாகிய நடராஜமூர்த்தி அக்கட்டுச்சாத முழுவதும் திருவமுதுசெய்தருளி அருமையான பசி நீங்கினர்.—எ-று.

காட்டில் விறகொடிக்கவந்த சேந்தனார் தாம் புசிப்பதற்காகக் கட்டிக்கொண்டுவந்த கட்டுச்சோற்றை அக் காட்டின்கணுள்ள ஒரு விருட்சத்தின் கிளையிற்கட்டித் தொங்கவிட்டுத் தாம் அவ்விருட்சத்தி னிழலிற்றானே வாயைத் திறந்துகொண்டு நித்திரைபுரிந்தனர். அந் நித்திரையின் மேலீட்டால், தினந்தோறும் அவர் புரிந்துவரும் மகேசுரபூஜாகாலம் தவற நேரிட்ட துணர்ந்த சிவபெருமான், அக் கட்டுச்சாதத்திலுள்ள சாதங்கள் ஒவ்வொன்றாய் அவர் வாயில் வீழச்செய்தனர். அவ்வாறு விழுவதனால் விழித்துக்கொண்ட சேந்தனார் நாயனார் நித்திரைமயக்கத்தினால் அச்சாதத்தைக் கல்லென்று நினைத்து, எதுவாயினுமாக, நம் வாயில் விழுவ தனைத்தும் முன்பு நடராஜனுக் கற்பிதமாக வேண்டியதாகலின், இதுவும் அந் நடராஜப்பிரபுவிற்கே அற்பிதமென்றனர். அவ்வாறு அவர் கூறியவளவில் அக் கட்டுச்சாதம் முழுவதையும் நடராஜப்பெருமானே திருவமுதுசெய்து பசியாறினரென்பார், "வனவயிற்பொதி சோறொருபுடை தூக்கி வாய்திறந்துறங்கிட வாயிற் - கனியனம் பிதிர்ந்து வீழ்ந்திட வாயிற் பயந்து கன்மன்றனுக்கென்று - ரனகமன்றுடுமெங்கடம்பிரானு ரமுது செய்தரும் பசியகன்றார்." என்றனர். எனவே, தினந்தோறும் சேந்தனார் அடியார்க்குப் படைக்கும் திருவமுதை ஏற்றுக்கொள்வோர் சிவபிரானே யென்பதும், இன்று அக்காலம் தவறியதை அச் சேந்தனார்க் கறிவிப்பான் இவ்வாறு செய்தனரென்

பதும். அவ்வண்ணம் அப்பெருமான் திருவமுது செய்தவளவில் சேந்தனார் பசி நிவாரணமாயிற்றென்பதும் விளங்குதல் காண்க. (கஙு)

பொருவிலக் காலத் தொருதிரு வளவன் பூசனை குறைவறப் புனைவான், பரவுமந் தத்திற் கோயிலா ராய்ச்சிப் பருமணி நாதமங் கெழும்பு, மருவுமன் னோசை கேட்டில னயர்ந்து வருந்தினான் கன வினிற் கூத்த, ருரைசெயச் சேந்த னன்பினை யுணர்ந்திவ் வுலகுளோ ரறியவாய் திறந்தான்.

(இ-ள்.) நிகரற்ற அக்காலத்திலே செல்வச்சோழரென்னும் ஒருவர், நடராஜப் பெருமானுக்குரிய வழிபாட்டைத் தினந்தோறும் தம தரண்மனையிற் குறைவின்றி முடிப்பார், அவ் வழிபாட்டின் முடிவில் சிதம்பரத் திருக்கோயிலின்கணுள்ள பெரிய ஆராய்ச்சிமணியின் ஓசை அங்குண்டாகும். இவ்வாறு வழக்கமாயிருந்ததனால், சேந்தனார்வாயிற் கட்டுச்சாதச் சோறு விழுந்த அத்தினத்திலே அந்த ஆராய்ச்சிமணியின் ஓசை கேளாதவராய்ச் சோர்வடைந்து துக்கித்தனர். அவரது கனவில் நடராஜப்பெருமானெழுந்தருளிச் சேந்தனாருடைய மெய்யன்பினைத் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அச் சோழர் அஃதறிந்து, இச் செய்தியை உலகுள்ளோரனைவரும் உணருமாறு கூறினர்.—எ-று.

செல்வச் சோழரென்பவர் நடராஜப்பெருமானைத் தினந்தோறும் பூசித்து, அப்பூசனையின் முடிவில் சிதம்பராலய வாராய்ச்சி மணியோசை கேட்டு ஆனந்தித்துவரும் வழக்க முடையவரா யிருந்தனர். சேந்தனார் கட்டுச்சாதத்தைத் திருவமுதுசெய்தற்கு நடராஜப்பெருமா னெழுந்தருளிய அத் தினத்தில் அவ் வாராய்ச்சிமணியோசை கேளாமையால் சோர்ந்து வருந்திய காரணத்தினாலே, நடராஜப்பெருமான் அச்சோழர் கனவின்க ணெழுந்தருளி, சேந்தனாருடைய அன்பின் பெருக்கை அருளிச்செய்ய, அவர் அச் செய்தியை உலகறிய விளம்பினரென்பது கருத்து, அன்பர்களன்பை இவ்வாறே நடராஜப்பிரான் உலகறிய விளக்குவதியல்பென்பதை, "ஆடற்சிலம்பி னொலிகேளா வுடைவாள கற்றியங்கை-மலர்கூடத் தலைமேற்குவித்தருளிக்கொண்டு விழுந்துதொழுதெழுந்து - நீடப் பரவி மொழிகின்றார் கெடுமால் பிரம னருமறை முன் - றேடற் கரியாய் திருவருண்முன் செய்யா தொழிந்த தென்னென்றார்." எனவும், "என்ற பொழுதி லிறைவர்தா மெதிர்நின் றருளா தெழுமொலியான் - மன்றி னிடைநங் கூத்தாடல் வந்து வணங்கி வன்றொண்ட - னென்று முணர்வா னமைப் போற்றி யுரைசேர் பதிகம் பாடுதலா - லின்று கேட்டு வரத்தாழ்ந்தோ மென்றா ரவரை நினைப்பிப்பார்." எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுத வாக்கானுமறிக. (கசு)

சீலநீர் வேலி ஞாலமே லறிஞர் நிறைபர ஞானிக ளெவருஞ் சிலமா ரன்பர் சேந்தனார்க் கீந்த திருவருட் டிறத்தினைக் குறித்தார், ரேலுமன் னவர்தந்தவத்தினைத் துதித்தா ரினியவெண் காடரை மதித்தார், பாலனம் புரியும் வளவனைப் பரவிப் பைம்பொனம் பலத்தையும் பணிந்தார்.

(இ-ள்.) கருநிறங்கொண்ட கடலையே வேலியாக வுடைய உலகத்திலுள்ள பெரியோர்களும் பரஞானம் நிறைவுபெற்ற மெய்ஞ்ஞானியர்களும் தூய்மைவாய்ந்த மெய்யன்பர்களும், சேந்தனார் நாயனார்க்குச் சிவபிரான் பாலித்த திருவருட் டன்மையைச் சிந்தித்தார்கள். பொருத்தமாகிய அச் சேந்தனார் நாயனாருடைய மெய்த்தவத்தைப் புகழ்ந்தார்கள். இந் நாயனார்க் காசிரியராகிய இனிமையுள்ள திருவெண்காட்டடிகளை மெச்சினார்கள். இவ் வுலகத்தை அரசாட்சிபுரியும் செல்வக்சோழனைத் தொழுது, பசும்பொன்னாலாகிய திருவம் பலத்தையும் வணங்கினார்கள்.—எ-று.

அறிஞர்களென் றமையாற் கல்விசான்றவர்களும், பரஞானிகளென்றமையான் மெய்ஞ்ஞானிகளும், அன்பரென் றமையான் மெய்ப்பத்தர்களும் ஆகிய மூவகுப்பினரும், முதலிற் சேந்தனாரையும், அதன்பின் அவர்க்குத் திருவருள்பாலித்த நடராஜப்பெருமானையும், அதன்பின் அத்திருவருளடைதற் கேதுவாகிய சேந்தனார் பெருந்தவத்தையும், அதன்பின் அவர்க் கவ்வாறாகிய தவத்திற்கேதுவான உபதேசமளித்த திருவெண்காட்டடிகளையும், அதன்பின் இவையனைத்தையும் உலகத்தார்க் கறிவித்த செல்வச்சோழனையும், அதன்பின் அச்சோழர்க்கனுக்கிரகித்த நடராஜப்பெருமானுடைய பொன்னம்பலத்தையும்பணிந்தார்களென்றபடி.　　　(கூ)

திருவிசைப் பாவிற் றிருவிடைக் கழியிற் றிருச்சிற் றம் பலமுடை யவரை, மருவமுன் வைத்து முருகவே டனக்கு மாலுலா மெனத்தமிழ் பாட, வுருகுமன் பினரா மன்றுணின் றாடு மும்பர் தம் பதமல ரடையக், கருணைசெய் தனர்வெண் காடராங் கதனாற் கதியடைந் திடவணித் தானார்.

(இ-ள்.) சேந்தனார் நாயனார் திருவிசைப்பாவினாலே திருச்சிற்றம்பலமுடையாரைப் பொருந்த முதலமைத்து திருவிடைக்கழியென்னும் க்ஷேத்திரத்திலே முருகக்கடவுளுக்கு மாலுலாமென்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அச் சேந்தனாரிடத்து மனவுருக்கமுள்ள அன்புடையவராகி, பொன்னம்பலத்தினின்று ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் நடராஜப்பெருமானுடைய திருவடி நீழலடையும்படி கிருபைபுரிந்தருளினர். சேந்தனார் அக்கிருபையினாலே முத்தியின்பத்தையடைவதற்குச் சமீபித்த பக்குவமுடையவராயினர்.—எ-று.

திருவிசைப்பாவினாலே திருச்சிற்றம்பல முடையாரை முதலிற் றுதித்ததாவது:—"மன்னுக தில்லை வளர்க நம்பத்தர்கள் வஞ்சகர் போயகலப்-பொன்னின்செய் மண்டபத் துள்ளே புகுந்து புவனியெல் லாம்விளங்க - வன்னநடைமட வாளுமை கோனடி யோமுக் கருள்புரிந்து - பின்னைப் பிறவி யறுக்கநெறிதந்த பித்தர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே." என்னும் பல்லாண்டேயாம். இப் பல்லாண்டு, சேந்தனார் தில்லைக் கெழுந்தருளியிருந்தபோது, அங்கு நடக்கும் இரதோற்சவதினத்தில் இரதம் செல்லாது தடையுற்ற காரணத்தால் அங்குள்ள தில்லைவாழந்தணர் முதலியோர் யாவரும் வருந்துவதைத் திருவ

ளங்கொண்ட நடேசப்பெருமான், அவர்க ளனைவருக்குங் கேட்கும்படி, சேந்தனார் நாயனாரை விளித்து, "சேந்தனே! நமது தேர் நடக்குமாறு பல்லாண்டு பாடுக." என அசரீரிவாக் கருளியபோது, சேந்தனார் நம்மையும் ஓர் பொருட் படுத்தி இப் பணிகட்டளை யிட்டனரே எனக் களிகூர்ந்து திருவாய்மலர்ந் தருளினரென்றும், அவ்வாறு இப் பல்லாண்டோதிய வளவில் இரதம் நடையின்றிச் சென்றதென்றும் கூறுவர். திருவிடைக்கழி என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் முருகக்கடவுளை நோக்கி மாலுலாமென முதலெடுத்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவிசைப்பாவாவது:—'மாலுலா மனந்தந் தென்கையிற் சங்கம் வவ்விளுன் மலைமகண் மதலை - மேலுலாந் தேவர் குடிமுழு தாளுங் குமரவேள் வள்ளிதன்மணாளன் - சேலுலாங்கழனித் திருவிடைக் கழியிற் றிருக்குரா நீழற் கீழ் நின்ற - வேலுலாந் தடக்கை வேந்தனென் சேந்த னென்னுமென் மெல்லிய லிவளே." என்பதே. கதியடைந்திட வணித்தானார் என்றமையின் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருவடிநீழ லடைந்தனரென்பது கருத்து. (கூகூ)

அறுசீர்விருத்தம்:

தோணிபம் புரத்துட் புக்குச் சுடர்விடு மழுமான் விட்டுக்
கோணற நிற்கு மின்பக் குழகனை யழகு பூத்து
மாணுறு தோளி யாணி மணியணிப் பச்சை யாடுங்
காணுறுங் குரவர்ப் போற்றிக் கண்டுகண் களிக்க லுற்றார்.

(இ-ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் அழகிய தோணி புரமென்னும் சீகாழியைச் சேர்ந்தருளி, அப்பதியில், ஒளிவீசும் மழுவையும் மானையும் நீக்கி, குற்றமொழிய வீற்றிருக்கும் இன்பமயமான சிவலிங்கப் பெருமானும், அழகானது விசேடித்த மாட்சிமையுற்ற ஆணிமுத்தணிந்துள்ள அலங்காரமான பசுநிறம் விளங்கும் தோள்களையுடைய உமாதேவியார் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆசாரியருமாகிய சிவபிரானைத் துதித்துத் தரிசித்து நேத்திரானந்த மடையலாயினர்.—எ-று.

சீகாழிக்குத் தோணிபுரம் முதலிய பன்னிரு திருநாமங்க ளுடைமையின் அப் பன்னிரண்டுள் முதன்மையான தோணிபுரத்தைக் கூறினர். சீகாழிக்குத் தோணிபுரம் முதலிய பன்னிரு திருநாமங்க ளுள்ளன வென்பதை, "தொன்னீரிற் றோணிபுரம் புகலி வெங்குருத் துயர்தீர் காழி-பின்னீர வேணுபுரந் தராய் பிரமனூ ரெழிலார் சண்பை - நன்னீர்ப்பூம் புறவங் கொச்சைவயஞ் சிலம்ப னகரா நல்ல - பொன்னீர்புன் சடையான் பூந்தண் கழுமலமாம் புகழுமூரே." என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையா ரருள்வாக்காற் காண்க. அத்தகைய க்ஷேத்திரத்திற் றிருவெண்காட்டடிகள் சென்றவளவில் திரு வாலயத்தினுட் புகுந்து அங்கு வீற்றிருந் தருளும் சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்தாரென் றுணர்த்துவான், "சுடர்விடுமழுமான்விட்டுக் கோணற நிற்குமின்பக்குழகன்." என்றும், உமையம்மையார் அழகமைந்த தோள்களில் ஆணி முத்தங்களாலாகிய மாலைபணிந்திருத்தலினாலும் பசுநிறமுடைமையானும், அவ்வம்மையாரே பெருமானைச் சதா தரிசித்துக்கொண் டிருக்கின்றமையானும், "அழகு பூத்து

மாணுறதோளி யாணிமணியணிப் பச்சைபாடுங் காணுறுங் குரவர்," என்றும் கூறினர். (௬எ)

கருங்கடற் றோணி விட்டுக் கட்டுமட் டுடைமா ணாக்கர்
பெருங்கடற் றோணி விட்ட பெரியதங் குரவற் போற்றி
யொருங்கடற் கோலு நீல மொருமூன்று முடைந்து மாற
வருங்கடற் கண்ட ணூடு மகிழ் தமிழ்ப் பாகி நாளில்.

(இ-ள்.) கருநிறங்கொண்ட கடலிலே மரக்கலத்தைச் செலுத்தியிருந்த அப் பந்தங்களின் அளவைப் போக்கிய மாணாக்கரான திருவெண்காட்டடிகள், ஓர் பிரளயத்திற் பெரிய கடலினிடத்துத் தமது திருப்பதியைத் தோணியாகச் செலுத்திய பெருமையமைந்த தமதாசிரியராகிய சிவபிரானைத்துதித்து, ஒரே கூட்டமாக வல்லபத்தாற் சூழ்ந்துள்ள ஒப்பற்ற அஞ்ஞானங்கள் மூன்றும் ந்து வேறுபடும்படி, பாற்கடலிற் றோன்றிய விடமாகிய கறுப்புள்ள கண்டத்தையுடைய சிவபிரான் விரும்புகின்ற மகிழ்ச்சியுற்ற தமிழ்ச் செய்யுட்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளும் நாளிலே.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் கடலில் மரக்கலத்தைச் செலுத்தி வாணிபம் புரிந்துகொண்டிருந்து அப்பொருட் செல்வப்பற்றுக்களனைத்தையும் விட்டவராகலானும், சிவபெருமான் திருப்பதியாகிய சீகாழியை ஓர் பிரளயத்தில் தோணியாகக் கடலில் மிதக்கச்செய்தமையானும், அப் பெருமானே திருவெண்காட்டடிகளைத் தமது மாணாக்கராக்கிக்கொண்டமையானும், "கருங்கடற் றோணிவிட்டுக் கட்டுமட்டுடைமாணாக்கர் - பெருங்கடற்றோணிவிட்டபெரிய தங்குரவற் போற்றி, என்றும், காமம்வெகுளி மயக்கமென்னும் மூன்றும், ஒன்றற்கொன்று சமமான வல்லபமுடைமையானும், அவை தனித்தனி பிரிந்திருத்தலின்றி ஒருங்குகூடி யிருத்தலே இயல்பானமையானும், "ஒருங்கடற்கோலுநீல மொருமூன்று முடைந்துமாற." என்றும், மெய்யடியார்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திருப்பாடல்களிற் சிவபெருமான் மிக்க விருப்பமுடையாராகலின், "வருங்கடற் கண்டனுமகிழ்தமிழ்." என்றும் கூறினர். சீகாழி தோணியாகக்கடலில் மிதக்கச்செய்தனரென்பதை, "ஆணியல்வு காணவன வாணவியல் பேணியெதிர் பாணமணழ சேர் - தூணியற நாணியற வேணுசிலை பேணியற நாணிவிசயன் - பாணியமர் பூணவருண் மாணுபிற மாணியிட மேணுகுறை யிற் - பாணியுல காளமிக வாணின்மலி தோணிநிகர் தோணிபுரமே." என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையா ரருள்வாக்கானும், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றும் குற்றங்களென்பதையும் அவை நீங்கார்க்குப் பிறவி யறுதென்பதையும், "காமம்வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங் கெடக்கெடுநோய்." என்னும் திருக்குறளானும், சிவபிரான் மெய்யடியார் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திருப்பாடல்களில் மிகு விருப்பமுடையரென்பதை, படியிலா நின்பாட்டி லாரூரனைவிருப்பன் பரமனென்ப - தடியனே னறிந்தனன்வான் றொழுமீச னினைத்தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித் - தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூது சென்று - மிடியிலா

மனைகடொறு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்கு மாறே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும் "கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையாதி யானெனுங் குதர்க்கம்-விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரிகிலா துள்ளன்பு விடாதே - யடுக்கின்றோர்களுக் கிரங்கிடுந் தண்டமி ழலங்க - லொடுக்கின் றோர்களைச் சோதியா ததுபராஞ் சோதி." என்னும் தாயுமானுர் திருவாக்கானும் தெளிக.

பண்டினு மதிக சத்தி பாதம்வந் தடைத லாலே
பொண்டிறற் றிருவெண் காட ருடற்கலத் துயிர்ச்ச ரக்கைக்
கொண்டிடத் தில்லைகூத்தர் குறியரு ணற்றூர் பூட்டி
யெண்டிகழ் சிவந்த பாதத் திருங்கரை சேரச் செய்வார்.

(இ-ள்.) முன்னினும் மேம்பட்ட சத்திநிபாதத்தன்மை திருவெண்காட்டடிகட்குப் பதிந்தமையால், பெருமைமிக்க வல்லபமுடைய திருவெண்காட்டடிகளின் சரீரமென்னும் மரக்கலத்திலுள்ள உயிரென்னும் சரக்கைத் தாம் பெற்றுக்கொள்வதற்குத் திருவுளங்கொண்ட திருத்தில்லையில் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் நடராஜப் பெருமான் தமது திருவருட் குறியாகிய சிறந்த கயிற்றைப் பிணித்து, மெய்யன்பர்களின் தியானமானது விளங்குகின்ற தமது சிவந்த திருவடியென்னும் பெரிய கரையி லடையும்படி செய்யத் தொடங்கினர் —எ-று.

சீவகரணம் நீங்கப்பெற்றுச் சிவகரணமுறுதலே சத்திநிபாதத் தன்மையாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் அந்நிலைமை யடைந்தாரென் றுணர்த்துவான், "பண்டினுமதிகசத்திபாதம்வந்தடைதலாலே." என்றும், உயிர்வாழ்தலையே ஓர் வாணிபமாகக் கற்பித்து உடலைத் தோணியாகவும் உயிரைச் சரக்காகவும் உவமித்த லியல்பாகலின், "உடற்கலத்துயிர்ச்சரக்கைக்கொண்டிட." என்றும், மரக்கலத்தைக் கரைக்கிழுக்கவேண்டின் கயிறுபோட்டிழுத்தல் மரபாகலின், "குறியருணற்றூர்பூட்டி." என்றும், பிறவியென்னும் கடலுக்குக் கரையாயிருப்பது சிவபிரான் திருவடியேயாகலின், "சிவந்தபாதத்திருங்கரை." என்றும் கூறினர். சீவகரணமற்றுச் சிவகரணமுறுதலே சத்திநிபாதத் தன்மையென்பதை, "பாலை நெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதுங்-காலனையன் றேவிக் கராங்கொண்ட-பாலன்-மரணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்-கரணம்போ லல்லாமை காண்." என்றும் உய்யவந்ததேவநாயனுர் திருவாக்கானும், உயிர்வாழ்ந்திருத்தலை ஓர் வாணிபமாகக் கூறுவதை, "மனமெனுந் தோணிபற்றி மதியெனுங் கோலையூன்றிச் - சினமெனுஞ் சரக்கையேற்றிச் செறிகடலோடும்போது - மதனெனும் பாறை தாக்கி மறியும்போ தறிய வொண்ணு-துனையுனு முணர்வைநல்கா யொற்றியூ ருடைய கோவே." என்னும் ஆளுடையவரசுக ளருள்வாக்கானும், பிறவியென்னும் கடலுக்குச் சிவபிரான் திருவடிக்கலப்பாகிய முத்தியேகரையென்பதை, "இப்பிறவி யெனுமோ ரிருட்கடலின் மூழ்கிநா னென்னுமொரு மகா வாய்ப்பட் டிருவினை யெனுந்திரையி னெற்றுண்டு புற்புத மெனக்கொ

ங்கை வரிசைகாட்டுந், துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச் சுழல்வந் தடிப்பச் - சோராத வாசையாங் கானுறு வானதி சுரந்ததென மேலு மார்ப்பக், கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுங் கைவிட்டு மதிமயங்கிக் - கள்ள வங் கக்காலர் வருவரென் றஞ்சியே கண்ணரு நவி காட்டு மெளியேன், செப்பரிய முத்தியாங் கரைசேர வுங்கருணை செய்வையோ சத்தாகியென் - சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே தேஜோமயானந் தமே.'' என்னும் தாயுமானுர் திருவாக்கானும், தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத்தெவ்வத் தடந்திரையா லெற்றுண்டு பற்றொன்றிக் கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங்காலாற் கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்-டினியென்னே யுய்யுமாறென்றென் றெண்ணி யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை - முனைவனே முதலந்த மில்லாமல்லற் கரைகாட்டியாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே.'' என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், ''அறிவி லொழுக்கமும் பிறிது படு பொய்யுங் - கடும்பிணித் தொகையு மிடும்பை யீட்டமு - மினையன பலசரக் கேற்றி வினையெனுந் – தொன்மீகாம னுய்ப்ப வந்திலக் - கருவெனு நெடுநகரொருதுறை நீத்தத்துப் - புலனெனுங் கோண்மீ னலமந்து தொடரப் - பிறப்பெனும் பெருங்கட லுறப் புகுந் தலைக்கும் - துயர்த்திரை யுவட்டிற் பெயர்ப்பிடமயர்த்துக் - குடும்பமென்னு நெடுங்கடல் வீழ்த்து-நிறையெனுங் கூம்புமுரிந்து குறையா – வுணர்வெனு நெடும்பாய் கீறிப் புணரு - மாயப்பெயர்ப்பெடு காயச் சிறைக்கலங் - கலக்குபு கவிழா முன்ன மலர்கள் மதியுட னணிந்த பொதியவிழ் சடிலத்துப் - பையர வணிந்த தெய்வ நாயக-தொல்லெயி லுடுத்ததில்லை காவல - வம்பலர் தும்பை யம்பல வாணநின் னருளெனு நலத்தார் பூட்டித் - திருவடி நெடுங்கரை சேர்த்துமா செய்யே.'' என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (சுகூ)

ஆதலாற் காழி வாழு மமுதனை வழிபட் டேத்திக்
கோதுதீர் குரவற் போற்றிக் குறிபற்றி விடைபெற் றண்ணல்
மாதவம் பெற்றோர் போற்று மன்றுண்மா ணிக்கம் பெற்றே
யேதமி லின்பா தீத விலாபமுற் றிருக்க வந்தார்.

(இ-ள்.) ஆகையினாலே திருவெண்காட்டடிகள் சீகாழிப்பதியில் வீற்றிருந்தருளும் அமுதம்போன்ற தோணியப்பரைப் பூசித்துத் துதித்து, குற்றமற்ற தமதாசிரியராகிய மருதவாணரைத் தோத்திரஞ்செய்து, திருவ நட் குறிப்பைக் கொண்டு விடைபெற்று, சிறந்த தவத்தைப் பெற்றோர்கள் துதிக்கின்ற பொன்னம்பலத்தின்கண்ணுள்ள மாணிக்கமாகிய நடராஜப்பெருமான் திருவருளைப் பெற்று, பழுதற்ற நிரதிசயானந்தமென்னும் ஊதிய மடைந்திருக்கும்படி எழுந்தருளினர்.—எ-று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவை என்னும் பிரபந்தம் பாடி முடித்து, அங்கிருந்தவண்ணமே மருதவாணரையும் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில், தோணியப்பர் திருவெண்காட் டடிகளைச் சிதம்

பாத்திற் கனுப்பவேண்டுமெனக் கொண்ட திருவுள்ளக்குறிப்பை யுணர்ந்தவராய், அப் பெருமானிடத்து விடை பெற்றுக்கொண்டு சிதம்பரத்தை யடைந்து நிரதிசயானந்த வாழ்வடைதற் கெழுந்தருளினரென்றபடி. (எ0)

வந்தவர் மற்று முள்ள தலங்களும் வழிபா டாற்றிக்
கொந்தலர்ச் சிறைவண் டார்க்குங் கொள்ளிடப் பொன்னி பின்னிட்
டந்தளிர்ச் சோலே வேலி யண்ணலூர் கண்டுங் கேட்டுஞ்
செந்தமிழ்த் திருவாக்காளர் திளைத்துளங் களித்து வந்தார்.

(இ-ள்.) அவ்வாறெழுந்தருளிய திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள மற்றைய தலங்களிலும் பூசனைபுரிந்து, கொத்தாயிருக்கும் மலர்களிலே சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரிக்கின்ற விசாலத்திலுள்ள காவிரிநாட்டைக் கடந்து, அழகிய தளிர்கணிறைந்த சோலைகளையே வேலியாக வுடைய சிவபிரானுக்குரிய திருப்பதியாகிய சிதம்பரத்தைத் தூரத்தே தரிசித்துக்கொண்டும் அப்பதியின் புகழைச் சிரவணித்துக்கொண்டும், செவ்விய தமிழ்ப்பாடல் நிறைந்த திருவாக்கையுடைய திருவெண்காட்டடிகள் ஆனந்த நிறைவெய்தி மனக்களிப்படைந்தவராய்த் திருத்தில்லைக் கெழுந்தருளினார்.—எ-று.

தில்லையையடையத் திருவுளங்கொண்ட திருவெண்காட்டடிகள், தில்லைக்கும் காவிரிநதிக்கும் மத்தியிலுள்ள சிவதலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, காவிரிநாட்டைக் கடந்து, அதன்பிறகும் தில்லைக்கடுத்துள்ள ஏனைய திருப்பதிகளையும் பணிந்துகொண்டே சிதம்பரத் தடைந்தனரென்றபடி. (எக)

கொள்ளைவண் கமலக் காடுங் குளிர்செந்தா மரைக்கு ழாமு
மள்ளலங் கழனி தோறு மனந்தகோ டிகள்வண் டில்லை
வள்ளலு டகங்கண் டுள்ள வாணிலாவண்ணப் பானு
தள்ளறத் தலவா சஞ்செய் தன்மை போன் றனவுங் கண்டார்.

(இ-ள்) அத்திருப்பதியில் கூட்டமாயிருக்கின்ற வெண்தாமரைக்காடும், குளிர்ச்சியுள்ள செந்தாமரைக்கூட்டமும், சேறு நிறைந்துள்ள அழகிய கழனிகளெல்லாம் அனந்தகோடிக் கணக்காக, வளமமைந்த திருத்தில்லையின் கண்ணுள்ள நடராஜப்பெருமானுடைய ஆனந்தத் தாண்டவத்தை முன்பே தரிசித்திருந்த வெண்ணிறமுள்ள சந்திரனும் செந்நிறமுள்ளசூரியனும் நீக்கமின்றித் தலவாசஞ்செய்கின்ற தன்மையைப் போன்றிருப்பனவும் பார்த்தார்.—எ-று.

சிதம்பரமென்னும் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் பூர்வபுண்ணியத்தினாலே சூரியனும் சந்திரனும் ஆனந்தத்தாண்டவந்தரிசித்திருந்தார்களாகலானும், அப்பதிக்குத் திருவெண்காட்டடிகள் தரிசிக்க எழுந்தருளியபோது, அங்கு கழனிகளெங்கும் வெண்டாமரைமலர்களும் செந்தாமரைமலர்களு மலர்ந்திருத்தல், முன்பு தரிசித்த சூரியர்களும் சந்திரர்களும் அளவிறந்தவர்களாக வடிவங்கொண்டு, அந்த க்ஷேத்திரவாசஞ்செய்துகொண்டிருத்தலைப் போன்று விளங்கினவென்

றுவமித்தனர். முற்செய்யுளிற் கூறியவாறு அத்தலத்தைத் தூரத்தே தரிசித்துக்கொண்டும், அத்தலத்தின் மிக்க புகழைச் சிரவணித்துக்கொண்டும் வந்ததல்லாமலும், அத்தலத்தைக் குறுகியவுடன், வெண்டாமரை மலர்களும்செந்தாமரை மலர்களும் விகசித்திருப்பதையும் கண்டன ரென்றுணர்த்துவான்; "தன்மை போன்றனவும்" என உவமைக்கொடுத்துக் கூறினர். (எ௨)

தில்லைமா நகரஞ் சுற்றுந் திருமதில் சிகரி நான்கு
நல்லவர் மௌனப் பொற்பு ஞாயிறு தோன்றிற் றென்று
வெல்லொளி மிளிரும் வெற்பு மிமயமும் பொதியி லும்போற்
சொல்லுவ கண்டார் தூண்டு முவகையா ரூருட் புக்கார்.

(இ-ள்.) சிறப்புற்ற திருத்தில்லையைச்சூழ்ந்துள்ள திருமதில்களும், நான்கு கோபுரங்களும், பெரியோர்களுடைய மௌனமென்கிற அழகும், சூரியனுதயமாயினனென்று சூரியப்பிரகாசத்துடனே யோங்கிய உதயவரையும் இமயவரையும் பொதியவரையும் போன்றனவெனப் பலபெரியோர்கள் கூறுவனவும் பார்த்தவராய், எழுப்பப்படுகின்ற களிப்புடையவராகி அப்பதிக்குட் சேர்ந்தருளினர்.—எ-று.

சிதம்பரமென்னும் க்ஷேத்திரத்தின்கணுள்ள திருமதில்கள் திருக்கோபுரங்கள் பெரியோர்களுடைய மௌனமென்னும் குணக்குன்று ஆகிய மூன்றும் முறையே உதயவரை இமயவரை பொதியவரை என்னும் மூன்றுவரைகளுக்கொப்பாகப் பெரியோருரைத்தவாறு விளங்குவதைக் கண்கூடாகத் தரிசித்துக்கொண்டு, நடராஜப் பெருமானைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் தூண்டப்பட்டவராய் அத்திருப்பதிக்குளெழுந்தருளினரென்றபடி. திருமதில்களையும் கோபுரங்களையும் அவற்றின் உன்னதத்தால் வரைகளுக்கொப்பாகக்கூறினரெனினும், பெரியோர்களின் மௌனநிலைமையையும் ஓர் வரையாகக் கூறலாமோவெனின், அன்னோர்களின் மௌனநிலைமைக்குக் காரணமான சத்துவகுணத்தை ஓர் மலையாகக்கூறுவதியல்பாகலின் அங்ஙனம் கூறினரென்க. பெரியோர்களுடைய சத்துவகுணத்தை மலையென்றுவமித்திருப்பதை, "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி - கணமேனுங் காத்த லரிது." என்னும்திருக்குறளானுந் தெளிக. (எ௩)

வீதிக டோறும்ப ணிந்து விதிமுறை யந்த ணாளர்
ராதிமூ வாயி ரத்தோ ரங்கிக ளனைகஞ் சுற்ற
மீதிரா சிற்கு ஞான வங்கியை வியந்து காண்பான்
பேதமை தீருந் தீரப் பெரியவ ரரிதின் வந்தார்.

(இ-ள்.) அவ்வாறுசென்ற திருவெண்காட்டடிகள் அத்திருப்பதியின் தெருக்களிலெல்லாம் வணங்கிக்கொண்டு, வேதவிதிப்படி மறையோர்களாகிய முதன்மைபெற்ற தில்லைமுவாயிரவரியற்றும் அக்கினிகாரியங்கள் அள

விறந்தனவாகச் சூழ்ந்திருக்க, அவைகட்கு மேலாயிருக்கின்ற ஞானக்கினியான நடராஜப்பிரானைக் களித்துத் தரிசிக்கும்படி அஞ்ஞானம் நிவாரணமான உறுதி யமைந்த அறிஞராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அருமையுடனே எழுந்தருளினர். —எ-று.

தில்லைவாழந்தணர்கள் நடராஜப் பெருமானைப்போன்று அநாதியா யுள்ளவர்களாகலின், "அந்தணாளராதி மூவாயிரத்தோர்" என்றும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆகவனீயம் காருகபத்தியம் தக்ஷிணாக்கினி என்னும் மூன்று யாகாக்கினிகளை வளர்க்கின்றாராகலின், "அங்கிகளனேகஞ்சுற்ற." என்றும், அவ்வக்கினிகளொவ்வொன்றின்மீதும் விளங்குவது நடராஜப் பிரானென்னும் ஞானக்கினியாகலின், "மீதிராநிற்கு ஞானவங்கி." என்றும் திருவெண்காட்டடிகள் அஞ்ஞானம் தீருதற்கேதுவாகிய மெய்ஞ்ஞானவுறுதியுடையோராகலின், பேதமை தீருந்தீரப் பெரியவர்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் ஏனையரைப்போன்று சாதாரணமாய் நடராஜப்பெருமானைத் தரிசிக்க வந்தாரல்லர், மெய்ப்போதவழித்தாய் அகமுகநோக்காகத் தரிசிக்க வந்தாரென்பதை விளக்குவான், "அரிதின் வந்தார்." என்றும் கூறினர். தில்லைவாழந்தணர்கள் சதாமூன்றக்கினிகளையும் வளர்க்கின்றனரென்பதை, "கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே-செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பல மேய - முற்றா வெண்டிங்கண் முதல்வன் பாதமே - பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே." என்னும் ஆளுடையபிள்ளையா ரருள் வாக்கானும், 'பவந்த விர்ப்பவர் தில்லைசூ ழெல்லையின் மறையவர் பயில்வேள்விச் சிவந்த ரும்பய னுடையவா குதிகளின் செழும்புகைப் பரப்பாலே - தவந்த மைப்பவந் தருளிய பிள்ளையார் தாமணை வுறமுன்னே - நிவந்த நீலநுண் டுகில் விதா னித்ததுபோன்றது நெடுவானம்" எனவும், மெய்ப்போத வழித்தாய் அகமுக நோக்காகத் தரிசித்தல் பெரியோரியல்பென்பதை, "அண்ண லார்தமக் களித்தமெய்ஞ் ஞானமே யானவம் பலமுந்தம்-முண்ணி றைந்தஞா னத்தெழு மானந்த வொருபெருந் தனிக்கூத்துங்-கண்ணின் முன்புறக் கண்டுகும் பிட்டெ ழுங் களிப்பொடுங் கடற்காழிப் - புண்ணி யக்கொழுந் தனையவர் போற்றுவார் புனிதரா டியபொற்பு" எனவும், "உணர்வி னேர்பெற வருஞ்சிவ போகத்தை யொருவின்றி யுருவின்க - ணணையு மைம்பொறி யளவினு மெளிவர வருளினை யெனப்போற்றி - யினையில் வண்பெருங் கருணையே யேத்திமுன் னெடுத்த சொற் பதிகத்திற் - புணருமின்னிசை பாடின ராடினர்பொழிந்தனர்விழிமாரி." எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக் கானுமறிக. (எசு)

கலி விருத்தம்.

நீடுமறை யாகம நிரப்பிய பெருஞ்சொல்
லாடிய விதிப்படி யமைந்த சதுர்வீதி
நாடுமதி லேந்தணவ வாகநவ மாகுந்
தேடரிய வீடுதரு தெய்வநகர் கண்டார்.

(இ-ள்.) மிக்க மேம்பாடுற்ற வேதாகமங்களில் நிரப்பியுள்ள பெரிய வாக்கியங்களுரைத்த முறைப்படியே, அமைந்துள்ள நான்குவீதிகளும் விண்ணைநாடுகின்ற மதில்களைந்தும் ஒன்றுசேர்தலால் ஆகக்கூடியதொகை ஒன்பதாகின்ற, தேடுதற்கரிய முத்தியைப்பாலிக்கும் தெய்வீகமுள்ள சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தைத் தரிசித்தனர்.—எ-று,

வேதாகமங்களிற் சிவபிரானுக்கு அருவம்நான்கு உருவம்நான்கு அருவுருவம் ஒன்று என்னும் நவபேதங்களும் கற்பித்திருப்பதனாலும் அத்தகைய நவபேதங்களும் பிரமன் திருமால் உருத்திரன் மயேசுரன் சாதாசிவன் சிவம் சத்தி நாதம் விந்து என்றும், இவற்றுள், பிரமன் திருமால் உருத்திரன் மயேசுரன்என்னும் நான்கும் உருவமும், சதாசிவன் அருவுருவமும், சிவம் சத்தி நாதம் விந்து என்னும் நான்கும் அருவுருவமும் ஆகுமென்றும், இத்தகைய நவேந்திரபேதமுடையசிவத்தைத் தரிசித்தோர்க்கு எவ்வாறு முத்திப்பேறு,சித்தியாமோ அவ்வாறே இத்திருப்பதிக்கணுள்ள நான்குவீதிகளையும் ஐந்துமதில்களையும்தரிசித்தோர்க்குமுத்திசித்தியாமென்றும் கூறியிருத்தலின்,"நீடுமறைபாகம நிரப்பியபெருஞ்சொல் - லாடிய விதிப்படியமைந்த." என்றனர். சிவன் நவபேதமுடையனென்பதை, "சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதா சிவன் றிகழுமீச - னுவந்தரு ளுருத்திரன்றான் மாலய னென்றி னென்றுப் - பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபயமொன்று - நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர்." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும், சிதம்பரத்தைத்தரிசித்தோர்க்குமுத்தியென்பதை, "துவக்கற வறிந்து பிறக்குமா ரூருந் துயர்ந்திடா தடைந்துகாண் மன்று- மூவப்புட வீலத்து மரிக்குமோர் பதிபு மொக்குமோ 'நினைக்குநின் னகரைப் - பவக் கடல்கடந்து முத்தியங் கரையிற் படர்பவர் திகைப்பற நோக்கித் - தவக்கல நடத்த வுயர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (எடு)

கண்டனர் வணங்கினர் கணங்கொள விணங்குந்
தொண்டரொடு முட்சிகரி சூழ்ந்தமதில் வாயி
லெண்டர விறைஞ்சியுள் புகுந்தன ரிலங்கு
மண்டர்நட மாடுமணி யாலய மருங்கே,

(இ-ள்.) அவ்வாறு தரிசித்தவராகியதிருவெண்காட்டடிகள்பணிந்தவராய்க் கூட்டமாகச் சேர்கின்ற அடியார்களோடும் உட்பிராகாரத்தில் மதில் சூழ்ந்துள்ள கோபுரவாயிலை தியானமோங்கும்படி வணங்கி விளங்குகின்ற நடராஜப்பெருமான் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் அழகிய திருவாலயத்தின்சமீபத்தில்உள்ளே சென்றனர்—எ - று

தில்லைப்பதியை மேற்கண்டவாறு தரிசித்த திருவெண்காட்டடிகள் கூட்டமாகத் தம்மைச்சூழ்ந்துள்ள மெய்யடியார்களோடு வெளிப்பிராகாரத்தை வணங்கிக்கொண்டு உட்பிராகாரத்திலுள்ளதூலலிங்கமாகிய கோபுரத்தைத்தியானித்து

வணங்கி, அவ்வாயிலாக உள்ளேசென்று நடராஜப்பெருமான் ஆனந்தத்தாண்டவம்புரியும் திருவாலயத்தைச் சமீபித்தனர் என்றபடி. (எசு)

ஆலய மிலங்குவ தறிந்தனர் செறிந்தே
ஞாலநடு விண்ணுயர்வு பாதல நலக்கீ
மேலுமிஃ தென்பதுவு மின்பமொடுகண்டா
ராலமணி கண்டரருள் செய்யிலரி தென்னே.

(இ-ள்.) அத்திருவாலயம் விளங்குவதைக்கிட்டியுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், மத்தியிலுள்ள உலகமாகிய இப்பூவுலகத்தினும் மேலுள்ளதாகிய விண்ணுலகத்தினும் கீழுள்ளதாகிய சிறந்த பாதல உலகத்தினும் இத்திரு வாலயம் பொருந்தியுள்ளதென்பதையும் இன்பத்துடனே பார்த்தனர்விடத்தைத்தரித்த கண்டமுடையவர் திருவருள் புரிவாராயின் அத்தகையோர் கட்கு அருமையானது யாது ?.—எ - று.

அத்திருவாலயக் கோபுரங்களின் உன்னதத்தை நோக்குகையில் விண்ணுலகம் அளாவுவதாகவும், அவ்வளவு உன்னதமான கோபுரங்களைத் தாங்குவதற்குக் கீழே பாதாளம்வரையில் அஸ்திபாரம் அமைந்ததாகவும் காணப்படுவதோடு பூவுலகத்தில் ஆலயம் விளங்குவதால், மூவுலகத்தினும் பொருந்தியுள்ளதென்றும், விண்ணுலக வாசிகளும் நிலவுலகவாசிகளும் நாக லோகவாசிகளும் சதா ஆனந்தத்தாண்டவம் தரிசித்துக்கொண்டிருத்தலைத்திருவெண்காட்டடிகள் தமது அகமுக நோக்காற் கண்டனராகலின் இத்திருவாலயம் மூவுலகங்களினும் பொருந்தியுள்ளதென்றும் கூறினர். (எஎ)

ஏடவிழ் செழுங்கமல மெங்கணு மிலங்கப்
பாடுமளி யாடுமவர் பாவமென வோவத்
தேடுமரு ஞேயநிலை சேருமவர் நேச
நீடுசிவ கங்கையி னெடுந்தவர் படிந்தார்.

(இ-ள்.) யாவரும் தேடுகின்ற அருமையான ஞேயநிலையைச் சேர்பவரும் பெருந்தவசியு மாகிய திருவெண்காட்டடிகள், இதழ்கள்விரிந்த செழுமையான தாமரைமலர்களெவ்வொன்றினும் விளங்கப் பாடுகின்ற வண்டுகளானவை, தீர்த்தத்தில் முழுகுவோர்களுடைய பாவத்தைப்போன்று பறக்குமாறு, அடியார்களன்புமிக்க சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தத்தில் முழுகினூர். எ-று,

காண்பான் காட்சி காணப்படுபொருளென்னும் மூன்றையுமே ஞாதுருஞானம்ஞேயம் என வடநூலார் கூறுவதியல்பாகலானும், அம்மூன்றனுள் காணப்படுபொருளென்னும் ஞேயத்தைச் சேர்வதே பெரியோர்கட் கிலக்கணமாகலானும், அவ்விதவிலக்கணம் பெருந்தவ முடையோர்கட்கே யமையுமாகலானும், இவையனைத்தையும் விளக்குவான், "தேடுமருஞேய நிலைசேரு

மவர் நெடுந்தவர்" என்றும், சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தத்தின்கண் மலர்ந்துள்ள தாமரைமலர்களில் இசைபாடிக்கொண்டிருக்கும் வண்டுகள் யாவும், அத்தீர்த்தத்தில் எவரேனும் நீராடுங்கால் பறப்பதை நோக்குகையில், அவ்வாறு முழுகுவோர்களுடைய பாவங்கள் பறப்பனபோன்றிருக்கின்றதென்பார், "எடவிழ் செழுங்கமல மெங்கணு மிலங்கப் - பாடுமளி யாடுமவர் பாவமெனவோவ," என்றும் கூறினர். ஞேயத்தைச் சேர்வதே பெரியோர் கட்கிலக்கணமென்பதை, "கண்டன வல்லவென் றேறகழித்திடப் பிறங்கிக் கண்ணேணை - கொண்டது பரமானந்தக் கோதிலா முத்தி யத்தாற் - பண்டைபிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தன மாயை யோடே - வெண்டலை விழிகை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன்." என்னும் தாயுமானர் திருவாக்கானும், பாவத்தைப் போக்கத்தக்க தீர்த்தங்களுட் சிவகங்கையே சிறந்ததென்பதை, "தீர்த்த மென்பது சிவகங்கையே - யேத்த ருந்தலமெழிற்புலி யூரே-மூர்த்தி யம்பலக் கூத்தன துருவே." என்னும் குமாரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும் அறிக. (எஅ)

படிந்துசிவ மாமிதென வோர்ந்துபடர் பாவம்
விடிந்துசிவ மூலமுறை மேதகைய சோதி
முடிந்தபொரு ளாய்முடிவி லாதபொருள் கண்டார்
தடிந்திருள் கடிந்தபொரு டக்கசபை புக்கார்.

(இ-ள்.) அவ்வாறு நீராடி இதுவும் சிவமயமே என்றுணர்ந்து அதுவரையில் தொடர்ந்திருந்த பாவனைத் தியானத்தை நீங்கி, முழுமுதற்பொருளாகிய சிவம்பொருந்திய மேம்பாடுற்ற சோதிமயமே தீர்ந்தபொருளாகி அந்த மற்ற பொருளைத் தரிசித்தனர். உறத்திருந்த அஞ்ஞானத்தைப் போக்கிய அப்பொருள் வீற்றிருக்கும் தகுதியமைந்த சபையிற் சென்றனர்.—எ-று. தடித்திருள் எனற்பாலது எதுகைநோக்கித் தடிந்திருள் என நின்றது.

சிவகங்கையில் நீராடிய திருவெண்காட்டடிகள் அத்தீர்த்தமும் சிவமயமே எனத்தெளிந்து பாவனைத்தன்மை தீர்ந்தவராய் எங்கும் சிவமயமாய்க் காணப்பெற்று அத்தகைய சிவம் சோதிப்பொருளென்றும் துணிந்து, அழிவற்றதாகிய அப்பொருள் தம்முள்ளும் விளங்கப்பார்த்து, அத்தகைய பொருளே நடனசபேசராய் வீற்றிருக்கின்ற பொன்னம்பலத்திற் பிரவேசித்தனர் என்றபடி. எனவே, அச்சிவகங்கையில் நீராடியவுடன் பாவனாதீதமாகிய உண்மை நிலையை எய்தினரென்பது கருத்து. பாவனாதீத நிலைமையை அடைந்தோர் தன்மை இத்தகையதென்பதை, "நெஞ்சமே யினிப் பாவனாதீதமாய் நின்றிடின் றெனினிற்பா. யெஞ்சுறா தகல்புரணபா வனையையோர்ந் திலையெனி னுலகெல்லா - மஞ்சனக்களன் மேனியென் றோர்ந்திலை யெனினருள் சுரந்தெம்பால் - வஞ்சமற்றிடும் படிக்கிவ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந் துய்வாயே." என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானுணர்க. இவ்வனுபவ நிலைமையை இன்னும் விரிக்கின் மிகப்பெருகுமென்றஞ்சி விடுத்தனம். (எகூ)

சற்றுமசை யாதபொரு டானசைய மூல
முற்றநிலை யுந்தலைமை யுற்றபடி மற்றும்
பெற்றபடி கொற்றவர் பிறங்குசெயல் கண்டா
ரற்றமறி யானருளளிக்கிலரி தென்னே.

(இ-ள்.) கொஞ்சமேனும் அசைவற்ற நிஷ்களப் பொருள்தானே அசைய ஆதியாயிருக்குந் தன்மையும் இன்னும் முதன்மைபொருந்தியிருப்பதும் பெற்றுக்கொண்டவாறும் விளங்கும் கிர்த்தியத்தைத் திருவெண்காட்டடிகளுணர்ந்தார். குற்றத்தை அறியாத நடராஜப்பெருமான் திருவருள் பாலிக்கின் அருமையானது யாது?—எ-று.

அசைவற்ற நிட்களப்பொருளாய்க்கண்ட பரம்பொருளே ஆனந்தத்தாண்டவமாடவும், அப்பொருளே தனக்கோர் காரணமில்லாதிருப்பதையும் மூதன்மைபெற்றிருப்பதையும்,அத்தாண்டவத்தாற் பஞ்சகிர்த்தியம் புரிந்தருள்வதையும் அப்பெருமானே அறிவிக்க அறிந்தனர் என்றபடி. அசைவற்ற நிட்களப்பொருளாகிய சிவமே சகளீகரித்துத் தாண்டவம் புரிவதென்பதை,"அகளத்திலாநந்தத் தாநந்தி யாயே - சகளத்திற் றையலுடன் றோன்றி - நிகளத்தைப் - போக்குவதுஞ் செய்தான்றன் பொன்னடியென் புன்றலைமே - லாக்குவதுஞ் செய்தானவன்." என்னும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக்கானும், அத்தாண்டவத்திற்றானே பஞ்சகிர்த்தியங்க ணடத்துவதென்பதை, "தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற் - சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார - மூற்றமா - வூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி - நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு." என்னும் மனவாசகங்கடந்ததேவநாயனார் திருவாக்கானும் தெளிக. (அo)

கஞ்சமலை மஞ்சர்பல காலரற்றி மூல
ரெஞ்சுதல்ப டாவிடப யோகிபுலி பாம்பு
நஞ்சமுறு தேசிக நடங்கலவிக் கண்டா
ரஞ்சலிசெயின்னவரு மன்னவரை யொத்தார்.

(இ-ள்.) தாமரையையும் பாற்கடலையும் இடமாகவுடைய பிரமன் திருமால் என்னும் இருவரும் திருமூலநாயனாரும், குறைவுபாடற்ற இடபயோகியென்னும் திருநந்திதேவரும், வியாக்கிரபாதரும் பதஞ்சலியும் பலகாலும் துதித்து, விடத்தைக்கண்டத்துடைய பரமாசிரியராகிய நடேசப்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தாண்டவத்தை ஒருங்குகூடித் தரிசித்தார்கள். அப்பொற்சபையிற் சென்று வணங்கினவராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் முற்கூறினவர்களை நிகர்த்தனர். எ-று.

பிரமன் திருமால் திருமூலர் நந்தியெம்பெருமான் வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலி என்னும் இவர்கள் நடராஜப்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத் தரிசித்தற்கேற்ற தவத்தை அளவிறந்த காலம் புரிந்து துதித்துத்

தரிசிக்கப்பெற்றனர். அவ்வாறிருக்க அத்தகைய தாண்டவத்தைப் பொன்னம் பலத்திற்சென்று தொழுதுகொண்டிருந்த திருவெண்காட்டடிகளும் அவர்களைப் போன்றே தரிசித்தனரென்றபடி இவ்வாறிருதிறத்தரும் ஒருவகைப் பேறெய் தலை, "சலியாது முயன்ற தவப்பெருந் தொண்டர் - பலநா ளோதிக்கலைமுற்று நிரம்பி - யளவையி னளந்துகொண் டுத்தியிற் றெளிந்து - செம்பொரு ளிது வெனத் தேறி யம்பலத் - தாரா வன்பினோ டகனமர்ந் திறைஞ்சிப் - பேரா வியற்கை பெற்றனர் யானே - சரியையிற் சரியாது கிரியையிற்றளரா - தியோ கத்துணங்கா தொண்பொரு ளேக்காது - வறிதே நின்றிரு மன்றநோக்கிப் - பிர வா நன்னெறி பெற்றன னன்றே - தெய்வப் புலியூர் வைதிகக் கூத்த - பொன் னிறப் புறவுங் கருநிறக் காக்கையு - மன்னுமா லிமய வரைப்புறஞ் சேர்ந்துழி - யிருதிறப் பறவைக்கு மொருநிற னல்லதை - நிறம் வேறு தெரிப்ப துண்டோ விறைவநின் - னின்னருள் பழுத்த சந்நிதிச் சேர்ந்துழி - யிருவேம் பெற்றது மொருபே றாகலின் - வேற்றுமையுளதோ வில்லை - யாற்றல்சால் சிறப்பி னனை யரோ டெனக்கே." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. கஞ்ச மென்னும் கட்டிலாவது பிரமனுடைய தாமரையாதனம், அலையென்னும் கட்டி லாவது திருமாலின் சேஷசயனமுள்ள திருப்பாற்கடல் என்க. (அக)

> அந்தநடு வாதிவிடு மண்ணலவை யுண்டாய்
> வந்ததிச யத்தினை வழுத்தினர்த நெஞ்சில்
> முந்துறவி ளைந்ததொரு மூர்த்திவிச யத்தைச்
> சிந்தைசெய் திருந்தனர் திருந்தினர் வருந்தார்.

(இ-ள்,) திருத்தமுடையராய் வருத்தமற்றிருக்கும் திருவெண்காட்டடிகள், ஆதிமத்தியாந்தரகிதராக விளங்கும் நடராஜப்பெருமானுடைய பொன்னம்பலத் திற் றோன்றிய அற்புதத்தைத் தமது மனத்தின்கண் துதித்தனர், அதன்பின் முற்பட்டுத் தோன்றுகின்ற மூர்த்தியின் தோற்றத்தையும் தியானித்துக்கொண் டிருந்தனர்,—எ - று

மனத்தின் வேறுபாடுகளனைத்தும் தீர்ந்தவராகலின், "திருந்தினர் வரு ந்தார்." என்றும், முதலிற் றமது அகமுகநோக்காகவே பொன்னம்பத் தைத் தரிசித்துப் பேரானந்தமெய்திப் பின் பகிர்முகப்பட்டு நடராஜமூர்த்தியைத் தரி சித்தனரென்பதைக் ,குறிப்பிப்பான், "அந்த நடுவாதிவிடு மண்ணலவையுண் டாய் - வந்ததிசயத்தினை வழுத்தினர்தநெஞ்சில்." என்றும்,அதன் பின், "முந் துற விளைந்ததொரு மூர்த்தி விசயத்தைச் சிந்தை செய்திருந்தனர்." என்றும் கூறினர். இத்தகைய மெய்யடியார்கட்கு அகமுகநோக்காகத் தரிசித்தலே யா னந்தமென்பதை, "முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கா - ளகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த - மகட்குத் தாய்தன் மணாளனோடாடிய - சுகத்தைச் சொல்லெனிற்சொல்லுமாறெங்ஙனே." என்பதனானும்,"செஞ்சொன்

மலர்ந்த திருப்பதிகம் பாடித் திருக்கடைக்காப்புச்சாற்றி-யஞ்சலி கூப்பி விழுந் தெழுவா ரானந்த வெள்ள மலையப் போந்து - மஞ்சிவர் சோலைப் புகலிமேவு பாமறை யோர்தமை நோக்கி வாய்மை - நெஞ்சு நிறைந்த குறிப்பில்வந்த நீர் மைத்திறத்தை யருள்கின்றார்." எனவும், "பிரம புரத்தி லமர்ந்த முக்கட் பெரியபிரான்பெரு மாட்டியோடும் - விரவிய தானங்க ளெங்குஞ் சென்று விரும்பிய கோயில் பணிந்து போற்றி - வருவது மேற்கொண்ட காதல்கண்டங் கமர்ந்த வகையிங் களித்த தென்று - தெரிய வுரைத்தருள் செய்துநீங்கள் சிரபுர மாநகர் செல்லு மென்றார்." எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக் கானுமறிக. (அஉ)

செங்குரு நடந்தரி சனஞ்செய்சம யத்தில்
வெங்ககன லிங்கவுரு மேல்விளைதல் பெற்றா
ரங்கையினி லங்கியவ னுடலிசை பாட
லங்கிசைய வேதின ரருந்திரு விசைப்பா.

(இ-ள்.) தமது செவ்விய ஆசாரியரான நடராஜப்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத் தரிசிக்கும் சமயத்தில், யாவர்க்கும் விருப்பத்தை விளைக்கத்தக்கதான ஆகாயலிங்கசொரூபம் அதன்மேல் தோன்றத் தரிசிக்கப் பெற்றனர். அழகிய திருக்கரத்திலே மழுவேந்திய அப்பெருமானுடைய திருத்தாண்டவத்திற்கேற்ற திருப்பாடலாக, அருமையான திருவிசைப்பாவை அவ்விடத்திற் பொருந்தும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ-று.

உண்முக நோக்காக முதலிற் சிதாகாச தரிசனம் கிடைத்தபிறகு வெளிமுக நோக்காக ஆனந்தத்தாண்டவம் தரிசனமாக, மீண்டும் உண்முக நோக்காக ஆகாயலிங்கதரிசனமாயிற்று அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் துதிக்கத்தொடங்கினரென்றபடி. பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதங்கட்கும் பஞ்சலிங்கங்களெனவும், அவற்றுள் காஞ்சியிலிருப்பது பிருதிவிலிங்கமும், திருவானைக்காவிலிருப்பது அப்புலிங்கமும், திருவண்ணாமலையிலிருப்பது தேயுலிங்கமும், திருக்காளத்தியிலிருப்பதுவாயுலிங்கமும், சிதம்பரத்திலிருப்பது ஆகாயலிங்கமுமாமெனவும் சிதம்பரத்தில் எவ்வாறு பொற்சபை இருக்கின்றதோ அவ்வாறே, திருக்குற்றாலத்திற் சித்திர சபையும் திருவாலங்காட்டில் இரத்தின சபையும், திருநெல்வேலியில் தாம்பிரசபையும், திருவாலவாயில் இரசித சபையும் உள்ளதென்பதும் நூற்றுணிபாகலின், ஈண்டு திருவெண்காட்டடிகட்கு ஆகாயலிங்கந் தரிசனமாயிற்றென்பார், "செங்குருநடந்தரிசனஞ்செய்சமயத்தில் - வெங்ககன லிங்கவுருவு மேல் விளைதல் பெற்றார்." என்றனர். இவ்வாறே இலிங்கங்களும் சபைகளும் உளவென்பதை, "கடல்விட நுகர்ந் காசினியிலிங்கங் காஞ்சிமா நகருறை யிலிங்கம் - காவிரி வடபால் வருதிருவானைக் காவினி லப்புலிங் கமதாம் - வடதிசை யண்ணாமலையினி லிலிங்கம் வன்னியின் வடிவுகா ளத்தி - வாயுலிங் கமதாஞ் சிதம்பர லிங்க மாசிலா காய லிங்கமதாங் - குடதிசை யதனின் மருவு குற்றாலங் கோதறு சித்திர சபையாம் - குற்றமில் குணக்கின் பழயனூர் மன்றங் குலநவ ரத்னமன் றென்பா -

ரடல்விடைப் பாக னெல்லையம் பதியிலம்பலந் தாம்பிர சபையா - மாலவாய் மதுரை வெள்ளியம் பலமா மணிதில்லை செம்பொனம் பலமே." என்னும் தில்லைக்கலம்பகத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (அரு)

கோச்சகப்பா.

பொன்னூறு மணிமார்பன் பூமே லயனறியா
யென்று வெடுத்தோதி யேவிடைபெற் றேகியபின்
பன்னாக வாடகப்பொற் பாதமெனப் பாடியிடச்
சென்னாவுண் சோறளித்தாள் சிவகாம சுந்தரியே.

(இ-ள்.) திருமகள் குடிகொண்டிருப்பதுடன் கௌத்துவமணியணிந்துள்ள மார்பினையுடைய திருமாலும் தாமரைமலர்மீதுள்ள பிரமனும் அறிதற்கரியவரே என்று முதல்தொடங்கிப் பாடிமுடித்து விடைபெற்றுச்சென்ற பிறகு, "பன்னாகவாடகப் பொற்பாதம்" எனப்பாடியருளிய வுடனே, சிவகாமசுந்தரியார் திருவெண்காட்டடிகள் தமது செவ்விய நாவினாலுண்ணும்படி திருவமுதளித்தருளினார்.—எ-று.

இந்நூலாசிரியர் "பொன்னூருமணிமார்பன் பூமேலயனறியா." எனக் கூறினாரேனும் திருவெண்காட்டடிகள் கோயினான்மணிமாலை என்னும் பிரபந்தத்திற்கு முதலாகவெடுத்தது, "பூமேலயனறியா" என்பதே. பன்னாகவாடகப் பொற்பாதம் என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடல் யாண்டும் வழங்காமையால் இறந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால், திருவெண்காட்டடிகள் துறவடைந்தபின் சதா பிச்சையேற்றுப் புசித்துவந்ததாகவும் ஒவ்வோர்கால் மிக்க பசிநேர்ந்தபோது ஒவ்வோர் திருப்பாசுரம் திருவாய்மலர்ந்தவுடனே திருவமுது பெற்றுவந்ததாகவும், அவருடைய திருப்பாடல்களென வழங்கும் சிலவற்றுள் காண்கின்றமையால் மேற்குறித்த பாசுரமும் இருந்து இறந்திருக்கலா மென்று ஊகிக்கவேண்டுமென்க. பசியைக்குறித்து வழங்கும் பாடல்களாவன:—சோறிடு நாடு துணிதருங் குப்பைதொண் டன்பரைக்கண் - டேறிடுங் கைக ளிறங்கிடுந் தீவினை யெப்பொழுது - நீறிடு மேனியர் சிற்றம் பலவர் நிருத்தங்கண்டா - லூறிடுங் கண்க ளுருகிடு நெஞ்சமென் னுள்ளமுமே." எனவும், "பூணும் பணிக் கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக் - காணும் படிக்கல்ல மங்கையர்க் கல்லநற் காட்சிக்கல்ல - சேணுங் கடந்த சிவனடிக் கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச் - சாணும் வளர்க்க வடியேன் படுந்துயர் சற்றல்லவே." எனவும், "அத்தி முதலெறும்பீ றானவுயி ரத்தனைக்குஞ்-சித்தமகிழ்ந்தளிக்குந் தேசிகா - மெத்தப்—பசிக்குதையா பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி - யிசிக்குதையா காரோ ணரே." எனவும், "இருக்கு மிடந்தேடி யென்பசிக்கேயன்ன - முருக்கமுடன் கொண்டு வந்தா லுண்பேன் - பெருக்க—வழைத்தாலும் போகே னரானேயென் றேக - மிளைத்தாலும் போகே னினி." எனவும் வருவனவே. (அசு)

ஞால மறியவெங்க ணாயகியா ரீந்தவன்னக்
கோல வருளுண்டு குலாப்பெருகிக் கூத்தாடி
மூல விலிங்கமமர் முழுச்சுடர்பின் னுந்தொழுது
சால மகிழ்ந்து தருக்கினார் தண்டமிழார்.

(இ-ள்.) தட்பமான தமிழுணர்ந்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் எமது நாயகியாராகிய சிவகாமசுந்தரியார் உலகத்தார் அறியும் வண்ணம் பாலித்த அன்னமாகிய அழகிய திருவருளைப் புசித்து, மகிழ்ச்சிமேம்பட்டு ஆனந்தக்கூத்தாடி, மூல இலிங்கமாய் வீற்றிருக்கின்ற பரிபூரணப் பிரகாசத்தை மீண்டும் பணிந்து, மிக்க களிப்படைந்து இறுமாந்திருந்தனர்.—எ-று.

சிவகாமசுந்தரியார் திருவெண்காட்டடிகட்குத் திருவமுது பாலித்தது அந்தரங்கத்தல்லவென்றும் பகிரங்கமாகவேயென்றும் விளக்குவான், "ஞால மறியவெங்கணாயகியா ரீந்த." என்றும், அவ்வாறுபாலித்தது வெறும் அமுது மாத்திரமே யன்று திருவருளும் என்று விளக்குவான், "அன்னக்கோலவருள்." என்றும், அம்பிகையார் திருவமுதுடன் திருவருளையுமளாவி யளிக்கவுண்டார் கொண்டகளிப்பிற்கு மேம்பட்ட களிப்பின் றென்றுணர்த்துவான், "குலாப் பெருகிக் கூத்தாடி." என்றும், நடராஜப்பெருமானைத் தரிசித்தல் பகிரங்கக் காட்சியும், மூலலிங்கமாகிய சுயஞ்சோதியைத் தரிசித்தல் அந்தரங்கக் காட்சியு மென்றறிவிப்பான், "மூலவிலிங்கமமர் முழுச்சுடர் பின்னுந்தொழுது." என்றும், இவ்வாறான பேற்றையடைந்த பெரியோர் தற்போதமற்றுச் சிவபோத மயமாய்ச் செருக்கியிருத்தலியல்பாகலின், "சாலமகிழ்ந்துதருக்கினார்." என்றும் கூறினர். இவ்வாறானபேறெய்தினோர் இறுமாந்திருத்தலியல்பென்பதை, "இறுமாந் திருப்பன்கொலோ - ஈசன்-பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச் - சிறுமானேந்தி தன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் - கிறுமாந்திருப்பன் கொலோ." என்னும் ஆளுடைய வரசுக ளருள்வாக்கானுமறிக. (அரு)

பேசிக் கடைதொறும்போய்ப் பிச்சைகொண்டின் குண்டிருத்தல்
வாசிக் களிப்புடைத்தாம் வண்ணமெனத் தண்ணளியார்
தேசுற் றிருந்தார் சிலகாலஞ் செந்தமிழாற்
பூசிக்கப் பெற்றார் புனிதனடித் தாமரையே.

(இ-ள்.) இவ்வாறாகவே வீடுகள்தோறும் சென்று சிவபிரான் புகழைத் துதித்துப் பிச்சையேற்றுப் புசித்திருத்தலே விசேட மகிழ்ச்சியுண்டாகும் மார்க்கமென்று, சிலகாலம்வரையிற் சிதம்பரத்திற்றானே செவ்விய தமிழ்ப்பாக்களாலே தூய்மையுடைய சிவபிரான் திருவடித்தாமரைகளைப் பூசித்துத் துதித்து, குளிர்ந்தகாருணியமுடையாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் மெய்ஞ்ஞானவொளியுடையராய் வீற்றிருந்தருளினர்.—எ-று.

சிதம்பரத்தில் வசித்திருந்த சிலகாலம்வரையில் தினந்தோறும் அத்தலத் திருவீதிகட்கெழுந்தருளி இல்லங்கடோறுஞ் சென்று சிவபிரான் புகழினைக்கூறித் துதித்திரந்து புசித்தலும் நடராஜப்பெருமானைத் தரிசித்திருத்

தலும் ஆகிய இதுவே சுகமான மார்க்கமென்றெண்ணிஞ ரென்றபடி. இத்திரு வெண்காட்டடிகளின் திருவுள்ளம் இவ்வாறே இருந்ததென்பதை, "நச்சரவம் பூண்டானை நன்குத் தொழுவதுவு - மிச்சையிலே தானங் கிருப்பதுவும்-பிச்சை தனை - வாங்குவது முண்பதுவும் வந்துதிரு வாயிலே-தூங்குவதுந் தானேசுகம்." என்னும் அவ்வடிக ளருள் வாக்கானுமறிக. (அசுசு)

வான்றேடு மறையேயோ வென்றெடுத்து வண்டமிழ்ப்பா
நான்றேட நாஞரோ நாஞரோ வெனமுடித்தார்
தோன்றுப் பொதுச்சூழ்ந்து சோதிவிடை பெற்றேகி
யேன்றூர் வடதிக் கிடைநடக்க வன்பாளர்.

(இ-ள்.) மெய்யன்புடையராகியதிருவெண்காட்டடிகள், "வான்றேடுமறை யேயோ." என்று தொடங்கி "நான்றேட நாஞரோ நாஞரோ." என்று இறு தியிலே வரும்படி வளவிய தமிழ்ப்பாவொன்றைத் திருவாய்மலர்ந்தவராய், யா வர்க்கும் தோற்றமாகாத அம்பலத்தை வலம்வந்து தொழுது சோதிசொரூபரா கிய நடராஜப்பெருமானுடைய பிரியாவிடையைப்பெற்றுச்சென்று, வடதிசைக் கணுள்ள க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசிப்பான் திருவுள்ளங்கொண்டனர்,—எ-று.

வான்றேடுமறையேயோ என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடல் இறந்த தாகக் கொள்ளவேண்டும் இத்திருவெண்காட்டடிகள் அகமுகநோக்காகத் தரி சித்த சிற்சபை ஏனையோர்க்குத் தோற்றுததாகலானும், தோன்றலிருத்தன் மறைதல் என்னும் மூவகைக் குற்றங்களுமமையாததாகலானும், "தோன்றுப் பொது." என்றும், ஆலயத்தைவிட்டரிதினீங்குவோர் வலம்வந்து பணிந்து சந் நிதிக்கெதிரில் நின்று விடைபெற்று நீங்குதன் மரபென்பதை விளக்குவான், "சூழ்ந்து சோதிவிடைபெற்று." என்றும், அவ்வாறு நீங்குவோர் சந்நிதிக்குப் புறங்காட்டாது சந்நிதியை நோக்கியவண்ணமே மீண்டனரென்றுணர்த்துவான் "வன்றூர்," என்றும் கூறினர். (அஎ)

அறுசீர்விருத்தம்.

ஏயும் பூக மிளநாக மினிய கனிசூழ் பனைமரங்கள், காயும்போ துங் கலந்தளிப்பக் கனையார் புனல்சேர் தினைநகர்வாய்த், தாயுந் தமருந் துறந்தவர்தந் தம்பி ரானுர் தாம்வரக்கண். டாயும் பெரியோ ருளமுருகி யருகா வின்பம் பெருகினரால்.

(இ-ள்.) பொருந்தியுள்ள கமுகமரங்களும் இளமையானபுன்னைமரங்களும் இனிமைவாய்ந்த பழங்கள் செறிந்துள்ள பனைமரங்களும், காய்களையும்மலர்களை யும் ஒருங்குசேர்த்துக்கொடுக்க, ஒலியையுடைய நீர் நிறைந்துள்ள திருத்தினை நகர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தினிடத்து, தாயையும் உறவினரையும் துறந்த துற வினர்கூட்டத்துத் தலைவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருள, அத்தலத் துள்ளவர்களாய் வேதசிவாகமங்களை ஆராய்கின்ற அறிஞர்களனைவரும் அவ்வடி களைத் தரிசித்து, மனவுருக்கமுற்றுக் குறைவுபாடற்ற சுகாதீத இன்பத்தில் மேம்பட்டார்கள்,—எ-று. தாம்-ஆல்-அசைகள்.

கமுகு புன்னை பனை என்னும் மூவகை விருக்கங்களும் தனித்தனிமலர்களையும் காய்களையும் தந்தனவென் றுணர்த்துவான், "காயும் போதுங் கலந்தளிப்ப," என்றும், அவ்வாறளிப்பதற்குக் காரணமான நீர்வளம் மிகுதியுடையதென்பான், "கலையார் புனல்சேர்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் 'காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் தமக்கிருந்த அகண்டைஸ்வரியத்தை அரைக் கணத்திற் றுறந்தோராகையால், இவ்வாறான பெருந்திரவியமின்றித் தாய் தமர்களைமாத்திரந் துறந்த ஏனைய துறவிகடொகுதிக் கிவரே தலைவரென் றறிவிப்பான், "தாயுந்தமருந் துறந்தவர்தந் தம்பிரானர்." என்றும், அத்தலத்துள்ளவேதசிவாகமங்களிற் றேர்ச்சியுற்ற பெரியோர்கள் திருவெண்காட்டடிகளை எதிர்கொண்டு தரிசித்துப் பேரானந்த முற்றனரென்பான், "கண்டாயும் பெரியோருளமுருகி யருகாவின்பம் பெருகினர்." என்றும் கூறினர். (அஅ)

விடைகொண் டகன்று சிவாலயங்கள்விரவிப் பரவியடிபோற்றி
மடைகொண் டுடையும் புனற்கேடின் மணிநீர் வாவி யலரோடை,
விடைகொண் டொருபா திரித்தருவிற் புணர்சண் பகமும் பலபூவு,
மடையுந் திருப்பா திரிப்புலியூ ரடைந்தா ருடைந்த மனமுடையார்

(இ-ள்.) அவ்வாறெதிர்கொண்ட அடியார்களிடத்தில் விடைபெற்று நீங்கி அங்குள்ள சிவாலயங்கள்தோறுஞ் சென்று துதித்துச் சிவபிரான் திருவடிகளைத் தொழுது, உருகிய மனமுடைய திருவெண்காட்டடிகள் மடைகளில் நிரம்பிப் பாய்கின்ற நீரமைந்த பழுதுறாத இரத்தினமயமாக விளங்குகின்றதடாகங்களும் நீரோடைகளும் பக்கத்திற் சூழப்பெற்று, ஒப்பற்ற பாதிரி விருட்சத்திலே சேர்ந்திருக்கின்ற சண்பகமலர்களும் மற்றுள்ள பலவகை மலர்களும் கலக்கும் திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்னும் திருப்பதியைச் சேர்ந்தனர்.—எ-று.

திருத்தினைநகர் என்னும் க்ஷேத்திரத்திற் பல சிவாலயங்களுளவாகலின் அவ்வாலயங்கடோறுஞ் சென்று சிவபிரானைத் தொழுதுதரிசித்தனரென்பார், "சிவாலயங்கள்விரவிப் பரவியடிபோற்றி." என்றும், நீர் மடைகளில் நிரம்பித் தடாகங்கட்கும் ஓடைகட்கும் பாய்தலியல்பாகலின், "மடைகொண்டுடையும் புனல்." என்றும், அவ்வாறு பாயப்பெற்ற தடாகங்கட்கும் ஓடைகட்கும்அமைந்துள்ள வரம்புகளில் மணிகளிழைத்திருத்தலின் அவைகளை நோக்குங்கால் இரத்தினமயமா யிருக்கின்றதென்பார், "மணிநீர்வாவி மலரோடை." என்றும் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் தலவிருட்சமா யமைந்துள்ள பாதிரி விருட்சத்திற்கருகில் சண்பகமுதலிய ஏனைய விருட்சங்கள் ஆங்காங்கு சூழ்ந்திருத்தலின், அவ்வாலயத்தினுள்ளே சென்றோர்க்குப் பாதிரிமலர்களுடனே சண்பகமலர்கள் முதலிய மற்றையமலர்களும்ஒருங்குகிடைக்குமென்பார், "ஒருபாதிரித்தருவிற்புணர்சண்பகமும் பலபூவுமடையும்." என்றும் கூறினர். (அகூ)

அரக்க ரனையார் விடுதூணை யலைவாய்த் துரும்பி னெளிதாக்கி யுரக்கு மந்தக் கற்கலத்தா லொருமா தவரைக் கரையேற்றிப், பரக்குங் கடல்வாய் மரக்கலந்தாழ்ப் படுத்தித் தமையுங் கரையேற்று, மிரக்கம் பெரியோர் தமைக்காண விளநீர்க் கெடிலம் படிந்தாடி.

(இ-ள்.) அசுரர்களைப்போன்ற சமணர்கள் கட்டிவிட்ட கற்றூணை, அலையிலகப்பட்ட துரும்பைப் பார்க்கினும் அற்பமாகச்செய்து, வலுவமைந்த அந்தக் கற்றூணாகிய புணையால், ஒப்பற்ற பெருந்தவசியாராகிய ஆளுடைய வரசுகளைக் கரையிலேற்றுவித்து, விசாலித்துள்ள கடலினிடத்துச் சென்று கொண்டிருந்த மரக்கலத்தைக் கடலிலமிழ்த்தித் தம்மையும் முத்திக்கரையிற் சேர்ப்பிக்கும் காருணியமிக்கோராகிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு இளநீர்போன்ற நிறமுள்ள கெடிலநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து.—எ-று.

சமணர்கள் ஆளுடைய பிள்ளையார் விஷயமாகவும் ஆளுடைய வரசுகளின் விஷயமாகவும் நடத்திய கொடுஞ் செய்கையை நோக்குங்கால் அசுரர் கட்கிணையான கொரூரச்செய்கைகளுடையாரென நன்குவிளங்கலின், "அரக்கரனையார்" என்றும், அத்தகைய சமணர்கள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் கடலிலமிழ்த்திவிடுதற்கெண்ணிக் கட்டியகற்றூணனது சிவபிரான் திருவருளால், அலையிலகப்பட்ட துரும்புபோல மேலேமிதக்கச் செய்வித்ததால், "விடுதூணை யலைவாய்த்துரும்பினெளிதாக்கி." என்றும், துரும்பின் றன்மைபெற்று மிதந்த அத்தூணையே மீண்டும் தெப்பமாக்கித் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் கரையேற்றுவித்ததால், "உரக்குமந்தக் கற்கலத்தாலொரு மாதவரைக்கரையேற்றி." என்றும், திருவெண்காட்டடிகளும் கடல்போன்ற செல்வப்பெருக்கால் அக்கடலினிடத்து மரக்கலஞ்செலுத்தி வாணிபம்புரிந்து வந்தாராகலின், அச்செல்வக் கடலிலமிழ்ந்தி வருந்தாது அவரையும் கரைசேர்க்கத் திருவுளங்கொண்ட சிவபிரான், அக்கடலில் அம்மரக்கலம் செல்லாவண்ணமமுழ்த்திக் கரையேற்றுவித்தாரென்பான், "பரக்குங்கடல்வாய்மரக்கலந்தாழ்ப்படுத்தித் தமையுங் கரையேற்றும்." என்றும், இவ்வாறான காருணியக்கடலாகிய சிவபிரானைத் தரிசித்தற்பொருட்டு என்பார், "இரக்கம்பெரியோர் தமைக்காண." என்றும், கெடிலநதியின் நீரானது இளநீர்போன்ற நிறமும் மதுரமுமுடையதென விளக்குவான், "இளநீர்க்கெடிலம்" என்றுங்கூறினர். சமணர்களரக்கர்களனையாரென்பதை, "பாவக்கொடு வினைமுற்றிய படிறுற் றடுகொடியோர் - நாவுக்கா செதிர்முற்கொடு நணுகிக்கரு வரைபோ - லேவிச்செறு பொருகைக்கரி யினையுய்த்திட வெருளார் - சேவிற்றிகழ்பவர் பொற்கழ றெளிவுற்றனர் பெரியோர்." என்றும், அத்தகைய சமணர்கள் ஆளுடையவரசுகளைக் கற்றூணிற்கட்டிக் கடலில் விடுத்தனரென்பதை, "ஆங்கதுகேட்ட வாச னவ்வினைமாக்களை நோக்கித்- தீங்கு புரிந்தவன் றன்னைச் சேம முறக்கொண்டு போகிப் - பாங்கொரு கல்லிலணைத்துப் பாசம் பிணித்தோர் படகில் - வீங்கோலி வேலையி லேற்றி வீழ்த்

துமி னென்று விடுத்தான்." என்றும், "அவ்வினை செய்திடப் போகுமவருடன் போயரு. கந்த - வெவ்வினையாளருஞ் சென்று மேவிட நாவுக் கரசர் - செவ்விய தாந்திருவுள்ளஞ் சிறப்ப வவருடன் சென்றார் - பவ்வத்தின் மன்னவன் சொன்னபடிமுடித் தாரப் பதகர்." என்றும், அக்கற்றூண் அலைவாய்த் துரும்பைப் போன்று மிதந்ததென்பதை, பெருகிய வன்பினர் பிடித்த பெற்றியா - லருமலரோன்முத லமரர் வாழ்த்துதற் - கரியவஞ் செழுத்தையு மரசுபோற்றிடக் - கருநெடுங் கடலினுட் கன்மி தந்ததே." என்றும், அதையே தெப்பமாக்கிக் கரையேற்றுவித்தனரென்பதை, "வாய்ந்தசீர் வருணனே வாக்கின் மன்னரைச் - சேர்ந்ததை கருங்கலே சிவிகை யாயிட - வேந்தியே கொண்டெழுந் தருளுவித்தனன் - பூந்திருப் பாதிரிப் புலியூர்ப் பாங்கரில்." என்றும் வரும் அருண்மொழித்தேவரமுதவாக்கானு மறிக. திருவெண்காட்டடிகளைக் கடலிற் கலம்செலா வண்ணமமுழ்த்திக் கரையேற்றுவித்ததுபோல் திருநாவுக் கரசுகளைக் கல்லேமிதக்கச்செய்து கரையேற்றுவித்தாராகலின், கரையேற்றுவித்தலென்னும் தொழிலொற்றுமை நோக்கி, "ஒருமாதவரைக் கரையேற்றித் தமையுங்கரையேற்றும்." எனக் கூறினரென்க. கெடிலமென்பது திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கருகிற்செல்லும் நதி. அத்தலத்துள்ள சிவபிரான் தோன்றாத்துணையாயிருந்து தம்மைக் கரையேற்றுவித்தமையின், அவ்வாறு கரையேறிய திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், "ஈன்றாளு மாயெனக் கெந்தையு மாயுடன் றோன்றினராய் - மூன்றா யுலகம் படைத்துகந் தான் மனத்துள்ளிருக்க வேன்றா விமையவர்க் கன்பன் றிருப்பாதிரிப்புலியூர்த் - தோன்றாத் துணையாயிருந்தனன் றன்னடி யோங்களுக்கே." எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். (௯௦)

கடற்பாற் றிகழ்ந்த சடைஞாழற் கன்னி வனத்தெம் பெருமானை யுடற்பா லினிமே லுறாவறியா ருலவாச் செல்வம் பெறப்பணிந்து, மடற்பாற் கமலம் வழிபிரசம் வாவிச்செழுநீர் மேன் மிதந்து; விடற்பா லனவாந் திருவதிகை வியன்மா நகரத் தயல் போந்தார்.

(இ-ள்.) கடலின்கண் விளங்கிய கூட்டமான பவினிகள் சூழ்ந்துள்ள கன்னிவனமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் எமது சிவபெருமானை, இனியொரு சரீரத்தில் வருதற்கறியாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அழியாத முத்திச்செல்வம் பெறும்படியாக வணங்கி, தம்முடைய இதழ்களினிடமாகத் தாமரைமலர்கள் சொரிகின்ற தேனனது, தடாகத்தில் நிறைந்துள்ள செழுவிய நீரின்மீது மிதந்துகொண்டிருக்குந் தன்மையுடைய திருவதிகை என்னும் சிறப்புற்ற பெரிய நகரத்தின்சமீபத்திற் கெழுந்தருளினர்.—எ-று.

கெடிலநதியில் நீராடிய திருவெண்காட்டடிகள் அங்குள்ள கன்னிவனத்தெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானைப் பணிந்து அதன்பின் திருவதிகை என்னும் க்ஷேத்திரத்தடைந்தன ரென்றபடி. எனவே, திருப்பாதிரிப்புலியூர்

கருகில் கன்னிவனமிருத்தலின் அங்குள்ள சிவபிரானையும் வணங்கித்துதித்தன ரென்க. "மூலமறியேன் முடியு முடிவறியேன் - ஞாலத்துட் பட்டதுயர் நாட நடுக்குதடா." என்பது ஆதிபாகவும், "வாக்கு மனாதீத வகோசரத்திற் செல்ல வெனத் - தாக்குமருட் குருவேலின் றாளிணைக்கே யான் போற்றி." என்பது அந்தமாகவும் வழங்கும் எழுபத்திரண்டு கண்ணிகளும் அக்கன்னிவனத்திற் றிருவாய்மலர்ந்தனவாகக் கூறுவர். சிவபிரான் எவ்வாறு பிறக்கவறியாரோ அது போன்றே அவரடியார்களும் பிறக்கவறியா ரென்பதை விளக்குவான், "உடற் பாலினிமேலுறவறியார்." என்றும், நாம் இவ்வுலகின்கணடையும் எத்துணைச் செல்வமும் அழிதற்பாலனவாகலின், அவ்வாறின்றி அழியாச்செல்வமென்பது முத்திச்செல்வமே என்பதை விளக்குவான், "உலவாச்செல்வம்பெற." என்றும், நீர்வளப்பமிகுதியாற் றாமரைகள் விசேடித்து அவைகளிலுள்ளதேன்தடா கங்கள்தோறும் பாய்ந்து அந்நீர்மேன் மிதந்துகொண்டிருக்கும் திருவதிகையென் பார், "மடற்பாற் கமலம் வழிபிரசம் வாவிச்செழுநீர் மேன்மிதந்து - விடற்பா லனவாந் திருவதிகை." என்றும் கூறினர். சிவபிரான் பிறக்கவறியாரென்பதை, "எல்லாமும் வல்ல சித்த ரென்றபெய ருன்றனக்குச் - செல்லாது செல்லாது செல்லாது - நல்லாய் - பிறக்கவறி யாய்மேற் பிறந்திருந்து மண்மே - லிறக்க வறி யாயீசனே." என்னும் காளமேகப்புலவர் வெண்பாவானும், முத்தியின்ப மாகிய சிவபிரான் திருவடி நீழலடைதலே அழியாச் செல்வமென்பதை, "கெ டுவதாம் பொருட் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசமற் றதுதன்னை - விடுவதேசுக மென்வு மோர்ந் திலமுனம் விடுதுளோர்க் குனைப்போலு - நெடிய யூகம தில் லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற்றற் - றடைது மேலா னருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே." என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திரு வாக்கானும், செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே ணோங்கிச் - செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற - செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய - செல்வன் கழ லேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." என்னும் ஆளுடையபிள்ளை யாரருள்வாக் கானுமுணர்க. (௬௧)

கூற்றா யினவா றென்றெடுத்துக் கொழுத்த தமிழான் வழுத்து
மவர்க் காற்றா வின்பந் திருநாவுக் கரசென் றளித்தா ரொளித்தாள்
கள், போற்றா வணங்கி மணங்கமழும் பொற்பூ வனையதமிழ்ப்பனுவ
லேற்றா நின்றார் மரகதவீ ரட்டா னத்தெம் மிறைவனையே,

(இ-ள்.) "கூற்றாயினவாறு," என்று முதல்தொடங்கி 'வளவியதமிழ்ப்பதி கத்தால் துதிக்கும் மருணீகியார்க்கு, அடங்காப் பேரின்பத்தால் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்த சிவபிரானுடைய ஒளியுள்ள திருவடிகளைத் துதித் துப் பணிந்து, மரகதவல்லியார் பாகரான வீரட்டானேச்சுரரென்னும் எமது சிவபிரானை, வாசனைவீசும் பொன்மலர்போன்ற தமிழ்ப்பாக்களிலே எற்றினார்.

புகழனார்பாலவதரித்த மருணீக்கியார் சிறிதுகாலம் சமண்வயப்பட்டு வருந்தி, சிவபிரான் திலதவதியார் வேண்டுகோண்முன்னிலையாற் சூலை நோயளித்துத் தடுத்தாட்கொண்டபோது. திருவதிகைக்கெழுந்தருளி,"கூற்றாயின வாறு." என்னும் முதலையுடைய பதிகம் திருவாய்மலர்ந்தனராகலின், "கூற்றாயினவா றென்றெடுத்துக் கொழுந்தமிழான் வழுத்துமவர்க்கு" என்றும் அப்பதிகத்தைத் திருச்செவியேற்றருளிய சிவபிரான் அடங்காப் பெருங்களிப்புற் றிருநாவுக்கரசு என்னுந் திருநாமம் பாலித்தனரென்று விளக்குவான், "ஆற்றுவின்பந்திருநாவுக்கரசென் றளித்தார்." என்றும் பொன்னினாலோர்மலர்செய்து அதனிடத்து மணமும் விளையச்செய்வோமாயின் எத்தகைய அற்புதமோ அத்தகைய அற்புதமுடைய திருப்பாடல்களென்பார், "மணங்கமழும் பொற்பூவனைய தமிழ்ப்பனுவல்." என்றும், சிவபிரானியற்றிய அட்டவீரட்டங்களுள் ஓர் வீரட்டமியற்றியது இத்திருப்பதிக்கண்ணதாகலின், "மரகத வீரட்டானத் தெம்மிறைவர்." என்றும் கூறினர். திருவதிகைப் பதிகத்தின் முதற்பாடலாவது:—"கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர் கொடுமைபல செய்தன நானறியே - னேற்றாயடியே யிரவும்பகலும் பிரியாது வணங்குவனெப்பொழுதும் - தோற்றாதென் வயிற்றி னகம்படியே குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட - வாற்றேனடியே னதிகைக் கெடிலவீரட்டா னத்துறை யம்மானே" என்பதே. இப்பதிகத்தைத் திருச்செவியேற்றருளிய சிவபிரான் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்தன ரென்பதை, "மேவுற்றவிவ்வே லையினீடியசீர் வீரட்டமமர்ந் தபிரானருளப் பாவுற்றலர்செந் தமிழின்சொல்வளம் பதிகத்தொடைபா டியபான்மையினா - நாவுக்கரசென் றுலகேழினுநின் னாமங்கணயப் புறநண்ணுகவென் - றியாவர்க்கும் வியப் புறமஞ்சுறைவா னிடையேயொருவாய் மையெழுந்ததுவே." என்னும் அருண்மொழித் தேவாமுதவாக்கானும், பொன்மலர் மணமுடைத்தாதல் அற்புதமென்பதை. "எத்துணைய வாயினுங் கல்வி யிடமறிந் - துய்த்துணர் வில்லெனி னில்லாகு - முய்த்துணர்ந்துஞ் - சொல்வன்மை யின்றெனி னென்னா மஃதுண்டேற் - பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், சிவபிரானுடைய அஷ்டவீரட்டங்களிவையென்பதை, "பூமன் சிரங்கண்டி யந்தகன் கோவல் புரமதிகை - மாமன் பறியல் சலந்தரன் விற்குடி மாப்பழுவூர் - காமன் கொறுக்கை யமன்கட வூரிந்தக் காசினியிற் - றேமன்னு கொன்றையுந் திங்களுஞ் சூடிதன் சேவகமே." என்னும் பாசுரத்தானும் உணர்க, (௬௨)

இறைவாழ் மூல விலிங்கவடி யிறைஞ்சிப்போந்தங் கிடைஞாழ னறையார் சோலைத் திருவெண்ணெய் நல்லூ ருடைய விடையாரை யுறவா டினர்தா முறவாடி யொன்று மிருமைக் கருள்பெற்றார் பிறையார்பின்னற் பின்னலராப் பேணிப் பணிந்தார் பெரியோரே.

(இ-ள்.) சிவபிரான் வீற்றிருந்தருளும் மூலலிங்கத்தின் திருவடிகளிற் பணிந்து சென்று, அவ்விடத்தின் மத்தியில், குங்குமமரத்தின் மணம் நிறைந்த சோலைசூழும் திருவெண்ணெய்நல்லூரென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் இடபாரூடராகிய சிவபிரானைச் சேர்தற்கு மனவுருக்கமுடையாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அன்பின் மிகுதியாற் கலப்புற்று, அவ்விடத்து அகமுக நோக்கத்திற்குத் தடைப்பட்ட மயக்கம் நீங்கப்பெற்றுத் திருவருளடைந்தனர். அப்போது அத்தலத்துள்ள பெரியோர்களனைவரும் பிறைபோல் விளங்கி மின்வீசுகின்ற சடையையுடையவர்களாகி விருப்பித் திருவெண் காட்டடி வணங்கினர்.—எ-று.

திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் க்ஷேத்திரத்துள்ள மூலத்தான லிங்கத்தின் திருவடிகளைப்பணிந்து சென்று, இடையிலுள்ள க்ஷேத்திரமாகிய திருவெண்ணெய்நல்லூரையடைந்து அங்கு வீற்றிருந்தருளும் சிவபிரானைப்பணிந்து நிற்கையில், அத்தலத்துள்ள பெரியோர்கள் யாவரும் சடைமுடியுடையவர்களாக வணங்கினரென்பதாம். அன்றியும், அடியார்களையே அரனாகப் பாவிக்கவேண்டுதலின், அப்பெரியோர்கள் யாவரும் திருவெண்காட்டடிகளையே சடைமுடியினரான சிவபிரானாகப்பாவித்து வணங்கினரென்னலுமொன்று. திருவெண்காட்டடிகட்குத் தலந்தோறும் தரிசனமாய் வந்த அகமுக தரிசனம் ஆங்குத் தடையுற்றுப் பின்னர் அத்தடை நீங்கித் தரிசித்தாரென்பார், "ஒன்றுமிருடீர்ந்தருள்பெற்றார்." என்றனர். சடைமுடி மின்போல் விளங்குமென்பதை, "மின்னெறி சடாமுடி விநாயக னடிதொழ-நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் வருமே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், அரனடியாரை அரனெனவே பாவிக்கவேண்டுமென்பதை, "ஞானயோ கக்கிரியா சரியை நான்கு நாதன்றன் பணிஞானி நாலினுக்கு முரிய - ஊனமிலா யோகமுதன் மூன்றினுக்கு முரியன் யோகி கிரி யாவா தொன்று மெண்கிரியை யாதி-யானவிரண் டினுக்குரியன் சரியையினி னின்றோ, னச்சரியைக் கேயுரிய னுகலினல் யார்க்கு - மீனமிலா ஞானகுரு வேகுருவு மிவனே யீசனிவன் றானென்று மிறைஞ்சி யேத்தே." என்னும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தத்தாலுமுணர்க (௯௫)

சோலை காட்டுங் கரைப்பெண்ணைத் துறையார் மறையார் சுந்தரரை, மாலை காட்டுந் தமையிமையோர் மகிழ்ந்து காண முறியூசி, யோலை காட்டி யாண்டாரை யோவா விடைபெற் றேகையினுலாலை காட்டும் பெருந்துழனி யண்ணாமலையை நண்ணுவரால்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள், யாவர்க்கும் சோலைகளைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் கரையையுடைய பெண்ணைநதித்துறையை யுடையாராகிய வேதியரும், ஆளுடைய நம்பிகளையும், தமிழ்ப்பாமாலைகள் தொடுத்துக்கொண்டிருந்த தம்மையும் தேவர்களும் மகிழ்ச்சியுற்றுத் தரிசிக்குமாறு, எழுத்தாணியாலெழுதிய அடிமையோலை காட்டியும், காதற்ற ஊசியையும் ஓலையையும்

காட்டியும் அடிமைகொண்டவருமாகிய சிவபெருமானிடத்துப் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு களிப்புடனே, கரும்பாலைகள் ஒலிக்கும் பெருங்கோஷ்டமுடைய திருவண்ணுமலை என்னும் க்ஷேத்திரத்தை யடைவாராயினர்.—எ-று.

பெண்ணைநதியின் கரைகடோறும் சோலைகள் விளங்குதலாலும், அந்நதியின் கரையிலேயே திருவெண்ணெய்நல்லூரென்னும் க்ஷேத்திரமிருத்தலாலும், "சோலைகாட்டுங் கரைப்பெண்ணைத்துறையார்." என்றும், அத்தலத்து வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானுகிய வேதியர், சுந்தரமூர்த்திகளை எவ்வாறு அடிமையோலை காட்டி யாண்டனரோ அதுபோன்றே தமக்கும் ஓலைகாட்டி யாண்டாராகலின், "மறையார் சுந்தரரை மாலைகாட்டுந் தமையிமையோர் மகிழ்ந்துகாண முறியூசி யோலைகாட்டி யாண்டாரை." என்றும் கூறினர். ஆளுடையநம்பிகளை ஊசியிளுலெழுதப்பட்ட ஓலையைக்காட்டியும், திருவெண்காட்டடிகளை முறிந்தவூசியையும் ஓலையையும் காட்டியும் ஆட்கொண்டாரென்பது கருத்து, பெண்ணைநதியின் கரையிலேயுள்ளது திருவெண்ணெய்நல்லூரென்பதை, "பித்தா பிறைசூடி பெருமானே யருளாளா - வெத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை - வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூரருட்டுறையு - ளத்தாவுனக் காளாயினி யல்லேனெனலாமே" என்னும் ஆளுடையநம்பிக ளருள்வாக்கானு மறிக, ஆளுடைய நம்பிகளை அடிமைகொண்ட ஓலையாவது.—"அருமறை நாவலாதி சைவனுரூரன் செய்கை - பெருமுனி வெண்ணெய்நல்லூர்ப் பித்தனுக் கியானுமென்பால் - வருமுறை மரபுளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற்கோலை - யிருமையா லெழுதிநேர்ந்தே னிதற்கிவை யென்னெழுத்து." என்றெழுதியிருந்த ஓலையும், திருவெண்காட்டடிகளையடிமைகொண்ட ஓலையாவது:—"காதற்றவூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே." என்றெழுதியிருந்த ஓலையுமாமென்க. (௬௪)

• நெடுந்தூரத்தே வன்னிமலை நிலையை நோக்கிப் பணிந்தெழுந்து, தடந்தாமரைத்தா ளினைந்துருகிச் சந்தம் பெருகுந் தமிழ்வாயார், நடந்தா ரனந்த தொண்டர்பத நளினம் புளகம் பெறப்போற்றி, வடந்தாழ் முலையா ரொனுங்கொழும்பால் வாரி முழங்குமவ்வூரே.

(இ-ள்.) அதிக தூரத்திலேயே அக்கினிமலையாகிய திருவண்ணுமலையின் தன்மையைத் தரிசித்து வணங்கியெழுந்து, சந்தம் விசேடித்த தமிழ்ப்பாக்கள் திருவாய்மலரும் திருவெண்காட்டடிகள், அம்மலையின் விசாலித்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளைத் தியானித்து மனவுருக்கமடைந்து, அங்கு எதிர்கொண்டு பணிந்த அனேக அடியார்களது தாமரைத்தாள்களைப் புளகாங்கிதமுறப் பணிந்து துதித்து, முத்தமாலை தொங்கும் தனங்கள்வாய்ந்த மகளிர்களென்னும் கொழுமையான பாற்கடல் கோஷிக்கின்ற அத்தலத்தை நோக்கிச் சென்றனர். —எ-று.

திருவண்ணாமலையென்னும் அவ்வரையானது விசேடித்த உன்னதமா யிருத்தல்காரணமாக அதிதூரத்திற்றானே தரிசனமாகலானும், அவ்வரையுரு வாய் விளங்குவது ,சிவபெருமானே யாகலானும், "நெடுந்தூரத்தே வன்னி மலை நிலையைநோக்கிப் பணிந்தெழுந்து - தடந்தாமரைத்தா ணினைத்துருகி.' என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் திருவாய்மலரும் பாசுரங்கள் யாவும் மிக்க இசையுடைமையின், "சந்தம் பெருகுந் தமிழ்வாயார்." என்றும், திருவெண் காட்டடிகள் அத்தலத்திற்கெழுந்தருளுவதையுணர்ந்த அனேக அடியார்கள் அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கினார்களாகலின், அத்தகையோரைத் தாமும் பணிந்து புளகங்கொண்டனரென்பார், "அனந்த தொண்டர்பத நளினம் புளகம் பெறப்போற்றி." என்றும், பால்போலும் இனிமைவாய்ந்த சொற் களையுடைய மாதர்கள் கூட்ட மிகுதியாகக் கோஷிப்பது நகர்வளப்பத்திற் கோர் விசேடமாகலின், அம்மகளிர்களையே பாற்கடலாக உவமித்து, "வடந் தாழ்முலையாரெனுங் கொழும்பால்வாரிமுழங்குமவ்வூர்." என்றும் கூறினர். திருவண்ணாமலை விசேட உன்னதமுடைமையின் எவ்விடத்துந் தரிசனமா மென்பதை, "புரத்துற மவுணக் குழாமும்வண்டிசைகூர் பூங்கணை மதனு முன் பெறுநின் - சிரித்த வெண்ணகையு நுதல்விழி நோக்குஞ் சிறியனே னிருண்மலம் பெறுமோ - கருத்தினுங் கருத வரியநுண் ணியனென் கடனற வுலகெலாங் காண்பான் - றரித்ததி தூல வடிவுறுஞ் சோண சைலனே கைலை நாயகனே." என்றும், "வேலையந் துகில்சூழ் மலர்தலை யுலகின் மெய்யினைப் பொய்யெனு மவர்க்கே - யேலவந் தருள்வ தன்றிமெய் யினைமெய் யெனு மெனக் கருள்புரிந் திடாயோ - காலநன் குணர்ந்து சினகரம் புகுந்து காணரி தெனுதல கனைத்துஞ்-சாலநின் றழியே கண்டிடுஞ் சோணசைலனே கைலை நாயகனே." என்றும் வரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுணர்க (௩௫)

ஊருட் புகுந்து வீடுதொறு முள்ளங் குளிர வொளிவளரப், பாருட் பணிந்து திணிந்தமதிற் பயில்கோ புரவா யிலும்பணிந்து, வேருட் பழுத்த பலாக்கனியை விண்ணூட் டமுதைத் தண்ணளி கூர், வாருற் றுண்ணா முலையாளை மலைசூழ் போந்து வணங்கினரால்.

(இ-ள்.) திருவண்ணாமலையென்னும் அத்தலத்தினுட் பிரவேசித்து, மாட வீதிகள்தோறும் மனம் தட்பமடையவும் மெய்ஞ்ஞானப்பிரகாசம் மேம்பட வும் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, திண்ணிமையுடைத்தான திருமதில்களையும் விளக்கமுற்ற கோபுரவாயிலையும் வணங்கி, அத்திருவண்ணாமலையை வலம் வந்து, வேரிலே பழுத்த பலாக்கனிபோன்ற இனிமையானவரும், தேவலோ கத்தமுதம்போன்றவருமாகிய அருணாசலேசரையும், கச்சணிந்திருக்கும் தனங் களையுடைய குளிர்ந்த கிருபை விசேடித்த உண்ணாமுலையம்மையாரையும் பணிந்தனர்,—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் அத்தலத்துட் பிரவேசித்தவளவில் நான்கு மாட வீதிகளிலும் நிலமுறப் பணிந்துகொண்டு மதிலையும் கோபுரவாயிலையும் வணங்கி, அதன்பின் மலையை வலம்வந்து ஆலயத்துட் பிரவேசித்தனரென்றபடி. எனவே, ஆலயங்கட்குச் செல்வோர் முதலில் மாடவீதிகளையும் பிறகு மதில்களையும் கோபுரவாயிலையும் வணங்கிக்கொண்டு ஆலயத்துட் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்னும் சிவாகம விதிகளை விளக்கியவாறும். சிவபெருமான் மெய்யன்பர்கட்குப் பலாக்கனியின் இனிமையைப்போன்றும் அமுதத்தின் சுவையைப் போன்றும் விளங்குவராகலின், "வேருட்பழுத்த பலாக்கனியை விண்ணூட்டமுதை." என்றும், அப்பெருமானது திருவருளே உண்ணாமுலை யாரென்னும் அம்பிகையாகலின், " தண்ணளிகூர்வாருற்றுண்ணாமுலையாளை." என்றும் கூறினர். சிவபெருமான் மெய்யன்பர்கட்குப் பலாக்கனியின் இனிமையைப் போன்றும் அமுதத்தின் சுவையைப்போன்றும் விளங்குவரென்பதை, "ஞானக்கரும்பின் றெளியைப் பாகை நாடற் கரிய நலத்தை நந்தாத் - தேனைப்பழச் சுவை யாயி னானைச் சித்தம் புகுந்து தித்திக்கவல்ல - கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டு கொண்ட கூத்தனை நாத்தழும் பேறவாழ்த்திப் - பானற் றடங்கண் மடந்தை நல்லீர் பாடிப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே." எனவும், "மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க் கருங்கண் வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீ - ரென்னுடை யாரமுதெங்களப்ப னெம்பெரு மானிம வான்ம கட்குத் - தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் றகப்பன் றமைய னெம்மையன் றாள்கள் பாடிப் - பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கை நல்லீர் பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்து நாமே." எனவும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானும், சிவபெருமான் திருவருளே சத்தி என்பதை, "ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன்றாகி - நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணைசமாகு-நன்றெலா ஞானசத்தி யானயந் தறிவனாத - னன்றருட் கிரியை தன்னா லாக்குவ னகில மெல்லாம்." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக (௬௬)

தாழாக் கருணை விடைகொடுபோய்த் தருக்கிப் பெருகு காற் றொழுக்கதென, வாழா நின்ற திருவிசைப்பா வள்ள லுள்ளங் கரைந்துரைத்துப், பாழாய்ப் பயிலாத் தொழிலாற்றும் பரனாலயங்கள் பலபோற்றிச், சூழா வருவா ரிடைமருதிற் றோன்றுங்குருவை யொருவாதார்.

(இ-ள்.) திருவிடைமருதூரின்கணின்றும் தோற்றிய ஆசாரியரைத் தமதிதயத்தினின்றும் நீங்கப்பெறாதவராகிய திருவெண்காட்டடிகளென்னும் வள்ளலார், அருணாசலேசரிடத்தும் உண்ணாமுலையம்மையாரிடத்தும் குறைவுபாடற்ற கிருபையுடைய விடைபெற்றுச்சென்று, இறுமாப்புற்றுப்பெருகுகின்ற ஆற்றொழுக்கைப்போலும் விளங்கும் திருவிசைப்பாக்களை மனமுருகித் திருவாய் மலர்ந்து, பாழ்படாத கிருத்தியம் புரிகின்ற சிவபெருமான் திருவாலயங்கள் பலவற்றையும் துதித்துப் பிரதக்ஷிணம் வருவாராயினர்.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் திருவண்ணாமலை என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் சிலகாலம்வீற்றிருந்து ஆற்றுப்பிரவாகம்போன்று அநேகம் பாசுரங்கள் திருவாய்மலர்ந்தனவென இந்நூலாசிரியர் கூறினும் இப்போது வழங்கும் பாடல்களிரண்டேயாம். ஆகலின் ஏனையவை மறைந்தனவாகக் கொள்ளல்வேண்டும் மேற்குறித்த இரண்டு பாசுரங்களெவையெனின், "வாதுற்ற திண்புய ரண்ணாமலையர்மலர்ப் பதத்தைப் - போதுற்றெப் போதும் புகலுநெஞ் சேயிந்தப் பூதலத்திற் - றீதுற்ற செல்வமென் றேடிப் புதைத்த திரவியமென் - காதற்ற வூசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே." எனவும், "கச்சிற் கிடக்குங் கனதனத் திற்கடைக் கண்கள் பட்டே - யிச்சித் திருக்கின்ற வேழைநெஞ் சேயிம வான்பயந்த - பச்சைப் பசுங்கொடி யுண்ணா முலைபங்கர் பாதத்திலே - தைச்சுக் கிடமன மேயொரு காலுந் தவறில்லையே." எனவும் வருவனவேயாம்.

மற்றும் பதிகளாங்காங்கு வணங்கிக் குணங்கொ ணீறணிந்த,
சுற்றுஞ் சடையார்க் கினியதமிழ்த் தொடைமாலைகளும் பலசாத்தி,
யெற்றும் புனலும் பெரியோரு மிளம்பூ வையரும் வளம் பூத்துக்,
கொற்றந் தரும்வே தாகமமுங் குழுமுங் காஞ்சி நகர் புகுவார்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் ஆங்காங்குள்ள மற்றைய க்ஷேத்திரங்களையும் பணிந்து, நன்மையைப் பயப்பதான தன்மைவாய்ந்த திருவெண்ணீறு தரித்த இண்டைபோலுஞ் சடைமுடியுடையாராகிய சிவபெருமானுக்கு, இனிமையான தமிழ்த்தொடை என்னும் பாமாலைகளும் பலவாகச் சூடி, மோதுகின்ற நீரும் அறிஞர்களும் இளமைவாய்ந்த மகளிர்களும் வளமை மேம்பட்டு வெற்றியைப் பாலிக்கத்தக்க வேதசிவாகமங்களும் கூடியிருக்கும் காஞ்சிமாநகரத்திற் கெழுந்தருளுவாராயினர்.—எ-று.

ஓர் நகரத்திற்கு நீர்வளப்பமும் பெரியோர்கள் வாசமும் மங்கலகாரத்திற்கமைந்த இளமகளிர்களும், அங்குள்ளார் செந்நெறியிற் பயிலுதற்கு வேதசிவாகமங்களும் இன்றியமையாதனவாகலானும், இவை யாவும் ஒருங்கெய்தப்பெற்றது காஞ்சிநகரொன்றேயாகலானும், அம்மேன்மைதோன்ற, "எற்றும் புனலும் பெரியோரு மிளம்பூவையரும் வளம்பூத்துக் - கொற்றந்தரும் வேதாகமமுங் குழுமுங் காஞ்சி நகர் புகுவார்." என்றனர். இந்நகரமொன்றே நகரமென்பதை, "குன்றலரு மருளாள னென்றமொழி நிற்குறிக் கொண்டுசெல் கின்ற தெனவுங் - குறித்தொருவர் பாலென்ற வளவிலம் மொழி சென்று கோவமுதி னேர்த லெனவு, நன்றினிய பழமென்ற வளவினெட்டிலைவாழை நற்கனியி னெய்தலெனவு - நாடரும் பிள்ளையென்கின்றமொழி யாண்மகவி னண்ணுமா றெனவு மீச, னென்றளவின் விடமெழுந் திடநடுநடுங்கிநிலை யின்றியிரு தருதே வரை-யெய்தாமன் மணிகண்ட னைப்பொருந்துதலெனவு மிவண்நகரமென்பது தனைச், சென்றடையு மொருபெருங் கச்சிநக ராளிநீ சிறந்தே ருருட்டி யருளே - சிவசமய குலதிலக சிவஞான மாமு

னிவ சிறுதே ருருட்டி யருளே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திரு வாக்கானறிக. (௬௮)

கொச்சகப்பா.

மாயவளப் பொருடேட மாநீரிற் போய்வருவார்
நேயவளப் பொருடேட நீணிலத்தின் மேற்படர்வார்
தூயவளப் பெரியோர்வாழ் துண்டீர மண்டலத்துத்
தாயவளெப் போதுமுறை தண்காஞ்சித் தலத்தணைந்தார்.

(இ-ள்.) மாயையின் விருத்திக்கேதுவாகிய திரவியத்தைத்தேடும் பொருட்டுக் கடலில் மரக்கலமேறிப்போய் வருபவராகிய திருவெண்காட்டடிகள், அறிவின் விருத்திக்குக்காரணமாகிய பொருளைத் தேடுவதற்காக நீண்ட நிலவுலகத்தின்மீது செல்பவராகி, தூய்மையின் மேம்பாட்டையுடைய அறிஞர்கள் வாழ்கின்ற தொண்டைமண்டலத்தின்கண் உலகமாதாவாகிய காமாட்சியம்மையார் சதாகாலமும் வீற்றிருந்தருளும் குளிர்ச்சியுற்ற காஞ்சியென்னும் க்ஷேத்திரத்திற் சேர்ந்தனர்.—எ-று.

மாயையின் விருத்தியாகிய துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது பொருளாகலின், 'மாயவளப்பொருள்." என்றும், அப்பொருளைச் சேகரிப்பதற்காகக் கப்பலிலேறிக் கடல்மார்க்கமாய்ச்சென்று வாணிபம் புரிந்துவந்தாராகலின், "மாநீரிற் போய்வருவார்." என்றும், அத்தகையோர் இப்போது தமதறிவிற்குக் காரணமாகிய சிவமென்னும்பொருளைத் தேடுவதற்காகத் தலயாத்திரைசெய்வாராய் என்பார், "நேயவளப் பொருடேட நீணிலத்தின் மேற்படர்வார்." என்றும், தொண்டைமண்டலமே பெரியோர் வசித்தற்குரித்தாகலின், "தூயவளப் பெரியோர்வாழ் துண்டீரமண்டலம்." என்றும், காமாட்சியம்மையார் எப்போதும் வீற்றிருத்தலின், "தாயவளெப்போது முறை" என்றும் கூறினர். பொருளே துன்பத்திற் கேதுவென்பதை, "இன்னறரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே - பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன - தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா - லிழத்தலுந் துன்பமே யெண்." என்னும் நீதிவெண்பாவானும், தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்தென்பதை, "வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க - சோழவளநாடு சோறுடைத்து - பூழியர்கோன்-றென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை - நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து." என்னும் ஔவைப்பிராட்டியா ரமுதவாக்கானு மறிக. (௬௯)

கச்சியாந் தலநலத்தைக் கண்டிரண்டு கைகூப்பி
யுச்சியா ளிளம்டளிங்கை யொத்துவள ருத்தமனார்
நச்சியா ரணம்பாடி நாடியநற் றவங்காட்டும்
பச்சைநா யகிசிவந்த பாதநீழைக் துட்புகுவார்.

(இ-ள்.) காஞ்சி என்னும் க்ஷேத்திரத்தின் சிறப்பைத் தரிசித்துத் தமதிருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பினவராய், ஒளியுள்ள மழுமழுப்பான பளிங்கைப்

போன்று தூயராய் விளங்கும் திருவெண்காட்டடிகள், விருப்பத்துடனே வேதங்களெல்லாந் துதித்துக் குறித்துள்ள சிறந்த தவம் இத்தன்மைத்தென்று உலகத்தார்க்குக் காட்டியருளிய மரகதம்போன்ற நிறமுள்ள திருமேனிவாய்ந்த காமாட்சியம்மையாரது சிவந்த திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு அந்நகரத்துட் பிரவேசிக்கலாயினர்.—எ-று.

காஞ்சியென்னும் க்ஷேத்திரம் சிறப்பின் மேம்பட்டதாகலின், "கச்சியாந் தலைநலத்தைக் கண்டு." என்றும், வெண்மைக்கும் தூய்மைக்கும் பளிங்கையே உவமித்தல் மரபாகலானும், திருவெண்காட்டடிகள் மனம் களங்கமற்ற வெண்மையாயிருப்பதுடன், அவர் மனம் இத்தன்மைத்தென்று சரீரமும் வெளிப்படக்காட்டுவதுபோன்று, திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணீறணிந்திருத்தலானும், "வாளிளம் பளிங்கையொத்து வளருத்தமனர்," என்றும், வேதங்கள் சதா தவத்தையே விசேடமாகக்கூறி, அத்தவத்தின் குறிப்பையே விளக்குவதாலும், அத்தவம் இவ்வாறு புரியவேண்டுமெனக் காமாட்சியம்மையார் தாமே புரிந்து காட்டியதாலும், "நச்சியா ரணம்பாடி நாடிய நற்றவங் காட்டும் பச்சை நாயகி," என்றும் கூறினர். காஞ்சி என்னும் க்ஷேத்திரம் சிறப்பின் மேம்பட்டதென்பதை, "எழுநகரி னுட்சிறந்த தென்பதலாற் சீர்மை - முழுது மியம்ப முடியா - தழகுறுவேற் - கந்தனுயர் கச்சிவளங் காற்கூ றளவுரைப்ப - வைந்துகரன் சொல்வ னரைக்கூறு - நந்தமரன் - கூறுடையா ளோர்முக்காற் கூறுரைப்பன் முற்று மிவ - வேறுடையான் சொல்வனெனவனந்தன் - வீறுடைய - நாவா யிரங்கொண்டு நானுரைத்தல் காற்கிழன் - றேவாத நாணகி யோடியே - யாவாத - வேலையிடை வீழ்வவன் மேல்வீழ்ந்து துஞ்சினன் - போல வரிகிடப்பப் பொங்குபுகழ் - ஞாலமெலா - நண்ணவொரு நாசி நடுமெய்ஞ் ஞகமுறு - மெண்ண வரிய வெழினகரும்.", என்னும், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், தூய்மைக்கும் வெண்மைக்கும் பளிங்கையுவமித்தன் மரபென்பதை, "ஆய கலைகளறுபத்து நான்கினையு - மேய வுணர்விக்கு மென்னம்மை - தூய - வுருப்பளிங்கு போல்வாளென் னுள்ளத்தி னுள்ளே - யிருப்பளிங்கு வாரா திடர்." என்னும் சரஸ்வதியந்தாதிக் காப்பு வெண்பாவானும், வேதங்களுரைப்பது தவமென்பதை, "கொடியவரை வனத்திருந்து கோறகி னுங்கோட் கொற்றவரை யொத்தவரைத் துறந்து போகிப் - படியவரை மருட்டுதவ வேடந் தாங்கிப் படிமுழுதுமுலாவுகினு மறைகளெல்லா - முடியவரை யறத்துணர்ந்து புகலி னூந்தீ முளரிமலர்க் கரத்தெடுத்த வெங்கை வாண - ரடியவரை வழுத்திடுவ ரடிகள் சூடா வவலரையோர் பொருளாக வறிகிலோமே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், காமாட்சியம்மையார் தவம்புரிவ திவ்வண்ணமென்று தாமே புரிந்துகாட்டியது காஞ்சியென்னும் க்ஷேத்திரத்திலென்பதை, "அங்கு மண்ணுல கத்துயிர் தழைப்ப வளவி லின்பத்தி னருட்கருவிருத்தித் - திங்கடங்கிய புரிசடை யார்க்குத் திருந்துபூசனை விரும்பினள் செய்ய - வெங்கு நாடவுந் திருவிளை யாட்டா லேக மாமுத லெதிர்படா தொழியப் - பொங்கு மாதவஞ் செய்துகாண் பதற்கே புரிவு செய்தனள்

பொன்மலை வல்லி." எனவும், "நெஞ்ச மீசனைக் காண்பதே விரும்பி நிரந்திரு வாக்கினி னிகழ்வ - நஞ்செ ழுத்துமே யாகவா ளுடைய வம்மை செம்மலர்க் கைகுவித் தருளித் - தஞ்ச மாகிய வருந்தவம் புரியத்தரிப்ப ரேயவ டனிப்பெருங்கணவர்-வஞ்ச நீக்கியயாவின் மூலத்தில் வந்து தோன்றினர் மலைமகள் காண." எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுமறிக.

மெய்காட்டி யாண்டருளும் வித்தகர்மா வடித்தேவர்
கைகாட்டுந் தொண்டரெலாங் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து
ளைகாட்டும் பெரியோர்வந் தடைகின்றா ரென்றடைந்தார்
மொய்காட்டு மிவரவர்கண் முன்பணிந்தா ரன்பாளர்.

(இ-ள்.) தமதுண்மைநிலையை அடியார்கட்குத் தரிசிப்பித்து அடிமைகொண்டருளும் ஞானசொரூபராகிய மாவிருட்சத்தடியில் வீற்றிருந்தருளும் ஏகாம்பரநாதர்க்குரிய ஒழுக்கத்தை உலகத்தினர்க் கறிவிக்கின்ற அத்தலத்தின் கணுள்ள மெய்யடியார்களனைவரும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அவதரித்தவரும் துறவாச்சிரமத்தினழகை உலகத்தினர்க் கறிவிக்கின்ற அறிஞருமாகிய திருவெண்காட்டடிகள் இத்தலத்திற்கு வருகின்றனரெனக் கேள்வியுற்று எதிர்கொண்டுவந்தார்கள். சற்குணத்தொகுதியையுடைய இத்திருவெண்காட்டடிகள் மிக்க அன்புடையவராய் அவர்களெதிரே வணங்கினர்.—எ-று.

சிவபிரான் தமதுண்மைநிலைமையைத் தாமே காட்டி அடிமைகொள்ள வேண்டுமென்பதை, "கங்கை யாற்றின் கடுநிரப் பொழிக்குந் - திங்களங் கண்ணித் தில்லை வாண - வன்பருக் கெளிமை யாகவினைய - நின்பெருந் தன்மை நீயேயிரங்கி - யுண்ணின் றுணர்த்தி னுணரி னல்லதை - நுண்ணூ லெண்ணி நுணங்க நாடிப் - பழுதின் றெண்ணிப் பகர்து மியாமெனின் - முழுது மியாரே முதுக்குறைந் தோரே - நால்வகைப் பொருளு நவையறக் கிளந்த - வேத புருடனு மியாதுநின் னிலையெனத்-தேறலன் பலவாக் கூறினனென்ப - அதாஅன்று - முன்னைநான் மறையு முறைப்பட நிறீஇ - மன்னிருஞ் சிறப்பின் வாதராயணனுங்-கையிழந்தனனது பொய்மொழிக் தன்றே - அதனால் - தெளிவில் கேள்வியிற் சின்னூ லோதி - யளவா நின்னிலை யளத்தும்போது - மறிவு மாயுளுங் குறையக் குறையாத - மையுறே யெண்ணில படைத்துப் - பொய்யுடல் சுமக்கும் புன்மை யோமே." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், துறவாச்சிரமத்தினியல்பை யுலகத்தார்க்கறிவித்தவர் பட்டினத்தடிகளென்பதை, "ஒட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துறந்த செல்வப் - பட்டினத்தார் பத்ரகிரிப் பண்புணர்வ தெந்நாளோ." என்னும் தாயுமானவர் திருவாக்கானு மறிக. (௪0க)

மாடநெடும் பொன்வீதி வண்ணமெலாங் கண்ணுவப்ப
நீடியசீ ரார்பணிந்து நீர்மழைகண் ணாற்பொழிந்து
கோடலுறு வாக்காற் குணம்பாய் கொழுந்தமிழ்கள்
பாடினார் நாடிப் பரநாதன் முன்பணிந்தார்.

(இ-ள்) அழகுடைத்தாய் நீண்டிருக்கும் மாடவீதியின்கண்ணுள்ள தன்மைகளனைத்தையும் மிக்க அன்புடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் கண்கள் களிக்கத் தரிசித்து வணங்கி, ஆனந்தபாஷ்பத்தைக் கண்களாற் சொரிந்து, தடைபடாத அருள்வாக்கினாலே மகிமைகள் நீடிய சிறந்த தமிழ்ப்பாக்களைத் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டே சென்று ஏகாம்பரநாதர் திருச்சந்நிதிக்கு முன்பாக வணங்கினார்.—எ-று.

மாடவீதியைத் தரிசித்துக்கொண்டே வருகையில், அநேகம் தனிப்பாடல்கள் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டே வந்தனரென்பார், "கோடலுறுவாக்காற் குணம்பாய் கொழுந்தமிழ்கள் பாடினார்." என்றனர். அவ்வாறு பாடிய தனிப்பாக்களுள் அநேகம் இறந்துவிட்டன. ஏகதேசமாக இரண்டொன்றே வழங்கி வருவதால் அவற்றுள் ஒன்றை இதனடியிற் காட்டுகின்றோம். "எத்தனையூ ரெத்தனைவீ டெத்தனைதாய் பெற்றவர்க - ளெத்தனைபேரிட்ட ழைக்க தேனென்றே - னித்த - மெனக்குக் களையாற்றா யேகம்பா கம்பா - வுனக்குத் திருவிளையாட்டோ." என்பதே. அன்றிக் கச்சிக்காரோணத்திற் கெழுந் தருளிய போது, "அத்தி முதலெறும்பீ றானவுயி ரத்தனைக்கு-சித்த மகிழ்ந்தளிக்குந் தேசிகா - மெத்தப் - பசிக்குதையா பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி - யிசிக்குதையா காரோணரே." என்னும் இவ் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாகவுங் கூறுவர். (௬௧௨)

ஒன்றாக நின்றுருகி யோங்கார நீங்காம
னின்றானை யென்றன்பி னின்கோல மாயிருப்பக்
குன்றா வரமளிப்பா யென்றார் குறைவறியார்
வென்றாளு மம்பிகைவாழ் மெய்க்கோயில் புக்கனரால்.

(இ-ள்,) ஐம்புலன்களும் ஒருங்கமையும்படி சந்நிதிக்கெதிரே நின்று மனமுருகி ஓங்காரமாகிய பிரணவத்தினின்றும் பிரியாதிருந்த பெருமானை நோக்கி, அடியேனை ஏற்றுக்கொண்டு மெய்யன்பினாலே ஊனவுருவாகிய இச் சரீர நாட்டமற்றுத் தேவரீருடைய ஞானவுருவாயிருக்குமாறு அழிவுபடாத வரம்பாலிப்பீர் என்று துதித்தவராகி, யாதோர் குறைபாடுமற்ற திருவெண்காட்டடிகள், மாயையை வென்று அன்பரை அடிமைகொள்ளும் காமாட்சியம்மையார் வீற்றிருந்தருளும் நித்தியமாயுள்ள திருவாலயத்துட் சேர்ந்தனர். —எ-று.

பெரியோர்கள் சிவபிரான் சந்நிதியிற் சென்று தரிசிக்குங்காலத்தில் ஐம்புலன்களும் ஒருங்கெய்தப்பெற்றுத் தரிசித்தலியல்பாகலின், "ஒன்றாகி நின்றுருகி." என்றும், சிவபிரான் நாததத்துவத்தினீங்கா துறைபவனாகலின், "ஓங்கார நீங்காமனின்றானை." என்றும், சீவரூபத்திற்கு அநித்தியமும் சிவரூபத்திற்கு நித்தியமும் இயல்பாகலின், அநித்தியத்தை நீக்கி நித்தியத்தை யருள்வீரென்பார், "நின்கோலமா யிருப்பக் குன்றாவரமளிப்பாய்." என்றும், திருவருளெய்தினாரே மாயைநீக்க முறுவரென்பதும், அத்திருவருளே சிவசத்தியென்பதும் நூற்றுணிபாகலின், "வென்றாளுமம்பிகை." என்றும், அழியாநிலைமை

யுடைத்தாகலின், "மெய்க்கோயில்." என்றும் கூறினர். பெரியோர்கள் சிவபிரான் சந்நிதியிற் சென்று தரிசிக்குங்காலத்தில் ஐம்புலன்களும் ஒருங்கெய்தப்பெற்றுத் தரிசித்த லியல்பென்பதை, "ஐந்துபே றறிவுங் கண்களே கொள்ள வளப்பருங் காணங்க ணான்குஞ் - சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந் திருந்து சாத் துவிகமே யாக - விந்துவாழ் சடையா னாடுமா னந்த வெல்லையி றனிப்பெருங் கூத்தின் - வந்தபேரின்ப வெள்ளத்துட் டிளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்." என்னும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானும், சிவபிரான் நாதத்தத்துவத்தி னீங்கா துறைபவன் என்பதை, "ஓங்கார மாய்நின்ற வத்துவிலேயொரு வித்துவந்து-பாங்காய் முளைத்த பயனறிந் தாற்பதி னாலுலகு - நீங்காம னீங்கி நிறையா நிறைந்து நிறையுருவா யாங்கார மானவர்க் கெட்டாக் கனிவந்தமர்ந்திடுமே."என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானு முணர்க.

கலிவிருத்தம்.

ஆருயி ராமவை யார்பெறு வீடுற
வாரநி லாவிய மாதவன் மாதவள்
சீருறை வாள்விழி சீருறை வாளரு
ளேருற வேருற வேயிவர் நின்றார்.

(இ-ள்.) நிறைந்த சீவர்களென்னும் கூட்டத்தார் முத்தியின்பமெய்து தற்காக அன்புநிறைந்த சிவபெருமானுடைய மனைவியாகிய காமாட்சி யம்மையாரின், சிறப்பமைந்த வாள்போன்ற விழியென்னும் அலங்காரமான ஒளியுள்ள உறையிலிருக்கும் திருவருளானது, மேம்பாடுறும்படி தம்மீது விருத்தியாதற் கேதுவாக இத் திருவெண்காட்டடிகள் அச் சந்நிதிக்கெதிரேநின்றனர்.—எ-று.

சிவபெருமான் சதாதம்மைத் தியானிக்கின்றவர்க ளெவர்களோ அத்தகைய சீவர்கள் முத்தியின்பமெய்தும்பொருட்டு விருப்ப முடையவரென்பார், "ஆருயிராமவையார் பெறுவீடுற றவாரநிலாவியமாதவன்," என்றும், உமாதேவியார் சதா சிவத்தைநோக்கிக்கொண்டிருந்து அந்நடன தரிசனத்தின்பேற்றை ஆன்மாக்கட்கடைவிக்கும் காருணியமுடைமையின், அவ்வம்மையார் திருநோக்கம் திருவருளுக் குறையென்பார், "மாதவள்சீருறை வாள்விழிசீருறைவாளருள்," என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் அத்தகைய அருணோக்கம் பூரணமாய்த் தம்மீது பதியும்வரை நின்றனரென்பார், "ஏருற வேயிவர் நின்றார்." என்றும் கூறினர். சிவபெருமான் தம்மைப் பூசிக்கின்ற ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்க்க விருப்பமுடையாரென்பதை, "பூசைசெய்து தோத்திரஞ் சொல்லித் தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணற் - காசைசெய்திடு மம்பலக் கூத்தனை யடையிலை யடைத்தாரிற் - பேசு கின்றனை யறவரின் விளங்கினைபிறர்மனை நயக்கின்றாய் - சீசி யிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே." என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், அம்பிகையார் ஆனந்தத் தாண்ட

வத்தைவிடாது தரிசித்து அத் தர்சனப்பலனை ஆன்மாக்கட்கருளும் காருணிய முடையாரென்பதை, "பாலுண்குழவி பசுங்குடர் பொறுக்கென - நோயுண் மருந்து தாயுண் டாங்கு - மன்னுயிர்த் தொகுதிக் கின்னருள் கிடைப்ப-வைய மீன் றளித்த தெய்வக் கற்பி னருள்சூற் கொண்ட வையரித் தடங்கட் - டிரு மாண் சாயற் றிருந்திழை காணச் - சிற்சபை பொலியத் திருநடம் புரியு - மற் புதக் கூத்தநின் னமுதவாக் களித்த - நல்லற நூல்களிற் சொல்லறம் பலசில - வில்லறந் துறவற மெனச்சிறந் தனவே." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள்திரு வாக்கானுமுணர்க. திருவருளேக்கம் பதியுமாறு மனவொருப்பாட்டுடன் செவ் வே நிற்றலே முறைமையாகலின், "ஏருறவேருறவேயிவர்நின்றார்." என்றன ரெனினுமாம். (௧௦௫)

செங்கழு நீர்மலர் மூன்றொரு தீப
மங்கலர் நான்கொரு நான்கவிர் தீப
மெங்களு மைக்கென லாமிவை யாவுஞ்
சங்கர னன்பர் தருக்கொடு கண்டார்.

(இ-ள்.) சிவந்த குவளைமலர்கள் நான்கு தீபங்களாகவும், அன்றியும், அங்குமலர்கின்ற மலர்களின் நால்வகைகளும் விளக்கமுள்ள ஒப்பற்ற நான்கு தீபங்களாகவும், எங்களுடைய உமாதேவியாருக்கென்று உற்பவமாகின்ற இவ் விம்மிதங்களனைத்தும், சிவபிரா னடியாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் களிப்பு டனே தரிசித்தனர். — எ-று.

நான்கு செங்கழுநீர்மலர்கள் வருடத்திற்கோர்முறை ஏககாலத்தில் புட் பிக்கின்ற ஓர் விம்மிதமும், மற்றைக்காலங்களில், கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்னும் இந்நால்வகை மலர்களும் தத்தமக்குரிய காலபேதங்களுக்கும் இயற்கைக்கும் மாறாக அலர்கின்ற விம்மிதமும் காஞ்சியில் விளங்குவதாலும், இவை உமாதேவியார் தவக்கோலங்கொண்ட காரணத்திற்காகவே விளங்குவ தாலும், மேற்கூறியவையேயன்றி இன்னும் அநேக விம்மிதங்கள் விளங்குவதா லும், "செங்கழுநீர்மலர் மூன்றொருதீப - மங்கலர் நான்கொரு நான்கவிர்தீப- மெங்களுமைக்கெனலாமிவையாவும்." என்றும், இவற்றைக்கண்ட திருவெண் காட்டடிகள் களிப்புற்றனரென்பார், "சங்கானன்பர்தருக்கொடுகண்டார்." என் றும் கூறினர். நான்கு செங்கழுநீர்மலர்கள் வருடத்திற் கோர்முறை மலர்கின்றன என்பதை, "அலகி னீடவத் தறப்பெருஞ் செல்வி யண்ட மாந்திரு மனைக்கிடுந் தீப - முலகில் வந்துறு பயனறி விக்க வோங்கு நாண்மலர் மூன்றுட னொன்று- நிலவ வாண்டினுக் கொருமுறை செய்யு நீடு தொன்மையா னிறைந்தபேருலக- மலர் பெருந் திருக் காமக்கோட் டத்து வைவத நல்லற மன்னவே மன்னும்." என்னும் அருண்மொழித்தேவரமுதவாக்கானும், நால்வகை மலர்களும் தத்த மக்குரிய காலபேதங்களும் இயற்கைக்கும்மாறாக அலர்கின்றவிம்மிதமுண்டென் பதை, "எல்லியிடைப் பங்கயமும் பகற்காலத்தி னிருங்குமுதச் செழும்போது மலர்ந்து தீந்தேன் -பில்குவதொன் றொருகாம்பின் முளரி மூன்று பிறங்குபுனற்

றடமொன்று குளித்தோ ரெய்த-வல்லலவா னரத்துருவ மளிப்ப தொன்று மூழ்கினோர் மாற்றார்க்குக் கொடிய திமை - நல்குவதொன் றுடிகேளே ருற்றார்க்கின்ப நலந்தருவ தொன்றெனலாந் தடாக மைந்தே." என்னும் காஞ்சிபுராணத் திருவிருத்தத்தானும், மலர்கள் கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்னும் நால்வகையுடையன வென்பதை, "கோட்டு மலருநிலமலருங் குளிர்நீர் மலருங் கொழுங் கொடியின் - றோட்டு மலரு மாயலருஞ் சுருதி மலருந் திருவாயிற் - காட்டு முறுவ னிலவலரக் கனக வரையிற் பன்னகநாண் - பூட்டு மொருவர் திருமுடிமேற் புனைய லாகு மலர்தெரிந்து." என்னும் அருண்மொழித்தேவரமுதவாக்காம், இன்னும் அளவிறந்த விம்மிதங்களுளவென்பதை, காஞ்சிபுராணத் தின்கணுள்ள விம்மிதப்படலத் தானு முணர்க. (௪௦௫)

தாயவ ணின்று தவம்புரி காலைக்
கோயில் குலாநதி கொண்டமை கண்டார்
நாயகன் மேனி நலஞ்செய் தழும்பை
யேயவர் நாத்தழும் பேற மொழிந்தார்.

(இ-ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் ஜெகன்மாதாவாகிய காமாட்சியம்மையார் அத்தலத்தின்க ணெழுந்தருளியிருந்து தவம்புரியுங்காலத்து, அக்கோயிலைப் பிரவாகித்த நதியானது தன்னுளடக்கிக்கொண்டதையுந்தரிசித்தனர். அதன்பின் சிவபிரானுடைய திருமேனியில் நன்மையை விளைக்கும் வளைச்சுவடு தனச்சுவடு என்னும் இரண்டையும், அடிமைத்தன்மைபொருந்திய திருவெண்காட்டடிகள் தமது நாத் தழும்பேறுமாறு துதித்தனர்.—எ-று.

எனவே, காமாட்சியம்மையர் தவம்புரிகாலையில் அத் தவத்தைச் சோதிப்பான் சிவபிரான் கம்பாநதியை ஏவினமையின், அந்நதி அம்மையாரமைத்த கோயிலையழிக்கத் தொடங்கியபோது, அம்மையார் அச்சமுற்றவராய்ச் சிவபிரானைத் தழுவிக்கொள்ளுதலும், அக்காரணத்தால் சிவபிரான்' திருமேனியில் அம்மையாருடைய வளைச்சுவடும் தனச்சுவடும் பதிந்தனவெ ன்பது சரிதமாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வாறு பிரவாகித்த கம்பாநதியைத் தரிசித்துச் சிவபிரான் திருமேனியின்கண்ணுள்ள சுவடுக ளிரண்டையும் நாத்தழும்பேறத் துதித்தனரென்றபடி,சிவபிரான் கம்பாநதியை ஏவினரென்பதை,"நாதருப்பெரு விருப்பொடு நயந்து நங்கை யர்ச்சனை செய்யுமப் பொழுதிற் - காதன் மிக்கவோர் திருவிளை யாட்டிற் கனங்கு ழைக்கருள் புரிந்திட வேண்டி - யோதமார் கட லேழுமொன் றாகி யோங்கி வானமு முட்படப் பரந்து - மீது செல்வது போல்வரக் கம்பை வெள்ள மாந்திரு வுள்ளமுஞ் செய்தார்." என்றும், அம்மையார் அச்சத்தாற் சிவபிரானைத் தழுவிக்கொண்டனரென்பதை, அண்ண லாரருள் வெள்ளத்தை நோக்கி யங்க யற்கண்ணி தம்பெரு மான்மேன்-விண்ணெலாங்கொள வரும்பெரு வெள்ளமீது வந்துறு மெனவெருவக்கொண்டேயுண்

ணிலாவிய பதையுபுறு காதலுடன்றிருக்கையாற்றடுக்கநில் லர்மை-தண்ணிலாடர் வேணியினுரைத்தழுவிக்கொண்டனடன்னையே யொப்பாள்."என்றும், அம்மையார் வளைச்சுவடும் தனச்சுவடும் சிவபிரான் தமது திருமேனியி லேற்றனரென்பதை, 'பூதி யாகிய புனிதநீ றுடிப் பொங்கு கங்கைதோய் முடிச்சடை புனைந்து - காதில் வெண்குழை கண்டிகை தாழக் கலந்த யோகத்தின் மருவிய கருத்தா - லாதி தேவனு ராயுமா தவஞ்செ யவ்வாங் கொலோ வகிலமீன் றளித்த - மாது மெய்ப்பயன் கொடுப்பவே கொண்டு வளைத்த ழும்புடன் முலைச்சுவ டணிந்தார்." என்றும் வரும் அருண்மொழித் தேவாமுதவாக்குகளானு மறிக. (௧௦௬)

கச்சிந கர்க்கட லக்கடற் றோன்றும்
பச்சமு தப்பரை யைப்பணி வுற்றார்
மைச்செறி கட்கடை வைத்தருள் வைத்தா
லிச்சிறு மைக்கடல் வற்றிடு மென்றார்.

(இ-ள்.) காஞ்சிபுர மென்னும் பாற்கடலையும், அந்தக்கடலின்கணுதித்த பசுநிறம்பொருந்திய அமுதம்போன்ற அம்மையாரையும் வணங்கினவராகிய திருவெண்காட்டடிகள், அம்மையாரை நோக்கி, தேவரீர் உம்முடைய கருநிறமிக்க கடாட்சத்தைச் செலுத்தித் திருவருளைப் பாலித்தால், இந்தத் தாழ்மையென்னும் கடலானது வற்றிப்போமென்று விண்ணப்பித்தனர்.—எ - று.

கச்சிநகர்ப் பொலிவையும் அற்புதங்களையும் நோக்கிப் பாற்கடலென உவமித்தசற்கேற்ப, அத்தலத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளும் அம்மையாரை அமுதமென்றுவமித்து, அப்பாற்கடலிற்றோன்றிய அமுதத்திற்கும் இக்கடலிற்றோன்றிய அமுதத்திற்குமுள்ள வேற்றுமையையுங்குறிப்பிப்பான்,"கச்சிநகர்க்கடலக்கடற்றோன்றும் பச்சமுதப்பரை." என்றும், அவ்வம்மையார் கடாட்சத்திருவருளே போதுமென்பார், "மைச்செறிகட்கடைவைத் தருள்வைத்தா - லிச்சிறுமைக்கடல்வற்றிடும்," என்றுங்கூறினர். தேவியாருடைய கடைக்கண்ணிலுள்ள திருவருளே போதுமென்பதை, "கருங்குழனுதற்கட் பின்னற் கவின்கடைக் கபோலந் தாழ்ந்த - வருங்குழை கடந்த கண்ணி னயிற்கடை யனங்க சாப - நெருங்குறத் தொடுத்த வேவினிமிர்தலை யெய்க்குமென்றான் - மருங்கில்பொற்றிருவே யாருன் மதர்விழி பரவ வல்லார்." என்னும் சௌந்தரியலகரித் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (௧௦௭)

என்று வணங்கி வலங்கொ டிணங்கிக்
குன்றில் விளைந்த கொழுங்கனி யுட்கொண்
டென்று மிருங்களி யின்ப மிரம்ப
மன்றி னடந்தொழ வந்தவர் வந்தார்,

(இ-ள்.) இவ்வாறு விண்ணப்பித்துப்பணிந்து வலம்வந்து, இமயமலையிற்பொருந்தியுதித்த தோழுவிய கனிபோன்ற காமாட்சியம்மையாரைத் தமதுள்ளத்திற் றியானித்துக்கொண்டு, எக்காலத்தினும் பேரானந்தமாகிய இன்பம் நிறையும்படி பொன்னம்பலத்து ஆனந்தத்தாண்டவம் தரிசித்தற்காக அவதரித்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் மீண்டனர்.—எ-று.

எனவே, காமாட்சியம்மையாரைத் தரிசித்துக்கொண்டிருந்த திருவெண்காட்டடிகள், அம்மையாரை வணங்கி வலம்வந்து தியானித்துக்கொண்டு தமதிதயத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தை இடைவிடாது தரிசிப்பவராகிய அவ்வடிகளார் மீண்டனரென்றபடி. கனி என்று பொதுப்படக்கூறினமையின் கனிகளுண் மேம்பாடுற்ற வாழைக்கனியையே குறிக்கும். அவ்வாழைக்கனியின் கூறுபாடுகளுண மேம்பட்டது மலைவாழையாகலின், "குன்றில்விளைந்த கொழுங்கனி." என்றும், சிவபெருமான் அடியார்களிதயமென்னும் அம்பலத்திற் றாண்டவம் புரிவாராகலின் அத்தாண்டவத்தைச் சதாதரிசித்தற் குதித்தவர் திருவெண்காட்டடிகளென்பார், "மன்றினடந்தொழவந்தவர்வந்தார்." என்றும், அத்தகைய தாண்டவத்தைத் தரிசிப்போர்க்குப் பேரானந்தக்களி நிரம்புமென்பார், "என்று மிருங்களியின்பநிரம்ப." என்றும் கூறினர். வாழைக்கனிகள் எட்டுவகைப் படுமென்பதையும் அவ்வகைக்கனிகளுள் மலைவாழையே மேம்பாடுடைத்தென்பதையும், "செவ்வாழை வெள்வாழை சேர்ந்தரச தாளிமொந்த - னெவ்வுமிவை நோயோர்க் குலகத்திற் - கவ்வடுக்கு - வாழைகரு வாழைபசு வாழை மலைவாழைகளி - லூழிமலை வாழை நன்று மோது." என்றும், "ஓதலுற்ற வாழையெட்டி லுற்ற கனிகளெல்லாம் - வாதநோய்க் காகாது வையகத்தோர் - போதவுண்ண - வெண்ணமுண் டாயினிதற்கியைந்த சத்துருவோ - வெண்ணவிட ரில்லை யுணர்." என்றும் வரும் வெண்பாக்களானும், அடியார்களிதயமே பொதுவாகக்கொண்டு சிவபிரான் தாண்டவம்புரிவரென்பதை, 'குன்றுத மூவுருவா யருவாய் ஞானக்கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்துமாடி - நின்றுயே மாயையெனுந் திரையை நீக்கி நின்னையா றறியவல்லார் நினைப்போர் நெஞ்ச - மன்றாக வின்பக்கூத் தாடவல்ல மணியேயென் கண்ணேமா மருந்தே நால்வர்க் - கன்றாலின் கீழிருந்து மோன ஞான மமைத்த சின்முத் திரைக்கடலேயமா ரேறே." எனவும், "விளங்கவெண் ணீறு பூசி விரிசடைக் கங்கைதாங்கித் - துளங்குநன் னுதற்கண்டோன்றச் சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக் - களங்கமிலுருவந் தானே ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி - வளர்ந்ததா ளென்ன வுள்ள மன்றென மறையொன் றின்றி." எனவும், "மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே வாதமோடபயக் கைகண் - முறைமையி னேங்க நாத முரசெனக் கறங்க வெங்கு - குறைவிலா வணநி றைந்து கோதிலா நடனஞ் செய்வா - னிறையவ னெனலா மியார்க்கு மிதயசம் மதமீ தல்லால்." எனவும் வரும் தாயுமானார் திருவாக்கானுமறிக, (௪0அ)

அறுசீர்விருத்தம்.

திருவே கம்ப முடையார்க்குத் திகழந் தாதி யொருமாலை, யி
ருபான் மெய்த்தொண் டெனவெடுத்தா ரியற்றொண் டறியேன்
கைத்தொண்டு, புரிவா ரதனிற் காற்றொண்டு புரியே னுண்பான்
பொய்த்தொண்டாய், வருவே னென்றார் மெய்நாட்டோர் நகைக்க
வெனுமா லையுமிசைத்தார்,

(இ-ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் திருவேகம்பமுடையார்க்கு விளக்கமுள்ள ஓரந்தாதியை ஒப்பற்ற வேட்கையினாலே நூறுதிருவிருத் தங்களால் முடிக்க, "மெய்த்தொண்டு." என்னும் முதலையுடைய திருப்பாசுரத்தைத் தொடங்கினர். அவ்வந்தாதியினிடையிலே அடியேன் தேவரீர்க்குப்புரிதற்குரிய இயற்கைத்தொண்டிதுவென்று முணரேன், நின் அடியார்களனேகர் கைத்தொண்டு புரிகின்றார்கள், அத்தொண்டிலே நான்கிலொரு பாகமேனும் யானியற்றேன், வயிறுவளர்த்தற்பொருட்டுப் பொய்த்தொண்டு பூண்டவனாய் வருவேன் என்றும் இசைத்தனர். "மெய்நாட்டோர் நகைக்க." என்னும் முதலையுடைய வேறோர் மாலையும் திருவாய்மலர்ந்தனர்.—எ-று.

திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி என ஓரந்தாதியே இக்காலவழங்குவதால், மெய்நாட்டோர் நகைக்க என்னும் முதலையுடைய மாலை இறந்ததாகக்கொள்ளவேண்டும். மெய்த்தொண்டு இயற்றொண்டு கைத்தொண்டு காற்றொண்டு பொய்த்தொண்டு என்னும் அடுக்கிவந்தமைகாண்க காற்றொண்டு என்பது, ஒன்றென்னும் எண்ணின் நான்காவது பாகமான தொண்டெனப் பொருள்பட்டு நிற்பதுடன், கைத்தொண்டென்பதற்கொத்துக் காற்றொண்டு எனவும் நின்று விரோதப்பொருள் பயத்தலுணர்க. இயற்றொண்டியற்றாவிடினும் கைத்தொண்டேனு மியற்றல் வேண்டும். அக்கைத்தொண்டு முழுமையுமியற்றாவிடினும் காற்கூறேனு மியற்றல் வேண்டும் அஃது மில்லாமையின், "பொய்த்தொண்டாய் வருவேனென்றார்." என்றனர். சிவஞான முற்றோரைக் கண்டு நாட்டோர் நகைப்பதியல்பாகலின், "நாட்டோர்நகைக்க." எனத்தொடங்கினர். நாட்டோர் நகைப்பதியல்பென்பதை, "சேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாறொருவன் - நீட்டார் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான் - காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் - தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி - நாட்டார் நகைசெய்ய நாமேலை வீடெய்த - வாட்டான் கொண் டாண்டவா பாடுதுங்கா ணம்மானாய்." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுமறிக. (௧௦௪)

இசைத்தங் கிருட்பா ரோரிரவி லெரிவக் துதரம் புகுந்தாற்போ
லொசிக்கும் பசிவக் தெழவயிறே யூருண் டுறங்க னடக்தனகாண்
வசிக்கு மவர்க ளனம்பகிரா ரளியா யென்று வழுத்திடவும்
பசிக்குந் தாமே விடவிளக்குப் படுவீ டொன்றிற் படர்ந்தனரால்,

(இ - ள்.) இவ்வாறு பாமாலை திருவாய் மலர்ந்துகொண்டு அக்காஞ்சிமா நகரத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளும் நாட்களுள் ஓர் நாளிரவில், அக்கினிவந்து வயிற்றிற்புகுந்தது போன்று, மானம் முதலிய எவற்றையும் அழிக்கத்தக்க பசி யானதுதோன்ற, அஃதுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள் என்னுடைய வயிறே, இப்போது ஊரெல்லாம்புசித்து நித்திரைசெய்கின்றன, ஆதலால், இவ்வூரிலிருப்பவர்கள் அன்னம்படையார்கள், என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக என்று தோத்திரஞ்செய்தும், பசிக்கும் தன்மை அதிகரித்ததனால், தீபம் அவிந்துள்ள ஓர் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.—எ–று.

பசியென்பது ஓர் அக்கினியைப் போன்றுதகிக்குந் தன்மையுடைமையின் ஆன்றோர் அதற்கு உதராக்கினியென்றும் பசித்தீயென்றும் நோயென்றும் பெயர்வழங்கினராகலானும் பசி மானம் முதலியவற்றைப் போக்குந் தன்மையுடையதாகலானும், "எரிவந்து தாம்புகுந்தாற்போ லொசிக்கும்பசி" என்றும், இத்திருவெண்காட்டடிகட்குப் பசிநோய் தோன்றியது நடுராத்திரியிலாகையால் அக்காலத்தைக் குறிப்பிப்பான், "ஊருண்டுறங்கனடந்தன." என்றும், இத்தருணத்தி லென்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமெனக் குறையிரந்தா ரென்பார், "அளியாய்" என்றும் கூறினர். பசியை உதராக்கினியென்றும் பசித்தீயென்றும் நோயென்றும் கூறுவதை "அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோ மயத்த கும்பத்திற் - றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத் - தங்கி சுடவே யழலனைய சூசி யதனு லாகத்தைப் - பங்கித் திடவே படுமிடாி னிருநாற் குணிதம் பட்டழுங்கும்." என்னும் சிவதருமோத்தரத் திருவிருத்தத்தானும், "உடலிதற் பவத்தோ ரைம்பெருந் துயர்மாய்ந்துறுகணத் துயரினெண் மடங்கா - லிடையுள திதிக்கட் டியெழூப் பறிவோங் கிளமையிற் பிணியுறு விடத்தும் - விடலரும் பசிநோய் காமநோய் தணிப்பான் மிகுபொருடேடுத றுயரீண் - டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வேந் தாயினு மிகுநாற் றுயரே." என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானும், பசியானது மானம் முதலியவற்றைப் போக்கத்தக்கதென்பதை, "மானங் குலங்கல்வி வண்மையறிவுடைமை - தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை - தேனின் - கசிவந்த சொல்லியர்மேற் காமுறுதல் பத்தும் - பசிவந் திடப்பறந்துபோம்." என்றும், அப்போது என்சொலினுங் கேளாதவியல்பென்பதை, "ஒருநா ளுணவை யொழியென்ற லொழியா - யிருநாளைக் கேலென்ற லேலா - யொருநாளு - மென்னோ வறியா யிடும்பைகூ ரென்வயிறே - யுன்னோடு வாழ்தலரிது." என்றும் வரும் ஒளவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானுமறிக் காண் - ஆல் - அசைகள். (கக)

காயும் பசியா லருட்பெரியோர் கங்குல் யாமத் தெளியராய்
வாயுந் திறவா ரங்கைகொட்ட மனைவாழ் பவன்சற் றறியாம
லாயுங் காமக் கள்ளனென வந்தோவந்தோ தீங்கிழைப்பத் [ன்.
தீயோன் செயலை யறிந்தங்க ணயலா னொருவன் றெரிந்தணைந்தா

(இ - ள்.) வயிற்றிற் றகிக்கும் பசியினாலே, சிவபிரான் திருவருட் குரியராகிய திருவெண்காட்டடிகள், இரவின் நடுயாமத்தில் தனிமையராய், வாய்

திறந்துரைக்காமற் கைகொட்டிப் பிச்சை வினவ, அவ்வீட்டில் வசிப்பவன் சற்றும் தெரிந்துகொள்ளாமல், மனிதர் அரவத்தை யாராயும் காமத்.திருடனிவனென்றெண்ணி, ஐயோ ! ஐயோ ! கொடுமைபுரிய, அவ்விதக்கொடுமை புரியும் அக்கொடியோன் செய்கையைப்பார்த்து, அவ்விடத்துள்ள அயல்வீட்டுக்குடையவ னொருவன் திருவெண்காட்டடிகளென் றறிந்து திடீரென்று வந்தான்,—எ-று.

நடுராத்திரியிற் றனியாய்வந்து நின்று வாய்பேசாது கைகொட்டுதல் காமக்கள்வர்க்கு முரித்தாகலின், அவ்வீட்டுக்குடையான் திருவெண்காட்டடிகளைக் காமக்கள்வராகவே தீர்மானித்தன னென்பார், "ஆயுங்காமக்கள்ளனென." என்றும், இந்நூலாசிரியர்க்குத் திருவெண்காட்டடிகளிடத்துள்ள பத்திமைப்பெருக்கால் அக்கொடியோன் அவ்வடிகளை அடித்தனனெனக் கூறுதற்கு மனமின்றி இரக்கக்குறிப்புடனே, "அந்தோவந்தோ தீங்கிழைப்ப" என்றும் கூறினர். மெய்யன்புடையார், அடியார்க்குத் தீயோரிழைத்த தீங்கைத் தம் வாயாற்கூற மனமில்லாம லிவ்வாறே கூறுவரென்பதை, "கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்துப் - புத்தக மவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்தவர் வணங்கும் போதிற் - பத்திரம் வாங்கித் தான்மு னினைந்தவப் பரிசே செய்ய - மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார்." எனவும், "அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ள மாரறிவார் - முன்னின்ற பாதகனுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தா - னிந்நின்ற தன்மை யறிவா ரிவர்க்கருளை - மின்னின்ற செஞ்சடையார் தாமே வெளிநின்றார்." எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுமறிக. (கககக)

போற்றும் பெரியோ ரிவர்தமைநீ புடைத்தல் பொல்லா தெனவதனை, மாற்றிக் கொடுபோ யுடற்றடவி மகிழ்பா லன்னங் கறிகறுநெய், கோற்றே னிவைகள் கலந்தூட்டிக் குளிர்சாந் தணிந்து பணிந்துசெயல், சாற்றி யிடநீ ரவரவர்க்குத் தக்க தடைந்தீரென்றார்பின்.

(இ - ள்.) உலகத்தார் துதிக்கும் பெரியோராகிய இவரை நீ அடித்தல் அபராதமாகுமென்று அச்செய்கையைத் தடுத்து அத்திருவெண்காட்டடிகளை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவர் திருமேனியைத்தடவி, மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகிய பாற்சோறும் பதார்த்தங்களும் நன்மணமுள்ள நெய்யும் கொம்புத்தேனும் ஆகிய இவைகளை ஒன்றாகக் கலந்துண்பித்து, குளிர்ச்சியுள்ள சந்தனத்தைப்பூசி வணங்கி, அயலான்செய்த தீங்கைக்கூறுதலும், நீங்களிருவரும் அவரவர்கள் செய்கைக்குத் தக்க பயனடைந்தீர்கள் எனத்திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதன்பிறகு.—எ - று.

"பத்தர்சித்தர்கள் பரமஞானியர் - சித்தங்கலங்கிடத் தீவினைமூண்டிடும்." என்னும் பெரியோர் வாக்கியப்படி மெய்ஞ்ஞானியரை இம்சித்தல் பேரபராதமாகலின், "போற்றும் பெரியோரிவர்தமை நீ புடைத்தல் பொல்லாது."

என்றும், அத்தீயோனியற்றிய கொடுஞ்செய்கையால் வருந்திய திருவெண்காட்டடிகளின் திருமேனியயர்வுதீரத் தடவிக்கொடுத்தாரென்பார், "உடற்றடவி." என்றும், அடியார்க்குத் திருவமுதூட்டத்தொடங்கில் அவர் திருவடிகளை முன் புவிளக்கி, அதன்பின் பரிகலந்திருந்தி, அப்பரிகலத்தில் அறுசுவையுடன் கலந்த கறிவகைகளுடனே அன்னத்தைப் பரிமாறியுண்பித்து அவர்கள் திருவமுதுசெய்தருளிய பிறகு, அவர் திருமேனியிற் சந்தனம் பூசி உபசரிக்க வேண்டியது முறைமையாகலின், "உடற்றடவி மகிழ்பாலன்னங் கறிநறுநெய் - கோற்றேனிவைகள் கலந்தூட்டிக் குளிர்ச்சாந்தணிந்து பணிந்து." என்றும், மெய்ஞ்ஞானியர் விருப்பு வெறுப்பற்றவராகலின், தமது திருமேனியை வருத்தினோனிடத்து வெறுப்பும் உபசரித்தோனிடத்து விருப்புமின்றி "நீரவரவர்க்குத் தக்கதடைந்தீரென்றார்," என்றும் கூறினர். அடியாரை அமுதுசெய்விக்கும் முறைமை இத்தன்மைத்தென்பதை, "கொண்டுவந்து மனைப்புகுந்து குலாவுபாதம் விளக்கியே - மண்டுகாதலி னாதனத்திடை வைத்தருச்சனை செய்தபி - னுண்டி நாலு விதத்திலாறு சுவைத்திறத்தினி லொப்பிலா - வண்டர் நாயகர் தொண்டரிச்சையி லமுதுசெய்ய வளித்துளார்." என்னும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானும், பெரியோர்கள் மனம் விருப்பு வெறுப்பற்றதென்பதை, "ஓடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர் - கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நிந்தையும் - வீடுங் கானமும் வேற்ற நோக்குதல் - கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (ககஉ)

பிரியா வரனை விடைகொடுபோய்ப் பெருங்கா ளத்தி மலை நோக்கி, வரியார் சுரும்பர் வரியிசைக்கு மலர்க்கா வாலங் காட்டம்மைக், குரியார் வணங்கி மணங்கமழு முயர்பூங் கான நெடுஞ்சாரற், பெரியோர் தவங்கள் புரிவனவுங் காண்பான் கருதிப் பெயர்ந்தணைந்தார்.

(இ - ள்.) தம்மைவிட்டுப் பிரியாதவராகிய ஏகாம்பரநாதரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மீண்டு, பெருமைமிக்க காளத்திமலையைப்பார்த்தவண்ணமே வந்து, கீற்றுகளுடைய வண்டுகள் இசைபாடுகின்ற புட்பச்சோலைகணிறைந்த திருவாலங்காட்டிலே காளிக்காக நடனமாடினவராகிய இரத்தினசபாபதியைப் பணிந்துகொண்டு, காளத்தியைக்கிட்டி நன்மணம் வீசும் உன்னதமுள்ள புட்பவனங்கணிறைந்த நீண்ட சாரலிலே, பெரியோர்கள் தவம்புரிந்துகொண் டிருப்பவற்றையும் தரிசிக்கும் வண்ணம் திருவுள்ளங்கொண்டு அத்திருவாலங்காட்டினின்றும் மீண்டுவந்தனர்.—எ - று.

காஞ்சியினின்றும் மீண்டு காளத்திக்குச் செல்வதற்குத் திருவுளங்கொண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள திருவாலங்காட்டையடைந்து இரத்தினசபாபதியைத் தரிசித்துக்கொண்டு காளத்தியையடைந்தனரென்றபடி. இடையில் திருவாலங்காட்டில் ஊர்த்ததாண்டவத்தைத் தரிசித்தபோது, "வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு விமலர்தந்த - வோடு நமக்குண்டு வற்றாத பாத்திரமோக்கு

செல்வ - நாடு நமக்குண்டு கேட்டதெல் லாந்தா நன்னெஞ்சமே - யீடு நமக்குச் சொலவே யொருவரு மிங்கில்லையே." என்னும் திருவிருத்தமுதலாகப்பல்திரு விருத்தங்கள் திருவாய் மலர்ந்தனரெனக் கூறுவர், ஆயின் தற்காலம் இருத்திரு விருத்தம் ஒன்று நீங்க ஏனையவை வழங்காமையின் இறந்தனவாகக்கொள்ளல் வேண்டும். காளிக்காக நடனமாடினரென்பதை, "வீரங் - கொடுத்தெறியு மாகாளிகோபந்தவிர - வெடுத்த நடத்தியல்பு போற்றி." என்னும் நக்கீரதேவநாயனா ரருளிய போற்றிக்கலி வெண்பாவானு முணர்க. (௧௧௬)

தொண்டர் திரண்டோ டிப்பணியத் தொழுது வீதிச்சினகரத் தைக், கண்டு வணங்கிக் கரங்கூப்பிக் கள்ளக் கொள்ளா வுள்ளத்தார், மண்டும் பேரன் பளவறியா வண்ணம் பயிலுங் கண்ணப்பர், பண் டைப் பணியை நினைந்துருகிப் பல்கா லொல்கிப் பணிந்தனரால்.

(இ - ள்.) வஞ்சமடையா நெஞ்சினராகிய திருவெண்காட்டடிகள், திருக்காளத்தியைச் சமீபித்தவளவில், அத்தலத்தின்கணுள்ள அடியார்கள் ஒருங்கு கூடிச்சென்று திருவெண்காட்டடிகளைப் பணியத் தாமும் அவர்களைப் பணிந்து, மாடவீதியிற் சென்று திருக்கோயிலைத் தரிசித்து நிலமுறப் பணிந்து தமதுதிரு கரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி மிக விசேடித்த தமது பேரன்பின் அளவு இத்துணைத்தென்று அறியப்படாதபடி ஒழுகுகின்ற கண்ணப்பநாயனாருடைய பூர்வீகத்தொண்டைச் சிந்தித்து மனமுருகிப் பலமுறை குழைந்து வணங்கினர்.— எ - று.

திருக்காளத்திக்குச் சென்ற திருவெண்காட்டடிகள் அங்குத் தம்மை எதிர்கொண்டழைக்கவந்த திருவடியார்களுடன் மாடவீதிக்கெழுந்தருளித் திருவாலயத்தை நோக்கியவளவில் நிலமுறப்பணிந்து திருக்கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பிச் செல்கின்றபோது, கண்ணப்பநாயனார் பண்டியற்றிய பேரன்பின் எல்லையற்ற தொண்டைச் சிந்தித்து மன வுருக்கமுற்றுச் சரீரங்குழைந்து பல்காற் பணிந்தனரென்றபடி. கண்ணப்ப நாயனாருடைய திருத்தொண்டு பேரன்பின் எல்லையற்ற தொண்டென்பதை, "கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி - னென்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி-வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச் - சுண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "ஆடிற வடியேன் புதுக்குடந் தனினீரன்பன்வாய்ப் புனலுணக் காமோ-கூடையின் மலர்பிற் றையிற்றரு மலரோ கூறுமென் கவியவன் மொழியோ - நாடரு மொருநீ யிறையெனுட் வழக்கை ஞானசம்பந்தனுற் றிட்ட - வேடுவை செய்ய வென்காத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், திருவெண்காட்டடிகள் அக்காளத்திக் கெழுந் தருளித் தரிசித்தபோது திருவாய்மலர்ந்தருளிய, "வாளால் மகவரிந் தூட்டவல்லேனல் லன் மாதுசொன்ன - சூளா லிளமை துறக்கவல் லேனல்லன் றொண்டுசெய்து

நாளாறிற் கண்ணிடந் தப்பவல் லேனல்ல ஞானிசிச் சென் - றாளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி யப்பனுக்கே." என்னும் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. ஆல் - அசை, (கக௪)

பணிந்து திருக்கா ளத்திமலைப் பரஞ்சோ தியையும் பணிந்து
பணிந், தணிந்து பரஞ்சோ தித்திருநின் றன்பென் புருகுமின்பா
ளர், திணிந்த படிவக் கொடுமுடிக டிசைக டோறு மிசையுமவை,
துணிந்து கருணைத் திறம்பெறுவார் சூழப் போந்தார் வாழ்வுறவே.

(இ - ள்.) அவ்வாறுவணங்கிய திருவெண்காட்டடிகள் திருக்காளத்தி யென்னும் வரைக்கணெழுந்தருளிய பரஞ்சோதியாராகும் சிவபெருமானையும் பன்முறை வணங்கி வணங்கி, அப்பரஞ்சோதியாருடைய திருமுன்சமீபித்துநின்று மெய்யன்பினாலே என்பும் உருகத்தக்க இன்பமுடையவராகி, திண்ணிதாகிய வடிவத்தோடு கூடிய கொடுமுடிகள் திக்குகளெங்கும்பொருந்திபிருப்பவைகளை நிச்சயித்துணர்ந்து திருவருளின்றன்மையடையவராய் மெய்ஞ்ஞான வாழ்வு பொருந்துமாறு வலமாகவந்தருளினர்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் திருக்காளத்திவரைக்கணடைந்து சிவபிரானைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அங்கு நின்றும் மீண்டு அவ்வரையை வலமாக வந்தனரென்பதாம். இத்தலத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வசிட்ட முனிவருக்காகச் சிவபிரான் திருவுளமிரங்கி ஐந்தலையரவ உருவத்தோடு பரசிவலிங்கமாய் மேற்குத் திருமுகமாகிச் சோதிமயமாகத் தரிசனந்தந்தனரென்பதும், பஞ்சபூதத்தலங்களுள் இது தேயுத்தலமென்பதும் புராணசரிதமாகலின், "பரஞ்சோதியையும் பணிந்து பணிந்து." என்றும், "பரஞ்சோதித்திருநின்று." என்றும் கூறினர். மேற்கூறியவாறு சோதியுருவாய்த் தரிசனந் தந்தனரென்பதை, "அருமணிச் சுடிகை யைவா யாடர வுருவத்தோடு - பரசிவ லிங்கமாகிப் படுபுன லிறைவன் றிக்குத் - திருமுகமாய கத்துத் திமிரமுங் கெடவி ளங்கி - விரிசுடர்க் கனலி தன்முன் மின்மினி யாக நின்றான்." என்னும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க. (கக௫)

போதும் போதின் மணிநாகம் புடையி லாட விசைநோக்கி
நாதர்க் கிடுதண் டைத்தீப நணிய வாகுங் கதிக்காளற்
கேத மில்லா வுறவேயோ வென்பார் முன்போம் பலயானை
சீத மதியோன் விழாவினுக்குத் திருமுன் படரப் போமென்பார்.

(இ - ள்.) அழகிய அவ்வரையின் பக்கத்திற்செல்லும்போது, காளத்திநாதர்க்கேற்றியிருக்கும் தூங்காவிளக்கு அசைந்துகொண்டிருக்கும் புகழைப் பார்த்து, இத்தீபம் இங்கு சாமீபபதவியை யடைந்த காளனென்னும் பாம்புக்குக் குற்றமற்ற உறவுதானோ என்றுரைப்பார், தமக்கு முன்னே செல்லுகின்ற பல யானைகளும், குளிர்ந்த சந்திரசூடராகிய காளத்திநாதர்க்குரிய திருவிழாத்

தரிசனத்திற்காக அவர் திருமுன்பு நெருங்கும்படி போகின்றனவென்றுரைப்பார்.—எ-று.

பஞ்சபூதத்தலங்களுள் காளத்தி வாயுத்தலமாகலானும், அவ்வாலயத்தின் கர்ப்பக்கிருகத்தில் காளத்திநாதர்க்கருகாக ஏற்றியிருக்கும் தூங்காவிளக்குக்குக் காற்று வாருவ யின்மையானும், அவ் விளக்குச் சதா அசைந்துகொண்டிருத்தலானும், அத் தலத்திற் சாமீபபதவி படைந்த காளன் என்னும் சர்ப்பத்திற்கு இரை காற்றாகலானும், "மணிநாகம்புடையிலாடவிசைநோக்கி நாதர்க்கிடு தண்டீடைத் தீப நணியவாகுங் கதிக்காளற் கேதமில்லாவறவேயோ." என்றும், சிவபிரான் திருவிழாக்கொள்ளுங்கால் அவர் திருமுன் கொடிகுடை ஆலவட்டம் பலவகை வாத்தியங்களுடன் செல்வதுடன், இவைகட்குமுன்பாகயானை செல்வதியல்பாகலின், அங்குச் செல்லும் யானைகளைக் கண்டபோது, "சீதமதியோன் விழாவினுக்குத் திருமுன்படரப்போம்." என்றும் கூறினர். சர்ப்பத்திற் காகாரம் காற்றாயிருந்தும், திருமுன் ஏற்றிய தூங்காவிளக்குக்கும் அச்சர்ப்பத்திற்கும் உள்ள நேசத்தால் அவ் வாகாரத்தையும் அவ் விளக்கின்வசமாக விட்டிருத்தலாலன்றோ சதா அவ்விளக்கு அசைந்துக்கொண்டிருக்கின்றதென்பதும், அன்பின் வயப்பட்டோர் தமக்குப் புலப்பட்ட யாவும் அன்புடையவைகளாகவே பாவிப்பாரென்பதும்கருத்து. (கககூ)

ஐயன் றிருமே னியினடங்கு மத்தீ யுறவோ வெனகினிவர, செய்யுஞ் சிலைவேட் டுவர்திண்ணர்க் கெண்ணுறு முறவோ பண்ணைமைந்த, செய்ய கனிவாய்க் குறமகளிர் சிவஞ்சேர் கன்னி மார்நேர்வார், துய்ய கீரர் தமிழிசையோர் சுரும்பின் பாட லாமென்பார்.

(இ-ள்.) அன்றியும் இத்தீபம் சிவபிரான் திருமேனியின்க ணடங்கியுள்ள அத்தகைய தீக்குறவாகுமோவென்று கருதுவர், காளத்திநாதர் மிருகங்களை எய்யத்தக்க வில்லேந்திய வேடராகிய திண்ணரென்னும் இயற்பெயருடைய கண்ணப்பநாயனார்க்கு மதிக்கத்தக்க உறவோ என்றும், இசை யமைந்த சிவந்த கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய குறமகளிர்கள் சிவசரணம்பெற்ற சத்த கன்னியர்கட்கு ஒப்பாவார்கள் என்றும், தூய்மையராகிய நக்கீரதேவர் திருவாய்மலர்ந்த தமிழ்ப்பாக்களின் இசைதானே ஒப்பற்ற வண்டுகளின் கீதங்களாகுமென்றும் கூறுவர்.—எ-று.

சிவபெருமான் அழல்வண்ணராகலின், "ஐயன் றிருமேனியினடங்கு மத்தீயுறவோ." என்றும், அப்பெருமான் அருளடைந்த அடியார்கள் பலரிருக்கவும், அத்தலத்திற் கதியடைந்த ஏனையரிருக்கவும் அவர்களொருவரும் அப்பெருமானருகிலின்றிக் கண்ணப்ப ரொருவர்மாத்திர மிருத்தலின், "எய்யுஞ் சிலைவேட்டுவர் திண்ணர்க்கெண்ணு முறவோ." என்றும், குறமகளிர் சிவஞ்சேர் கன்னியார் நேர்வார்." என்றும், நக்கீரர் காளத்திக்குச் செய்த துதிகள் மிக இனிமையாயிருத்தலின் "கீரர்தமிழிசையோர் சுரும்பின்பாடலாம்." என்

றும் கூறினர். சிவபெருமான் நீவண்ணரென்பதை, "திருநாமமைந்தெழுத்துஞ் செப்பாராகிற் நீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசாராகி-லொருநாளுந் திருக்கோயில் சூழாராகி லுண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணாராகி - லருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியாராகி லளியற்றார் பிறந்தவாறேதோவென்னிற் - பெருநோய்கண் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின் றாரே." என்னும் ஆளுடைய வரசுகளி னருள்வாக்கானும், கண்ணப்பநாயனார் காளத்திநாதர்க் கருகி லிருக்கப்பெற்றெனரென்பதை, "பேறினி யிதன்மே லுண்டோ பிரான்றிருக் கண்ணில் வந்த - வூறுகண் டஞ்சித் தங்கணிடந்தப்ப வுதவுங் கையை - யேறுயர்த் தவர்தங் கையாற் பிடித்துகொண் டென்வலத்தின் - மாறிலாய் நிற்க வென்று மன்னுபே ரருள் புரிந்தார்." என்னும் அருண்மொழித்தேவர்முதவாக்கானும், நக்கீரரருளியது இனிமைவாய்ந்தஞான வந்தாதியென்பதை, "மங்கைமாரிவர் தங்கள் வளநகர்ச் - சங்க மேவு தமிழ்ப்பெரு நாவலன் - றிங்கள் வேணிதன் றென்கயிலாயமுற்-றங்கு ஞானவந்தாதிய றைந்ததும." என்றும், "சென்று வானுயர் தென்கயி லாயம்யா-மென்று காண்குவ மென்னுங் கருத்தொடு - நின்று ஞானவந் தாதி நியமமா-மன்ற நாடொறு மங்கைய ரோதுவார்." என்றும் வரும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தங்களானுமுணர்க இவ் வந்தாதியையே கைலைபாதி காளத்திபாதியந்தாதி என்பர். கன்னியர் நேர்வார் என்பதற்குச் சத்தமாதாக்க ளொப்பாரென் றுரைப்பதுடன், இத்தலத்தின் முத்தியடைந்த மாணிக்கவல்லியின் புத்திரிகளாகிய கன்னிமாரிருவரையும் நேர்வர் எனினுமாம். கன்னியரிருவரித் தலத்தில் முத்தியடைந்தனரென்பதை, வையக முழுது முள்ள மாமணி யொளிக்கும் பச்சைத்-துய்யநன் மரகதத்தின் சோதியுள் ளளைக்குமேலாம் - பொய்யில்கா ரணமாய்த் தோன்றும் புகலரும் வடிவை நோக்கித்-தையல ரிருவ ருந்தாழ்ந் தெழுந்தொளி தன்முன் னின்றார்." என்றும், "நின்றிடு மனைய்க ளுமை நிருமலனருளினாலே-தன்றனி யொளியினூடே தயங்கிடத் தாழுட் கொண்டான்-பொன்றிகழ் மணிமார் புள்ள புங்கவன் முதலோர் போற்றக் - கன்றணி கரத்தெம் மன்னை கன்மக ளணவன்றே." என்றும் வரும் ஷ சீகாளத்தி புராணத் திருவிருத்தங்களாற் றெளிக. சத்தமாதாக்களாவார் - அபிராமி மகேஸ்வரி கௌமாரி நாராயணிவாராகி இந்திராணிகாளி என்பவர்களாம். (கக௦)

தவமாற் றும லாற்றுமவர் தம்மைச் சிவகோ சரியாரென்
றுவமா னத்தா னினைந்துருகி யொளிகூர் தென்றி சைக்கயிலைத்
தவமா மலையைச் சூழ்போந்து தொடர்ந்து படர்ந்த தவத்தவரோ
டவமா றியலாக் கதியளிக்கு மையன் றிருமுன் னடைந்தனரால்.

(இ-ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் அக்கிரிச்சாரலிற் றவம்புரிதலை விடாமற் செய்துகொண்டிருக்கும் தவசிகளைப்பார்த்து, இவர்கள் சிவகோசரியார் போன்றவர்களென்று வமித்துச் சிந்தித்து மனமுருக்கமுற்று, விளக்கமிக்க தென்கைலையென்னும் மேன்மையோடு சிறப்புற்ற அவ் வமை

யை வலமாகவந்து, தம்மைப் பின்தொடர்ந்துவந்த அத்தகைய தவசியர்களுடனே அவமார்க்கம்பொருந்தாத முத்தியின்பம் பாலிக்கும் திருக்காளத்தி நாதரது சந்நிதிக் கெதிரிற் சேர்ந்தனர்.—எ-று.

சிவகோசரியார் திருக்காளத்திநாதருக்கு ஆகமவிதி தவறாது பூசித்துச் சிறப்பெய்தியவராகலின், விதி தவறாது தவம்புரியும் தவசிகளைத் திருவெண்காட்டடிகள் நோக்கியபோது, இவர்கள் சிவகோசரியாருக் கொத்தவர்களெனச் சிந்தித்து மனமுருகினர் என்பார், "தவமாற்றுமலாற்றுமவர்தம்மைச் சிவகோசரியாரென் - றுவமானத்தா னினைந்துருகி." என்றும், திருக்காளத்தியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வசிட்டமுனிவருக் கனுக்கிரகிக்கும் நிமித்தம் சிவபெருமா னெழுந்தருளி, அம்முனிவர் வேண்டுகோட் கிணங்கி அத் தலத்திற்றனே சிவலிங்கவுருவா யமர்ந்தருளிய துணைர்ந்த உமாதேவியார்பிரிவாற்றாமையால், தமது மூத்தபிள்ளையார் இளையபிள்ளையாரென்னும் இருவருடனே வீரபத்திரக்கடவுள் வைரவக்கடவுள் ஐயனர் நந்திதேவர் உருத்திரகணங்கள் கணநாதர்கள் என்னும் இவர்களும் பின்றொடர்ந்து வருமாறு அக்காளத்தியைச்சேர்ந்து ஞானப்பூங்கோதையென்னும் திருநாமத்துடன் எழுந்தருளியகாரணத்தால், கைலைவரையானது மேருவரையுடன் கூடி அத் தலத்தை யடைந்து தனக்கு வடக்கே அம்மேருவரை தங்கும்படிசெய்து, தான் சந்நிதிக்குக் கீழ்த்திசையில் தங்கியது அவ்வேதுவினாலே அன்றுமுதல் அதற்குத் தென்கைலை என்னும் திருநாமம் வழங்கத் தொடங்கிற்றென்பது புராண சரித்திரமாகலின், "ஒளிகூர்தென்றிசைக் கயிலைத்தவமாலை." என்றும், அவமார்க்கம் செல்லாதவர்களுக் கருள்வது முத்தின்பயிராகலின், "அவமாறியலாக்கதி." என்றும் கூறினர். சிவகோசரியார் சிவாகமவிதிதவறாது பூசிப்பவரென்பதை, "எய்தியசீராகமத்தி லியம்பியபூ சனைக்கேற்பக் - கொய்தமலரும்புனலு முதலானகொண்டணைந்தார் – மைதழையுங் கண்டத்து மலைமருந்தை வழிபாடு - செய்துவருந் தவமுடைய முனிவர்சிவ கோசரியார்." என்னும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானும், "ஈசனார்தம் மிணையடித் தாமரைப் பூசை செய்தொழி லாப்பூண்டு செய்திடு - மாசை மேல்கொண் டருமனத் தான்சிவ-கோசனென்னுங் குணப்பெருங் குன்றனன்." என்னும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தத்தானும், "நாடரிய சத்தியோ சாதத்தும் வாமத்து நன்றும கோரத்தினு-நவைபற்ற புருடத்துமாகமமொர் ரைவ்வைந்து நல்கியீ சானத்திலே, பீடுதரு மெட்டுமுறை தந்தவற்றிடைநீசொல் பெருமைபெறு மருமை விதியிற்-பேசரிய பூசைசிவ கோசரியெனப்புரிதல் பெற்றிலேன் மற்றடி யனேன், வேடுவர் குலத்தலைவன் மெய்யன்பு பூண்டிலேன் வேட்டொருவர் மாட்டருளினன், மீக்கொளொருபுடையொப்பு நோக்கிவைத் தனைசாற்றின் வேண்டல்வேண் டாமை யிலையா, லாடுநின்பால் வேறு பாடொன்றி லாமையா லபிடேக மாடி யருளே - யறிவுற்றெ னக்கைமலர் செறிவுற் றமர்ந்தவிறை யபிடேக மாடி யருளே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், திருக்காளத்திக்குத் தென்கைலை என்னும் திருநாமமுண்டென்பதை, "தோடவிழ் கடுக்கை வேய்ந்த சுடர்மணிச் சுடிகையை

வா - யாடர வுருவத் தண்ணற் கயிந்திர திசையின் வெள்ளிக் - கோடுயர் வரை நின் றன்று குருமணி யருவி சூடி - நீடிய குடுமி மேரு நின்றிதங் கதன் வடக்கே." எனவும், "அன்றுதொட் டுலக மேத்து மண்ணலங் களிற்றுக் காடு - மன்றமென் கைலை யென்னும் வான்பெயர் பெற்ற தம்ம - பொன்றலி லதன்சி றப்புப் பொருபுல னடவ வேந்து - நின் றதன் ஞயுள் காறு நிகழ்த்திஞு முலத்தற் பாற்ரே." எனவும் வரும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தங்களாஹும் தெளிக. (கக௮)

குளிர்கூ ரருவித் தென்கயிலைக் கோமாற் கில்ல மெனப்பாடி, யொளியார் திருமுன் விடைகொடுபோ யொற்றி யூர்கைப் பற்றினராய்த், தனிபா லயங்கள் பலபோற்றித் தண்டா மரைக்காட் டொடுமாட, வெளிமா மலைகள் கலைஞான வேலை நிலவப் பதிபோந்தார்.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிமிக்க அருவிநீர்பொழியும் தென்கைலை என்னும் திருக்காளத்திநாதருக்கு, "இல்லம்" என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, பாஞ்சோதியாாகிய அத் திருக்காளத்திநாதர் சந்நிதிக் கெதிரில் விடை பெற்றுச்சென்று திருவொற்றியூரென்னும் தலத்தைச் சேர்வதற்கு நிச்சயித்தவராகி, இடையிலேயுள்ள மேன்மையமைந்த திருவாலயங்கள் பலவற்றையும் துதித்துக் குளிர்ச்சியுள்ள தாமரைமலர்களாகிய காட்டினேடு மாடங்களாகிய சிறப்புற்ற வெள்ளிமலைகளும் கலைஞானமென்னும் கடலும் விளங்குகின்ற அத்தலத்திற் சென்றார்.—எ-று.

இல்லம் என்னும் முதலையுடைய பாடலாவது—"இல்லந்துறந்து பசிவந்த போதங் கிரந்துநின்று - பல்லுங் கறையற்று வெள்வாயு மாயொன்றிற் பற்றுமின்றிச் - சொல்லும் பொருளு மிழந்து சுகானந்தத் தூக்கத்திலே - யல்லும் பகலு மிருந்திடு தென்கயி லாயத்தனே" என்பதே என்றும், இப் பாடல் அதற்குக் கூறியதன்று கைலாயத்திற்கே கூறியதென வுரைத்து, ஈற்றடியை "அல்லும்பகலு மிருப்பதென் ருேகயி லாயத்தனே." என மாற்றியும் கூறுவதுண்டு. ஆயினும் திருக்காளத்திக்கு, 'பத்தும் புகுந்து பிறந்து வளர்ந்து பட்டாடை சுற்றி - முத்தும் பவளமும் பூண்டோடி யாடி முடிந்தபின்பு - செத்துக்கிடக்கும் பிணத்தருகே யினிச் சாம்பிணங்கள் - கத்துங் கணக்கென்ன காண் கயிலாபுரிக்காளத்தியே." என்றும், "பொன்னுற் பிரயோசனம் பொன்படைத்தாற்குண்டு பொன்படைத்தோன் - றன்னுற் பிரயோசனம் பொன்னுக்கங்கே யுண்டத் தன்மையைப்போ - லுன்னுற் பிரயோசனம் வேணதெல் லாமுண்டுனைப்பணியு-மென்னுற்பிரயோசனமேதுண்டு காளத்தியீச்சுரனே." என்றும் இவைபோன்ற சிற்சில பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்தனரென்று வழங்குகின்றார். காளத்தியினின்றும் மீண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள தலங்களைத்தரிசித்துக்கொண்டு திருவொற்றியூரையடைந்து, அங்குள்ள தாமரைகளென்

னும் காடுகளையும் மாடங்களென்னும் வெள்ளி மலைகளையும் கலைஞானமென்னும் கடலையும் கண்டனரென்றபடி வெள்ளி எனற்பாலது எதுகை நோக்கி வெளி யென நின்றது.

அடியார் திரளவ் வயினோக்கி யடிக ளடித்தா மரைபோற்றி
விடியா விருளை விடிவிக்கும் வீதி மதிற்கோ புரம்பணிந்து
பொடியா டியவொண் டிருமேனிப் புனித னுனதப் புகழ்பாடி
நடியா நிற்கு நாதாந்த ஞானப் பொருளை நணுகினரால்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் அத்தலத்தின்கணுள்ள அடியார் கூட்டத்தைத் தரிசித்துத் தியாகேசப் பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைத் துதித்து, ஒழியாத இருளாகிய அஞ்ஞான இருளை ஒழிப்பிக்கும் மாடவீதிகளையும் திருமதில்களையும் கோபுரத்தையும் வணங்கி, திருவெண்ணீறு பூசியிருக்கும் வெள்ளிய திருமேனியையுடைய தியாகேசப்பெருமானது மேம்பாடுற்ற கீர்த்தியைத் துதித்து, நடனமாடுகின்ற நாதாந்தத்தில் விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானப் பொருளாகிய தியாகேசப்பெருமான் திருமுன் வந்தனர்.—எ-று

அத்தலத்தின்கணுள்ள மாடவீதியையும் மதிலையும் கோபுரத்தையும் தரிசித்தோர்க்கு உடனே அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாதலாலும், அவைகளின் விளக்கம் இரவென்பதில்லாது பிரகாசிக்கின்றதாலும், "விடியா விருளை விடிவிக்கும் வீதி மதிற்கோபுரம்." என்றும், சிவபெருமான் திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணீறணிந்து மிளிர்வதால், "பொடியாடிய வொண்டிருமேனி". என்றும், தத்துவங்களெவற்றினும் மேம்பட்ட நாததத்துவத்தையுங் கடந்துநின்று ஞானானந்தத்தாண்டவம் புரிபவராகலின், "நடியா நிற்கு நாதாந்த ஞானப்பொருள்" என்றும் கூறினர். அத்தலத்தின்கணுள்ள வீதிமதில் கோபுரம் என்னுமிவைகளே அஞ்ஞானத்தைப் போக்குதற்குரியன வென்பதை, "வாவியெலாந் தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு-காவணங்களெல்லாங் கணநாதர் - பூவுலகில் - வீதி சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோ - ரோதுந் திருவொற்றி யூர்." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும், திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணீறணிந்துள்ளார் சிவபிரானென்பதை, "மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியான்றாடொழாதே - யுய்யலாமென்றெண்ணி யுறிதூக்கி யுழிதந்தென் னுள்ளம் விட்டுக் — கொய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ மயிலாலுமாரூரைக்-கையினாற் றொழாதொழிந்து கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே." என்னும் ஆளுடைய வாசுகளி னருள்வாக்கானும், நாததத்துவத்தையுங் கடந்துநின்று ஞானானந்தத் தாண்டவம் புரிபவரென்பதை, "அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவி லாத வாருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்தா யாகிற் - கண்டவரார் கேட்டவரா ருன்னு னுன்னைக் காண்பதலா லென்னறிவாற் காணப்போமோ - வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனோடு மனைவியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப்போற்

றும் - புண்டரிக புரத்தினனு தாந்த மோன போதாந்த நடம்புரியும் புனித வாழ்வே." என்னும் தாயுமானவர் திருவாக்கானு முணர்க. (கஉ0)

குருவாய் வந்தென் குறைதீர்த்த குன்றே குன்றக் கொழுமணியே, பெருவாழ் வாகி யெனைக்கலந்து பிரியா திருக்கும் பெருந்தேனே, யுருவா யருவா யுருவருவா யுரையா டியமூன் றையுமொருவி, வருவாய் தருவா யென்னுயிர்வாய் மருவாய் மருவாய் மருவாயே.

(இ - ள்.) ஆசிரியராகி எழுந்தருளி அடியேனுடைய குறைபாடுகளை யொழித்தருளிய அருண்மலையே! திருக்கைலை என்னும் வரையின்கண் விளங்கும் கொழுவிய மாணிக்கமே! அழியாத வாழ்வாகி அடியேனுடன்கூடி நீங்காதிருக்கும் பெருமையமைந்த தேனே! உருவமாகவும் அருவமாகவும் உருவருவமாகவும் விளங்கி, இங்குக்கூறிய இம்மூன்றையும் நீங்கியும் வருபவரே! அடியேனுடைய உயிரினிடத்துக் கற்பகதருவைப் போன்றும் மணம் வாய்ந்த மருவைப் போன்றும் கலப்பீராக.—எ—று.

பெருமானதாற்றலையும் பெருமிதத்தையும் அளந்தறிதற்கேலாவாகலின் மானிடர்க்குரிய அருமையான பொருள்களையே அவருக்குவமித்தல் முறைமையாகலின், மாணிக்கம் என்றும் தேனே என்றும் துதித்ததுடன், அவாறு திருவருளை மலையெனவும் துதித்தனர். உருவம் அருவம் உருவாருவம் என்னும் முப்பாற்கும் அப்பாற்பட்டவராகலின், "உருவாயருவா யுருவருவா யுரையாடிய மூன்றையுமொருவிவருவாய்." என்றும், முன்பு மருதவாணனொன்னும் திருநாமத்துடன் என்னுடன்கூடிக் கலந்து பிரியாதிருந்தீரேனும், இப்போது அவ்வாறின்றி அடியேன் வேண்டியவற்றை யுண்ணின்று பாலிக்கும் தருவைப்போன்றும் மருவும் அதன்மணமும் எவ்வாறு வேறுபடாதோ அதுபோன்றும் தேவரீர் வேறு அடியேனுயிர் வேறு என்னுதபடி உயிர்க்குள்ளுயிரா யமர்ந்தருளவேண்டுமென்பார், "தருவாயென் னுயிர்வாய் மருவாய் மருவாய் மருவாய்." என்றும் கூறினர். ஆயின், உயிர்க்குயிராய் விளங்குதல் போன்றிராது விளக்கமாகிவிளங்கும்படி பாலிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திததபடி. மருவாய் மருவாய் மருவாய் என்பதற்கு மருவுவீராக மருவுவீராக மருவுவீராக எனமுக்காற் கூறினரென்றுரைக்கினுமாம். அககால் முக்காற்கு மேற்கூற விதியின்மையின் அவ்வளவினிறுத்தினரெனக் கொள்ளல்வேண்டும். (கஉக)

போற்றி போற்றி நாயேனைப் பொருளாய்க் கொண்ட வருள்போற்றி, யாற்றின் வலிகூர் முகங்கோடி யடக்குஞ் சடையா யடிபோற்றி, தேற்றி யினியா யினுமுனைப்போற் செய்வாய் மெய்வாயருள்போற்றி, நீற்றி னுள்ளே பவளவொளி நிகழுந்திகழ்வே யருள்போற்றி.

(இ-ள்.) நாய்போன்ற அடியேனையும் ஓர்பொருளாய்த் திருவுளங்கொண்டு அடிமை கொண்ட தேவரீர் திருவருள் துதிக்கப்படுவது துதிக்கப்படுவது துதிக்கப்படுவது. கங்கையாற்றினுடைய வல்லபமிக்க கோடிமுகங்களையும் அடக்கிய சடைமுடியை யுடையவரே! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படுவது இனியேனும் அடியேனைத் தெளிவுறுத்தித் தேவரீரைப் போற்செய்வீராக. உண்மை நிலையாகிய தேவரீர் திருவருள் துதிக்கப்படுவது. திருவெண்ணீற்றினுள்ளே பவளம்போன்ற செவ்வொளிவிளங்கும் விளக்கமே! தேவரீர் திருவருள் துதிக்கப்படுவது.—எ-று.

அடிமை கொள்ளுதற்குரிய இலக்கணமமையாமல் நாயினுங் கீழ்ப்பட்டிருக்கும் எனையும் ஆண்டருளிற்றாகலின் தேவரீர் திருவருள் துதிக்கப்படுவது என்பார், "போற்றி போற்றி நாயேனைப் பொருளாய்க் கொண்ட வருள்போற்றி." என்றும், உலகெங்கும் பலமுகங்களாகப் பரவிய கங்கையைத் துளியாகச் சுருக்கிச் சடையிலடக்கினராகலின், "ஆற்றின் வலிகூர் முகங்கோடி யடக்குஞ் சடையாய்." என்றும், இன்றுவரையிற் பிறப்பிறப்பிற் சுழலுமாறுவிட்டிருந்தது போன்றிராமல் சிவசாரூபமடையச் செய்வீரென்பார், "தேற்றி யினியாயினு முனைப்போற் செய்வாய்." என்றும், சிவபெருமான் தமது பவளம்போன்ற நிறமுள்ள திருமேனியின்மீது திருவெண்ணீறணிந்திருத்தலின், "நீற்றினுள்ளே பவளவொளி நிகழுந்திகழ்வே." என்றும் கூறினர். அடிமைகொள்ளுதற்குரிய அடியர்க்கமையவேண்டிய இலக்கணங்கள் - பொதுவிலக்கணம் - சிறப்பிலக்கணம் என இருவகைப்படும். அவ்விரண்டுள் பொது விலக்கணமாவன - கொல்லாமை புலாலுண்ணாமை கள்ளாமை கள்ளுண்ணாமை பிறர்மனைநயவாமை வரைவின்மகளிர்நயவாமை இரக்கம் வாய்மை பொறை அடக்கம் கொடை தாய்தந்தை முதலிய பெரியோரை வழிபடுதல் என்னும் இவைமுதலியவாம். இவையே பொது விலக்கண மென்பதை, "கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங் கோள்களவு-கல்லாமற் கைதவரோடிணங் காமற் கனவிலும்பொய்-சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர் மாயையிலே - செல்லாமற் செல்வந்தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே."என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுமறிக. சிறப்பிலக்கணம்-புறத்திலக்கணம் உடலிலக்கணம் அகத்திலக்கணம் எனமூவகைப்படும். அவற்றுள், புறத்திலக்கணம் பத்து உடலிலக்கணம் பத்து அகத்திலக்கணம் மூன்று. ஆகக்கூடிய இலக்கணங்கள் இருபத்துமூன்றும். இவற்றை, "செய்ய மேனிச் சிவனடி யார்க்கய-லெய்தக் காணு மிலக்கணம் பத்துள-மெய்யிலெய்து மிலக்கண மெய்ம்மைசா-லையி ரண்டகத் துள்ளனமூன்றரோ." எனவும், "அலக்க ணீக்கு மரனடி யார்க்கென - விலக்கணங்க ளிருபத்து மூன்றுள பலப்படுத்து முதற்படு பத்தையும் - புலப்படுத்தி நுமக்குப் புகலுவாம்," எனவும், புறத்திலக்கணங்கள் - திருவெண்ணீறு உருத்திராக்கம் என்னும் இவைகளைத் தரித்தல் — குருவைவழிபடல் - சிவபிரானைத் துதித்தல் - சிவநாமங்களை உச்சரித்தல் - சிவபிரானைப் பூசித்தல் - சிவதருமங்களைப் புரிதல் - சிவபுராணங்களைச் சிரவணித்தல் - சிவாலயங்களைத் தரிசித்தல் - சிவனடியாரிடத்தன்றிப்

புசியர்மை - சிவனடியார்க்கீதல் என்பவைகளே. இதனை, வாசப்பூதி யுருத்திர
மாமணி — பூசிப் பூணல் குரவரைப் பூசித்த - லாசைப் பாட்டி னரனைப் புகழுத
வீசர்க் குள்ளன நாம மியம்புதல்.'' எனவும், "எந்தையீச னருச்சனையோம்புத-
றந்தி ரச்சிவ தன்மம் புரிகுதன் - முந்தை யோன்கதை கேட்டன் முறைமை
யாற் - புந்தி கூர்ந்தர னாலயம் போற்றுதல்.'' எனவும், "ஒத்த பத்த ரிடத்தல
ரோரிடந் — துய்த்த னித்தலத் தொண்டரிற் றொண்டராய்ச் - சித்த மன்புற
வீதன்முன் செப்பிய - பத்து மீங்கிவை காணப் படுதிரால்.'' எனவும், உடலி
லக்கணங்கள் - சிவபெருமான் புகழைப் பேசுந்தோறும் சிந்திக்குந் தோறும்
கண்டம் விம்முதல் - நாத்துடித்தல் - சரீரம் நடுங்குதல் - உரோமஞ் சிலிர்த்தல்
குறுவேர்வுறுதல் - நாத்தழுதழுத்தல் - ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிதல் — வாய்விட்
டழுதல் - பரவசமாய்த்தன்னை அயர்த்தல் என்னும் இவைகளாம். இதனை,
"தொண்டர் மெய்யிற்றுலங்கு மிலக்கண-முண்டொர் பத்தென்றுரைத்த துரைக்
குதுங் - குண்டை யூர்தி சிவத்தியல் கூறுங்காற் - கண்டமுற்றொரு விம்மிதங்
காட்டுதல்.'' எனவும், "எத்து மெந்தை யியற்கை யுணர்தொறு - நாத்து டித்தெ
ழும் பாமை நகைப்புறம் - பூத்த முத்தந் துடித்தல்வி பூதிகொண் - டார்த்தணிந்
ததன் னங்கங் குலுங்குதல்.'' எனவும், "மயிர்ப்பு றம்புள கித்தல் வான்முறை-
வியர்த்த றன்வச மன்றி விளம்புநாப் - பெயர்த்தி டாமையா னந்தப் பெருங்க
ணீ-ரயற்ப டுத்துதல் வாய்விட் டழுதலே.'' எனவும், "பாவ சத்தின ராகிப்
படர்சடை - யானுளப்படத் தன்னை யயர்க்குதல் - விரவு பத்தும் விடுத்துரைத்
தோமிவை - வரமு னித்தலை வீர்மனக் கொள்விரால்.'' எனவும், அகத்திலக்க
ணங்கள் - திருவைந்தெழுத்தை மானதமாகச் செபித்தல் - மானதபூசை-சிவபி
ரானைத் தன்னுடன் பிரிவறக்காண்டல், என்னுமிவைகளாம். இதனை, "உளத்
திலக்கண மூன்றென் றுரைத்தன-மளக்கி னஞ்செழுத் துன்ன லகப்பட-வளர்
க்கு மானத பூசனை மைக்கடுக்-களத்த னைத்தனை யொன்றெனக் காண்குதல்.''
எனவும் வரும் உபதேசகாண்டத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. கங்கை பல
முகங்களாகப் பரவிவந்ததென்பதையும் அதைச் சிவபிரான் திருமுடியிலடக்கின
ரென்பதையும், "ஆயிர நூறுகோடி யணிமுகம் படைத்தியாண்டும் — பாயிரு
நீத்தமாகிப் பரவலு மதுகண்டஞ்சி-மாயனு மயனும் வானோர் மன்னனும் பிற
ரும்போற்றி - மீயுயர் கயிலை நண்ணி விமலனை யடைந்து தாழ்ந்தார்.'' எனவும்,
"என்றலு நதிக டோற்ற மியம்பியெவ் வுலகுஞ் சூழ்போய் - நின்றவந் நீத்தந்
தன்னை நினைத்தவ ணழைத்துநாத-னொன் றுதன் வேணி மேலோருரோமத்தி
னும்ப ருய்ப்ப - மன்றலங் கமலத் தோனு மாலுமிந் திரனுஞ் சொல்வார்.'' என
வும் வரும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களானும், சிவபிரான் திருமேனி பவள
நிறமுடைத்தென்பதை, வனபவள வாய்திறந்து வானவர்க்குந் தானவனே
யென்கின்றாளாற் - சினபவளத் திண்டோண்மேற் சேர்ந்திலங்கு வெண்ணீற்ற
னென்கின்றாளா-லனபவள மேகலையோடப்பாலைக் கப்பாலானென்கின்றாளாற்
கனபவளஞ் சிந்துங் கழிப்பாலைச் சேர்வானைக் கண்டாள் கொல்லோ.'' என்
னும் ஆளுடைய வரசுகளி னருள்வாக்கானு முணர்க. போற்றி போற்றப்
படுவது. அல்லது வாழிய என்பது வாழியென நின்றாற்போல, போற்றிய

போற்றிய என்னும், வியங்கோள்வினைமுற்று ஈறுகெட்டுப் போற்றி என நின்றது எனினுமாம். போற்றிய எனவருவதை, "எந்தாய் போற்றி யெமைப்புரக்கு மிறைவா போற்றி யெவ்வுலகுந் - தந்தாய் போற்றி யென்பசைக்குந் தாராய் போற்றி தமியனெதிர் - வந்தாய் போற்றி யுயிர்க்குயிராய் வருவாய்போற்றி தொண்டருளச் - சிந்தா குலந்தீர்த் தருள்புரியுஞ் சிவனே போற்றி போற்றியவே." என்னும் உபதேச காண்டத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கஉஉ)

என்றென் றருளின் றிறம்போற்றி யெல்லா வுள்ளங் கனிந்திளைப்ப
மன்று ளாடி யெமக்கருளு மணிமா ணிக்கப் பதம்பணிந்து
நின்று போந்து வலஞ்சூழ்ந்து நிகழ்ந்து மகிழ்ந்தங் கிருக்கின்றார்
தென்றல் வந்து சுந்தரரைத் திருவா ரூருக் கழைத்தவூர்.

(இ-ள்.) இவ்வண்ணம் பற்பலவிதங்களாகத் திருவருளின்றன்மையைத் துதித்துத் திருவுள்ளமுழுவது முருகிச் சோர்வடைய, அம்பலத்திற் றாண்டவம் புரிந்து எங்கட்குத் திருவருள்பாலிக்கின்ற மாணிக்கமென்னும் மணிபோன்ற தியாகேசப் பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, திருமுன் வெகுநேரம்நின்றுகொண்டிருந்து அங்கு நின்றும் மீண்டு திருவாலயத்தை மும்முறை வலம்வந்து விளக்கமுற்றுக் களிப்படைந்து, தென்றற்காற்று வந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் திருவாரூருக்கு அழைத்த ஊராகிய அத்திருவொற்றியூரில் வீற்றிருக்கின்றனர்,—எ-று.

தியாகேசப் பெருமான் திருநடனமாடுதலாலும், தம்மிடத்துவந்த புலவரிருவருக்கும் மாணிக்கம் பரிசாக அளித்தமையாலும், இவையிரண்டையும் விளக்குவான், "மன்றுளாடி யெமக்கருளு மணிமாணிக்கம்," என்றும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவொற்றியூரில் வீற்றிருந்தருளுங்கால் தென்றற்காற்று வீசத்தக்க வசந்த காலம் வந்தமையின் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகட்குத் திருவாரூர் வீதிவிடங்கப் பெருமானுடைய உற்சவம் ஞாபகத்திற்குவர உடனே திருவாரூர்க்குச் சென்றனராகலின், "தென்றல்வந்து சுந்தரரைத் திருவாரூருக் கழைத்தவூர்," என்றும்கூறினர். தியாகேசப்பெருமான் தம்மிடத்துவந்த புலவரிருவர்க்குமாணிக்கமணி யீந்தன ரென்பதை, "அரசனுக் கென்றுவைத்த வாதன மொன்றுங்கொண்டே - பரமர்முன் வைத்த வோடுங் கவிஞரு மதனைப்பார்த்தார் - திரமுறவிஃதேவேண்டு மெமக்கெனச் செப்புங்காலை – வரமுட னனையார்கையில்வள்ளலீந் தேமறைந்தான்." என்னும் திருவொற்றியூர்ப் புராணத் திருவிருத்தத்தானும், தென்றல் வந்து சுந்தரரைத் திருவாரூருக் கழைத்ததென்றதை, பொங்குதமிழ்ப் பொதியமலைப் பிறந்துபூஞ் சந்தனத்தின் - கொங்கணைந்து குளிர்சாரலிடைவளர்ந்த கொழுந்தென்ற - லங்கணையத் திருவாரூ ரணிவீதி யழக ரவர் - மங்கலநாள் வசந்தமெதிர் கொண்டருளும் வகை நினைந்தார்." என்னும் அருண்மொழித் தேவாமுதவாக்கானு மறிக. (கஉங)

மயனு லயனு மியற்றாத மணிச்சங் கிலிக்குத் தூதுபோய்
வியனு மிருகா னடந்தார்க்கு விருந்தாய் வந்த வெண்காடர்
கயனு ணியகட் கணிகையற்கால் கமலச் சிலம்பி னொலிமலியும்
பயனு றொற்றி யூர்பற்றிப் பதிகொண் டிருந்தார் படிபோற்ற.

(இ-ள்.) தேவதச்சனும் பிரமனும் சிருட்டிக்கப்படாத அழகமைந்தசங்கிலிநாச்சியாருக்காகத் தூதுசென்று, அற்புதமாகிய இரண்டுமுறை நடந்தவரான மாணிக்கத் தியாகேசருக்குப் புதிய அடியாராய்வந்த திருவெண்காட்டடிகள், கயல்மீன்கள் வெட்கமடைந்த கண்களைப்படைத்த கணிகையர்களின் பாதங்களாகிய தாமரையிலணிந்துள்ள சிலம்பின் சத்தம் விசேடிக்கின்றதும் முத்திப் பயனைப் பாலிக்குந் தன்மையுடையதுமாகிய திருவொற்றியூரைத் தமக்கிருப்பிடமாகக் கடைப்பிடித்து உலகத்தார் துதிக்கும்படி வீற்றிருந்தனர்.—எ-று

சிவபிரான் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்காகத் திருவாரூர்ப் பரவை நாச்சியாரிடத்தும் திருவொற்றியூர்ச் சங்கிலிநாச்சியாரிடத்தும் இருமுறை தூது நடந்தாராகலின், "தூதுபோய்வியனு மிருகானடந்தார்க்கு" என்றனர். இதனை "தண்மல ரும்பொழிற் றெண்கமலே சர்க்குச் சாத்துகின்ற வொண்மலர் சொன்மலர்க் கொவ்வாது போலுமற் றோர்புலவன் - பண்மலர் சாத்திப் பணிகொண்ட வாபச்சை மால்சிவந்த-கண்மலர் சாத்தியுங் காண்பரிதான கழன்மலரே." என்னும் குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கானும், "படியிலா நின்பாட்டி லாரூரனிவிருப்பன் பரம னென்ப - தடியனே னறிந்தனன்வான் றொழுமீசனினைத் தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித் - தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூதுசென்று - மிடியிலா மனைகடொறு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்குமாறே." என்னும சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. இருகாற் றூது சென்றமை, சங்கிலி நாச்சியார்க்காகவே கொள்ளினுமாம். (கஉ௯)

வேறு.

இருநில மடந்தை யென்ன வெடுத்தவா சிரியச் செய்யு
ளொருபது மொன்று மொற்றி யூர்த்தொகை யெனப்பே ரிட்டுத்
திருவிசைப் பாவாப் பாடித் தெளியொளி யுளம்வி ளங்கப்
பெருநிலை யுடையா ரின்பப் பேறெலாம் பெற்று ளாரே.

(இ-ள்.) "இருநிலமடந்தை." என்று முதல் தொங்கிய ஆசிரியப்பாக்கள் பதினொன்றையும் திருவொற்றியூர்த்தொகை என்னும் திருநாமம் சூட்டித் திருவிசைப்பாவாகப் பாடியருளி, தெளிவோடு கூடிய ஒளிமயமான அறிவுவிளக்கமடையும்படி ஞானநிலைமையுடையவராகிய அத்திருவெண்காட்டடிகள் பேரின்பப் பேறுகளெவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டனர்.—எ-று.

இத்திருவிசைப்பாவை ஒற்றியூர்த்தொகை என்றும் ஒருபா ஒருபஃதென் றுங்கூறுவர். இத்திருவிசைப்பாவினுள், முதலாசிரியப்பாவிலே சிவபெருமா

னுடைய நிஷ்கள சொரூபத்தையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவிலே சகள சொரூபத்தையும், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானுடைய் வீரட்டங்களையும் அவரின் வேறன்மையின் அவற்றால் அவர்க்கோர்புகழ்ச்சியின் றென்பதையும், நான்காவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானிடத்தே பிரமன் முதற் பிபீலிகைவரையிலுள்ள சர்வான்மாக்களும் தோற்றமும் ஒடுக்கமுமுறுத லின் அவ்வாறான தோற்றம் ஒடுக்கம் என்னும் இரண்டினிலைமையும் தேவரீர் திருவருள் பெற்றோரே யுணர்வரென்பதையும் ஐந்தாவது, ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமான் அன்பர்கட்கணிமையாயிருத்தலும் வன்பர்கட்குச் சேய்மையா யிருத்தலும் உணர்ந்தவர்கட்கே இவ்வுடலி லபிமானம் விடுமென்பதையும், ஆறாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானுடைய திருக்கோல மெவ்வொன்றும் அவரே இறைவரென்றுணர்த்து மென்பதையும், எழாவது ஆசிரியப்பாவிலே அப்பெருமான் அணுவுக்கணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்தாயும் விளங்கலின் அவரது பெருமை கூறுவோர் மாட்டாமையாற் சுருங்கினல்லது வேறு வகையாற் சுருங்காவென்பதையும், எட்டாவது ஆசிரியப்பாவிலே, சரீரமென்னும்கடலில்வீழ்ந்து கரைகாணாதுழலுவோர் அப்பெருமானுடைய திருவடி யென்னும் புணையைப் பற்றின் முத்திக்கரையை யடைவரென்பதையும், ஒன்பதாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானே திருவருள் சுரந்து ஆன்மாக்களின் பந்தபாசங்களைக் களையினல்லது வேறுவகையாற் பந்த பாசங்கணீங்காவாகலின் சுவையொளியூறோசை நாற்றமென்னும் ஐந்தினையும் அப்பெருமான் திருவடிக்கே யற்பித மாக்கினேனென்பதையும், பத்தாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானைத் துதித்த லிவ்விதமென்பதையும் விளக்கியருளினர். இவ்வாசிரியப்பாக்கள் பதினொன்றென இந்நூலாசிரியர் கூறியிருப்பினும் இப்போது வழங்குவன இப்பத்தேயாம். இவ்வாறடைவுபட இத்திருவொற்றியூர்த் தொகையைத் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாய் மலர்ந்தவளவில் அவருக்குப் பேரின்ப நிலைமை யெய்திற்றெ ன்பார், "தெளியொளியுளம் விளங்கப் பெருநிலை யுடையாரின்பப் பேறெலாம் பெற்றுளார்" எனக்கூறினர். இவ்வொற்றியூர்த் தொகைக்கு ஒருபா ஒருபஃதென்னும் பெயரும் வழங்கிவந்திருத்தலின், இந்நூலாசிரியர் காலத்தும் பதினொன்றாகவே யிருந்தமைகொண்டு, "ஒருபது மொன்று மொற்றியூர்த்தொகை." எனக் கூறியிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அவர் காலத்திற்குப்பிறகு ஓராசிரியப்பா மறைந்து விட்டதென்றும் கூறுவாருமுளர்.

பெற்றவர் திருநீ றோடித் திருநீற்றின் பெற்றி முற்றுங்
கற்றவர் புரங்கண் மூன்றுங் கற்றவர் கருத்துட் கொண்டு
செற்றவ ரடிகள் பாடித் தினந்தொறு நியம மாற்ற
லுற்றன ருற்ற வாற்றி னுண்மையிங் கியம்ப லுற்றேன்.

(இ-ள்.) இப்படி பேரின்ப நிலைமையெய்திய திருவெண்காட்டடிகள் திருவெண்ணீற்றை யுத்தூளனமாகத் தரித்துக்கொண்டு; திருவெண்ணீற்றின்மேன்மை யெவற்றையும் உணர்ந்தவர்களாகித் திரிபுரங்கள் மூன்றையும் மூன்றுலகங்களினும் செலுத்தத் தேர்ந்தவர்களாகிய அசுரர்களின் எண்ணத்

தைத் திருவுள்ளங்கொண்டருளி, அப்புரங்களைத் தகித்தருளிய தியாகேசப்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, நாள்தோறும் தமது நியமங்களைப் புரியத் தொடங்கினர், அவ்வாறு செய்யத்துணிந்த மார்க்கத்தின் நிச்சயத்தை இவ்விடத்திற் கூறத்தொடங்கினேன்.—எ-று.

திரிபுரங்களையுடைய அசுரர்கள் சிவபத்தியின் மேம்பாடுடையவர்களாகியும் தமதாற்றலுக்கு மேற்பட்ட தருக்குடையவர்களாகி இருந்தமை யுணர்ந்த சிவபெருமான், அவர்களுடைய தருக்கை யழிக்கத் திருவுளங்கொண்டு திருமாலை யழைத்து அவ்வசுரர்களின் சிவபத்திநிலைமையைக்கெடுக்கச் செய்த பிறகு அத்திருபுரங்களைத் தகித்தருளினராகலின், "திருநீற்றின்பெற்றி முற்றுங்கற்றவர் புரங்கண் மூன்றுங் கற்றவர் கருத்துட்கொண்டு செற்றவர்." என்றனர். இதனை, "மாயன் மாயையி னிருங்கடற் படிந்தெழா வாளெயிற் றசுரர்க்கன்-றேய கண்களுந் திண்டிறற் புயங்களு மிடந்துடித் தனவன்றோ - சேயி ழைக்குல மங்கையர் மங்கலங் கழன்றன சிறைக்காக - மாய்கொடுஞ்சிறை பிணங்கிவீழ்ந் தெழுவன முன்றிலங் கணமெல்லாம்." எனவும், "அருப்ப வெண்ணிறத் துப்பிடைப் பெருங்கன லடுத்தென வணிமூர-லுருத்த செந்தழற் கொழுந்துறவெண்ணிறத் தடலையி னெழுந்தற்ற-திருத்து மாணிதிச் செல்வரா யிரப்பவர்க் களித்துருத் தியோர்தம்-பெருத்த செல்வநீத் தொழிந்தென மடிந்தவப் பெருநகர்ப் புரமூன்றும்." எனவும்வரும் உபதேசகாண்டத் திருவிருத்தங்களானு முணர்க. (கஉகு)

நம்மிடை மருத நாத னற்குரு வாகி வந்து
தம்பொரு டனக்குத் தந்த தண்ணளிப் பெருமையாலே
யம்பொனஞ் செழுத்தி னாலு மருமிய மங்கள் செய்வார்
சம்புவை யொழியாப் பூசைத் தன்மையு மவற்றாற் செய்வார்.

(இ-ள்.) நமது திருவிடை மருதநாதர் சிறந்த ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொண்டெழுந்தருளி, தமது ஞானமாகிய உண்மைப்பொருளைத் தமக்குப் பாலித்த மிக்க திருவருளின் பெருமிதத்தினால், அழகிய பொன்போன்ற சிறப்புவாய்ந்த திருவைந்தெழுத்துக்களாலும் அருமையான நியமங்களைச் செய்பவராய், சிவபிரானை இடைவிடாது பூசிக்குந் தன்மையினையும் அத்திருவைந்தெழுத்துக்களாற்றானே இயற்றுவர்.—எ-று.

சிவபெருமானே ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொள்வனொன்பது, நூற்றுணிபாகலின், நம்மிடைமருத நாதனற்குருவாகிவந்து." என்றும், சிவ பெருமானுடைய ஞானமே அழியாச் செல்வமாகலானும், அத்தகைய செல்வத்தையே ஞானோப தேசத்தால் அவர் தமக்குப் பாலித்தனராகலானும், "தம் பொருடமக்குத் தந்த." என்றும், அவரவ்வாறு புரிந்தது அவரது திருவருட் பெருமிதத்தாலே யாகலின், "தண்ணளிப் பெருமையால்." என்றும், பொன்னானது எவ்வாறு ஏனைய பொருள்களெவற்றினும் மேம்பாடுற்றதோ அது போன்று திருவைந் தெழுத்தே ஏனைய மந்திரங்க ளெவற்றினும் மேம்பா

பெற்றதாகலின், "அம்பொனஞ்செழுத்து." என்றும், அத்திருவைந்தெழுத்தாற் றானே சிவபிரானை மானதமாகப் பூசித்துவந்தாராகலின், "சம்புவை யொழியாப் பூசைத் தன்மையுமவற்றாற் செய்வார்" என்றும் கூறினர். சிவபெருமானே ஆசிரியர்ாக வடிவங்கொண்டு வந்தருளுவரென்பதை, "மறைமுடி யதனில் விள ங்கிடு மொளியே மனிதனைப் போல்வந்த தெனுமென் - சிறைதவிர்த்தாண்ட சிவப்பிரகாச தேசிகன் றன்னையற் றவன்ற - னிறையருள் பெற்ற பழனிமா முனியை நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்" என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திரு வாக்கானும், சிவபெருமான் ஞானத்தின் புகழே அழியாச் செல்வமென்பதை, "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன் - பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு." என்னும் திருக்குறளானும், திருவைந்தெழுத்தே ஏனைய மந்திரங்க ளெவற்றினும் மேம்பட்டதென்பதை, "மனிதரிலுயர்ந்தோ ராதி மறையவர் தேவர் தம்மிற் - பனிதரு திங்கள் வேணிப் பகவனே யுயர்ந்தோன் வேட் டோர்க்-கினிதருள் விரதந் தம்மு ளதிகமாமிந்து வாரம் - புனிதமந் திரங்க டம் முட் போதவைந் தெழுத்து மேலாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திரு விருத்தத்தானும், திருவைந்தெழுத்தாச்சரிப்புடன் செய்துவந்த மானதபூசை இத்தன்மைத்தென்பதை "உள்ளம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம் - வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோபுரவாயிற்-றெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கங்- கள்ளப் புலனைந்துங்காளா மணிவிளக்கே." என்னும் திருமந்திரத்தானுந் தெளிக. (௩௭)

விளர்ந்தகெற் பத்தி னுள்ளுங் கெற்பகோ ளகையி டத்துங்
கொளுங்கெற்ப நிலயத் துள்ளுங் கேவலஞ் சகலங் கூர
வளந்தறி சகலந் தானே யதீதம்போன் றதீத மன்றும்
வளங்களுங் கண்டு நீங்கி மண்டொளி கொண்டு நிற்பார்.

(இ-ள்.) விளக்கமுற்ற வயிற்றினிடத்தும் அவ்வயிற்றின்கணுள்ள கருப் பாசயப்பையினிடத்தும் அக்கருப்பாசயப்பைகொண்டிருக்கும் கருத்தங்கும்நிலை யினிடத்தும் கேவலம் சகலமென்னும்அவத்தைகளும் விசேடப்பட, அறிவினால் அளந்தறியப்படுகின்ற சகலாவத்தையே ஏனைய அவத்தைகளெவற்றிற்கும் அதீ தப்பட்டதுபோன்று விளங்கி அதீதப்படாததாகிய வளப்பங்களையும் நோக்கி விலகி மேம்பாடுற்ற ஞானவொளிபெற்று விளங்குவார்.—எ-று.

எனவே ஆன்மவடிவானது ஓர் மாதாவின் வயிற்றிற்செல்லும்போதும், அவ்வாறுசென்று கருப்பாசயப்பையிற் புகும்போதும், அவ்வாறு புகுந்து அங் குள்ள ஓர் பிண்டத்திற்றங்கும்போதும், கேவலம்சகலமென்னும் மறப்பு நினைப் புகள் விசேடப்பட்டுக்கொண்டே வருதலால், ஞெப்தியென்னும் சகலாவத்தை யாகிய நினைப்பே எவைக்கும் அதீதப்பட்டு விளங்குவது போன்று தோற்றும் தோற்றம் முதலாகிய வினைவுகளெவற்றையும் தான் சாட்சியாக நின்று நோக்கி, அச்சகல கேவலங்கள் எஞ்ஞான்றும் தாக்காத ஞானவொளியுடையராய் விளங்கி

னர் என்பதாம். மறப்பு நினைப்பென்னும் இரண்டும் மாறிமாறி வருவனவாக லின் இவ்விரண்டுங் கடந்த நனவிற் சுழுத்தி நிலையே அப்பொருளை யுணரும் மெய்ஞ்ஞானவொளியா மென்றுணர்ந்து விளங்கினரென்பார், "அளந்தறி சக லந்தானே யதீதம்போ னதீதமன்றும் - வளங்களுங் கண்டுநீங்கி மண்டொளி கொண்டு நிற்பார்." என்றனர். மேற்கூறிய நிலையே உண்மைநிலையென்பதை 'கேவலத்துங் காணக்கிடையான் கிளர்ந்தெழுந்த-லாவல் சகலத்துமணுகான்.'' என்னும் சித்தாந்த தரிசனத்திருக்குறளானும்,'' "கேவல சகல மென்னக்கி ளைத்தெழு மாயைதன்னைக் - கேவல ஞானத்தாலே கிழித்தறி வாகிநிற்பாய் - பூவலம் புரிந்தமாந்தர்புண்ணிய தீர்த்தமாதி - யாவலாய்த் தானமாதி யாகமாதிய விதாமால்'' எனவும், "நினைவழிப்பி னதன்பின்னே நினையாமை யெழுமத்தை-நினைவறியா வறிவுருநா மென்றவற்றி னயனிற்பாய் - மனிதரறி யாவிந்தமாருத சுகோதயத்தைத் — தனியிருந்து காண்டியாற் சகங்கடந்த தவத்தோயே.'' என வும் வரும் சுருதிசார விளக்கத் திருவிருத்தங்களானும்'' "வினவிற் பரத்தையறி வுறுதற் கவத்தைபுலன் வினைமாறியே - நனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப்பொருட் டிகழு நலனுகவே.'' என்னும் சசிவர்னபோதத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. ()

அவத்தைக டணந்த வன்றி மையனுக் காக்கை யாக்கிச்
சிவத்தொழி லொவ்வெ ழுத்தாற் சிவலிங்க வடிவ மாகிப்
பவப்பெரும் பிணித ணிப்பார் பரவுயிர் தமக்கு ளாக்கி
யவர்க்குள வுடலந் தாமே யாயின ரொற்றி யூரர்.

(இ-ள்.) அவத்தைகள் எவற்றையும் நீங்கினதேயல்லாமல் தமது திருமே னியையும் சிவபிரானுக்கர்ப்பித்து, சிவத்தின் கிரியைக்கிடமாகிய ஓங்காரத்தாற் சிவலிங்க சொரூபமாகி, பிறவியென்னும் மகத்தாகிய நோயை நிவாரணிப்பவ ராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் ஆன்மாவை, திருவொற்றியூர்த்தியாகேசப் பெருமான் தமக்குள்ளேயிருத்திக்கொண்டு, அத்திருவெண்காட்டடிகட்குவேண் டிய சரீரம் தாமாகவே விளங்கினர்.—எ-று.

தத்துவங்களெவற்றையும் தனித்தனி நீக்கிச் சாட்சிமாத்திரமான ஞான வொளியாய் நின்ற தமது திருமேனியையும் தியாகேசப்பெருமானுக் கர்ப்பித்து ஓங்காரமாகிய பிரணவத்தினுலே சிவலிங்கவுருவுற்றுவிளங்கிய திருவெண்காட் டடிகளான்மாவைத் திருவொற்றியூர்த் தியாகேசப்பெருமான் தமக்குள் அடங் கும்படி செய்துகொண்டு, அவ்வான்மாவுக்குரிய சரீரமும் தாமாகவே தோன்றி னர் என்பது கருத்து எனவே, தத்துவங்களை நியதிகளைந்தபோது அவ்வாறு களைந்தவருடைய ஆன்மா ஒளிமயமாய் விளங்குமென்பதும், அவ்வாறு சிவலிங்க வுருவானபோது அவ்விலிங்கம் பரார்த்தலிங்கத்தில் ஒடுங்குவதும், அவ்வாறொடு ங்கியபோது அப்பரார்த்தலிங்கமே அவ்வான்ம லிங்கத்திற்குத் திருமேனியாவ தும் முறைமையென்பதை விளக்கியபடி. என்னை, முத்தியடையுங்கால் சரீரம் அடைகின்ற சித்திகள் மூவகையாம். அவை - உருவச்சித்தி அருவச்சித்தி உருவருவச்சித்தி என்பவைகளே. இவற்றுள், ஆளுடைய நம்பிகளும் கழறிற்

றறிவார்நாயனாரும் திருமேனியுடன் திருக்கைலைக் கெழுந்தருளியது உருவச் சித்தியெனவும், ஆளுடையவடிகள் திருமேனி சிற்சபையிற் பரமாகாயமாகக் கலந்து நின்றது அருவச்சித்தியெனவும், ஆளுடைய வாசுகள் சிவலிங்கத்துட் கலந்தது உருவருவச்சித்தியெனவும் கூறுப. திருவெண்காட்டடிகளடைந்ததும் இவ்வுருவச் சித்தியேயாமென்றுணர்க. முத்தியடைவோர் திருமேனி மேற் கூறிய மூவகைச் சித்திகளடைவ தியல்பென்பதையும், இம்மூன்றனுள் ஏதே னுஞ் சித்தியடைய வேண்டுமென்பதையும், "முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவித மாஞ் சித்திபெற்றோ-ரொத்தவரே யென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே." என வும், "தேகம்யா தேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன்முத்தி - யாகுநெறி நல்லநெறி யையா பராபரமே." "எனவும், "உலகநெறி போற்சடல மோயவுயிர் முத்தி - யிலகுமெனல் பந்த வியல்பே பராபரமே." எனவும் வரும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானு முணர்க. (கஉக)

அவருயிர் தமக்கில் லாக்கி யாண்டவாண் டகையார் நிற்ப
வுவரிவாய் மணற்ப ரப்பி லொளிவெளி யிடத்திற் போந்து
கவலுறாச் சிறார்கள் சூழக் கண்டவர் தன்மை யாகிப்
பலர்விளை யாட லோடும் பாட லும் பயில லுற்றார்.

(இ - ள்.) அத்திருவெண்காட்டடிகளின் ஆன்மாவைத் தமக்கு இருப்பிட மாக்கிக்கொண்டு அவரையடிமைகொண்ட தியாகேசப்பெருமான் இவ்வாறிருக்க, திருவெண்காட்டடிகள் உடலின்கணுள்ள மணற்பரப்பிலே விளக்கமுள்ள வெளியான இடத்திற்கெழுந்தருளி, அவ்விடத்திலே கலக்கமற்ற ஆண்மகார்கள் சூழ்ந்திருப்பதை நோக்கி, தாமும் அவர்கள் தன்மையைப் பெற்றவராய் அம்மகார்கள் ஆடுகின்ற விசேடமான விளையாடல்களோடு பாடலும் பயிலத் தொடங்கினர்—எ-று.

திருவெண்காட்டடிக ளான்மாவைச் சிவலிங்கமாக்கி அச்சிவலிங்கத்துள் தியாகேசப்பெருமான் வீற்றிருத்தலின், "அவருயிர் தமக்கில்லாக்கி யாண்ட வாண்டகையார்." என்றும், திருவொற்றியூரின்கணுள்ள கடற்கரையில் வெண் மணல்களைப் பரப்பிச் சிறுபிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிருக்குமிடத்திற் றிரு வெண்காட்டடிகள் சென்று, அவர்களுடன் விளையாடவும் அவர்களைப்போற் பாடல்கள் பாடவும் தொடங்கினரென்பார், "உவரிவாய் மணற்பரப்பி லொளி வெளியிடத்திற் போந்து - கவலுறாச் சிறார்கள் சூழக் கண்டவர் தன்மையா கிப் – பலர்விளையாடலோடும் பாடலும் பயில லுற்றார்." என்றும் கூறினர். பெரியோர்கட் கியல்பாகவே பாலர் உன்மத்தர் பசாசர் என்னு மிவர்களைப் போன்றிருக்கும் தன்மையுண்டென்பது நூற்றுணிபாகலின், தாம் சென்ற ஆண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களை நோக்கி அவ்வாறே தாமும் விளையாடவும்பாடவும் தொடங்கினர் என்றபடி. பெரியோர்கட் கித்தன்மையுண் டென்பதை, "அடிமுடியு நடுவு மற்ற பரவெளிமேற்கொண்டா லத்துவிதவான ந்த சித்த முண்டா நமது - குடிமுழுதும், பிழைக்குமொரு குறைவு மில்லை

யெடுத்த கோலமெல்லா நன்றாகுங் குறைவுநிறை வறவே-விடியுமுத யம்போல வருணோதயம் பெற்ற வித்தகரோ டுங்கூடி விளையாட லாகும்-படிமுழுதும் விண் முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப் பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர்குணம் வருமே." எனவும், "பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே - சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே." எனவும் வரும் தாயுமானசுவாமிகள் திரு வாக்கானும் தெளிக. அம் மூன்றனுள்ளும் பாலரென நிற்பதுவே முதன்மை யென்பதுப்பற்றி அவ்வரிசையானுணர்க. (௬௰)

குறுமகா ரணிக்கு ழாங்கள் குளிர்மணப் புளினப் பாங்க
ருறுதிமெய் தளர்ந்து பின்ன ரொன்றும்வெண் காடர் தம்மை
மறுதரம் புதைத்துந் தொக்க வலப்புறம் பரந்து நிற்பார்
மறுகுழிப் படுத்த பின்னு மன்னவர் விலகி நிற்பார்.

(இ-ள்.) சிறுமகார்களின் அழகிய கூட்டங்களோடு குளிர்ந்த மணமு டைய அம்மணற்குன்றினிடத்து, திடமான தமது திருமேனியை மறைத்து மீண்டும் வெளிவந்த திருவெண்காட்டடிகளை, மீண்டும் புதைத்தும், அதற்குச் சமீபித்த வலப்பாகத்திற் பரவி யிருப்பார், மறுகுழியிற் புதைத்தபிறகும் நிலை பேறுள்ள அத் திருவெண்காட்டடிகள் அக் குழியினின்றும் வெளிக்கொண்டு நிற்பார்.—எ-று.

இக் கடற்கரைக்கணுள்ள மணற்குன்று சிறுவர்களின் கூட்டத்தையும் குளிர்ந்த மணத்தையும் தன்னிடத்திற் கொண்டிருத்தலின், "குறுமகா ரணிக் குழாங்கள் குளிர்மணப் புளினப் பாங்கர்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் முதன்முறை தாமே அம் மணற்குன்றின்கண் மறைந்து வெளிப்பட்டனர் என் பார், "உறுதி மெய் தளர்ந்து பின்னரொன்றும் வெண்காடர் தம்மை." என்றும், அதுகண்ட சிறுவர்கள் அதுபோலவே திருவெண்காட்டடிகளை மீண்டும் மீண் டும் அம் மணலிற் புதைக்குந்தோறும் முதன்முறை போன்றே வெளிப்பட்டிரு ந்தனரென்பார், "மறுதரம் புதைத்துந் தொக்க வலப்புறம் பரந்து நிற்பார் - மறுகுழிப்படுத்த பின்னு மன்னவர் விலகிநிற்பார்." என்றுங் கூறினர். எனவே அப் பிள்ளைகட்கு விளையாடல்காட்டும் நிமித்தமாகவும் பின்னர்க் கடை முறை யில் அவர்களாற் றானே தாம் சிவலிங்க வடிவெய்தத் திருவுள்ளங் கொண்ட மையானும் இவ்வாறு விளையாடத் தொடங்கினரென்பதாம். (௬௧)

பன்முறை யித்தன் மைத்தாம் படிபடி மணலிற் காட்டி
முன்னிய பட்டி னத்துமுனைத்தவ வடிவந்தானே
செந்நெறி யிலிங்க மாகிச் செழுமண றனின்மு ளைத்தார்
புன்னெறிச் சிறார்க ளோடிப் புரத்துளார்க்குரைத்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) அனந்தமுறை இவ்வண்ணம் அதிசய முண்டாகுமாறு அக் கட ற்கரையின் கணுள்ள மணற்பரப்பிலே விளையாடல்காட்டி, யாவரும் சிந்

தித்த பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் மேலாயதவவுருவமே செவ்வியமார்க்கத்தைப் பாலிக்கும் சிவலிங்கவுருவமாகிச் செழுவிய அக்கடற்கரைமணலிற்றோன்றினர் அத்தகைய திருவெண்காட்டடிகளைச் சோதக்க மார்க்கம் வாய்ந்த அச்சிறுவர்கள் வேகமாய்ச்சென்று அவ்வூரின்கணுள்ளார்க்குக் கூறினர்.—எ - று.

அக்கடற்கரை மணலின்கண் இவ்வாறு அநேகமுறை மறைந்துமறைந்து வெளிப்பட்டனராகலின், "பன்முறை யித்தன்மைத் தாம் படிபடிமணலிற் காட்டி." என்றும், பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் திருநாமந்தாங்கிய திருமேனியே அம்மணலினிடத்துச் சிவலிங்கவுருவாகத் தோன்றியதென்பார், "முன்னிய பட்டினத்து முனைத்தவ வடிவந்தானே - செந்நெறியி லிங்கமாகிச் செழுமணறனின் முளைத்தார்." என்றும், இதுகண்ட சிறுவர்களச்சமுற்று அங்குநில்லாமலோடி ஊராருக்குரைத்தனரென்பார், "சிறார்களோடிப் புரத்துளார்க்குரைத்தார்." என்றும் கூறினர். சிவலிங்கார்ச்சனையே சர்வான்மாக்கட்கும் செவ்விதாகிய முத்திநெறியைப் பாலிப்பதாகலின், "செந் நெறியிலிங்கம்." என்றாரெனினுமாம். (கஙஉ)

ஒற்றியூ ருழியுள் ளாரு மற்றுள புரியு ளாரும்
பற்றியூர்ந் தடைந்து கண்டார் பட்டினக் கடவு ளாரை
வெற்றியூர் மூன்றுஞ் செற்ற விமலரே யிவரா மென்றார்.
பெற்றியூ ரதிச யத்தின் பெருமையா ருரைசெய் வாரே.

(இ-ள்.) திருவொற்றியூரின்கணுள்ளாரும்மற்றும்அதைச்சூழ்ந்திருக்கின்ற ஊர்களிலுள்ளாரும், பட்டினத்துப் பிள்ளையாரென்னும் திருவெண்காட்டடிகளைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்பதைக் கடைப்பிடியாகப் பிடித்து வாகனங்களிலேறிச் சேர்ந்து தரிசித்தார்கள். திரிபுரங்கள் மூன்றையும் தகித்தருளிய வெற்றியுடைய சிவபிரானே இத்திருவெண்காட்டடிகளாகும் என்றுரைத்தார்கள். இத்தன்மையான அத்திருவொற்றியூரில் விளைந்த அதிசயத்தின் பெருமிதத்தை உரைக்கவல்லார் யார்?—எ - று.

திருவொற்றியூரின்க ணுள்ளார்க்கும் அவ்வூரினருகிற் சூழ்ந்துள்ள ஏனைய ஊர்களிலுள்ளார்க்கும் இச்செய்தி எட்டிவிட்டமையின், அவ்வூரின்கணுள்ளார் கால்நடையாகவும், ஏனைய ஊர்களிலுள்ளார் வாகனங்களின்மீதூர்ந்தும் வந்து தரிசித்தார்களென்பார், "ஒற்றியூருழி யுள்ளாரு மற்றுள புரியுளாரும்-பற்றியூர்ந்தடைந்துகண்டார் பட்டினக்கடவுளாரை," என்றும் திருமேனியுடன் மணற்குள் மறைந்து சிவலிங்கமாக விளங்குதல் சிவவர்க்கத்திற் சேர்ந்தார்க் கியலாதாகலின், அவர் திரிபுரதகனராகிய சிவபிரானே எனநிச்சயித்தார்களென்பார், "வெற்றியூர் மூன்றுஞ் செற்றவிமலரேயிவராமென்றார்." என்றும், இத்தகைய அற்புதம் அத்திருவெண்காட்டடிகட்கு ஏனையதலங்களிற் சித்தியாது இத்திருவொற்றியூரிற் சித்தித்தலால், பெற்றியூ ரதிசயத்தின் பெருமையாருரை செய்வார். ,,என்றும் கூறினர். இத்தலம் அத்தகைய சிறப்புடைத்தென்பதை, " கண்டங் கரியதாங் கண்மூன் றுடையதா - மண்டத்தைப் போல வழகியதாந்,

ரொண்ட-ருட்லுருகத் திக்கிக்கு மோங்கு புக ழொற்றிக் கடலருகே நிற்குங் கரும்பு" எனவும், "ஒடுவிழுந்து சிப்பாயு மொன்பதுவாய்ப் புண்ணுக்-கிடுமருந்தை யானறிந்து கொண்டேன் - கடு வருந்துந்-தேவாதி தேவன் றிருவொற்றி யூர்த்தெருவிற்-போவா ரடியிற் பொடி." எனவும் வாவியெல்லாந் தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு-காவனங்களெல்லாங் கணநாதர்-பூவுலகி-லீது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோ-ரோதுந் திருவொற்றியூர்." எனவும்வருந்திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக (௧௯௬)

மலர்மழை பொழிந்த வெங்கும் வானதுந் துமிமு ழங்க
நலமலி கணங்கள் சூழ நாககாட் டரம்பை மார்கள்
பலநடம் பயிலப் பூவிற் பாவையா ரடியர் பாட
விலகிய விதழி மாலை யீசனுக் கணிந்தா ரன்றே.

(இ-ள். இவ்வாறு நிகழ்ந்தவளவில் எவ்விடத்தும் புட்ப வருஷங்கள் வருஷித்தன தேவதுந்துபி கோஷிக்கவும், நன்மை விசேடித்த சிவகணங்கள் புடைசூழவும் தேவலோகத்துள்ள அரமகளிர்கள் பலவகையான நடனமாடவும், நிலவுலகத்திலே மகளிர்களும் அடியார்களும் துதிக்கவும், அங்கு வந்தவர்களனைவரும் சிவபெருமானாக விளங்கிய திருவெண்காட்டடிகட்குப் பிரகாசமுள்ள கொன்றை மலர்மாலையைத் தரித்தார்கள்:—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் சிவலிங்கவுருவாக விளங்கியவுடனே வானுலகும் மண்ணுலகும் களிப்பெய்தினவாகலின், தேவருலகத்துள்ள அரமகளிர்கள் றேவதுந்துபி முழங்கவும் சிவகணங்கள் சூழவும் புட்பவருஷங்கள் பொழியவும் ஆனந்தமேலீட்டால் நடனமாடினார்களெனவும், அவ்வாறே நிலவுலகத்தினும் மெய்யன்புவாய்ந்த மகளிர்களும் ஆடவர்களும் தோத்திரஞ்செய்து சிவமாக விளங்கிய திருவெண்காட்டடிகட்குக் கொன்றை மலர்மாலையணிந்தனரெனவும் கூறினர் இதனானன்றே. "உன்னு கின்றனை யுனைமறந்தோர் பெரியனென் றுணருமா செயவுன்பான் - மன்னு மீசனே பந்தம்வீடளிப்பவன் மற்றைய ரறிந் தென்றே-மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதாவருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே - பின்னை முன்னவ னுறகறிந் திறைஞ்சுமா பெருமைசெய் குவனேமோ, எனச் சாந்த லிங்கசுவாமிகளும் திருவாய்மலர்ந்திருக்கின்றனர்,

புகுவார் வார்த்தைந் நாத்தகவாப் புவனத் துள்ளு மந்தரத்து
மகிழுந் தேவ ருலகுள்ளு மணிநீர் வேலி ஞாலத்துந் [தார்
தகுவோர் கேளா விவர்பெறு தமக்கும் வருமோ வெனக்களித்
நகையா நீறப் புரமூன்று மெரித்தார் பெருமை நவில்வார்யார்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகளைத் தரிசித்துச் செல்வோர்களின் சொற்களை, சொல்லுவோர் நாவின் தகைமையினாலே, பாதாளலோகத்திலும்

ஆகாயத்தினும் மகிழ்ச்சியுற்றிருக்கும் தேவலோகத்தினும், அழகிய கடனீரை யே வேலியாகவுடைய நிலவுகலத்தினும் தகுதியுடையோர்கள் கேள்வியுற்று, இத் திருவெண்காட்டடிக ளடைந்த முத்திப்பேறு தங்களுக்கும் கிடைக்குமோ என்று மகிழ்ந்தார்கள். திரிபுரங்களும் நீறாகும்படி சிரித்தெரித்த சிவபிரானு டைய புகழை எவர் கூறுவர்.—எ-று.

ஓர்செய்தியைக் கேள்வியுற்றபோது, அச்செய்திக்குரியார் தன்மை யையும், அதைக் கூறினோருடைய தன்மையையும் உணர்ந்தபிறகே அதை நிச்சயமாகக் கொள்ளவேண்டுமாகலின், "புகுவார்வார்த்தை நாத்தகவாக்கே ட்டு." என்றும், சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் மூன்றுமே திரிலோ கங்களாயினும், சொர்க்கத்திற்கும் மத்யத்திற்கும் இடையே அந்தர வாசிக ளாகச் சிலரிருத்தலின் அவர்களும் இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றனரென்பார், "புவனத்துள்ளு மந்தரத்து-மகிழ்ந்தேவருலகுள்ளு மணிநீர்வேலி ஞாலத்தும்." என்றும் மேற்சொன்ன உலகங்களினுள்ளா ரனைவரும் இச் செய்தியைக் கேள் வியுற்றாரேனும் அவருள் தகுதியமைந்தார் மாத்திரமே இப்பேறு நமக்கும் வருமோ எனக் கருதிக் களித்தாரென்பார், "தகுவோரிவர் பேறு தமக்கும்வரு மோ வெனக்களித்தார்," என்றும், இவ்வளவு அற்புதங்களும் சிவபிரான் திரு வருளாலே விளைந்ததாகலின், "நகையாநீறப் புரமூன்று மெரித்தார் பெருமை நவில்வாரியார்." என்றும் கூறினார். கேள்விபுற்ற செய்தியை, அச்செய்திக் குரியார் தன்மையையும் அதனை யுரைத்தோர் தன்மையையும் உணர்ந்த பிறகே நிச்சயித்தல் வேண்டுமென்பதை, "எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." என்னும் திருக்குறளானு முணர்க. (௧௬௫)

திருவம் பலமே முதலாய சிவத்தா னங்கள் பணிந்தனவு
மருவும் பொழுது திருவிசைப்பா வழுத்துந் திறமு மொற்றியூ
ரருளின் றிறத்தார் சிவலிங்க மான வாறும் பூம்புகார்
விரவுங் குலத்தா ரறிந்தோகை வெள்ளத் தழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்

(இ-ள்.) இத் திருவெண்காட்டடிகள் இதற்கு முந்தி, சிதம்பரம் முத லிய சிவக்ஷேத்திரங்களை வணங்கினமையும், அவ் வத்தலங்களை யடையும்போ து ஆங்காங்குத் திருவிசைப்பா திருவாய்மலர்ந்தருளும் வல்லபத்தையும், திரு வொற்றியூரில் வந்து தியாகேசப்பெருமான் திருவருள் வல்லபத்தாற் சிவ லிங்கவுருவானதையும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கலந்துள்ள இவ் வடிகளின் மரபாருணர்ந்து, உவகைப்பிரவாகத்தின் மூழ்கி மிதந்தவர்களா யெழுந்தார் கள்.—எ-று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் தமது அவதாரப்பட்டினமாகிய காவிரி ப்பூம் பட்டினத்தினின்றும் தமக்குரிய பெருஞ்செல்வத்தையும் உறவினர் நேயர் முதலியரையும் கான்றசோற்றிற்கண்டு கைவிட்டவராய்க் கடுந்துறவு பூண்டு வெளிப்பட்டதுமுதல், இவர் இத்தேயத்துள்ளார், இச் செயல்புரிகின்

றனர் என்பது முதலிய யாதொன்றும் அறியாராகிய இவ்வடிகளின் மரபினர் யாவரும், இவர் திருவொற்றியூர்க் கெழுந்தருளிச் சிவலிங்கவுரு வெய்திய பின்னர், சிதம்பரமுதலிய சிவதலயாத்திரை செய்துவந்ததும், ஆங்காங்கு திருவிசைப்பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்துவந்ததும், இறுதியாகத் திருவொற்றியூரை யடைந்து சிவலிங்கவுருவெய்தியதும் கேள்விப்பட்ட வளவில் அடங்கா மகிழ்ச் சியுற்றுப் பரவசப்பட்டவராய்த் தெளிந்தனரென்பார், "பூம்புகார்விரவுங் குலத் தாரிந்தோதை வெள்ளத்தழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்." என்றனர். பெருந்துக் கமேனும் பெருமகிழ்ச்சியேனும் ஒருவர்க்கெய்தின் அவர்கள் பரவசப்பட்டவர் களாய்ப் பெருமூர்ச்சை யுறுத லியல்பாகலின், "வெள்ளத்தழுந்தா மிதந்தெழுந் தார்." எனினுமாம். (௧௬௩)

அழுவார் தொழுவார் சென்னியின்மே லங்கைத் தலவஞ் சலி முகிழ்ப்பார், வழுவா நமது குலத்தெய்வம் வருமோ காண வினி யென்பார், முழுவாண் மதியிற் கெழுந்தருளப் பெறுமோ வென்ன மொழிகின்றார், பொழுதோ டிவணவிட்டவ்விடம்போய்ப்பணிவோ மென்பார் புண்ணியரே.

(இ-ள்.) அம்மரபினருட் புண்ணியம் புரிந்தோராகிய சிலர் அழுவார்கள், சிலர் திக்குநோக்கிப் பணிவார்கள், சிலர் தங்கள் சிரங்களின்மீது கரங்களைக் கூப்பி அஞ்சலிபுரிவார்கள். சிலர் முறைபிறழாத நமது மரபி லவதரித்த தெய் வம் நாம் தரிசிக்கும்படி இனி வருமோ என்பார்கள். சிலர் அவருடைய ஒளியு ள்ள பூரண சந்திரன்போன்ற திருமுகமாத்திரமேனும் இவ்விடத்தில் எழுந்த ருளும்படி பெறுவோமோ என்றுரைக்கின்றார்கள், சிலர் இன்றைக்கே இவ்வி டம்விட்டு வெளிக்கொண்டு அத் திருவொற்றியூர்க்குச்சென்று வணங்குவோமெ ன்பார்கள். —எ-று

அந்நகரத்துள்ள இவ் வடிகளின் மரபினர் முதலிய யாவரும் இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றபோதினும், அவருட் புண்ணியம் வாய்த்துள்ள உத்தமர்க்கே இவ்வாறான ஆசையும் அன்பும் அபிமானமும் தோன்றிற்றென் பார், "என்பார்புண்ணியர்." என்றனர். எனவே, ஆணவத்தடிப்பின் மேம் பட்டோர்க்கு அஞ்ஞானமென்றும் நீங்காதாகலின், அத்தகையோர்க்குக் கட வுளின் மெய்ப்புகழும் ஞானியர் சரிதமும் விருப்பமா யிராதென்பது கருத்து. இதனை, "வீணுரை கருப்புமீசன் மெய்யுரை வேம்பு மாக்குந் - தாணுவை யிறைஞ்ச லொட்டா தையலை யிறைஞ்சப்பண்ணு - நாணற விரத்தல் செய்யு நல்லவர்க் கீதல் செய்யா - வாணவ மலத்தின் செப்தி யிவ்வண மறிந்து கொள்ளே." என்னும் பதிபசுபாசவிளக்கத் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. அன்றியும், இப்புண்ணியர்கட்குள் வயோதிகப்பருவமுற்ற சிலர், ஐயோ! நமக்கு இவ்வாறு வாய்க்குமோவென் றழுதார்களென்றும், வேறு சிலர் நமக்கு இப்பேறு வாய்க்காவிடினும் அவரெய்திய திசையைநோக்கித் தியானித்துத் தொழுவோமாயின் அதற்குரிய - புண்ணியமேனும் வாய்க்காதா என் றெண் ணித் தொழுதார்களென்றும், இன்னும் சிலர் சாஷ்டாங்கமாகப் பணியவும்

சத்தியற்ற நாமென் செய்வோம் இருந்தபடியே சிரமேற்கரங்குவிக்கத்தான்கூடு மென்றெண்ணி அஞ்சலியஸ்த ரானார்களென்றும், பெண்பாலாரா யுள்ளாரிற் சிலர், தாம் அனியே செல்லுதற்கு அருகர்களல்லாகலின், நமது குலதெய்வ மாகிய திருவெண்காட்டடிகள் இனியொருக்கால் நாம் காணும்படி எழுந்தருளு வரோ என்றாரென்றும், இன்னும் சிலர், அவர் திருமேனிகொண் டெழுந்தரு ளாவிடினும் அவருடைய முகமதியேனும் கண்டெழுந்தருளப் பெறுவமோ என்றாரென்றும், அவ்வாடவர்கள் மகளிர்களென்னும் இருவகுப்பினருள்ளும் வயது முதிரப்பெறாத வாலிபர்கள் யாவரும் இப்போதே இவ்விடம்விட்டு வெ ளிக்கொண்டு அவ்விடத்தடைந்து வணங்குவோம் என்றார்களென்றும் கூறின ரெனினுமாம். (௧௩௭)

சொன்ன வண்ணங் கிளைகளொடுந் துழனி யார்ப்ப வப்பதியோ
ரன்ன பெரியோர் போனநெறி யவனி தலமேற் பலர்படர்வா
ரின்ன வாற்று லொற்றியூ ரிடத்தி லடைந்தார் சிவபெருமான்
றன்னைப் பணிந்திச் சிவபெருமான் றனையும் பணியா நிற்கின்றார்.

(இ-ள்.) மேற்கூறியவாறு அந்நகரத்தார் உறவினரோடும் செல்லும் கோ ஷ்டமானது ஆரவாரித்தலால், அத்தகைய பெரியோர் சென்ற வழியாக, நில வுலகத்துள்ள பலரும் செல்வார்கள். இம்மாதிரியாகத் திருவொற்றியூரென்னும் தலத்திற் சேர்ந்தவர்களாய்த் தியாகேசப்பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு, சிவ லிங்கவுருவெய்திய திருவெண்காட்டடிகளாகிய சிவபெருமானையும் வணங்கி, எதிரிலே நின்றார்கள்.—எ-று.

சென்று வணங்கி வருவோமென நிச்சயித்த புண்ணியர்களனைவரும் அவ்வாறு புண்ணியம் வாய்த்த தங்கள் தங்கள் உறவினர்களோடும் களிப்புமிக் கூர்ந்து ஆரவாரித்துச் சென்றார்களென்பார், "கிளைகளொடுந் துழனியார்ப்ப." என்றும், அவர்கள் செல்லும்போது இடையிலுள்ள நகரத்தார் யாவரும் பின் றொடர்ந்தார்களென்பார், "அன்னபெரியோர்போன நெறியவனித்தலமேற் பலர்படர்வார்." என்றும்கூறினர்.

போற்றி போற்றி நின்னிரண்டு பூமென் கமலப் பதம்போற்றி
தேற்ற மருவும் பரநாதச் சிலம்பு போற்றி நலம்பயிலன்
மாற்ற வரிய புலியதளின் மருங்குல் போற்றி நெருங்கரவங்
தோற்று முதர பந்தமுந்திச் சுழியும் போற்றி யெழில் போற்றி.

(இ-ள்.) அழகும் மேன்மையும் வாய்ந்த தாமரைமலர்போன்ற தேவரீரு டைய இரண்டு திருவடிகளும் துதிக்கப்படுவது. துதிக்கப்படுவது. துதிக்கப்படு வது. தெளிவமைந்த மேம்பாடுற்ற ஒலிவாய்ந்த சிலம்பு துதிக்கப்படுவது. நன் மைவிளங்குதல் மாற்றுதற்கரிதாகிய புலித்தோலணிந்த இடை துதிக்கப்படுவது. நெருங்கிய சர்ப்பங்கள் விளங்குகிற உதரபந்தனமும் அதன் கீழுள்ள நாபிச்சுழி யும் துதிக்கப்படுவது. அவற்றினழகும் துதிக்கப்படுவது.—எ-று.

பாநாதச் சிலம்பு என்பதற்கு மேலான ஒளிவடிவாயுள்ள வேதம்என்
சிலம்பு எனினுமாம். என்னை, வேதத்திற்கு எழுதாக்கிளவி எனத்திருந
வாய்த்திருத்தலின். வேதமே சிலம்பாமென்பதை, "வேதகிண்கிணி சிலம்பு
ந்தடிகளின் மிழற்ற - வோதரும் பத முளரியூ றருண்மது வொழுகப்-போ
னந்த மதநுகர்ந் தலர்முகம் பொலியப் - பாதபங்கய முபநிடப் பாதுகை சூ
என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக புலித்தோலா
தன்னை யணிந்தோர்க்கு நன்மைபயப்பதும் அந்நன்மை மாறுபடாததுமாக
"நலம்பயிலன்மாற்றவரியபுலியதள்" என்றனர். புலித்தோல் சிவபிரானின
லணிந்துள்ளாரென்பதை, "அட்ட வேங்கையீருரிவைநீண்டசைத்தகோவண
மொட்டவீக்கிய புலியத ளுடுக்கையு மிடத்தோ - ளிட்ட யோகபட்டிகை
பொன் னிடையிடை சட்டப் - பட்ட கஃறுலி வேத்திரப் படைக்கை
படைத்து," என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத் தானுமறிக.

புரிநூன் மார்பும் வெண்ணீறும் புயமீ ரைந்தும் புடைபோற்றி
வரியா ரரவம் வச்சிரம்வாண் மழுவோ டபயம் வலம்போற்றி
யரவார் பாசக் கயிறுமணி யனலங் குசத்தா ளிடம்போற்றி
கரவா திருக்குந் திருநீல கண்டம் போற்றி யொளிபோற்றி.

(இ-ள்.) முப்புரியாக முறுக்கிய பூணுநூலணிந்த திருமார்பும் திருவெ
ணீறும் தசபுயங்களும் இருபாரிசங்களும் துதிக்கப்படுவது. வரிகளையுடைய
வகங்கணமும் வச்சிராயுதமும் வாளும் மழுவும் அபயகரமும் பொருந்திய வ
பாகம் துதிக்கப்படுவது. சர்ப்பகங்கணம் பாசக்கயிறு மணி அனல் அங்குசம்
திய உமாதேவியின் இடப்பாகம் துதிக்கப்படுவது, மறையாதிருக்கின்றதிரு
கண்டம் துதிக்கப்படுவது' எ-று.

சிவபிரானைத் துதிப்போர் அவரிடப் பாகத்துள்ள உமாதேவியை
ஒருங்குசேர்த்து அர்த்தநாரீசமூர்த்தமாகத் துதிப்பதும், அவ்வாறு துதிக்
ரோர் கேசாதிபாதமாகவும் பாதாதிகேசமாகவும்துதிப்பதும்முறைமையாகல
அர்த்தநாரீசமூர்த்தத்தைப் பாதாதிகேசமாகத் துதித்த துதி இஃதென்றுண
இவ்வாறு துதித்தல் முறைமையென்பதை, "தோலுந்துகிலுங் குழையுஞ்
டோடும் - பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ் - சூலமுந் தொ
வளையுமுடைத் தொன்மைக் - கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந் தூதாய்கோத்தும்
என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "வலந்தான் கழலிடம் பாட
பாம்பு வலமிடமே - கலந்தான் வலநீறிடஞ் சாந்தெரி வலம் பந்திடமெ
பலந்தார் வலமிட மாடகம் வேல்வல மாழியிடஞ் - சலந்தாழ் சடைவலந் த
ணங் குழலிடஞ் சங்கரற்கே." என்னும் சேரமான் பெருமாணாயனார் திருவ
கானும், சிவபிரானுக்குத் தசபுயங்களுளவென்பதை, "திகட சக்கரச் செம்மு
மைந்துளான் - சகட சக்கரத் தாமரை நாயக - னகட சக்கரவின்மணியாவு
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்." என்னும் கந்தபுராணக் காப்

செய்யுளானுமறிக. பூணூலென்பது ஒவ்வோர் புரிக்கு ஒன்பதிழைகளாக முறுக்கி அவ்வாறாகிய மூன்றுபுரிகளை ஒருங்குசேர்த்தணிவதாகலின், "புரி நூல" என்றனர். இஃதிவ்வாறு முறுக்கி யணிவது முறைமை யென்பதை "ஒன்பதுகொண்டமூன்று புரிநுண்ஞாண்" என்னும் நக்கீர தேவநாயனார் திருவாக்கானுந் தெளிக. (கசO)

நடுவு குடபாற் றென்றிக்கு நடக்கும் வடக்குக் கிழக்கிவற்றி
னடைவு படிகம் பொன்கருமை யரத்தம் பாலா முகம்போற்றி
முடிவி லாத முகங்கடொறு முக்கட் கமல மலர்போற்றி
சடையு முடியும் பொன்னிதழித் தாமத்தொடையுந் தனிபோற்றி.

(இ-ள்.) நடுவு மேற்றிசை தென்திசை உலகத்தில் வழங்கும் வடதிசை கீழ்த்திசை என்னும் இத்திக்குகளில், முறையாகப் படிகநிறம்பொன்னிறம்கருநிறம் செந்நிறம் பானிறமாக விளங்கும் பஞ்ச முகங்களும் துதிக்கப்படுவன. அழிவற்ற அம்முகங்களிலெல்லாம் திரிநயனங்களாகிய தாமரைமலர்கள் துதிக்கப்படுவன. சடையும் திருமுடியும் பொன்போன்ற கொன்றை மலர்களாகிய மகத்துவமுள்ள மாலிகையும் தனித்தனி துதிக்கப்படுவது.—எ-று.

சிவபிரானுக்குரிய பஞ்சமுகங்களுள் கிழக்கிலுள்ளது தற்புருடமுகமென்றும், தெற்கிலுள்ளது அகோரமுகமென்றும், மேற்கிலுள்ளது சத்தியோசாத முகமென்றும், வடக்கிலுள்ளது வாமதேவமுகமென்றும், நடுவிலுள்ளது ஈசான முகமென்றும், இம்முகங்கட்கு முறையே பொன்மை கருமை வெண்மைசெம்மை படிகம் என்னும் பஞ்சவர்ணங்களுடைத்தென்றும், சிவாகமங்கள்கோவித்தலின், "நடுவு குடபாற்றென்றிக்கு நடக்கும் வடக்குக்கிழக்கிவற்றி - னடைவு படிகம் பொன்கருமை யரத்தம் பாலாமுகம்போற்றி." எனக்கூறினர். சிவபிரானுக்கு இத்தகைய பஞ்சமுகங்களுளவென்பதை, "தூய கண்மூன்றினோடு சுடரும்பொன் வதனநான்கும் - பாயுமான் மழுவினோடு பகர்வர தாபயங்கண்-மேய திண் புயங்களுன்கு மிளிருமின் னனையதேசு - மாயதற் புருடனெம்மைக்குணதிசை யதனிற் காக்க" எனவும், "கறைகெழு மழுவுமானு மபயமுங் கண்ணுமை - மறைதரு தொடையுஞ்செய்ய வங்கைகளுன்குமேந்திப் - பொறைகொளுன் முகத்துமுக்கட் பொன்னிறமேனியோடு - மறைபுகழ் வாமதேவன் வடதிசை யதனிற் காக்க." "அங்குசங் கபாலஞ்சூல மணிவர தாபயங்கள்-சங்குமான் பாசமக்கந் தமருகங் கரங்களேந்தித் - திங்களிற் றவளமேனி திருமுகமைந்தும் பெற்ற - வெங்களீ சானதேவ னிருவிசும் பெங்குங்காக்க." எனவும் வரும் சிவகவசத் திருவிருத்தங்களாற் றெளிக. (கசக)

சிவமொன் றாய சதாசிவமைத் தாகித் தெளிவு கூர்வோர்க்குப்
பலமாற் றவரு மகேசமெனப் பரவு முருவத் தைந்தாகி

அவமாற் றியமெய்க் கடவுளுட னுறும் பொருளே யடிபோற்றி
கவலா தெம்மைக் காக்கவருங் கருணா நிதியே யடிபோற்றி

(இ-ள்) சிவம் என்னும் ஒன்றாயிருந்தும், சதாசிவ னீறாகிய பஞ்சமூர்த்தி களாகவும், தெளிவின் மேம்பட்டோர்க்குப் பிறவியைத் தவிர்க்க வருகின்ற மகேசமென்று துதிக்கத்தக்க அச்சதாசிவத்திலே ஐந்துருவமாகவும், ஆன்மாக்க ளின் துயரைப் போக்கியருளும் உண்மைக் கடவுளுடனொன்றாகும் வஸ்துவே! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படுவது. கவலையுறாமல் எங்களைப்பரிபாலிக்க எழுந்த ருளுகின்ற அருள்வைப்பே! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படுவது.—எ-று.

ஏகமாய் நின்ற சிவபிரானே சிருட்டிக்கையில் பிரமனாகவும், திதிக்கையில் திருமாலாகவும், சங்கரிக்கையில் உருத்திரனாகவும், திரோபவிக்கையில் மகேச் சுரனாகவும், அனுக்கிரகிக்கையில் சதாசிவனாகவும் விளங்கலின், "சிவமொன்றாய சதாசிவமைந்தாகி." என்றும், அச் சதாசிவ மூர்த்தமாக விளங்குகையில், சுத்த வித்தை-ஈச்சுரம்-சாதாக்கியம்-சத்தி-சிவம் என்னும் பஞ்சகலைகளாகிய உருவங்க ளுடைமையின், "மகேசமெனப்பரவு முருவத் தைந்தாகி' என்றும், இத்துதிஅத் தகைய சிவத்துடன் கலந்த திருவெண்காட்டடிகளுடையதாகலின், "அவமாற் றியமெய்க்கடவுளுடனுறும் பொருளே யடிபோற்றி." என்றும், அவ்வடிகள் தமது மரபி லவதரித்தனரென்னும் உரிமை தோன்ற, "கவலாதெம்மைக் காக்கவருங் கருணாநிதியேயடிபோற்றி." என்றும் கூறினர். ஏகமாய் நின்ற சிவபிரானே பஞ்சமூர்த்திகளாயின னென்பதை, "அயன்றனை யாதியாக வரனுரு வென்ப தென்னை - பயந்திடுஞ் சத்தியாதிபதிதலாற்படைப்பு மூல - முயன்றன ரிவரே யாயின் முன்னவ னென்னை முற்று - நபந்திடு மவனிவர்க்குநண்ணுவ தொரொ வொன் றுமே." எனவும், சுத்த வித்தை முதலிய கலைகளுடைமையை, "வித் தையோ டீசர் சாதாக் கியஞ்சத்தி சிவங்களைந்துஞ், சுத்ததத்துவஞ்சி வன்றன் சுதந்தர வடிவ மாகு - நித்தமென்றுரைப்பர் காலநீங்கிய நிலைமை யாலே - வைத்திலர் முற்பிற்பாடு வருவித்தார் கருமத்தாலே" எனவும் வரும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களானும், "ஏகமான வுருவான நீயருளி லநேகவுருவா கியே - யெந்தநா ளகில கோடி சிருட்டிசெய விசையு நாள்வரைய நாண்முத லாகநா ளதுவரைக்கு முன்னடிமை கூடவே ஜனன மானதோ - வனந்தமூண்டு நல் ஜனனமீ திதனு ளறிய வேண்டுவன வறியலா, மோக மாதிதருபாசமானதை யறிந்துவிட் டெனையு முனையுமே - முழுதுணர்ந்துபர மான வின்பவெள மூழ்க வேண்டுமிது வின்றியே, தேகமேநழுவி நானுமே நழுவின் பின்னையுய்யும்வகை யுள்ளதோ - தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல சிற்சுகோதய விலாசமே" என்னும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக (கசஉ)

என்று போற்றி மாபூசை யியற்றிப் பணிகள் பலபுரிந்து
மன்றல் கமழு மவ்வூரில் வசித்தார் சிலவ ரிவர்க்காக

நன்றி பெருகு மிஞ்சியிசை நகரமதனி னினிதமர்ந்தார்
குன்றாச் செல்வ மிருமைக்கும் பெற்றார் சற்றுங் குறைவிலரே.

(இ-ள்.) என்று இவ்வாறாகத் துதித்து அத் திருவெண்காட்டடிகளாகிய சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு விசேட பூசை செய்து அங்கியற்றவேண்டிய திருப்பணிகள் பலவற்றையு மியற்றி, அத் திருவெண்காட்டடிகட்காக மணங் கமழ்கின்ற அத் திருவொற்றியூரில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் நன்மை விசேடித்த மதில்களமைந்த அருகிலுள்ள நகரத்தில் இனிமையுடன் வசித்திருந்தார்கள். இவ் விரு வகுப்பினரும் இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டிற்கும் குறையாத பாக்கியம் அடைந்தார்கள். அதனாற் கொஞ்சமும் குறைவுபாடற்றவர்களானார்கள்—எ-று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திருந்து வந்தவர்களாகிய திருவெண்காட்டடிகளின் மரபினர், தியாகேசப்பெருமானையும் திருவெண்காட்டடிகளையும் துதித்து முடிந்தபின், திருவெண்காட்டடிகளாலயத்திற்குரிய திருப்பணிகள் பலவற்றையும் புரிந்து, அவ்வூரிலேயும் அதற்கடுத்த சோத்திலேயும் வசித்திருந்தார்கள். இவ்வாறு அவ்வடிகட்கேற்ற திருப்பணிகளியற்றி முடித்தமையின் அவ் விருவகுப்பினரும் இம்மை மறுமைப் பயன்களை எய்தப் பெற்றவர்களாய்க் குறைவற்றவர்களானார்கள் என்றபடி. (கசரு)

வேறு

அருளுருவி லிங்க மான வன்பர்தங் கதைகேட் போர்க்
கிருளறுஞ் செவ்வ மல்கு மென்று நன் னலங்க ணண்ணும்
பெருமையு மறிவு மென்றும் பிறங்கிய கதியு மாகுந்
திருமகள் கலைம கள்கை சேர்வதுந் திண்ண மாமே.

(இ-ள்.) யாவர்க்கும் திருவருள்பாலிக்கும் சிவலிங்கவுருவடைந்த திருவெண்காட்டடிகள் சரிதையை, சிரவணிப்போர்க்கு, அஞ்ஞானம் நீங்கும், மெய்ஞ்ஞானச்செல்வம் ஓங்கும், எப்போதும் நன்மைப்பயன்களே வாய்க்கும், மேம்பாடும் உண்மையறிவும் எக்காலமும் விளக்கமுற்ற முத்தியின்பம் உண்டாகும். இலக்குமி சரஸ்வதி என்னும் இவ் விருவாருளும் கைகூடுவதும் நிச்சயமாகும்.—எ-று.

எனவே திருவெண்காட்டடிகளின் திவ்ய சரிதையைச் சிரவணிப்போர்க்கு, முதலில் அஞ்ஞானநீக்கமும், அதனால் மெய்ஞ்ஞானோதயமும், அம்மெய்ஞ்ஞானோதயத்திற்கு இடையூறின்றி நன்மைப்பயன்களும், அந் நன்மைப்பயன்களிலே விருப்பமேலிட் டழுந்தாதபடி உண்மையறிவும், கடைசியாக முத்தியின்பமுமாகிய பரசுகானுபவமும், கல்வி செல்வமென்னும் இருவகையான இகசுகானுபவமும் விளையுமென்பதாம். சிவசரிதமும் சிவனடியார் சரிதமு மொன்று

கலின், சிவசரிதச் சிரவணிகட்குக் கூறியுள்ள இகபர சுகானுபவங்களையே இச் சரித்திரத்தைச் சிரவணிப்போர்க்கும் பயனாகக் கூறினர். சிவசரிதச் சிரவணிகட்குரிய பயன்களு மிவ்வாறென்பதை, "திங்களணிதிருவால வாயெம்மண்ணல் திருவிளையாட் டிவையன்பு செய்து கேட்போர்-சங்கநிதிப் பதுமநிதிச் செல்வமோங்கித் தகைமையுறு மகட்பெறுவர் பகையை வெல்வர் - மங்கலநன் மணம்பெறுவர் பிணிவந் தெய்தார் வாழுநா ணனிபெறுவர் வாழு டெய்திப் - புங்கவரா லயங்குள்ள போக மூழ்கிப் புண்ணியராய்ச் சிவனடிக்கீழ் நண்ணி வாழ்வார்.' என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கசச)

துறவறச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - கூகூசா.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்புராணம்,

முற்றுப்பெற்றது.

திருநக்ஷத்திரக் குறிப்பு

நேரிசை வெண்பா.

மண்ணுறை பொன்னுறைமா தாரை நீத்தருளா
உண்ணுறுடி யொற்றி யுயர்பதியில்—பண்ணுது
நாடிலிங்க மாய்ப்பட்டி னத்தடிக ளானதினம்
ஆடியுத்தி ராடநா ளாம்

சென்னைக் கிரிஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும்
உரையாசிரியரும் சைவப்பிரசாரகருமாகிய
ஏக்காடு. இரத்தினவேலுமுதலியாரவர்களியற்றியது.